

NEWYORK TIMES BESTSELLER

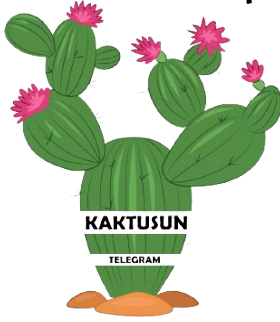
SPARROW

L.J.SHEN

'Ufak tefektir ama çok da dişlidir.'

William Shakespeare

PROLOG

TROY

Trinity Kilisesi

Güney Boston, Massachusetts

Sessizlik; insanlık tarihinin en dolu sesi.

Duyulabilen tek ses Derby ayakkabılarımın¹ mozaik zeminde çıkardığı tıkırtılardı. Gözlerimi kapatarak, çocukken tadını çıkardığım o oyunu son kez oynadım. Günah çıkarma kabininin yolunu adım gibi biliyordum, sonuçta doğduğum günden beri bu kilisenin cemaatinin bir üyesiydim. Burada vaftiz edilmiş, her hafta pazar ayinlerine katılmış, hatta ilk defa buranın tuvaletinde öpüşmüştüm. Muhtemelen eninde sonunda cenazem de burada yapılacaktı, ancak tıpkı ailemdeki diğer erkeklerinki gibi, benim törenimde de tabutum açılmayacaktı.

¹ Bağlama ve yapım şekli farklı olan, genellikle resmî ve ciddi ortamlar için giyilen pahalı bir ayakkabı modeli.

Kutsal su kâsesinin önünden üç, dört, beş adım geçtikten sonra saymaya devam ederek keskin bir hareketle sağa döndüm.

Altı, yedi, sekiz, dokuz. Gözlerimi açtım, *hâlâ doğru biliyordum*.

Bir zamanlar tüm sırlarımın gömülü olduğu o tahta kutu; günah çıkarma kabini hâlâ oradaydı.

Gıcırdayan kapıyı açıp gözlerimi kırıştırdım, günahkârların ekşi terinin ve küfün kokusu burnumun direğini kırmıştı. Babam öldüğünden beri, yani yaklaşık iki yıldır buraya adım atmamıştım. Ama sanırım günah çıkarmak da bisiklete binmek gibiydi; bir kez öğrenildiğinde asla unutulmuyordu.

Ancak bu sefer işler farklı sonuçlanacaktı.

Eski tarzda bir kilisenin, eski tarzda kabiniydi bu; o boktan oturma odası dizaynlarından, süslü, modern saçmalıklardan yoktu. Klasik koyu renk ahşap her bir köşeyi örtüyordu, günah çıkaranlarla rahibi ayıran tel parmaklıkların üzerinde de bir haç asılı duruyordu.

Yerime yerleşirken kıcım, üzerine oturduğum, çizikle kaplı ahşap sıraya bir patırtıyla çarptı. Bir doksan boyumla bir Barbie Bebek Evi'nin içine sığmaya çalışan deve benziyordum. Burada genç bir oğlan olarak oturuşum, ayaklarımı boşlukta sallayarak Peder McGregor'a ufak, anlamsız günahlarımdan bahsedişim gözlerimin önünden geçti ve karmakarışık bir nostalji yumağı mideme oturdu. Ancak ona olan öfkem ahlakımdan daha güçlüydü.

Takımımın ceketini katlayarak sıranın üzerine koydum. *Üzgünüm yaşlı adam ama bugün, bunca yıldır hakkında vaaz verdiğin yaratıcıyla tanışacaksın artık.*

Onun, boğazını temizleyip bir gıcırtyla kendi tarafındaki pencereyi açışını duydum. Haç çıkardıktan sonra, "Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına," diye okudum ezberimden.

Sandalyesi gıcırdadı ve bedeni benim sesimi duyar duymaz kaskatı kesildi; beni tanıdı. *Güzel*. Onun ölümünün düşüncesi içimi zevkle doldurdu, bundan dolayı bazı insanların bana psikopat muamelesi yapacağını düşündüm o anda.

Ama gerçek buydu, yapacak bir şey yoktu.

Acayip heyecanlıydım. Kana susamış bir canavardım; intikam ve nefret, öfke ve hiddettim.

“Oğlum...” Sesi titriyordu ama her zamanki senaryosuyla devam etti. “En sonuncu günah çıkarışından bu yana ne kadar vakit geçti?”

“Saçmalamayı kes, bunun cevabını biliyorsun,” dedim ve gülümseyerek boşluğa baktım. Buradaki her şey siktigimin ahşabındandı. Bir iç mimarın dokunuşunu beklemiyordum elbette ama bu da komikti. Bir tabutun içi gibi görünüyordu, hatta içindeymiş gibi hissettirdiği de kesindi.

“Devam edebilir miyiz? Sonuçta vakit nakittir.” Boynumu çıtırdattım ve gömleğimin kollarını katladım.

“Aynı zamanda şifadır,” dedi.

Çenemi sıktım, yumruk yaptığım ellerimi açtım. “İyi denemeydi.” Duraksayarak Rolex saatime baktım, onun da benim de zamanımız hızla azalıyordu.

Tik tak, tik tak.

“Affet beni, Peder, çünkü günah işledim. İki yıl önce, adı Billy Crupti olan bir adamı öldürdüm. Babamı alından vurup beynini dağıtmış, ailemin mahvolmasına neden olmuştu. Onu çıplak ellerimle öldürdüm.”

İtirafımın ağırlığının iyice yerleşmesine izin verdikten sonra devam ettim.

“Kollarıyla bacaklarını kan kaybından ölmeyeceği bir şekilde kestim. Sonra bedenini bağladım ve ona, köpeklerin onun parçaları için kavga etmelerini izlettim.” Sesim

rahatsız edecek derecede sakindi. “Her şey olup bittikten sonra hâlâ titreyen gövdesine bir ağırlık bağlayarak, yavaş ve acı dolu bir şekilde boğulup ölsün diye onu körfezdeki ticari limandan aşağı fırlattım. Şimdi, söyle bana Peder, bu cinayet için kaç dua lazım?”

Onun kabine cep telefonu getirecek bir tip olmadığını biliyordum; modern teknoloji için fazlasıyla kibirli, bir o kadar da yaşlıydı. Babama ihanet etmiş olmasına rağmen yakalanacağını asla düşünmemişti, hele de onu yakalayanın ben olacağı, *bu şekilde* yakalanacağı aklının ucundan bile geçmemişti. Onu kilisede savunmasız, yalnız vaziyette bulacağım bu mükemmel an için iki yıl boyunca sabırla beklemiştim.

Şimdi benim günahımı çıkarırken, kabinin diğer tarafında canını almak için beklediğimi biliyordu, artık kaçacak yeri kalmamıştı.

Bacak bacak üstüne attım ve dizlerimden birini avuçladım, bu durum beni çok eğlendiriyordu. “Şimdi sıra sizde. Şu günahları bir duysak ya, Peder?”

Tuttuğu nefesini keskin bir iç çekişle verdi. “Günah çıkarma öyle işlemez.”

“Bunu bilmiyorum sanki,” dedim homurtuyla gülerek. “Ama bu seferki biraz farklı. O yüzden...” ikimizi ayıran paravanı eldivenli ellerimle okşadım ve diğer tarafta irkilişini izledim, “...dinliyorum.”

Tespihinin elinden düşüşünü ve almak için eğilirken sandalyesinin çıkardığı çatırtıyı duydum.

“Ben, Tanrı’nın adamıyım,” diyerek beni ikna etmeye çalıştı.

Nefretten âdeta köpürüyordum, çünkü o ayrıca, bir günah çıkarmanın sırlarını ortaya döken adamdı.

“Dünya üzerindeki hiç kimse babamın salı akşamları

saat onda nerede olduğunu bilmiyordu. Kendisi ve metresi dışında. Bir de *senin*,” diye cevap verdim. “Billy ‘Bebek Surat’ Crupti, *senin* yüzünden babamı korunmasız ve silahtsız yakaladı.”

Tartışmak için ağzını açtı ama son dakikada fikrini değiştirerek çenesini kapattı. Uzaklarda bir yerlerde bir köpek havlıyor, bir kadın evinin bahçesinden eşine bağırıyordu. Bir gökdelene yerleşip kendimi yeniden yaratmadan önce tanıdığım insanları anımsatan klasik Güneyli anlarıydı bunlar.

McGregor tereddüt ederek yutkundu. “Troy, oğlum...”

Ayağa kalkarak gömleğimin kollarını biraz daha yukarı kıvırdım. “Yeter. Artık çıkacaksın oradan.”

O, birkaç saniye boyunca hareketsiz kalınca bıçağımı çıkararak, parmaklıkları bir yırtılma sesiyle birlikte ikiye kestim. Elimi onun bölmesine soktum, beyaz yakasından yakaladım ve daha yakından inceleyebilmek için kafasını kendime çektim. Terden sırılsıklam olmuş gri saçları dar madağınaktı, gözlerindeki dehşetse beni neşelendiriyordu. Dar, ince ağzı oltaya takılmış bir balığın gibi açılmıştı.

“Lütfen, lütfen. Troy, sana yalvarıyorum, oğlum. Babanın günahlarını tekrarlama,” diye yalvardı ve onu suratıma doğru yaklaştırdığımda acıyla bağırdı.

“Aç. Şu. Siktiğimin. Kabinini.” Her bir kelimeyi tek başına bir cümleymiş gibi uzatarak ve bastırarak söylemiştim.

O, kapıyla uğraşırken hafif bir klik sesi duydum. Yumruğumu açarak yakasını bıraktım ve ikimiz de aynı anda kabinlerden çıktık.

Benden birkaç santim daha kısa olan McGregor karşımdaydı. Tanrı’nın mesajcısıymış gibi davranan, tıknaz, terli ve yozlaşmış bu adam tatsız bir şakadan ibaretti sadece.

“Gerçekten rahibini öldüreceksin demek,” dedi hüznle.

Omuzlarımı silktim, kiralık katil değildim ben. Cınayet eylemi, kendim için çektiğim kalın ve kırmızı sınırın dışında kalıyordu, ancak bu durum kişiseldi. Bu, annem Bloomingdales indirimlerinde ve pazar brunch kokteyllerinde içip sarhoş olmakla meşgulken beni yetiştiren adamlar; babamla ilgiliydi. Annem bırakın yetişkinliğimi, çocukluğum boyunca benden o kadar uzaktı ki resmen yarı öksüz sayılırdım. Babama hiç değilse bu kadarını borçluydum.

“Diğerlerinden farkın yok. Senin daha iyi olduğunu düşünmüştüm,” dedi McGregor suçlayıcı bir şekilde.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. İşimin İrlanda mafyalarıyla uzaktan yakından alakası yoktu. Birisi benim tarafıma doğru her osurduğunda FBI’nın kışkımda bitmesini istemiyordum, üstelik çete liderliğine veya ordu yapılandırmasına da ilgim yoktu. Yardıma ihtiyacım olduğu zaman birkaç kişiyi kiralayan yalnız bir kurttum ben. Benimle, müşterilerim, iş arkadaşlarım ve düşmanlarım arasında kimse yoktu. Ve en önemlisi de bir düzine askerin arkasına saklanmaya ihtiyaç duymadan radarın altında kolayca kalabilmemdi. Birisinin ölmesi gerektiğinde bunu gidip kendim hallediyordum.

Üstelik Peder McGregor’ın günahlarının bedelini ödemesi gerekiyordu. Çoktan sivil zayıat olarak ölmüş olması lazımdı zaten. Ama babamı sattığı adamı, puşt Billy Crup-ti’yi etkisiz hale getirdiğim sırada olması gerektiği yerde olmamıştı.

Bu yüzden de bunu siktiğimin kilisesinde yapmak zorundaydım.

“Çabuk ol,” diye ricada bulundu.

Ciddiyetle başımı salladım.

“Babana çekmişsin sen, İrlanda mafyası genlerine sahipsin. Kanında acımasızlık hep vardı. Korkun yoktu, hâlâ da yok,” dedi ve iç çekerek elini bana doğru uzattı.

O ele, patlamak üzere olan bir bombaymış gibi baktım ve en sonunda onunla tokalaştım. Avucunun soğuk ve nemli olduğunu eldivenim olmasına rağmen hissetmişim, eliyse kuvvetsizdi. Sarılmak için onu kendime çektim, sonra elini bırakıp boynunun arkasını kavradım. O da aynısını yaptı.

Omzumda burnunu çekerek, “Özür dilerim,” diye devam etti sözlerine, gözyaşlarını tutmaya çalışırken vücudu titriyordu. “Yanlış kararlar verdim. Her ikisini de öldüreceğini biliyordum ama o anda herkese iyilik yaptığımı düşündüm.”

Birbirimizi boyunlarımızdan tutarken, “İşin aslı paraydı, değil mi?” diye fısıldadım. Bu sırada belimde, kınının içinde duran bıçağı çekmiştim. “Billy sana para verdi, değil mi?”

Başını evet anlamında sallayarak hıçkırmaya devam etti, bıçaktan hâlâ bihaberdi. Babamla ilgili baklayı ağzından çıkarması için birisinin ona iyi para ödemesi gerekirdi ve bu kişi Crupti olamazdı, çünkü o herif yaşadığı sokaktaki restoranın boktan özel menüsünü bile alamayacak bir adamdı.

“Sadece para için değildi, Troy. Cillian’ın bu mahalleden, Boston’dan gitmesini istiyordum. Burası babanın hâkimiyeti altında yeterince zulüm yaşamıştı ve halkımızın huzura ihtiyacı vardı.”

“*Halkımız*, senin tebaan değil!” Atardamarını bulana kadar bıçağı boynunda gezdirdim, ardından derin bir kesik attım ve sıçrayan kanının yeni dikilmiş takımına bulaşmaması için vücudunu hemen geriye ittim, kabinin içine düştü. “Kendi işine bakmalıydın.”

Günah çıkarma kabinin zemininde sudan çıkmış balık gibi çırpınarak öğürdü, bu sırada kovalarca kan kaybediyordu. Paslı tenekeyi andıran ekşi ve heyecan verici koku havayı kapladığında, bu kokunun günler boyunca burnumu terk etmeyeceğini biliyordum.

Seğirmeleri sona erdiğinde bir dizimin üzerine çöktüm ve hâlâ korku ve pişmanlıkla dolu olan kahverengi gözlerine baktım, sonra dilini dışarı çıkararak ağzından kesip aldım.

Bu, çete dilinde ‘ispiyoncu’ anlamına geliyordu. Peder McGregor’ın bunu hak etmek için ne bok yediğini ve Boston’ın çetelerinden hangisinin onu öldürdüğünü anlama çabalarını da polise bırakacaktım. Sonuçta sayılamayacak kadar çok çete vardı ve çoğu zaman da birbirleriyle bağlantıları oluyordu. Babam, ben çocukken *Boston’ın Patronu* olarak oturduğu tahtından indirildiğinde çeteler sokakları ele geçirmişler, onun geride bıraktığı boşluğu doldurmuşlardı.

Peder McGregor onlara huzur vermeye çalışırken, ironik bir şekilde, kilise cemaatini korku ve panik dolu bir hayata mahkûm etmişti.

Suç oranı endişe verici bir şekilde yükselirken, sokaklar her zamankinden daha da karışıktı. Sanırım İrlanda mafyasını kontrol etmek, sokaklarda koşturan düzinelerce çeteyi ehlileştirmekten çok daha kolay olmalıydı.

Bu cinayet davasında polisin bana asla yaklaşmayacağını biliyordum.

Ayrıca McGregor’ın dilini nereye gömeceğimi de biliyordum; evinin arka bahçesine.

Rahat bir şekilde bıçağımı onun pantolonuyla temizledim ve ellerimdeki deri eldivenleri çıkararak cebime tıktım. Diğer cebimden çıkardığım kürdanı ağzıma götürdüm, ardından gömleğimin kollarını aşağı indirerek, takı-

mımın ceketini ahşap sıranın üzerinden aldım. Kapıdan çıktığım zaman ne olur ne olmaz diye, olası görgü tanıkları için etrafı kontrol ettim.

Mahalle az önce işini bitirdiğim adamdan daha ölüydü. Özellikle öğle zamanlarında Güney Boston'da yürüyüş yapmak çok tarzımız değildi, çünkü o saatlerde ya çok çalışırdın ya evdeki çocuklara bakardın ya da sikik bir şekilde akşamdan kalma halinle otururdun. Kiliseye yaptığım ziyaretteki tek görgü tanığı, tepemdeki çirkin elektrik direğinde oturmuş, bana şüpheli gözlerle bakan, sade görünüşlü bir serçeydi.

Karşıya geçip arabama bindim ve torpido gözünden bir kalem çıkararak, listemdeki bir ismin daha üzerini çizdim.

1. ~~Billy Crupti~~

2. ~~Peder McGregor~~

3. Billy'i kiralayan puşt?

Üç numaralı kişiye bakarak iç çektim ve buruşmuş sarı kâğıdı cebime geri koydum.

Senin kim olduğunu bulacağım, orospu çocuğu.

Camdan dışarı baktığımda serçe hâlâ oradaydı; elektrik direğinin kablosu, çıkan rüzgârla sallanmasına rağmen kuş dengesini kaybetmemişti. Tüm kuşların içinde boktan bir serçe görmemin ironisi de dikkatimden kaçmamıştı.

Ona bir şey fırlatma dürtüsüyle savaşıırken motoru çalıştırdım ve iyice çiğnedikten sonra ağızımdaki kürdanı küllüğe attım.

Kırmızı ışıktaki durup yan aynadan baktığımda o salak kuş küçük gözleriyle hâlâ arabamı izliyordu sanki. Gözlerimi ondan kaçırarak, üzerimde kan izi var mı diye kontrol ettim, yoktu.

McGregor ölmüştü ama midemdeki boşluk bir gıdım bile küçülmemişti.

Bu endişe vericiydi, çünkü babama verdiğim sözü tutabilmem için listemde bile olmayan bir ismin icabına bakmam gerekiyordu.

Ama bu, öldürmem gereken bir isim değildi; tam aksi, onu diriltmem gerekiyordu.

Dünyadaki tüm insanların arasında benim, onu kurtarmam gerekiyordu.

Diğer insanlar – sanırım normal insanlar – babaları için hayatlarının büyük bir bölümünü feda etmeyi asla kabul etmezlerdi. Ama diğer insanlar Cillian Brennan'ın gölgesinde yaşamıyor, rahmetli ve bir o kadar da efsanevi babalarına eşit olmak için devamlı daha iyisini yapma ihtiyacı hissetmiyorlardı. Hayır, onun istediklerini yapacaktım, hatta her şeyin işlemlerini de sağlayacaktım.

Çocukluk kilisemden uzaklaşırken bildiğim sadece iki şey vardı;

Babam günah işlemişti.

Cezalandırılan kişi de bendim.

Serçe özgürlükle ilişkilendirilir. Bir zamanlar, denizciler gittikleri her beş bin deniz mili için bir serçe dövmesi yaptırırlardı. Serçelerin iyi şans getirdiğine inanılırdı. Denizciler bazen daha limandan ayrılmadan serçe dövmesi yaptırırlar ve bir muska gibi, onları güvenle eve ulaştırmasını umarlardı.

SPARROW

Üç Yıl Sonra

A ynadaki kadını tanımadığımı düşünürken alt dudajımı çatlatana kadar çiğnedim. “Daha önce hiç âşık olmamana rağmen kalbinin kırılması mümkün mü?” diye fısıldadım yansıma.

Asla tanışamayacağım adam, asla deneyimleyemeyeceğim aşk ve asla benim olmayacak bir sevgili, midemde asla uçuşamayacak kelebekler, umut, mutluluk ve beklenti gibi, bir daha asla hissedemeyeceğim şeyler için tuttuğum yas yüzüme tokat gibi çarptı o anda.

Makyaj *sanatçısı* Sherry çevremde dolanarak, “Ruju nu bir paket cips gibi yiyesin diye makyajına üç saat harcamadım, tatlım,” dedi.

Tam o sırada, yirmili yaşlarının sonundaki gey bir

adam olan kuaför, elinde bir saç spreyi şişesiyle içeri girdi ve hiçbir uyarıda bulunmadan spreyi alnıma, yani saçlarımla başladığı yere tekrar sıkıverdi. Soğuk sıvı gözlerime fişkırmıştı. Gözlerimi kırptırarak, hem dışımı hem de içimi saran yanma hissiyle savaşmaya çalıştım.

“Beni taciz etmeyi bırakacak mısın artık?” diye tısladım ve aynadan uzaklaşarak lüks kral dairesinin diğer tarafına yürüdüm.

Beş yıldızlı otelde ilk kez kalışımı ve *yüceltilmiş* bir fahişe gibi hissediyordum.

Bana ait olmadığından oldukça emin olduğum bir şampanya kadehini alıp içindekini bir dikişte bitirdim ve kadehi, pahalı gümüş tepsiye sertçe koydum. Bu sırada elimin tersiyle ağzımı silme dürtümü Sherry beni öldürmesin diye bastırmaya çalışıyordum. Bardak iki parçaya ayrılınca yüzümü buruşturdum ve Troy Brennan’ın beni *mükemmel* geline çevirmeleri için görev verdiği ekibe baktım.

Sherry elini salladı, üzerinde fazlasıyla oynanmış platin sarısı saçları taş kadar katıydı. “Eminin Bay Brennan... bunun da parasını ödemekte bir problem yaşamayacaktır.”

O kadar derin bir dekoltesi vardı ki neredeyse göbek deliğini görebilirdiniz. Babamın eskiden çalıştığı meyhanelerdeki dansçı kadınlara benziyordu, yani tam olarak moda veya makyaj tüyoları almak isteyebileceğim birisi sayılmazdı. Ama düşündüğüm zaman, bu düğüne de karşı koyacak şansım olmamıştı.

“Kendine zarar vermediğin sürece sorun yok,” dedi modacı Joe işaret parmağını bana doğru sallayarak. Ardından boştaki eliyle kırık cam parçasını parmaklarımla arasından söküp aldı. “Gelinliğinin herhangi bir yerine kan bulaştırmanı istemiyorum. Klasik bir Valentino modeli bu, unutma.”

Bir *klasik Valentino*'nun ne olduğunu biliyormuş gibi davranmaya bile çalışmadım. Güney Boston'ın çetin mahallelerinden gelen bir kız, terziliği nereden bilebilirdi ki? Bana kupon almayı veya metroya nasıl beleşe girebileceğinizi sorsanız size bir sürü şey anlatabilirdim. Ama moda? Bana göre değildi.

Gözlerimi devirdim ve ellerimi yıkamak için banyoya girdim. Eğer parmağımı çizdirmişsem, pahalı kiralık gelinliği lekeledim diye Brennan'ı kızdırmak istemiyordum. Tezgâhın üstü saç ve makyaj ürünleriyle dolup taşıyordu, bunların yanında kremler, masaj yağları ve cep telefonum da vardı. Telefon bir mesajla titreyince yerimden sıçradım.

Diğer odadaki gruba yan gözle baktıktan sonra kapıyı hemen kapattım.

Lucy: Derse gelemeyecek durumda mısın hâlâ? Boris bize nasıl et suyu çıkarılacağını öğretiyor. X

Ben: Üzgünüm, üşütmüşüm herhâlde. Bütün gece kustum. Ders bitince tarifi mesaj at.

Lucy: Tamamdır bebek, umarım şu an iyisindir.

Ben: Daha en kötüsünü atlatmadığıma dair bir his var içimde. X

Telefonu bırakarak, bugün milyonuncu kez, Lucy'nin yarınki magazin sayfasını okumayacak kadar meşgul olması için Tanrı'ya yalvardım. Troy Brennan yanlış sebeplerden dolayı yerel haberlere çıkan bir adamdı. O adam bir belaydı, hem de alev alev yanan, sönmek bilmeyen bir belaydı ve 'evet' dediği andan itibaren bu düğünün tüm yerel haberlere, şüpheli bir yemek standından kapılmış mikrop kadar hızlı yayılacağından emindim.

Peki, ya ben? Ben asla fazla dikkat çekmemiştim. Sosyal hayatım ancak ölü bir kaplumbağa kadar aktifti. Fazla arkadaşım yoktu, olanlara da bu yıldırım nikâhından bahsetmemiştim. İlk başta bunu kabul ettiğim için kendimden

utaniyordum, damattan çok korkuyordum ve arkadaşları-
mın olası ve anlaşılır sorularıyla başa çıkamayacak kadar
kafam karışmıştı.

Musluğu açtığımda hüznün, kalbime bir bıçak gibi sap-
landı. Parmaklarım akan suyun altındaki nişan yüzüğüne
dokundular. Ortasında yumruğum kadar büyük bir elmas
vardı, çevresini de daha küçük iki elmas süslüyordu. Yü-
züğün gövdesi sadeydi; ince, platin bir halkadan ibaretti,
ancak mücevherin ağırlığı – hem mecazi anlamda hem de
gerçekten – sonradan görme, para, güç ve ‘bana bakın’
diye bas bas bağıırıyordu.

Ama fısıltıyla bile söylemediği tek bir şey vardı; *adım*.

Ben, Sparrow Raynes. Abe ve Robyn Raynes’in yirmi
iki yaşındaki, iyi koşucu, erkek Fatma kızları. Yaban mer-
sinli krep, sıcak çikolata, tatlı yaz havası ve Boyfriend je-
ans âşığı, *o tarz çocuklardan*. Her sınıfın en ön sıralarında
oturan ve kimse onunla takılmak istemediği için teneffüs-
lerde beslenmesiyle oynayan o kız. Modayla hiçbir zaman
ilgilenmemiş olan o kız. Paranın abartı bir şey olduğunu,
pahalı arabaların küçük penislere eş değer olduğunu ve
mutluluğun, yorganın altında İrlanda yahnisi yiyip *Kitc-
hen Cutthroat*² izlemek olduğunu düşünen o fakir kız.

Bu yüzük başka birisine; ‘Bilmem Ne Mahallesi’nin
Model Hanımefendisi’ne’ aitti. Belirli bir zevki ve statüsü
olan, Valentino’nun kim olduğunu ve onun mal elbisele-
rinin neden bu kadar pahalı olduğunu bilen bir kızın yü-
züğüydü bu.

Benim değildi.

Musluğu kapatarak derin bir nefes aldım ve parmakla-
rımı inanılmayacak kadar katılaşmış saçlarımın arasından
geçirdim.

“Bunu kabullen artık,” dedim kendime sessizce. Bos-

2 Alton Brown’in sunduğu eğlenceli bir yemek yarışması.

ton'ın en çok istenen bekârlarından biri olarak bilinen zengin bir adamla evlenmek ceza olarak görülemezdi. “Bu, senin seçimin değildi ama plana uy işte.”

Gözlerimi kapatarak kafamı iki yana salladım. Bu, bir dünya sorunu olsun ya da olmasın, en son istediğim şey *onun* bana bakmasıydı. Banyo kapısının yumuşak bir şekilde tıklatılması kafamı o yöne çevirmeme neden oldu. Sherry'nin makyaj ve sahte bir gülümsemeyle kaplı suratı aralanmış kapıdan içeri girdi.

“Bay Brennan, seni görmek istiyor,” diye beyan etti reçel kadar tatlı, bir o kadar da sahte bir sesle.

Yumruklarımı sıkıp koca yüzüğün etime batmasını sağlayarak, “Gelini düğünden önce görmek kötü şans getirir,” diye hırladım; acı rahatlatıcıydı.

“Müstakbel kocanı kızdırmak daha da kötü şans getirir, güven bana.”

Onun demir soğukluğundaki tenor sesinin kapının arkasındaki havayı bıçak gibi yardığını duydum.

Geriye bir adım atarak kollarımı vücuduma doladığım sırada kapı açıldı ve o, kafama sokmaya çalıştığım cesaret konuşmalarından da büyük görünerek içeri girdi.

Üç parçalı resmî bir takım ve deri düğün ayakkabıları giymişti. Ufacık banyo âdeta ona aitti ve oradaki bütün varlığımı içine çekiyordu. Ufak tefek bir insandım ama o anda, olduğumdan daha da küçük hissettim. Soğuk bakışları savunma duvarlarımın tamamını yıkıyor, arkasındaki gerçek beni; titrek sinir yumağını ortaya çıkarıyordu.

“Kollarını aç da seni göreyim,” diye emretti Brennan keskin bir dille.

Bana söyleneni saygıdan değil ama korkudan yaptım. Zorlukla yutkunurken kollarım iki yanımdan sarktı. Aynı mahallede yaşadığımız on sekiz yıl boyunca da, bu son

on gün boyunca da bana bir kez bile ikinci defa bakma ihtiyacı hissetmemişti. İlk defa şu an; *evleneceğimiz gün* varlığımı bizzat kabul ediyordu.

“Çok güzelsin,” dedi. Sesi bomboştu.

Gelinliğin muhteşem olduğunu biliyordum, onu gelinlik mağazasında ilk denediğimde ‘deniz kızı modeli’ ve ‘Kraliçe Anne boynu’ gibi laflar havada uçuşmuştu. Gelinliği ben seçmemiştim tabii. Tıpkı Sherry ve adını hatırlayamadığım kuaför, hatta düğünde takacağım takıları seçen kadın gibi, modacı Joe da emirlerini doğrudan, *sevgili müstakbel kocamdan* almıştı. Bu düğün söz konusu olduğunda hiçbir şeye karışamazdım. Ama zaten evlenmek için kafayı yediğim de yoktu, bu düğünü ancak kötü bir ishal vakası kadar istiyordum.

“Teşekkür ederim,” diye cevap verebildim en sonunda ve dumanı tüten öfkeme rağmen kendimi, “Sen de hoş görünüyorsun,” diye karşılık vermek zorunda hissettim.

“Nereden biliyorsun ki? İçeri girdiğimden beri bana bir kez bile bakmadın.”

Brennan’ın ulaşılamaz ve buz gibi sesine bakılırsa bu çok da umurundaymış gibi görünmüyordu.

Başımı yavaşça kaldırdım, gözlerimi onunkilere çevirirken yüzümdeki bütün kaslar gerilmişti. İçinde en ufak bir samimiyet kırıntısı bile olmayan bir sesle, “Çok hoş görünüyorsun,” diye tekrarladım.

Diğer odada Sherry’nin homurdandığı şeyin ne olduğunu ancak Tanrı biliyordu, bu sırada Joe telefonla konuşuyor, hiç değilse konuşuyormuş gibi yapıyordu. Saç tasarımcısı ve her yerde arkamdan gezen Connor isimli koruma sessizliklerini koruyorlardı. Ancak bu, Sherry ve Joe’un meşgulmüş gibi görünme çabalarından daha fazla dikkat çekiyordu. Bir facianın vızıltısı kulaklarımı çınlatmaya başlamıştı.

Sıkıntılı bir geçmişı, korkunç bir geleceğı var.

Ve istesem de istemesem de onun hayatının bir parçası olmak üzereyim.

Damadım kısılmış gözleriyle beni süzmeye devam ederken, “Connor, Sherry, hepiniz siktirin gidin,” diye emretti.

Ellerim yumruk halini alırken ağzımın kuruduğunu hissettim. Bu, ben değildim; kendine güvenemeyen çelimsiz MarySue, yıllar boyunca oluşturduğum Sparrow değildi. Ama bu adam tehlikeliydi ve onun başına bela oluyordum.

Onun başına bela oluyordum, çünkü on gün önce, kötü ünü olan uzak bir çocukluk anısından ibaret bir herif, üzerinde pahalı bir takım elbiseyle çat kapı gelip beni evimden çıkarmış, teraslı, lüks dairesine götürmüş ve on gün boyunca beni sadece bir koruma ve paket servis numarasıyla bıraktıktan sonra evleneceğimizi beyan etmişti.

Troy Brennan’ın sosyopat olduğu doğrudu, üstelik dünyayla başa çıkarken doğasını gizleme veya maske takma gereğı de duymuyordu.

Kral dairesinin banyosunda durmuş, yemesi gereken ekşi bir şeymişim gibi bakıyordu bana. Benimle ilgileniyormuş gibi bile görünmüyordu. Şu ana kadar benimle zar zor konuşmuştu ve konuştuğı zamanlarda da bakışlarından hayal kırıklığı, bıkkınlık ve umursamazlık akmıştı.

Onun bu davranışı kafamı çok karıştırmıştı. Kadınları zorla ele geçiren, güçlü, zengin adamların hikâyelerini duymuştum ama onlar genelde, arzuladıkları kadınların peşlerinden giderlerdi, ancak Troy Brennan için bu geçerli değildi. Öyle davranıyordu ki, gören bir iddiayı kaybettiğini zannederdi.

Müstakbel kocama bakarak bana vurmasını, bağırmasını ya da bu işi sonlandırmasını; herhangi bir şey yapmasını bekledim.

Beni neden istemiş olabileceğiyle ilgili hiçbir fikrim yoktu. Boston'ın baştan savma işçi mahallelerinden birinde büyümüştük ikimiz de. Çocukken gördüğümüz manzaraları, parmaklıklı pencereler, parçalanmış posterler, acilen tamir edilmesi gereken eski binalar ve sokaklarda yuvarlanan boş konserve kutuları oluşturuyordu; bütün benzerliklerimiz bu kadardı.

Ben kaçıp gitmiş bir anneyle, sarhoş bir keşin fakir, işçi sınıfından gelme kıızıyken, Troy Brennan, Boston'ın kraliyet ailesine mensuptu ve mahallemizin en iyi evinde büyümüştü. Babası Cillian'ın bir zamanlar o meşhur İrlanda mafyasına liderlik yapmışlığı vardı. Benim çocukluğuma doğru Cillian daha yasal işlere başlamıştı, *yasal* derken de geçimini zar zor sağlayan adamların takıldığı striptiz kulüplerinden, masaj salonlarından ve Güney Boston'ın diğer pis eğlencelerinden bahsediyorum. Onun son sadık askerlerinden biri olan babam, Cillian'ın mekânlarının pek çoğunda güvenlik görevlisi olarak çalışmıştı.

Troy tek çocuktı. Biz çocukken, Cillian'ın eşinin daha fazla çocuk yapamayacağı iddiaları da etrafta dolaşıyordu. Bu iddialar doğru olacaktı ki Troy, babasının göz bebeği idi.

Babasının ölümünden sonra onun eski işlerinin tamamına devam etmemiş olsa bile aziz de değildi. Onunla ilgili dedikodular mahallemizde saman alevi gibi yayılmıştı ve şu anda onun hakkında o kadar fazla konuşuluyordu ki artık bir efsane haline gelmişti. Söylenenlere göre eyaletteki bütün politikacılar, iş adamları ve zengin insanlar pis işlerini yaptıracak birine ihtiyaçları olduğunda ona koşuyorlardı.

Pis işi yapmakla da kalmıyor, yaptığı işten çok iyi para kazanıyordu.

İnsanlar Troy'a 'Tamirci' diyorlardı. Normal bir ta-

mircinin yaptığı şeyleri yapmıyordu tabii ki ama insanları Dennis Lehane'in kitaplarından daha hızlı yok edebiliyordu. Saatler içerisinde hapis cezanızı kesebilir, elinize bir pasaportla sahte bir sigorta kartı tutuşturabilirdi. Hatta peşinizde olan insanları sizin var olmadığınız konusunda birkaç gün içerisinde ikna edebilirdi. Troy Brennan, Boston'un manipölasyon ustasıydı ve sanki kuklalarıymışız gibi iplerimizle oynuyordu; kimin ölüp kimin yaşayacağına, kimin yok olup kimin geri geleceğine o karar veriyordu.

Ve Tamirci Bey, bilinmeyen bir nedenden ötürü benimle evlenmeyi seçmişti. Onunla mücadele etme, kaçma, hatta onun bu mantıksız kararına karşı çıkma şansım bile yoktu. Yapabileceğim tek şey bana geçerli bir sebep vermesi için yalvarmak olabilirdi. Bu nedenden dolayı da Connor, Sherry ya da Troy'un adamlarından herhangi birisi dibimizde olmadan baş başa kaldığımız bu ilk anda tam olarak bunu yapmaya karar verdim.

“Neden ben, Troy? Aynı sokakta yaşadığımız onca yıl boyunca benimle tek kelime etmedin.” Arkamdaki krem rengi tuvalet masasını sıkıca tutarken yumruklarım bembeyaz kesilmişti, belki adıyla hitap etmiş olmam bana biraz daha iyi davranmasını sağlardı.

Siktir, konuşabiliyormuş demek, dercesine bir kaşını kaldırdı ve ceketinin düğmesini bir eliyle ilikleyip, diğer elinde tuttuğu cep telefonuna bakmaya devam etti.

Ufacık bir esintiden, bir hayaletten farkım yoktu. Onun için bir *hiçtim*.

“Troy?” dedim tekrar ve bu sefer başını kaldırarak bana baktı. “Neden ben?” Sesim bir fısıltıya dönüşmüştü ama gözlerimi ondan ayırmamayı başarmıştım.

Kaşlarını çatarken dudakları incecik bir çizgi halini aldı. O, sorudan hoşlanmamış, bense sessizlikten tatmin olmamıştım.

"Birbirimizi tanımıyoruz bile," dedim burnumdan soluyarak.

"Evet, öyle. Tanıdıklık abartılı bir kavram. Birini ne kadar az tanırsam onu o kadar çok severim," dedikten sonra bakışlarını tekrar cep telefonuna çevirdi ve ekranı kaydırmaya devam etti.

Bu hayatımın içine neden bir buldozer gibi daldığını hâlâ açıklamıyor.

Yeni yapılmış sahte kirpiklerimin altından ona dik dik bakarak, gerçekten o kadar yakışıklı mıydı anlamaya çalıştım. Troy Brennan, benim tipim değildi ama nedense herkesin tipiymi. Hiç değilse kadınlar arasında, Londra ve New York'taki bekâr evlerinde asılı duran IKEA resimleri, fast food yemekleri, Starbucks, tiki öğrencilerin MacBook Air'i gibiydi; yaygın ve sevilirdi. Onun etkileyici-zengin mafya-kötü çocuk cazibesine kapılmak benim benliğimin tam tersiydi.

Ama banyonun merhametsiz ışığının altında olmamıza rağmen, içten içe bir canavar olsa da dışının canavarlıktan çok uzak olduğunu görebiliyordum.

Gür saçları o kadar koyu siyahtı ki ışıpta gece mavisiymiş gibi parlıyordu ve dalgaları pürüzsüz ve yumuşak görünecek şekilde kesilmişti. Hayatımda gördüğüm en açık renkli buz mavisi gözlere sahipti, teninin hafif bronzluğu o gözlerin daha da belirginleşmesine neden oluyordu. Uzaktan bakıldığında eski moda bir yakışıklılığı vardı. Bir gökdelen kadar uzun, ragbi oyuncuları kadar genişti, elmacık kemikleri o kadar belirgindi ki onlarla elmas kesebilirdiniz. Ama yanına yaklaştıkça, bebek mavisi o gözlerin arkasındaki ölü bakış içinde ondan kaçma isteği oluşturuyordu. Yarı açık göz kapaklarının arkasındaki gözlerinde hiçbir duygu belirtisi yoktu, sanki yeterince derine bakarsanız, düşmanlarına yaptığı bütün o korkunç

şeyleri yavaş çekimde görebilecekmişsiniz gibiydi.

Tabii bir de 7/24 suratında olan, o meydan okuyucu, aşağılayıcı sırtış vardı.

Troy Brennan'dan hem nefret ediyor hem de korkuyordum. Boston'da *resmen* dokunulmazdı; polisler ona bayılıyor, yerel çeteler ona saygı duyuyordu. Bu nedenle, yaptıkları *resmen* yanına kâr kalıyordu.

Troy üç yıl önce, Billy 'Bebek Surat' Crupti cinayetinin baş şüphelisi olmuştu. Suçu ona bağlayabilecek yeteri kadar kanıt bulunamamıştı ama etraftaki dedikodulara göre bu cinayet aslında bir intikamdı. İddialara göre Cillian Brennan'ı Crupti öldürmüştü ve hiç kimse o aptal gangsteri Troy'un babasını öldürmeye kimin, neden gönderdiğini bilmiyordu. Zamanlama tuhaftı, çünkü o zamanlara kadar Cillian'ın yasa dışı aktivitelerinin Boston çeteleriyle alakası kalmamıştı. Ayrıca bunun yanında bir de Peder McGregor hikâyesi vardı. Rivayete göre, babasının yerini Crupti'ye ispiyonladığı için Troy onu da öldürmüştü.

Troy Brennan rehine alan biri değildi.

Çocukken, Daisy'nin bisikletini sürmek için sıramı beklediğim zamanlarda – mahallede bisikleti olan tek kız oydu, üstelik bisikleti dört tekerlekliydi – Troy'un polislerle yüzleşmesini huşuyla izlediğimi hâlâ hatırlayabiliyordum. Polisin onun kafasını, yeni doğmuş bir yavru köpekten daha fazla okşadığına yemin edebilirim. Sabırsızca, ergen Brennan'ın babasının izini takip etmesini bekliyorlardı. Kafası, mahalleden gelip geçen bütün devriye araçlarının kaportasına en az bir kez çarpmıştı ve buralardaki tüm polisler onu o kadar çok dövmüşlerdi ki kışının her milimini bilirlerdi.

Şimdiyse ondan o kadar çok korkuyorlardı ki yüzüne bile bakamıyorlardı.

Otel odasının banyosunda dikilmiş, onun ifadesiz su-

ratına bakarken elimde oynayacak kozum olmadığını fark ettim. Zaten kozum olsaydı bile Troy lanet masanın sahibi-
biydi.

Kapana kısılmıştım, kafesteki kırık kanatlı bir kuştan farkım yoktu.

“Hâlâ çalışabilir miyim?” diye sordum boğuk bir sesle. Mafya kadınlarının çalışmasına izin verilmezdi ama Troy *teknik olarak* bir mafya lideri değildi. Bana doğru bir adım attığında nefesini yüzümde hissettim.

“Ne bok yersen ye, tasman uzun nasıl olsa.”

Dudaklarının boynumun birkaç milimetre ötesinde dola-
landığını hissederek donakaldım ama neyse ki bana dokunmadı.

“Ama bir şeyi aradan çıkaralım; erkekler söz konusu olduğunda sevişebileceğin tek kişi benim. Beni bu konuda sınama, çünkü sonuçları hem senin hem de onun için yıkıcı olur.”

Bana bilerek iğrenç davranıyordu, biliyordum ama söyledikleri buna rağmen canımı yakmıştı. Bana verilen ufak zafere odaklanmaya çalıştım; hâlâ çalışabilir, evden çıkıp ondan kaçabilirdim. Şimdi geriye bir tek, beni meşgul edecek bir iş bulmak kalmıştı.

Çenemi ona meydan okurcasına kaldırdım. “Eğer tas-
ma bu kadar uzunsa neden Connor, beni takip ediyor?” diye sordum.

“Çünkü benim olan şeyleri korurum.”

“Ben, senin malın değilim, Brennan,” diye tısladım gözlerimi kısarak. Korkuyordum elbette ama her şeyden çok, *cidden* öfkelenmiştim.

“Bu gelinliği giyiyor olman ve parmağına benim yüzüğümü takman aksini söylüyor,” dedi sakın ve düz bir sesle. “Ama malım olmasaydın bile, bu şehirde bu kadar

düşmanım varken benimle alakası olan herkesin korunmaya ihtiyacı var. Şimdi müsaadenle,” diye ekledi ve arkasını dönerek kapıya doğru ilerledi.

Ancak özel alanımı terk ettiği zaman nefes alabildim. Ne kadar tehlikeli olduğunu bana hatırlatmakta neden bu kadar ısrar ediyordu ki?

“Bana bunları yapman yanına kalmayacak, biliyorsun değil mi?” diye seslendim onun geniş sırtına bakarak.

“İşte orada yanıyorsun, Kızıl. Her zaman, her şey yanıma kalır benim,” dedi, bana dönme zahmetine bile girmemişti.

Bana az önce Kızıl mı dedi?

“Şimdi bir de takma adım mı oldu? Bu öğlen kilisede ne olursa olsun, bu gerçek bir evlilik değil, Brennan.”

Bu, nihayet onun tepki vermesini sağladı ve kafasını bana çevirdi. Gözlerim onunkilere kilitlendi; buz mavisi gözleri, benim yeşillerime odaklanarak âdeta kafamda bir delik açtılar.

Salak kız. Delice atan nabzımı gözlerimin arkasında, boğazımda, ayak parmaklarımda hissedebiliyordum. Kalbim canını kurtarmak için göğsümden dışarı fırlayacakmış gibi geliyordu. Daha gözlerine bakamazken neden adamı tahrik ediyorsun?

Bir an için sessizlik oldu, sonra ‘seni yok edeceğim’ dercesine tatsızca gülümsedi.

“Sevgili müstakbel karım.” Merhamet dileme isteğiyle dolmama neden olan bir şekilde sırtı bana. “Eğer başıma bela olmayı amaçlıyorsan bunu tekrar düşünsen iyi edersin. Bela, benim göbek adım. Ben belaya bulaşan, ortalığı karıştıran, her şeyi düzelten adamım. Benim sabrımı sına, çünkü böyle şeylere tahammülüm olmaz.”

Babam, beni tam şehrin ortasında bulunan Kutsal Kalp Katolik Kilisesi'nde Brennan'a teslim edecekti. Misafir listesi tanımadığım, umurumda da olmayan ünlü iş adamları, bir avuç politikacı, bir senatör ve sosyetik insanlarla doluydu.

Eski kilisenin önünde siyah limuzinlerden oluşan bir sıra uzanıyordu. Özenle giyinmiş orta yaşlı kadınlar, eşlerinin, oğullarının veya kızlarının yardımıyla arabalarından iniyorlardı. Giydikleri resmî kıyafetler âdeta güç saçıyordu. Puolarının dumanlarını üfleyen, gülümseyen ve birbirlerinin omuzlarına iyi niyetle şaplaklar atan adamların bu etkinlikte benden daha çok eğlendikleri kesindi.

Girişteki güvenlik görevlisi sayısını gören, papayla evleniyorum zannedirdi.

Oturduğum limuzinden kilisenin girişini gözlerimle tararken, kapının iki yanında duran çiçekli süslemelerin, son yirmi iki yıldır babamla yaşadığım apartmanın yıllık kirasından daha pahalı olduğunu fark ettim. Parasını bu kadar pervasızca harcayan biriyle evlenecek olma düşüncesi bile omurgamın altından soğuk bir titreme geçmesine neden oldu.

İçimi saran duygu patlamasını kontrol etmeye çalışırken, babam titreyen elimi sıcak, sert avucuna aldı ve güven vermek için içtenlikle sıktı. Gözleri umutla parlıyordu.

“Doğru şeyi yapıyorsun, biliyorsun değil mi?” dedi.

Sanki bana seçim şansı verildi de.

Babamın bu sorunun arkasındaki anlamı söylemesine gerek yoktu. Brennan, karısı olmamı istemişti. Babam bunu kabul etmeseydi bile – ki Troy Brennan, babanız-

dan sizi isteyen o ikiyüzlü, eski kafalı puştlardan biriydi – Brennan bunu yaptırmanın bir yolunu öyle ya da böyle bulurdu. *Hayır* kelimesi onun sözlüğünde yer almıyordu; ne isterse alıyordu.

Şu anda da beni istiyordu.

Bunun hiçbir mantığı yoktu. Ben, onun gibi adamların dikkatini çekecek bir güzelliğe sahip değildim. Muhtemelen en iyi parçam olan dudaklarım; pembe, dar ve kalp şeklindeydi ama onun dışında oldukça sıradandım. Kısa boyluydum, zayıf bir bedenim, uzun, alev kırmızısı saçlarım, hastalıklı gibi görünen beyaz bir tenim ve yuvarlak suratımı kaplayan çillerim vardı.

Troy Brennan’ın tipi değildim.

Orada burada karıştırdığım gazetelerin magazin sayfalarından bunu net bir şekilde biliyordum. O her zaman; cazibeli, uzun boylu, kıvrımlı ve muhteşem kadınlarla birlikte görülüyordu, ürkek, kızıl saçlı ve tuhaf kızlarla değil. Bu yüzden, çocukluğumdan beri içine asla girmediğim, tanımadığım insanlarla dolu bir kilisede, korkunç bir yabancıyla evlenmek için limuzinde otururken kafamın içinde aynı soru yankılanıp duruyordu.

Neden ben?

Neden ben?

Neden ben?

Araç yavaş yavaş öne doğru ilerlerken limuzin şoförünün, “Sırada biz varız,” dediğini duydum.

Kalbim kaburgalarımın içinde hızla atmaya başladı, tenimdeyse terden bir örtü oluşmuştu. Buna hazır değildim ama başka seçeneğim de yoktu. *Tanrım!*

Bu durumun ironisini kaçırmamıştım; *Tanrı’nın* kutsal evinde olmama rağmen, araya girip bu töreni engellemesi için yine *Tanrı’ya* yalvarıyordum.

İçimdeki sessiz ama ısrarcı bir ses bunun kötü bir Katolik olmamın, Tanrı'ya hak ettiği saygıyı göstermememin cezası olduğunu söylüyordu. Uzun zaman önce kiliseye gitmeyi bırakmıştım, üstelik çocukken bile dinle çok aram yoktu.

Çocukken şekerleme yaptığım onca pazar ayını...

Sırf kurabiye yemek ve bize Tanrı'nın muhteşem mucizelerini anlatan – sanırım adı da Tobey olan – genç ve yakışıklı adamı dikizlemek için gittiğim gençlik kulüpleri...

Onca yıldan sonra artık hesap verme vakti gelmişti; karma dediğimiz şey hormonlarına yenik düşen öfkeli kaltağın tekiydi ve Tanrı, beni bir canavarla evlendirerek cezalandıracaktı.

Sürücü, şapkasının siperliğini öne eğerek, “İşte geldik,” dedi.

Dikiz aynasından bana merakla baktığını gördüm ama umurumda değildi. Buna alışmam lazımdı, çünkü Brennan'ın karısı olduğum anda, sihirli bir hayvanat bahçesindeki tek boynuzlu atmışım gibi, insanlar bana merakla bakacaklardı.

“Herkes yerlerine geçiyor, birkaç dakikadan daha fazla sürmez, efendim.”

Mor çiçek buketini bana uzatan babama tekrar baktım, o da öne uzanarak beni alnımdan öptü. Nefesi leş gibi alkol kokuyordu, üstelik ucuz olanlarından içmemiştii belli ki. Kocaman, mutsuz, berbat bir aile haline gelirken Brennan, babamı şımartıyor olmalıydı.

“Keşke annen de bizimle olsaydı,” dedikten sonra iç çekti ve hüüzünle dolu gözlerinin üzerindeki kaşları çatılırken alnı daha da kırıştı.

“Yapma,” diye araya girdim tekdüze bir sesle, artık

sesimde herhangi bir duygu olmaması nedeniyle rahatlamıştım. Elimi beceriksizce bacağına koydum. “Üç yaşımdan beri kadını görmüyoruz. Nereye kaçtıysa, ne bunda ne de hayatımın herhangi bir yerinde yer almayı hak ediyor. Hem beni tek başına gayet iyi yetiştirdin,” dedim.

Ve bu söylediğimde ciddiye dim. Robyn Raynes annem değildi, beni doğurduktan birkaç yıl sonra giden bir kadındı. Ebeveynleriniz sizi terk ettiğinde iki seçeneğiniz olurdu, ya bunun sizi yönetip tanımlamasına izin verirdiniz ya da hayatınıza devam edip, annenizin nereye gittiğini siklemediğinizi dünyaya gösterirdiniz. Ben de hayatıma devam etmeye çalışıyordum ve ipin ucu çok nadir elimden kaçıyordu.

Babam duyduğu şeye bayılmıştı, gözleri şaşkınlık ve mutlulukla parlıyordu. Geçmişimizin tamamını ballandırmıştım elbette ama bir şekilde, bugünün onun için de oldukça zor olduğunun farkına varabilmişim. Alkolik olsun olmasın, Brennanlar için yaptığı işle benim arama her zaman bir mesafe koymuştu ve her şeyden çok, beni bu insanlardan korumak istediğini biliyordum.

Ebeveynlik becerilerine gelince, gerçeği söylemek gerekirse bebekliğimden beri bana tek başına bakmıştı. Biraz bilgisiz ve duyarsız olmasına rağmen bana asla kötü veya sabırsız davranmamıştı. Hatta çıktığı kadınların arasında, babamın alkole olan sevgisinin ona olan sevgisinden daha güçlü olduğunu anlayana kadar eve gelip, bana geçici olarak ‘annelik’ yapanlar olmuştu. Ama yine de genelde baş başaydık.

Yanımızda bir de alkol vardı tabii.

Babamı sevmeme rağmen onun iyi bir adam olmadığını biliyordum. Ben büyürken Cillian Brennan için çalışıyordu ve ettiği kavgalardan dolayı pek çok kez eve yaralı halde geliyordu. Polislerin sürpriz ziyaretleriyle ben başa

çıkıyor, tutuklandığı zamanlarda ona temiz kıyafetlerle gi. garasını ben götürüyordum. Şimdi de Troy'un altında ça. lıyordu ve muhtemelen yasa dışı işler yapıyordu.

Babam bir alkolik ve başarısız bir Kazanova olsa bile beni seven, benimle ilgilenen, zatürre olduğum zaman bana konserve çorba içirmek yerine gerçek tavuk çor. bası yapmaya çalışırken kendisini yakan tek kişiydi. Bu nedenden dolayı, şimdi kabak benim başıma patlasa bile biraz mutlu olmayı hak ediyordu.

Kocaman ellerini yanaklarıma koyarken, kırıksıklık. larla kaplı suratından aşağı kocaman bir gözyaşı damlası düştü. "Seni seviyorum, Minik Kuş."

Başımı salladım ve sağ yanağımı avucuna yaslayıp, elimi uzatarak alnını okşadım. "Ben de seni seviyorum, babacığım."

Neşeli şoför, kapısını açarak indi, limuzinin çevresini dolandı ve benim için kapıyı açtı. "Hazır mıyız? Sıra biz. de."

Dikkatlice dışarı çıkarken ön bahçenin iş konuşmasına dalan birkaç yaşlı adam dışında hemen hemen boşaldığını fark ettim. Babam beni takip etti ama pejmürde adamlar. dan oluşan ufak grubu görünce sola döndü.

"Benny'le laflamam gerekiyor, birkaç dakika sonra dönerim. Bırak da damat biraz beklesin. Hemen gelece. ğim, tatlım," dedi ve göz kırptıktan sonra, kilisenin köşe. sinde dikilen takım elbiseli adam sürüsüne doğru ilerledi.

Kaşlarımı çatarak gelinliğimi düzelttim. Haziran ayı için anormal derecede serin bir gündü ama tüylerimin diken diken olmasının nedeninin soğuk olmadığını bili. yordum. Yüksek taş duvardaki açıklığa gözlerimi çevirdi. ğimde içinde bir bank olan ufak bahçeyi gördüm ve orada saklanabilmeyi diledim.

Sonra bir ses duydum.

Bir adam, duvarın diğer tarafında oğluyla konuşuyordu. Sesi hem yumuşak hem de boğuk ve sertti. Neden olduğunu bilmiyordum ama adamın sesi, fırtınalı bir gecede içtiğim sıcak bir içki gibi içimi ısıtmıştı.

“İbrahim kötü bir adam değildi elbette ama doğru olduğunu düşündüğü şeyi yaptı ve o da çocuğunu Tanrı’ya kurban etmekte.”

Tüylerim diken diken olmuştu. Öne doğru hafifçe eğilerek kulaklarımı iyice açtım ve dikkatimi onlara verdim.

“Ama babalar çocuklarını sevmez mi?”

“Severler elbette, hem de her şeyden çok severler, Sam.”

“Tanrı da çocuklarını seviyor mu?”

Adam bir an duraksadı. “Hem de çok,” dedi.

“Peki, Tanrı neden İsmail’in kurban edilmesini istedi?”

“Tanrı, İbrahim’in inancını test etmek istiyordu. Hatırlarsan İsmail günün sonunda gayet iyiydi ve Tanrı, İbrahim’in sevgili oğlunu onun için sunağa yatıracağını görmüş oldu.”

“Sence bugün Tanrı bizim İbrahim’imizi³ sadece test mi ediyor? Belki de onun kızı ve Bay Troy bugün evlenmezler.”

Adam kendi kendine tatsız bir kahkaha atarken kalbimin paramparça olduğunu hissettim.

“Hayır, bu bir test değil, şampiyon. İnsanlar birbirleriyle evlenmek isterler. Bu, bir ceza değildir.”

“Sen annemle evlenmek istedin mi?” diye sordu adının Sam olduğunu öğrendiğim ufaklık.

Adam ona cevap vermeden önce hava yeniden sessiz-

3 İbrahim isminin İngilizcedeki karşılığı, Sparrow’un babasının da ismi olan Abraham’dır.

likle doldu. “Evet, annenle evlenmek istedim. Hazır annen demişken, *bizim* annemiz nerede?”

Tam o sırada adam duvardaki açıklıktan dışarı çıktı ve sert bedeni benimkine çarptı. Ciyaklarken neredeyse kıcımlın üzerine düşüyordum ama buketi tutmayan elimle duvara tutunmayı başardım.

“Siktir! Özür dilerim,” dedi.

Toparlanarak kafamı kaldırdım, gözlerim yerlerinden fırlarken ağzım anında kuruyuverdi. Adam çok yakışıklıydı. Hayır, yakışıklı değildi; üzerindeki o siyah takım elbiseyle tam bir başyapıttı ve nefesimi kesmiş, içinde bulunduğum durumu bir an için unutturmuştu.

Neredeyse bir doksan boyuyla Brennan’dan birkaç santim daha kısa olmalıydı ve üzerindeki özel dikilmiş takımı dolduruşu, tıpkı müstakbel *kocam* gibi, haftada en az dört defa spora gittiği anlamına geliyordu. Kumral saçları dalgalı ve gürdü, eğer düzeltmeye çalıştıysa bile şu an dağınık duruyorlardı. Çenesini sıvazlarken gri gözlerini kısarak zeki bakışlarla beni inceledi.

“Kötü bir kelime söyledin!” Sam elindeki mavi kamyonu sallarken mutluluktan uçuyordu resmen. “Eve gittiğimizde küfür kavanozuna bir dolar koymak zorundasın.”

Gözlerindeki ifadeye bakılacak olursa Sam’in babası paralel evrene geçmiş gibi görünüyordu. Beni gördüğüne şaşırmış gibiydi, bu da içinde bulunduğum durumun ne kadar farkında olduğunu merak etmeme neden olmuştu.

Üzerimdeki tuhaf etkisini gidermeye çalışırken gelinliğimi düzeltiyormuş gibi yaparak, “Sizi dinlemiyordum,” diye açıkladım aceleyle. Gözleri elime, klasik Valen bilmem neyimin kumaşını düzelttiğim yere kaydı. Oldukça utanmış hissederek elimi hemen geri çektim.

“Sizi suçlamıyordum,” diye cevap verdi sakince.

Bu ses, bu otorite... Onun Troy'un ekibinden biri olduğunu anında anlamıştım. "Elbette suçlamıyordunuz," dedim ve kızararak kilise kapısına doğru döndüm. "Sonuçta bugün benim düğün günüm. Bu yüzden, gitsem iyi olur. Anlarsınız ya..." Salak ağzım saçma sapan şeyler zırvalamaya devam ediyordu. *Evet Sparrow, senin düğünün, yoksa şu anda üzerindeki bu kıyafetle dünyaya asla görünmezdin.*

"Haklısınız. Özür dilerim," dedi ciddiyetle ve ne ima ettiğini net bir şekilde anladım.

İçimdeki duygu fırtınası daha da kuvvetlendi. Onun bu nezaketi midemde keleklerin uçuşmasına neden olmuştu.

Kendime, onun evli ve çocuklu olduğunu hatırlattım. Ah, bir de yaklaşık beş dakika sonra Boston'daki en tehlikeli adamlardan biriyle evlenecektim, dolayısıyla önümdeki bu adam bana tamamen yasaktı, bense şu an tam bir salak gibi davranmaktaydım.

Sherry burada olmadığı için, suratıma sürdüğü boya katmanlarını bozdum diye bana bağırmayacak olmasına şükrettim ve elimle yüzümü ovuşturdum.

"Ben de özür dilerim. Umarım ailenizle beraber törenin tadını çıkarırsınız," diyerek omuzlarımı silktim.

Bana bir şeyler söylemek için ağzını açtı ama onun nezaketine daha fazla dayanamayacaktım. Özellikle de tesselli verecek kadar ikiyüzlü olan erkeklere hiçbir şekilde güvenmiyordum.

Arkamı dönerek parmaklarımı dudaklarıma götürdüm ve babama ıslık çaldım. Ona el sallarken kilise bahçesindeki bütün adamlar şaşkın bir şekilde bana baktılar. Bahse girerim Brennan'ın erkek Fatma tuhaf bir kızıyla değil, bir hanımefendiyle evleneceğini düşünmüşlerdi. "Baba, şu işi bitirelim," diye bağırdım.

Babam aramızdaki kısa mesafeyi koşarak kapattı ve nefes nefese kalmış vaziyette yanımdaki güzel adamı selamladı. “Brock.”

“Abe. Seni kutlarım. Eğer herhangi bir şeye ihtiyacın olursa yanında olduğumu biliyorsun.”

Brock, gözlerini tekrar bana çevirdiğinde kalbim zavallılık hissiyle sıkıştı.

Brock ve Sam arkalarını dönerek kiliseye doğru el ele yürüdüler. Bu sırada babam bir adım daha atarak omzumu tuttu. “Gösteri zamanı. Hadi benim Minik Kuş’umu evlendirelim.”

Eğer objektif olacak olursak, Troy Brennan’la düğünümüz oldukça güzel bir törendi; tiksindirici derecede müsrifti. Brennan kendisine ait olan şeyler söz konusu olunca harcamadan kaçınmıyordu. Teraslı evi, arabaları, kadınları ve düğünü de buna dahildi.

Mumlar, çiçekler, üzerinde yürüdüğümüz halı, solist, müzisyenler, çiçeklerden oluşan geçitler, abartılı bir şekilde süslenmiş kilise sıraları; tamamı kusursuz ve lükstü. Hatta sunağın kan elmasları ve yüzlük banknotlardan yapılmamış olması beni çok şaşırtmıştı.

Yine de benim için tüm bunlar Henry Cavill’in tişört giymesi – o vücut asla örtülmemeliydi – kadar saçmaydı. Bu kadar detay ve güzellik bir yalana harcanmamalıydı, çünkü Brennan’la ikimiz zorbalık ve sahtelikten ibaret bir evliliğin tutsaklarından başka bir şey değildik.

Yeminlerimizi etmek üzere, mutlu ve gözleri yaşlı dört yüz misafirin önünde yerlerimizi aldık. Gözlerim bulanıklaşmasına ve başım dönmesine rağmen Peder O’Leary’nin töreni büyük bir zarafetle yönettiğini fark edebildim. Kay-

gı yüzünden vücut ağırlığıma eşit miktarda terlememeye çalışırken, uygun olan her yerde pederin söylediklerini taklit etmek için dikkat kesildim.

Brennan, üzerindeki dikkatten pek hoşlanmıyor gibiydi ama çok da rahatsız olmuşa benzemiyordu. Genel olarak sert, sakın ve bu sıradan olaya vakit harcadığı için biraz sinir olmuş gibi görünüyordu.

O’Leary, “Evliliğe adım atmak üzeresiniz, bu nedenle sağ ellerinizi birleştirin ve Tanrı’nın ve kilisesinin önünde yeminlerinizi edin,” dediğinde duygularımı yenemedim.

Damat, benim küçük elimi kocaman avucunun içine alıp sıkıca tuttuğunda keskin bir nefes aldım. Sıralarda oturan insanlar bunun heyecanlı bir gelinin klasik, tatlı tepkisi olduğu düşüncesiyle gülerken, gözlerimin önünde siyah noktalar uçtu ve bir an için bayılacağımı düşündüm. Brennan ise çenesini sıkıp bana dik dik baktı. Kendimi zayıf bir şekilde gülümsemeye zorlayarak rolümü oynamaya devam ettim.

“Ben, Troy James Brennan, sen, Sparrow Elizabeth Raynes’i karım olarak kabul ediyor, iyi ve kötü günde, hastalıkta ve sağlıkta sana layık olacağıma, hayatımın sonuna kadar seni seveceğime ve saygı göstereceğime yemin ediyorum.”

Kadınlar ağır makyajlı gözlerinin kenarlarını peçetelerle siliyor, beğeniyle kafalarını sallarken burunlarını çekiyorlardı. Erkekler memnun homurtular çıkarıyor, sanki bu saçmalık gerçekmiş gibi çenelerini öne çıkarıyorlardı; benimse suratım kâğıt kadar beyazlamıştı.

Sıra bende.

Peder bana döndü ve onun sözlerini tekrar etmemi söyledi, ben de titrek bir sesle bu isteği yerine getirdim. “Ben, Sparrow Elizabeth Raynes, sen, Troy James Brennan’ı kocam olarak kabul ediyor, iyi ve kötü günde, has-

talıkta ve sağlıkta sana layık olacağıma, hayatımın sonuna kadar seni seveceğime ve saygı göstereceğime yemin ediyorum.”

Peder saçmalamaya devam etti ama o noktadan sonra onu dinlemeyi bırakarak, bu adamla, bu suçluyla, bu *katille* evlenmiş olduğum gerçeğine odaklandım. Troy Brennan’a ettiğim yemin ağzımda kötü bir tat bırakmıştı. Bir parçam, orada oturmuş, salak gibi gülümseyen insanlara öfkeyle bağırmak istiyordu.

Yirmi iki yaşındaydım, o ise otuz iki yaşındaydı. Daha tek bir kez buluşmuşluğumuz yoktu. Beraber dışarı çıkmamış, birbirimize neredeyse tek kelime bile etmemiştik. Bu, bir yalandı, bunun olmasına nasıl izin verebiliyorlardı?

Brennan’ın faremsi, kötü bakışlı gözleri olan kilolu sağdııcı ona yüzüğümü uzattığında insanlığa olan güvenim bir kez daha sarsıldı.

“Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına, bu yüzüğü sevgimin ve sadakatimin sembolü olarak kabul et.” Bu sözlerle Brennan yüzüğü parmağıma taktı.

Sıra bana geldiğinde sözleri otomatik olarak söyledim. Nedimem olan genç kızın – o ve diğer üçünü tanı mıyordum, muhtemelen parayla tutulmuşlardı – tuttuğu yastıktan *kocanın* yüzüğünü aldım ve titreyen bir elle parmağına taktım.

Bu iş de tamamlanınca Peder, yüzünde tatmin dolu bir gülümsemeyle, “Gelini öpebilirsiniz,” diye beyan etti.

Brennan benim duygularımı kontrol etmemi beklemedi. Tüm dişlerini gösteren bir sırıtışla dibime girdi ve sanki bininci tutuşuymuş gibi boynumu kavrayıp başımı geriye yatırdı.

Muhtemelen benden önce onlarca kadına aynı şeyi yapmıştı da zaten.

Dudakları benimkilerle birleştğinde tadı bütün ağzımı kapladı. Sıcak ve erkeksi tadıyla dudaklarımı işgal ediyordu. Ekşi stout birası – muhtemelen Guinness – bir puronun tatlılığı ve naneli sakızın ferahlığı dilimin ucunda dolaştı. Kaskatı kesilmiştim ve içgüdüsel bir şekilde dudaklarımı büzerek beni daha fazla istila etmesine izin vermedim.

Ama yeni kocam buna müsaade etmedi; beni kollarıyla sardı, geniş omuzları, ayağa kalkmış ve alkışlayıp ıslık çalan, mutluluktan âdeta havai fişek gibi patlayan kalabalıktan bizi korudu. Kilise neşeyle dolup taşarken, Brennan'ın ağzının içine kusmamaya çalışıyordum. Dudakları benimkileri terk etti, yanağıma doğru gitti ve tenimde sıcak nefesinden izler bırakarak kulağımda durdu.

“Sana mutsuz olman için gerçek bir sebep vermeden önce mutluymuş gibi yap.”

Onun bu tıslaması midemin dehşetle çalkalanmasına neden oldu. Geri çekilip bana baktığında gözleri öpücük nedeniyle hâlâ yarı kapalıydı. Gözlerimi kısıp ona bakarken, giymesi işkence olan stilettolarımla hayalarına tekme atma arzuma hâkim olmayı başardım.

“Anlaştık mı?” Çenesini aşağı indirirken dudakları incecik bir çizgi halini almıştı.

Yutkundum ve, “Anlaştık,” dedim.

“Aferin sana. Şimdi milletle tokalaşıp birkaç bebek sevelim de limuzine geri dönelim. Sana bir sürprizim var.”

Sonraki bir saat boyunca bana verilen rolü oynadım. Suratımda koca bir gülümsemeyle insanların ellerini sık-tım, tanımadığım insanlara sarıldım. İşin ciddiyetini her hatırladığımda da bir şampanya kadehine uzanıp acı gerçeği hafifletmeye çalıştım. Hep beraber resepsiyon ala-

nına gidene kadar Brennan belli ki misafirlerin mutluluk sarhoşu olmalarını istiyordu. Çünkü kilisenin önündeki sokağa varlığı çok saçma görünen bir bar kurulmuştu.

Dışarıda vakit geçirdiğimiz süre boyunca fotoğrafçılar suçlu bir edayla araya giriyor, fotoğraflarımızı çekmek istiyorlardı ve ben de yeni kocam da bu isteklerini yerine getiriyorduk. O, oldukça rahat görünüyor, desteklercesine belimi tutuyor ve bazı zamanlarda kaba ellerini omuzlarıma koyuyordu. Bense kameranın arkasındaki kişiye polisi arayıp beni kurtarmasını istercesine bakıyordum. Sanki bedenim ilk defa kiraya verdiğim bir daireymiş de, bu yüzden ne yapacağımı bilemiyormuşum gibi göründüğümün farkındaydım.

Babam benden ve kocamdan uzak duruyor, mahalle-mizdeki beleşçi özentilerin yanında durmayı tercih ediyordu. O beleşçilerin bazıları, dedikodulara bakılırsa beyin konusunda bir patatesten hallice olan Sakar Connelly gibi yönetecek zekâyâ sahip olmadıkları için, diğerleri de benim ayyaş babam gibi disiplinsiz oldukları için kendilerini bir şekilde yeni nesil suçluların altında çalışırken bulmuşlardı.

Ne zaman onu arkadaşlarıyla kadeh tokuştururken görsem içimi büyük bir depresyon dalgası kaplıyordu. Durumun tatsızlığı, Brennan'ın öpücüğünün tadı ve mutsuzluğumu alkolle bastırmaya çalışmam gerçeğiyle birleştiğinde umutsuzluğum yeni boyutlara ulaşıyordu.

Limuzine geri dönmeden birkaç dakika önce Brock, Sam ve Sam'in annesini gördüm. Bu küçük aile, Brennan'a krallarına şükranlarını sunan kulları gibi davranan diğer herkes gibi, bize iyi dileklerini sunmak için yanımıza yaklaştılar.

Brock muhteşem görünen bir adamdı, dolayısıyla karısının da nefes kesici olduğunu tahmin etmem gerekirdi.

Altın rengi teni, bitmek bilmeyen uzun bacakları ve sonu olmayan kıvrımlarıyla bir İspanyol'u andırıyordu. Onun yanında durmamın beni bir ergen gibi gösterdiğinin az çok farkındaydım; onun asortik, küt kesimli kısa saçları kahverengi tonlarındayken, benim uzun ve düz saçlarım kızıldı. Onun hafif çekik davetkâr gözleri viski rengindeydi, benimkilerse kocaman ve yeşildi. Ondan buram buram seksilik akıyordu, bense kadın gibi görünmeyi bile beceremiyordum.

Buna rağmen, Troy Brennan'ın istese onu karısı yapabileceğinin farkındaydım. Troy'un Brock'tan daha çekici olmasıyla ilgisi yoktu olayın, hatta bana sorarsanız tam tersiydi. Bunun sebebi, Troy'un insan buldozeri olarak nam salmış olmasıydı.

Brock'ın karısı, Troy'u selamlamak için öne eğildi, göğüsleri ateşli ve daracık kırmızı elbisesinden dışarı fırlayacaktı neredeyse. "İnanılmaz derecede yakışıklı bir damat olmuşsun," dedi ve kondurduğu uzun öpücük sonunda Troy'un çenesinde kırmızı bir ruj izi kaldı. Sonra bana döndü. "Ne kadar da tatlı bir gelin bu. Ben, Catalina Greystone."

Catalina, bulaşıcı bir hastalıklmışım gibi beni süzerken parmaklarımı kıracak kadar büyük bir güçle elimi sıktı.

"Memnun oldum," diye yalan söyledim bütün dişlerimi gösteren donuk bir gülümsemeyle. "Benim adım Sparrow."

Dudaklarını bükerek gözlerini kıstı. "Ne kadar da ilginç bir isim."

"Ne kadar da sıradan bir yorum," diye cevap verdim.

Elimi, eli yanmış gibi bırakıverdi.

Brennan buz mavisi gözlerinde eğlenir bir tavırla tek kaşını kaldırdı; benim gıcık yanıtlarımdan hoşlanıyordu demek. İyi, çünkü onlara alışması gerekecekti.

Brock ve Troy el sıkışarak birbirlerine hâl hatır sordular. Kemik yapısı ve boy olarak birbirlerine benziyorlardı ama Brock daha çok güzel bir oğlanı andırırken, Troy yüz olarak daha sert, kaba ve korkutucuydu. Brock bir şiir gibi görünüyordu, Troy ise onun yanında bir heavy metal şarkısı gibi kalıyordu.

Brock, Troy'un omzuna bir şaplak atarken, "Sevgili dostum, muhteşem bir düğün oldu. Gelinin de çok güzel. Ona iyi bak," dedi.

Troy başparmağını dudaklarının üzerinde gezdirdi ve bedenimi bir tatlıymış gibi süzdü. "Öyle yapmaya niyetliyim."

Brock daha önce tanışmış olduğumuzu bir kez bile hissettirmeden, "Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bayan Brennan," dedi kafasını bana doğru sallayarak.

Bilinmeyen bir nedenden ötürü kıpkırmızı kesildim.

Dikkatimi dağıtacak bir şey arayışıyla yere çömeldim ve büyükleri görmezden gelerek – ne de olsa onların bir parçası değildim – Sam'e elimi uzattım. "Ben, Sparrow," dedim.

"Biliyorum," dedi bilmiş bir sesle. Bu yanıtın üzerine ben de dahil hepimiz rahatlamış kahkahalara boğulduk. Ciddi ama meraklı bir ses tonuyla, "Çok havalı bir ismin var. Bu takma ismin mi, yoksa gerçek ismin mi?" diye devam etti sözlerine.

"Ne yazık ki gerçek ismim bu," dedim. Gülümsemem büyüdü. "Herhâlde annemle babam orijinal olmak istemişler." Aslında o kadar da orijinal değillerdi, çünkü annemin adı Robyn'di ama bu, benim klasik lafımdı.

Sam dikkatini ufak avucunun içinde sıkıdığı mavi kamyonu yönelterek, "Benimki hiç orijinal değil," dedi ve omuzlarını silkti. "İsmim aslında Samuel. Sıkıcı bir isim işte."

“Bence ismin çok güzel, üstelik bahse girerim sen sıkıcı bir çocuk değilsindir. Hatta oldukça zeki olduğundan eminim. Öyle değil mi, Troy?”

Nikâhtan sonra ona ismiyle hitap ederek, kocamın varlığını ilk defa bilinçli bir şekilde kabulleniyordum. Bu yaptığıma en az benim kadar şaşırmış gibi görünüyordu ama hızlıca toparladı. Elindeki viskiden yavaşça bir yudum aldı ve küçük çocuğa bakmaktan kaçınarak gözlerini bardağa dikti.

“Bunu söylemek için henüz çok erken,” dedi. Sura-tındaki o karanlık gülümseme ben de dahil çevremizdeki herkesi aşağılamaktan zevk aldığını söylüyordu.

Catalina’nın kaşları çatıldı ama bakışları kocamdan ayrılmadı. Brock dudaklarındaki öfkeli ifadeyle mücadele ederken Sam’i yanına çekip kafasını okşadı. Sam’se büyüklerin ne tartıştığını umursamadan küçük kamyonuyla ilgilenmeye devam etti.

Troy işaret parmağını çenemin altına koyup dudaklarımı umursamaz bir şekilde kapattığında, ağzım açık bir şekilde onlara bakakalmış olduğumu fark ettim.

Bana bir adım atıp boynuma doğru, “Dikkatli ol, o güzel ağzına sinek kaçmasını istemeyiz,” diye fısıldadı dalga geçercesine.

Bizi, neredeyse dört yüz kişinin sahte evliliğimizi kutlayacağı tarihi köşke götürecek olan limuzine bindiğimizde, karartılmış camların üzerine yağmur damlaları düşmeye başlamıştı. Dilimin ucuna gelen alaycı yorumu geri yuttum. Bir haziran gelini olabilirdim ama elbette düğün günümüzde yağmur yağması çok doğaldı. Bazı insanlar yağmurun şans getirdiğini söyleseler de ben aslında neyin alameti olduğunu biliyordum.

Bir avuç misafir, gelenek gereği kaldırımında durarak aracımıza *kuş yemi* attılar. Kocam hiç değilse ismimle il-

gili şaka yapmaya çalışacak kadar sıradan birisi değildi. Bunun yerine, araba kalabalık Boston trafiğinin içine girerken bana pembe, ipek bir kurdeleyle bağlanmış geniş ve beyaz bir kutu uzattı.

“Bu, senin için,” dedi ifadesizce.

Kutuyu dikkatlice elinden aldım ve titrek parmaklarla kurdeleyi açtım. Duraksadım ve kafamı kaldırıp şüpheli gözlerle ona baktım. Lanet olsun, bu adamın çevresinde kurbanlık koyun gibi hareket etmeyi ne zaman bırakacaktım?

Onun delici bakışlarını görmezden gelerek, “Sana bir şey almadığım için üzgünüm,” dedim. “Senin de bildiğin gibi, oldukça beklenmedik ve aceleye gelen bir düğündü bu.”

Duygusuz bir sesle, “Hediyesizlikten ölmem herhâlde,” dedi.

Ne yazık ki ölmezsin. Kötü bir şey söylememek için dudağımı ısırdım.

Elini sabırsızca salladı. “Kızıl, şu lanet şeyi açar mısın artık?”

Bana yine *Kızıl* demiş olduğu gerçeğini duymazdan geldim. Evet, kızıl saçlıydım ama o da puşt herifin tekiydi ve ona bu şekilde seslensem bundan çok da hoşlanacağını zannetmiyordum.

Gizemli kutunun içindeki kâğıdı bir kenara koydum. İçindekilerin ne olduğunu anladığımdaysa kanım dondu ve midemin yandığını hissettim. Kutuyu yılanlarla doluymuşçasına fırlatırken neredeyse çığlık atıyordum.

Hediyem oldukça açık saçık ve aşağılayıcı iç çamaşırlarından oluşuyordu; deri ve file çorap gibi şeylerden bahsediyorum.

Gözlerim yaşlarla doldu. Beni ağlarken görmenin tat-

minini ona yaşatmamak için gözyaşlarımla savaşmaya çalıştım. Hain bir yaş damlası benden kaçmayı başarıp sağ yanağımdan aşağı aktı. Onu sildim ve titrememesi için çenemi sıktım. Eğer bu puşt benim acımdan besleniyorsa onu aç bırakmaya kararlıydım.

Brennan'ın ifadesiz suratı aşağılayıcı bir sırıtışla kırıştı. “Ne oldu, Kızıl? Teşekkür bile etmeyecek misin?”

Kısık sesi tüylerimi diken diken etmişti. Kafamı iki yana salladım. Seksin bu işin bir parçası olacağını tahmin etmiştim, ama beni korkmuş ve yalnız bir halde teras evine hapsedtiği on gün boyunca bırakın dokunmayı, sadece bir kez ziyaret etmişti.

Bu hediye, bana dokunmamış olmasının, dokunmayacağı anlamına gelmediğinin bir kanıtıydı.

“Demek çükünü kaldırmak için deriden bir sütyene ve file çoraplara ihtiyacın var? Senin klişelerle dolu bir adam olduğunu düşünmemiştim, Brennan.”

Gözleri şeytani bir şekilde parladı. “Ben de senin cevap veren biri olduğunu düşünmemiştim. Merak etme Minik Kuş, birbirimizi keşfetmek için bir sürü zamanımız olacak.”

İleri, şoförün kafasına odaklanarak dilimi ısırdım. Bana *Minik Kuş* diye seslenmesinden nefret etmiştim. Sadece sevdiğim insanlar beni bu isimle çağırabilirdi.

“Sakin ol, Kızıl. Arzuyla yalvarmadığın sürece seni becermeye niyetim yok.”

“Bu çok ilginç, çünkü iç çamaşırı alışverişine çok meraklıymış gibi bir halin var. Yoksa boş vakitlerini nasıl geçireceğini bilemiyor musun?”

Sırıtışı daha da büyüdü. “O çamaşırları ben seçmedim,” dedi kâğıtların arasında duran hediyelere doğru kafasını sallayarak.

Yavaşça gözlerimi kırptıstırdım. “Seçmedin mi?”

“Hayır...” Öne eğilerek dudaklarını benimkilere yaklaştırdı. “Hediyelerini metresim seçti.”

Uzaklarda siren sesleri yankılanmaya başladı, bir kamyon geri vitesine takarken korna çaldı ve kanımın öfkeli homurtusu kulaklarımı uğuldattı. Ama her şeye; dışarıdan geçip giden kalabalık Boston sokaklarına rağmen bir şekilde zaman tamamen durdu. Şoförümüz zorlukla yutkunup robotik hareketlerle ileri bakmaya devam ediyordu ama onun bizi dinlediğini biliyordum. Bu konuşmayı bir yabancının önünde yapıyor olmanın beni ne kadar rahatsız ettiğini söylememe gerek yok sanırım.

“Eğer orada burada dolanıp karın için iç çamaşırı alıyorsa seni çok fazla sevmiyor olsa gerek,” dedim. Sesim neredeyse titremiyordu.

“Kendisi için en iyisinin ne olduğunu biliyor sadece. Belki de ondan bir şeyler öğrenebilirsin.”

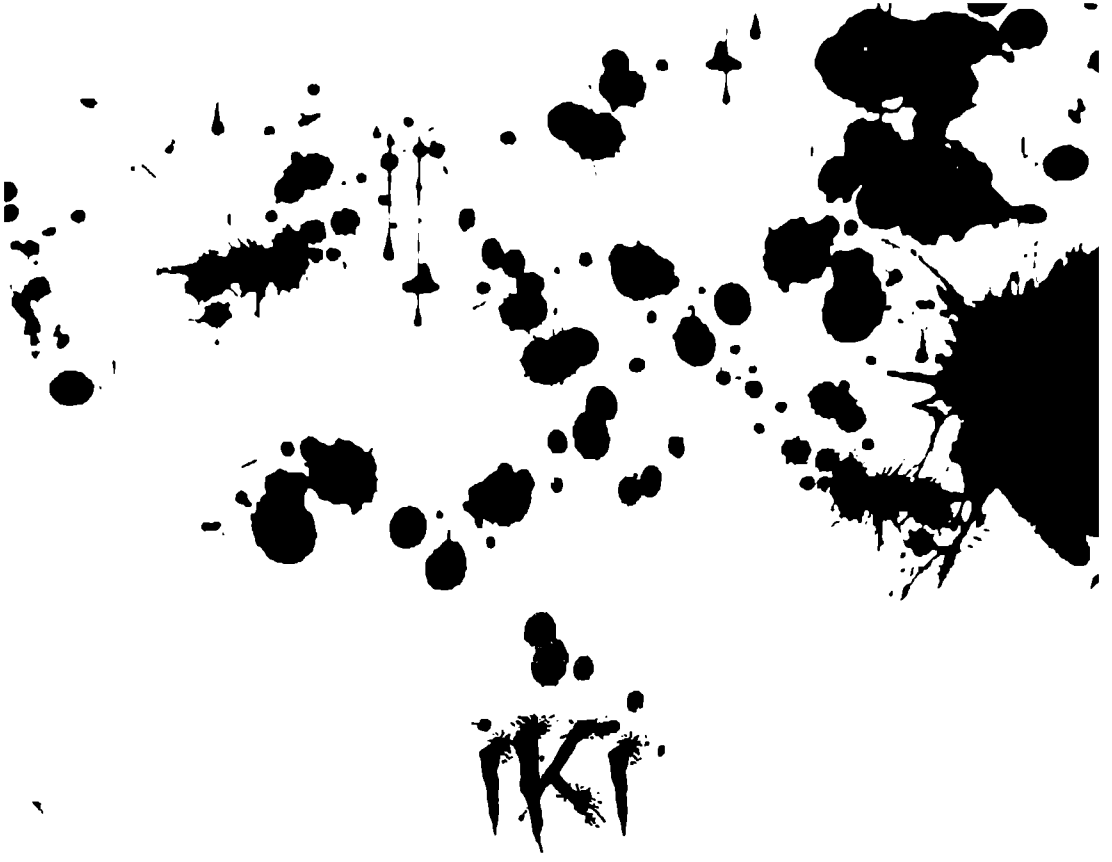
Onu boğmamak için kollarımı dantel kaplı göğsümün üzerinde bağladım ve sevimli bir şekilde sııttım. “Ona ders programını göndermesini söyle. Özellikle ‘Erkek Orospuyu Eğitmeye Giriş’ dersini oldukça merak ediyorum.”

Tam o sırada limuzin durdu ve şoför aşağı inerek kapımızı açtı. İlk önce Troy dışarı çıktı ve bana elini uzattı, bense onun bu yaptığını görmezden gelerek hareketsiz kaldım. Avucu açık olmasına rağmen hiç davetkâr değildi.

“Uslu durmayı unutma,” dedi.

“İyi tamam, her neyse,” diye mırıldanarak elimi onunkinin üzerine koydum. Suratlarımızda sahte gülümsemelerle yürüyerek insanlara el salladık ve düğün kokteylinin yapılacağı, 18. yüzyıldan kalma bahçenin basamaklarına adım attık

Kol kola girmiş, sevinçli âşık rolüne uygun yapmacık bir mutlulukla ilerlerken, “Ama karşı koyman hoşuma gidiyor.” dedi yumuşak bir şekilde. “Yatağında da aynı şeyi görmek için sabırsızlanıyorum.”

SPARROW

Onun sözünün eri olduğunu bilmem gerekirdi. Ama onun da, ondan ölümüne nefret etmeme ek olarak, aynı zamanda bakire olduğumu bilmesi gerekirdi.

Üstelik o kadar çabaya rağmen.

İnsanların düşündüğünün aksine bakireliğimi o özel kişiye saklama gibi bir niyetim yoktu. Yaşayanların perimallerını yemediği sıkıntılı bir mahallede büyümüşüm, bu yüzden Noel Baba bile yakışıklı presten daha inandırıcıydı benim için. Sıska bedenimde tek bir romantizm damlası bile yoktu.

Klişe bakireliğim, bana birkaç öpücük verip elleşmekten başka şeyler yapan birisiyle karşılaşmamış olduğumdandı. Karşı cinsle olan ilişkilerimde şanssızlığımınam

salmıştım. Seksi veya ateşli olmadığım doğrudu ama yüzüne bakılmayacak biri de değildim. Yine de buna rağmen erkekler okulda, işte, özellikle de Güney Boston'da benden hep uzak durmuşlardı.

Bu yüzden, sevişmenin incelikleri konusunda bana rehberlik edecek kadar tatlı bir erkek bulma umuduyla bakireliğimin yükünü sessizce omuzlamıştım.

Büyüklüğü, gücü ve acımasız hayat tarzıyla Troy Brennan'ın benim gibi bir çaylak için en iyi tur rehberi olmadığına dair bir his vardı içimde. Bu sıkıntılı durumda tek umudum, Troy'un Boston'ın yarısıyla fındırdeşmekten benim bir çift memem ve popom olduğunu fark etmeye zamanı olmaması olacaktı.

Ama fark etti, hem de tam düğünden döner dönmez.

İnanılmaz sarhoş ve bir o kadar kızarmış vaziyette onun Back Bay'deki lüks teras dairesine geri döndük.

Brennan ferah yatak odasına girdi ve kıyafetlerini sessizce çıkarıp, devasa kral boy yatağın yanındaki modern görünümlü siyah komodinin üzerine düzgünce bıraktı. İç çamaşırına kadar soyduğunda kaslı bedenini tepeden tırnağa görme şansım oldu; Abercrombie & Fitch reklamındakilerle alakası olmayan, ama maskülen, gerçek, kıllı, kocaman ve güçlü bir vücut.

Öfkeli ve korkmuş vaziyette odanın banyosuna doğru yürüdüm, kapıyı çarparak kapattım ve garanti olsun diye de kilitledim.

"Fazla geç kalma," diye emretti yatak odasından.

Onu duymazdan geldim, kocaman jakuzinin kenarına oturup nefesimi kontrol etmeye çalıştım ve kafatasıma batan tel tokaları teker teker ayıklamaya koyuldum. Avucumdaki tokaları lavaboya attığımda tatmin edici bir çınlama sesi çıktı. Ardından, giyip çıkarması imkânsız gibi görünen gelinlikle mücadele etmeye koyuldum; sırtımda-

ki iplere ulaşmak için uzunca bir süre kıvrandım ama en sonunda, bir Barbie bebeğe daha uygun gibi duran korse-
nin içinden çıkmayı başardım.

Dolapları ve çekmeceleri sırasıyla açıp kapattım. *Oya-
lan, oyalan, oyalan.* Ne de olsa sarhoştum, belki de sızar,
uyuyakalırdı... ya da kendi kusmuğunda boğulurdu. Belki
de endişelenmemi gerektiren bir şey olmazdı.

Kırk dakika sonra ayaklarımda bir çift çorap – onları
banyodaki çekmeceleri karıştırırken bulmuştum – ve eski
pijamalarımla – gri bir şort ve beyaz, pamuklu bir tişört
– yatak odasına geri döndüm. Devasa yatağın en ucuna
tırmandım. Kendi içime kıvrılmak, çarşafın arasında kay-
bolmak, Brennan’dan olabildiğince uzaklaşmak istiyor-
dum.

Nefes almadan, neredeyse hiç hareket etmeden kafamı
hafifçe çevirdim ve uyuyup uyumadığımı kontrol ettim.

Kirpikleri, şehrin karanlıkta parlayan kırmızı ve mavi
ışıklarının karşısında titriyordu. Düşüncelere dalmış va-
ziyette, üzerindeki örtüyü bir kenara atmış, tavana bakı-
yordu.

“Seksten korkuyor musun? Buna pek şaşırmadım,”
dedi. Karanlığı bir bıçak gibi yaran korkutucu sesi alayla
doluydu.

Kalkmış aletini belli eden, beyaz ve sıkı Calvin Klein
marka çamaşır dışında hâlâ bir şey giymediği gözümden
kaçmadı.

Biri karnından göğsüne ilerleyen, biri omzundan ko-
luna uzanan, biri de diğerlerinden daha küçük olan ve
boynunun yanında bulunan üç eski yara izi hariç pürüz-
süz olan çekici bedeni çelik sertliğinde kaslarla kaplıydı.
Göğsünde, tam kalbinin üzerinde eski ve silikleşmiş bir
yonca dövmesi duruyordu.

Arkadaşım Daisy’yle beraber apartmanımızın mer-

divenlerinde oturup ergen kızların fısıldamalarını gizlice dinlediğimiz bir anı hatırladım ve kalp atışlarım hızlandı. Liseli kızlardan bir tanesi Troy Brennan'la nihayet yatmayı nasıl başardığını arkadaşlarına heyecanla anlattığı sırada, o kızdan sadece altı yaş küçük bir çocuktum. Kızın, Brennan'ın vücudunu dövüşmek ve sevişmek için kullandığını, üstelik her ikisini de çoğu kızın kolayca unutmayacağı kadar büyük bir tutku, öfke ve vahşilikle yaptığını söylediğini hatırlar gibiydim.

Ama sevgili kocamla *pis* işlere girişmeyi isteseydim bile onun kim olduğunu unutamıyordum; Billy 'Bebek Surat' Crupti'nin katiliydi o, üstelik bu öyle vahşi bir cinayetti ki Crupti suya atılmadan önce hayvanlar tarafından yenildiği söylenmişti haberlerde. Ayrıca mahallemizin kilisesinde dili kesilmiş vaziyette ölü bulunmuş bir rahip de vardı.

Güney Boston'daki herkes her ikisini de Troy'un öldürdüğünü biliyordu.

Ama hiç kimse tek kelime etmiyordu.

Bu durum tek başına, kocamın nasıl birisi olduğunu anlatmaya yetiyordu.

Acımasızlık potansiyeli sınırsızdı. Elleri kana, silahlara, bıçaklara ve ölü bedenlere dokunmuştu. O ellerle bedenimi okşadığı düşüncesinin midemi bulandırması gerekirdi ama nedense bulandırmıyordu...

"Hiç korkmuyorum ve benimle ilgili bir halt bildiğin yok," dedim. Ona sırtımı döndüm ve dizlerimi göğsüme çekerek suratımı yumuşak yastığa gömdüm.

Yatağın diğer tarafı beklenmedik bir şekilde hareketlendi ve onun banyoya doğru yürüdüğünü duydum. Kapıyı kapatma zahmetine girmemişti, ben de dikkatlice dinlemeye devam ettim. Islık çalarak işeyip ellerini yıkadı. Geri döndüğünde yatağın ucunda dikildi. Göz ucuyla ona

baktım; aleti hâlâ kalkık vaziyetteydi.

“İlk defa mı kalkık bir alet görüyorsun?” dedi alayla.

Evet.

Ama ona gerçeği söylemek istemiyordum. Bu yüzden yutkunarak kafamı kaldırdım ve arkasındaki duvarda asılı olan çıplak kadın resmine odaklanıp omuzlarımı silktilim. “Seninkinin bir özelliği yok.”

Gülümseyerek, “Bunun aksini kanıtlayabilirim,” dedi. Gülümsemesi neredeyse insanımsıydı.

Yorganı burnuma kadar çektim. “Önerin için teşekkür ederim ama bunun yerine bir avuç iğneyi çiğnemeyi yeğleyeceğim gerçeğinin dışında, az önce periyodum başladı.”

Ağzı acımasız bir sırtışıla kıvrıldı. “Siktir! O halde hadi görelim bakalım.”

“Ne?”

“Periyodunu diyorum, görelim,” dedi yavaşça. “Şortunu çıkar.”

Yataktan fırlayarak ayağa kalktım ve ondan uzaklaşarak çevreme bakındım. Düşüncelerimi toplamaya çalışırken, “Ciddi olamazsın,” dedim.

“Ben mizahi yönü güçlü birisi değilim, Sparrow. Hem şu ana kadar cesaretini korudun, korkak bir tavuk gibi kaçıp bunu mahvetmek istemezsin herhâlde, değil mi *karı-cığım?*”

“Ama...”

“Popon da iyi bir seçenek,” dedi sade, içinde alaydan eser olmayan bir sesle. “Ama şu anda diğerini görmek daha çok ilgimi çekiyor.”

Bunu gıcıklığına yaptığını biliyordum, bedenimin ya da popomun ya da herhangi bir yerimin ilgisini çektiği falan yoktu. Çevreme bakındım ama ne yapacaktım ki?

Koşarak uzaklaşırken ona sivri cisimler mi fırlatacaktım? Muhtemelen yüzüme doğru verdiği tek bir nefesle bile beni öldürebilirdi. Üç yaşındaki bir çocuk gibi davranarak onu kızdırmak yerine gerçeği söylemeliydim.

“Ben korkak değilim,” dedim.

Bana biraz yaklaştı. “Davranışlar sözlerden daha çok konuşur.”

Siktir et, diye düşündüm. Oynamak istiyordu ve ben de onun bu çarpık eğlence anlayışını anlamaya başlamıştım.

Bir adım atarak tam önünde dikildim ve şortumu yavaşça aşağı indirdim. Parmaklarım leğen kemiklerimin üzerinden geçerken, ona olan nefrettime rağmen kendimi zayıflığımı düşünürken bulmuştum. Ellerimi kadınlığının üzerinde tutarak bakışlarından kaçınmaya çabaladım. Bahse girerim her yerinden kıvrım akan kadınlarla yatmaya alışmıştı. Bense beyaz tenim, kırılgan bedenim ve alevli saçlarımla erkeğe benziyordum.

Ama bana meydan okuyordu, benimse korumam gereken salak bir gururum vardı.

“Ellerini çek.”

Gözlerinin önünde ellerimi santim santim kenara çekerken, yatağın benim az önce kalktığım tarafına yumuşak bir patırtıyla oturdu.

Nefretimi kontrol altında tutmaya çalışırken bedenim titriyordu. Bakışları kasıklarımın gitti ve elini iç çamaşırının içine sokarak kendisini okşamaya başladı. İçinde bulunduğum durum yüzünden tiksinti ve heyecanla dolmuştum. *Senin neyin var, Sparrow?* Şaşkına dönmüş bir şekilde dudaklarımı yalayarak onu seyrettim. *Kafam mı güzeldi?*

“İç çamaşırını indir,” diye hırıldadı. “Yalan söylemediğini görmek istiyorum.”

Tekrar ürperdim, emdiğim alt dudagımı yavaşça bıraktım. Ardından iç çamaşırımı usulca sıyırdım, vücudum utançla yanıyordu. Pedin üzerindeki lekeyi gördü. Çünkü onu oraya ben koymuştum. Tuvalette ayağımı onun jiletiyle kestikten sonra kanın akmasına izin vermiş, sonra da akan kanı pedin üzerine sürmüştüm. Yarayı, jiletin yanında bulduğum bir kan kalemiyle kapatmış, ardından garanti olsun diye, yaptığım şeyi gizlemek için ayağıma bir çift çorap geçirmiştım. Bunun hastalıklı bir davranış olduğunu biliyordum ama durumum umutsuzdu.

Ayrıca dün gecemizde beni elde etmeye karar verme ihtimaline karşı bir önlemdi bu. Benim olan şeyi ona vermeye niyetim yoktu.

Troy, gözlerini benimkilere çevirdi ve dudaklarını yaladı. Sanki her an üzerime atlayıp beni ikiye bölecekmiş gibi duruyordu, ama bunu nefretle mi, yoksa şehvetle mi yapardı emin değildim. İki şekilde de vahşi görünüyordu.

Tam bir bela gibi.

“Benim gibi bir adamın kandan rahatsız olacağını düşünüyor musun cidden, *Kızıl?*” diye sordu.

“Hayır, hatta tam tersi,” dedim içimde kalan bütün cesaretle. “Ama tecavüz etmeye tenezzül etmezsin sen, bunu biliyorum.”

Bunu umuyordum.

Troy kendini okşamayı bırakarak öne eğildi. Gözleri benimkilere kilitlenmiş bir halde elime uzandı ve işaret parmağımı dudaklarının arasına aldı. Seğiren kasıklarımı zar zor kontrol etmeye çalıştığım sırada elimi serbest bırakıp kalçamdan kavradı, sonra da beni kendine doğru çekti. Bir anda kendimi onun üzerinde buldum. Şaşırtıcı derecede yakışıklı hatlarını aydınlatan bir gülümsemeyle bana bakarken gözleri alev alev yanıyordu. İstemsizce de olsa bedenimi ona bastırmaktan kendimi alıkoyamadım.

Lanet olası kasıklar.

Bu kötüydü. Durmam gerekiyordu, o kadarını biliyordum. Ama bedenimin planları bambaşkaydı.

“Yapmamı istemediğin hiçbir şey yapmayacağım,” dedi Brennan en sonunda. “Ama şu zamana kadar beni durdurmadın. Bunun nedeni ne acaba?”

Gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım.

“Seni durdurmadım, çünkü bana zarar vermeni istemiyorum,” dedim. Dengemi kazanabilmek için ellerimi onun çıplak göğsüne koydum, gergin kasları oldukça sertti. Söylediği şey beni sinirlendirmişti, sanki bana odaklanması, parmağımı emmesi hoşuma gitmiş gibi konuşuyordu. Ama işin aslı öyle değildi. Tacize uğramış gibi hissetmediğim doğrudu, hatta sapıkça bir nedenden dolayı keşif yapmak için istekliydim ama *bunu* istemediğim kesindi.

Bir an için sessizlik oldu ve birbirimize baktık. Benim gözlerim onunkilere yalvarırcasına bakarken onunkiler düşünceliydi. Odadaki tek gürültü, uzaklarda, Boston gecesinin içinde çalan kornaların uğultusu ve zeminden tavana kadar yükselen pencerelere çarpan yağmurun hışırtısıydı.

“Seni çekici bulmuyorum,” derken sesim çok boğuk çıkmıştı.

Yalancı.

Tek bir gram bile alınmamıştı. “Bunu oraya söyle,” derken kasıklarımı işaret etti. “Çamaşırım sırlıklam oldu, Bayan Brennan.”

Doğrudu.

Kıpkırmızı olmuş bir şekilde üzerinden aceleyle kalkarken neredeyse aletine diz atıyordum. Ondan uzaklaşma isteğiyle çaresizce yatağın diğer ucuna kaçtım. Dir-

seklerinden destek alarak hafifçe doğruldu ve kafasını bana çevirip gözlerini kısarak bakışlarıyla meydan okudu.

“Zamanını boşa harcıyorsun,” diyerek çamaşırımı ve şortumu yukarı çektim. Bir sonraki sözlerimi fısıldamadan önce bile kulaklarım kızarmıştı. “Bakireyim ben.”

“Öyle olacağını tahmin etmiştim,” dedi. Yanıma yaklaşıp, bel kemiğimde parmağıyla daireler çizmeye başladığında gözleri parılıyordu. “Bunu düzeltebiliriz.”

“Düzeltecek bir şey yok,” diye cevap verdim. Utanmış, sinirli ve... Kimi kandırıyordum ki? Troy Brennan o kadar da kötü görünüşlü değildi sonuçta. Eğer o buz mavisi gözlerin altında yatan canavarı görmezden gelmeye razıysanız iyi bir sevgili adayı bile olabilirdi.

Elbette bu düşünce benimle beraber mezara kadar gidecekti.

Son yorumumu tamamen duymazdan gelerek dudaklarını yaladı ve, “Senin şu şey... Ne zaman bitecek?” diye sordu ciddiyetle.

“Dört, beş... yıl sonra,” diye cevap verdim titreyen dudaklarımla ama bu sırada, beş yıl sonra ona sahip olmanın nasıl bir şey olacağını düşünüyordum. “Ne yapayım, Doğa Ana tam bir baş belası olabiliyor.”

“Baş belası olabilen bir tek o değil,” diyerek elini karnıma uzattı. Sıcaklığının pamuklu tişörtümden içeri sızdığını hissettim.

Yatak odası muhteşemdi; mermerden zemini, siyah deriden devasa bir yatak başlığı olan büyük yatağı, gri ve beyaz ipekten yastıkları, bej rengi halıları ve özel aydınlatma sistemiyle sanki bir dergiden fırlamış gibiydi. Nefes kesecek kadar kişiliksiz ve ev denemeyecek kadar sterildi.

Tıpkı sahibi gibiydi.

Ve tıpkı sahibi gibi, oda da inanılmaz derecede dikkat çekiciydi.

Farklıydı.

Deliydi.

Bütün uğraşlarıma rağmen nefret edemediğim bir şeydi.

Doğrularak beni tekrar kendine çektiğinde nefesi tenimi okşadı. “İçimden bir ses diyor ki, eğer Doğa Ana işinin başında olsaydı şu an bir jokey gibi üzerime biniyor olurdun,” dedi.

Yumuşak bir inleme çıkararak, ona yaslanma isteğimle savaştım.

Dudaklarını hafifçe bileklerime dokundurdu, sözleri bir jilet kadar keskin ama sesi şaşırtıcı derecede yumuşaktı. “Neden bana cesaretini göstermiyorsun, Sparrow? Neden bana ne yaptığına bakmıyorsun?” dedi ısrarla aletine bakarak.

Nefesim kesildi ve gözlerim yavaşça bacaklarının arasına gitti. Beyaz boxerında, tam şişkinliğinin üzerinde, benim ıslaklığım nedeniyle sulanmış ufak, pembe bir kan lekesi vardı.

Bana bunu gösterdiği için ondan, ona bunu yaptığım için kendimden nefret ediyordum.

“Şu anda seninle seks yapmaya hiç hazır değilim, Brennan. Muhtemelen hiçbir zaman da olmayacağım,” dedim. Söylerken bile bunların yalan olduğunu biliyordum, hatta muhtemelen o da bunu biliyordu.

Ama aynı zamanda ondan o kadar çok nefret ediyordum ki, tenim alev alev yanıyor, kemiklerim öfkeden acıyordu.

“Sparrow Brennan...” İsmi dilinin ucunda döndürürken gözleri onayla parladı. “Bir gün seni öyle bir becereceğim ki ertesi gün yürüyemeyeceksin.”

Bir gün, diye işledi beynim. Ama bu gece değil, puşt herif.

“Bunu *ikimiz* de biliyoruz. Bu yüzden eğer kendine yalan söylemek istiyorsan keyfin bilir, umurumda değil. Ancak *ikimiz* de zaten bana ait olduğunu biliyoruz,” dedi. Yukarı uzanarak alnımı okşadı. “Zihnin...”

Tüylerim diken diken oldu.

Eli aşağı indi, bir anda sağ göğsümü kavradı ve sertleşmiş meme ucumu başparmağıyla okşadı. Kafamı geriye atarak bana dokunmasına izin verdim.

“Ruhun...” derken eli göğsümden uzaklaştı, tişörtümün altına kayarak tenimin her bir santimine dokundu.

“Kalbin...” Eli bu sefer sol göğsüme gitti ve bir an için duraksayıp homurtulu bir kahkaha attı. “Kalbin sende de kalabilir,” dedi.

Sonra hiçbir uyarıda bulunmadan bizi hızla döndürdü. Tepedeydi şimdi, karınlarımız birbirine değiyor, bense altında kıvranıyordum. Ağırlığı kalça kemiğimin üzerindeydi ve ona bir kez daha azar çekecek cesareti sağlayacak beyin hücremi bir araya toplayamadan önce şişkinliğini bana doğru sürttü. Aramızda incecik kumaş parçalarından başka hiçbir şey yoktu.

İçimi bir sıcaklık kapladı. Nefesim kesildi ve inlememi engellemek için dudagımı ısırdım.

Kollarıyla beni sıkıca sararak sürtünmeye devam ederken, “Durayım mı?” diye sordu.

“E-evet,” diye kekeledim zayıf bir sesle. Durmasını istiyordum... *değil mi?*

Duraksadı ama gülümsemesi daha da büyüyerek bir köpek balığı sırtışına dönüştü. Kafasını aşağı eğdi ve üzerimden kalkarken dudakları benimkileri buldu. “Bir gün bu yatak odasında ismimi o kadar yüksek sesle bağıracağsın ki buradan atılacağız.”

Dudaklarımın üzerine konuşmuştu ama beni öpmedi.

Ona bakarak kaşlarımı çattım. “Ününü biraz olsun biliyorlarsa hiç kimsenin seni bu binadan atacağını sanmam.”

Kafasını geriye savurarak neşe dolu bir kahkaha attı. Belli ki söylediklerime bayılmıştı. *Korkulmak hoşuna gidiyordu.*

“Doğru söylüyorsun,” dedi. Eli boynuma gitti ve görünmez bir çizgiyi parmağıyla takip etti. “Belki beraber oynayabiliriz, Sparrow. Bu *iyilik* timsalinin altında eğlenceli biri var.”

İçimden bir ses onun karanlık mizacının altında eğlenceden eser olmadığını söylüyordu ama bu konuda tek kelime bile etmedim.

SPARROW

Beş Gün Sonra

Bir gün diğerini kovaladı, zaman, kapağı açılmamış yepyeni bir kitabın sayfaları gibi birbirine yapıştı. Troy Brennan'ın teraslı evinin kalın ve boğucu duvarlarının içinde kendimi eğlendirecek bir şey bulmam giderek zorlaşıyordu.

Beni düğünümüzden on gün önce buraya hapsettiği zaman, zevkle döşenmiş soğuk evine sadece bir kez gelmişti. O da karısı olacağımı söylemek içindi. O zamanlar eve gelmeyişinin sebebinin beni korkutmak veya yeni durumuma alışmak için zaman tanımak olduğunu zannetmiştim. Ama şimdi yokluğunun benimle değil, işiyle alakalı olduğundan emindim.

Bugünler boyunca, her gece ben uyuyor numarası yap-

tıktan çok sonra; stout birası, başka bir kadının parfümü veya bir adamın ekşi ter kokusundan bir bulutla eve geldi. İşe erken gidiyordu, bu yüzden ben uyandığımda yatağın diğer tarafı her zaman soğuk ve boş oluyordu.

Bana tekrar dokunmayı denemedi, hatta suratını gördüğüm nadir zamanlarda benimle konuşmadı bile. Çoğu zaman ben de bu durumdan memnundum.

Evden sabah koşularım ve öğle saatlerindeki aşçılık derslerim için çıkıyordum. İki kez babamı ziyaret etmiştim ve alışkanlıktan, evini temizleyip yemek yapmıştım. Bu sırada Connor gölgem gibi arkamda geziyor, her bir adımımı bir Pit Bull yavrusu gibi takip ediyordu. Onun, babamın dairesine girmesine izin vermemiştim, bu yüzden kapının dışında, onun için çıkardığım mutfak sandalyesinde sabırla oturmuş, ağzındaki tütünü çiğneyerek ve beni görmeden geçirdiği her saniyeden nefret ederek beklemişti.

Gece geç saatlerde evi terk etme girişimlerimin her biri – özellikle de ilk gecelerde bunu çok fazla yaptım – devasa bir buzdolabının insan formuna eş olan iri yarı korumam tarafından engellendi. Her seferinde, Connor bir gorilinkini andıran göğsünün üzerinde kollarını sessizce kavuşturarak bana doğru ilerledi, ben de kafam öne eğik, dairenin içine geri tökezledim.

On beş yaşımdan beri ilk defa saat sınıırım vardı. Hayatımın bir parçası bile olmadan onu sınırladığı için Brennan'dan nefret ediyordum.

Ama hiç değilse yalnız değildim.

Troy'un bir gün arayla gelen, çocukluğundan beri aileye hizmet vermiş ve hâlâ Troy'la annesi Andrea için çalışan, altmış yaşlarında, ufak tefek, aksi, beyaz saçlı ve kahverengi tenli, Maria isimli bir hizmetçisi vardı. Maria, İngilizceyi iyi konuşamıyordu, bu yüzden onunla olabile-

cek en evrensel insan diliyle anlaşıyorduk; yemekle.

Saatlerce boş boş alıştırma yapıyor, yemekler hazırlıyordum. Bu leziz yemeklere sadece beğeniyle bakmakla yetiniyor, sonra onları geri dönüştürülebilir Tupperware kaplarına koyarak, en yakındaki evsizler barınağına gönderiyordum. Ama öncesinde Maria bir iki porsiyon yiyor ve – çoğunlukla İspanyolca – baharatlar, tatlar ve dokularla ilgili muhteşem yorumlarda bulunuyordu. Onun tavsiyeleri ve iltifatları beni mutlu ediyordu, çünkü onun varlığı, içinde boğulduğum umutsuzluk denizinde bir mutluluk damlası gibiydi.

Sahte evliliğimizin birinci haftasının sonlarına doğru, sabah koşumdan Brennan'ın evine döndüm ve birinci katın banyosuna gittim. Ev modern ve iki katlıydı, yukarıda büyük yatak odası ve çalışma odası vardı. Ben ilk kattaki misafir odasının yanında bulunan banyoyu kullanıyordum, çünkü orası sanki Troy'un değilmiş gibi hissediyordum. Onun kullandığı ürünler, havlular, jiletler ve en önemlisi de erkeksi kokusu, kısacası o yoktu orada.

Düğün gecemizden beri Brennan'a olabildiğince az maruz kalmaya çalışıyor, ona tutuklu bir teröristmiş gibi davranıyordum.

Aşçılık derslerinde eti kemikten ayırmak için kullandığım ufak bıçağı yastığımın altına koymuş, telefonumun hızlı arama tuşlarından birine 911'i eklemiştim. Tıpkı iyi bir izci kız gibi her zaman, her şeye hazırdım.

Banyoya girdim, dizlerimin üzerine çöktüm ve küveti doldurmaya başladım. Suyun içine, satıldığından bile haberimin olmadığı tuzları ve diğer lüks şeyleri boşaltmaya başladım. Koşu ayakkabılarımı çıkararak, taytımla ıslak tişörtümü lavabonun arkasındaki köşeye fırlattım.

Sonra ön kapının kapandığını duydum ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Maria zaten evdeydi. Connor koşuma

ayak uydurmak için çabaladıktan sonra Brennan'ın çalışma odasında huzurlu ama hiç de profesyonelce olmayan bir uykuya dalmıştı. Troy işten eve asla erken dönmezdi ve *arkadaşça* bir ziyaret için çat kapı gelebilecek tarzda bir adam da değildi.

Bu da kafamda alarm zillerinin çalmasına neden oldu; gelen kişinin çok da arkadaş canlısı olmayabileceğinin bilincinde, kendimi bir bornozun içine atarak banyo çekmecelerini karıştırmaya başladım. Tırnak makası silah sayılmazdı ama küçük ve keskin ucuyla bir gözü yerinden sökebilirdi. Gerçekte bir mafyanın evinde tırnak makasıyla silahlanmak, yüzmeyi bir mutfağın lavabosunda öğrenmeye çalışmak kadar yapıcı bir çözümdü ama kendimi güvence altına almak istiyordum.

Kalbim yerinden fırlarcasına atarken devasa bekleme odasına girdim. Bütün birinci kat; mutfak, yemek ve oturma odası, hep beraber açık alan görevi görüyordu, bu yüzden olası bir saldırganın saklanabileceği karanlık köşeler olmamasından dolayı içim bir nebze rahattı. Mutfak tarafından gelen yumuşak kahkahayı duyduğumda omuzlarım gevşedi.

Bu erkek sesi oldukça tanıdıktı ama Troy'un sesinden farklıydı; o kadar soğuk değildi.

"Bana bir tırnak makasıyla mı saldıracaktın?" diye sordu sakın ses.

Onun önünde durarak gözlerimi kısıtım. *Brock*. Pürüzsüz mutfak tezgâhının yanında duran zarif, beyaz derili bar taburesinin üzerinde oturmuş, Maria'nın ona az önce koyduğu kahveyi yudumluyordu. Hizmetçimiz ona sevgi dolu gözlerle bakıyor, sanki Brock aynı anda hem kanserin hem de aptallığın ilacını bulmuşçasına ona gülümsüyordu.

Elimde sıkıttığım tırnak makasını tezgâhın üzerine bı-

raktım ve kalp atışlarımdaki beklenmedik artışı azaltmak için derin nefesler aldım.

“Hiç değilse hazırlıklı gelmişsin,” dedi Brock elindeki kupayı bana selam verme niyetiyle havaya kaldırarak.

Ona suçlayıcı bir bakış attım. “Senin benden daha hazırlıklı olduğuna eminim,” dedim. Eğer yasaları çiğneyen arkadaşıyla aynı kumaştansa, Brock da üzerinde orta boy bir diktatörlüğü fethedecek kadar cephane taşıyor olmalıydı.

Ayağa kalkarak kollarını teslim olurcasına havaya kaldırdı ve silahı olmadığını bana gösterdi. Güzelliği bütün mutfığı aydınlatıyordu ve bunu fark ettiğim için kendimden nefret ediyordum. Yeni tıraş olmuştu, kahverengi saçları darmadağınaktı. Dar, siyah bir kot pantolon, gözleriyle uyumlu gri bir kazak ve pamuklu, beyaz bir gömlek giymişti. *Cosmo*’da ve *Marie Claire*’de size satmaya çalıştıkları lüks kıyafetlerin mankenlerine benziyordu.

Ve ayrıca ikimiz de evliyiz, diye hatırlattım kendime.

“Burada ne yapıyorsun?”

“Maria’ya ihtiyacı olan birkaç şeyi getirdim,” dedi ve tabureye tekrar oturarak kahvesini yudumladı. “Sonra bana kahve ikram etti. Kafeine asla hayır diyemiyorum, orta kesimin uyuşturucusu gibi. *Gracias*⁴, Maria.” Kupasıyla ona selam vererek, yaşlı kadına oyuncu bir şekilde göz kırptı.

“*De nada*⁵. Ben şimdi işe geri döner, *miel*⁶,” dedi Maria ve Brock’ın yanağına bir öpücük kondurdu.

Şaşkınlıktan neredeyse geriye tökezliyordum. Maria bir bulaşık süngeri kadar anaçtı, öpmek ve ilgilenmek onun doğasında yoktu. Yemek yapışım nedeniyle bana

⁴ İspanyolcada ‘Teşekkürler’ anlamına gelen kelime.

⁵ İspanyolcada ‘Rica ederim’ anlamına gelen kelime.

⁶ İspanyolcada ‘Tatlım’ anlamına gelen kelime.

ısınmış olabilirdi ama Troy veya Connor'ın ismini duyar duymaz kaşları çatılıyordu. İki adam da pis bir işe ve polisi öyle ya da böyle çıldırttıkları bir geçmişe sahiplerdi. Brock'ın para kazanmak için ne yaptığını bilmiyordum ama eğer bu eve girme izni varsa, saygın bir polis memuru veya adalet arayan bir avukat olduğunu sanmıyordum. Evet, kötü adamlardan biri olmalıydı o da.

Ama bu durumda Maria buna aldırmıyordu. Onun eğimli merdivenden ikinci kata tırmanıp yatak odasının içinde kaybolmasını izledim, muhtemelen her geldiğinde yaptığı gibi çarşafı değiştirmeye gitmişti. Gerçi Troy'la ben çarşafın sürekli değiştirilmesini gerektiren herhangi bir şey bırakmıyorduk yatağın üzerinde.

“Ona uyuşturucu falan mı verdin?” dedim Maria'nın gittiği tarafı parmağımla göstererek.

Brock kupasının arkasından gülümsedi. “Sadece gerekli olduğu zaman insanları uyuşturuyorum. Normalde daha çok ‘yaşa ve yaşat’ tipi bir adamım,” diye cevap verdi.

Onun gülümsemesine beğeniyle bakmadan edemedim. Korkunç görünmüyordu ve sessiz, tahmin edilemeyen bir psikopat gibi de davranmıyordu; kısaca, *kocam gibi* değildi yani. Bu da Brock'tan nefret etmemi zorlaştırıyordu.

Ona sebepsiz yere kötü davranıyormuş gibi görünsem de, durumu bir nebze kendi kontrolüm altına almaya çalışarak homurtuyla güldüm. “Bilgeliğini paylaştığın için teşekkür ederim, ey yüce Buddha.”

“Aslında...” Çevresine bakıp kimsenin bizi dinlemediğinden emin olduktan sonra öne eğilip sesini alçalttı. “Seni kontrol etmek istemiştin. Düğünde çok mutsuz görünüyordun.”

Gözlerimi ondan kaçırdım. *Umurunda değil ki.*

Kabalığımı yok sayarak bana bakmaya devam etti.

“Konuş benimle, ben kötü adamlardan biri değilim,” dedi.

“İyi adamların yanında olmadığından da eminim,” dedim.

Duraksayarak sözlerimi değerlendirdi. “Eğer düşündüğün şey buysa, Troy etrafı kolaçan etmem için gönderdiğinden falan burada değilim. Sadece endişelendim. Evlilik nasıl gidiyor, anlatsana Sparrow?”

“Kötü. Üstelik mutlu bir evliliğin sırrının evlendiğin kişiyi sevmek olduğunu öğrendiğimden beri sıçıttığımı düşünüyorum,” dedim duygusuz bir sesle.

Neredeyse umursamazlık derecesinde dürüsttüm ve evliliğimizi yerdiğimi kocama söylemesinden korkmuyordum. Oğlu ve karısıyla birlikte kilisede gördüğüm zaman onun evliliğinde olup bitenleri de anlamıştım. Ama beni satmaya karar verse bile söyledikleri kocam için sürpriz olmayacaktı.

Brock boynunun arkasını sevimli bir şekilde sıvazlayarak, “Ama işler iyiye gidecek,” dedi yumuşak bir sesle.

Hava bir anda gerildi, benim sesim de alçaldı. “Öyle mi?” diyerek boğazımı temizledim.

“Hiç değilse rivayetlere göre öyle.” Kahvesinin geri kalanını bitirip kupasını tezgâha bıraktı. Ayağa kalktıktan sonra sandalyenin arkasında asılı duran ceketini aldı ve dizlerimin titremesine neden olan tatlı bir gülümsemeyle bana baktı. Ardından, suyun sesinin geldiği tarafa doğru kafasını çevirdi. “Küvet taşmadan önce banyoya baksan iyi olacak.”

Sessizce kafamı salladıktan sonra arkamı döndüm ve banyoya yürüdüm. Aramıza biraz mesafe koyduğum için memnundum. Onun ilgimi çekiyor olmasından hoşlanmıyordum, çünkü zaten mahvolmuş aşk hayatımı daha da karıştıracığını biliyordum.

Arkamdan, “Sparrow...” diye seslendi. Sesi, olduğum yerde kalmama neden oldu. “Bütün gün ne yapıyorsun?”

Ona yüzümü dönmedim, suratımdaki kafa karışıklığını görmesinden korkuyordum. “Burada oturup kim olduğumu hatırlamaya çalışıyor ve ne yapacağımı düşünüyorum,” diye cevap verdim. Sesim gerçeğin ağırlığı altında titremiştir.

“Kocan oldukça becerikli bir adam, biliyorsun değil mi?”

Bornozumun kemerini sıkıca tutarak dudağımı şiddetle ısırdım. “Öyle diyorlar, evet.”

Ona doğru döndüğümde göz göze geldik. Aramızda biraz mesafe vardı ama vücudundan yayılan ısıyı yok sayabileceğim kadar fazla değildi.

“Demek istediğim...” Dudaklarını yaladıktan sonra bana doğru bir adım attı. “Troy, Tremont Sokağı’ndaki Rogue Bis isimli restoranın sahibi. Restoranı onun için ben idare ediyorum. Belki de orada bize yardımcı olabilirsin.”

O kadar şaşkındım ki neredeyse elimle ağzımı kapatıyordum. Rogue Bis, Boston’daki en romantik yer olarak tanınıyordu, dolayısıyla oranın sahibinin İngiltere’deki en öküzlü adam olduğunu öğrenmek oldukça komik gelmişti.

“Dur bir dakika, aşçı olduğumu nereden biliyorsun?” diyerek kaşlarımı çatıyordum.

“Maria devamlı mutfağı kirlettiğinden bahsetti bana. Ayrıca buzdolabının da alkol içermeyen bir sürü şeyle dolu olduğunu fark ettim. Bu, Brennan’ın evinde ilk kez karşılaştığım bir şey. Ve bir de şu gazete var.” Kupasını bıraktığı tezgâhı gösterdi. “Yerel okullardaki kafeteryalara aşçı arayan ilanları işaretlemişsin. O yüzden, aşçı olduğunı çok fazla gizlemediğini görmek zor olmadı. Bak, restoranda bize yardım edebileceğinden eminim. Bunu Troy’a sormalısın.”

“Beni etrafta görmek isteyeceğini çok zannetmiyorum.”

“Oraya çok fazla gelmiyor,” dedi. Sanki o da kocamla aynı ortamda durmaya dayanamıyormuş gibi bir tavırla söylemişti bunu. “Eğer o da evet derse, bu işi halledeceğimize söz veriyorum. Etrafta boş bir şekilde dolanmak yerine kendini tekrar bul, Sparrow. Bunun için elimden gelen her şeyi yaparım.”

Kafamı eğdim, karnımda uçuşan kelebekleri durdurmak ve suratımdaki gülümsemeyi engellemek için dudaklarımı ısırdım.

Benimle dalga mı geçiyor?

Bu söylediğinde ciddi mi?

Mutlu hissettiğim için salak mıyım?

“Tamam,” dedim en sonunda gözlerine bakarak. “Ona sorarım. Teşekkür ederim.”

“Bir şey değil. Kahve için teşekkür ederim.”

“İyi günler, Brock.”

“Sana da, tatlım.”

O gece yatağa girdiğimde başım, dışarıdaki gök gürültülü yağmur kadar şiddetli bir biçimde ağrıyordu. Bir de buna yaz diyorlardı; sanki güneş ışığının yoksunluğu benim duygularımı yansıtıyor gibiydi.

Brock’ın söyledikleri bütün gün kafamda dönüp durmuştu ve restoranında çalışmak için Troy’u nasıl ikna edeceğimi düşünmekten yorulmuştum. İki haftadır ilk defa kendimi bu kadar umutlu hissediyordum.

Beni babamdan aldığından beri, bir uçurumdan aşağı doğru hızla inen freni bozuk bir arabada, ellerim kelepçeli

vaziyette kilitli kalmış gibiydim. Ortaokuldayken *Ratatouille* 'yi izlediğimden bu yana bir mutfakta çalışmanın hayalini kurmuştum. Babam bana filmin DVD'sini Noel hediyesi olarak almıştı ve onu o kadar çok seyretmişim ki, filmde geçen her bir cümleyi ezbere biliyordum. Hayalimi gerçekleştirebilmek için canımı dişime takıp çalışmış, paramın yettiği bütün kurslara ve derslere katılmışım.

Şimdiyse hedefime çok ama çok yakındım ve hayalimi gerçekleştirmemle aramda duran tek şey *oydu*.

Yemek yapmaya bayılıyordum. Babam ve arkadaşlarının önüne sıcak yemek koyduğumda emeklerimin meyvelerini seve seve yediklerini izlemek çok hoşuma gidiyordu. Gömleklerinin düğmelerini açıp, üzerlerindeki tişörtleri göstererek mutfağımızdaki küçük tahta masanın çevresinde otururlar, yemeğimi ağızlarına tıktırırken, göbeklerinin ve beyaz kıllı göğüslerinin masaya değmesini umursamazlardı. İrlanda yahnisi, taze soslu ev yapımı makarna ya da meşhur yaban mersinli gözlemem; neyi pişirsem pişireyim, elinden bir iş gelen birisiymişim gibi hissettiriyordu ve böyle hissetmek geleceğimdiki beş para etmez insana dönüşmekten daha iyiydi.

Herkes belirli özellikleri nedeniyle farklı lakaplarla anılırdı; dünya güzeli, atlet, inek, sürtük, muhasebeci veya mafya gibi. Ben 'annesi olmayan kız' olarak biliniyordum ve bunu 'yaban mersinli süper gözlemeler yapan kız' olarak, *aşçı* olarak değiştirmek istiyordum.

Uzunca bir süre yatakta Brennan'ı bekledim. Düşüncelerim kafamda uçuşurken saat bilinçli bir şekilde yavaşlamıştı sanki.

Her zamanki gibi puştluk mu yapar?

Beni şaşırtıp tamam mı der?

Sahte kocam için çalışmak iyi bir fikir mi ki?

Sabaha karşı saat iki gibi aşağıdaki kapının açılıp ka-

pandığını duydum. Brennan'ın evinde çok mobilya yoktu, bu yüzden kapının çıkardığı sesin yankısı yukarı kadar gelmişti. İlk başta yatağın içinde sabırla bekledim ama on beş dakika, otuz dakika olduğunda ayağa fırladım. Merdivenden aşağı inerken saçlarım omuzlarımın arkasına düşerek sırtımı gıdıkladı. Loş olan oturma odasına indiğimde parmaklarımın ucunda yürümeye başladım; bu adamın çevresinde her zaman dikkatli davranmaya çalışıyordum.

Brennan teras penceresinin önünde durmuş, şehir ışıklarını izliyor, bir yandan da elindeki viski bardağından büyük yudumlar alıyordu. Alkol kokusu suratıma bir tokat gibi çarparak bana geçmişimi anımsattı ve babamın koltukta sızdığı zamanları hatırlamak mideme bir yumruk gibi oturdu.

Aradaki tek fark Troy'un alkolünün ekşi ter gibi kokmuyor olmasıydı.

Orada sessizce durup ne yapacağıma karar vermeye çalıştım. Yeni ve ütülenmiş görünen siyah takımının işinin gerçek doğasını gizliyordu. Çevresi arada sırada yaydığı o tehlikeli havayla kaplıydı. Sanırım şu an ondan bir şey istemek için kötü bir zamandı. Çevresine yaydığı enerji tuhaftı, sanki dışarıdaki hava gibi fırtınalar saçıyordu. Daire soğuktu ve onun bedeninden dalgalar halinde neredeyse sıcak öfke yayılıyordu. Bu işten vazgeçip yatağa geri mi dönsem diye düşünürken midem kasıldı, sonuçta daha iyi bir durumda olduğunda da isteyebilirdim.

“Uyumamışsın,” dedi kaba, iğneleyici bir sesle ve dişlerinin arasında kırdığı buz parçasının sesi ürpermeme neden oldu.

Bütün sosyopatlar gibi, kocamın da duygudan yoksun olduğunu düşünüyordum. Beraber yaşadığımız bir hafta boyunca duygularını nadiren gösterdiğini, gösterdiği zamanlarda da bunun, genellikle duygu spektrumunun mesafeli ve ilgisiz kısmında yer aldığını öğrenmiştim.

Varlığımı anlamasına biraz şaşırarak, “Seni bekledim,” diye cevap verdim.

Bana döndü ve sanki sözlerimin altında bir başka anlam arar gibi, delici bakışlarıyla yüzümü inceledi. Çenesi viski bardağını saran yumruğuyla birlikte kasıldı.

“Moralin bozukmuş gibi görünüyorsun...” diye fısıldadım.

“Genelde mutlu bir tipe mi benziyorum?” dedi alayla.

Alnındaki morluğa bakarak, “Genellikle bu kadar perişan görünmüyorsun, sadece korkunç oluyorsun,” diye cevap verdim.

Omuzlarını geriye attığında gözüme biraz daha az tehditkârmış gibi göründü. Ona özellikle yönelttiğim keskin laflardan zevk aldığını biliyordum. Belki de birinin laf söylüyor olması ona oldukça ferahlatıcı geliyordu ve ben de o *biri* olacak kadar salak tek insandım.

Yüz ifadesindeki değişim kendime güvenimi artırdı ve aramızdaki mesafeyi kapatarak avucumu göğsüne koydum. Bu hareket bana da anormal gelmişti ama gerekliydi. Babamla beraber yaşadığım yıllar boyunca kötü muameleyle başa çıkmaya alışmışım. Şimdilik benden sadece birazcık daha az nefret etmesini istiyordum, sonuçta o, isteyeceğim şey için bana lazımdı.

“İşte kötü bir gün mü geçirdin?” diyerek şansımı denedim.

“Bu numaranla resmen bana hakaret ediyorsun,” dedi sade bir sesle. “Umurundaymış gibi davranmana gerek yok, kredi kartım zaten sende.”

“Her kadının tek düşündüğü şey para değildir Troy, hele de o para kirliyse,” dedim.

Ona adıyla hitap ettiğimi fark ederek elimi sert göğsüne biraz daha bastırdım. Hangimizi sakinleştirmeye ça-

lıştığımdan emin değildim ama ismini söylemiş olmak ve ona dokunmak rahatlatıcıydı; sanki iki yabancı değilmişiz gibi hissettiriyordu.

“Geçimini sağlamak için ne yapıyorsun?” diye sordum, bu da kocamla ilgili ne kadar az şey bildiğimi kanıtlıyordu.

“Para kazanıyorum,” diye cevap verdi.

“Bu parayı kazanmak için ne yapıyorsun?” diyerek üzerine gittim.

“Bir marketim, bir restoranım ve birkaç kumarhanem var. Baban bir tanesinde koruma olarak çalışıyor, bunu biliyorsun zaten.”

“Dorchester’daki market daha açılmadan batmaya başlamıştı. Kumarhaneler hem küçük hem de oradaki insanlar her zaman sana borçlanıyorlar. Bu şekilde, bir Maserati’nin ve futbol sahası büyüklüğündeki teras dairesinin parasını ödeyemezsin.”

Bir kaşını kaldırdı ve buz mavisi gözlerini yavaşça üzerimde gezdirdi. “Zekiymişsin.”

“Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun,” dedim hırıltıyla.

“Tek bir şeyi biliyorum; benden nefret ediyorsun, Kızıl. Bu yüzden de ne bok yediğimi sana hayatta anlatmam.”

“Senden nefret etmiyorum,” diyerek itiraz ettim. Tamam, bunu söylemek için büyük çaba harcamıştım, çünkü doğru değildi. Benimle evlendiği, beni hapsettiği, sırf yapabileceği için bana sahip olup, beni kendi karanlık kade-rine zincirlediği için Troy Brennan’dan gerçekten nefret ediyordum.

“Hiç kimse sana berbat bir yalancı olduğunu söylemedi mi?” dedi. Burun delikleri açılıp kapandı ama soğuk-

kanlılığını korudu. Bana yaklaşıarak elini boynuma koydu. “Gerçek, gözlerinden okunuyor,” diye fısıldadığında nefesi yüzüme çarptı.

Ayak parmaklarımın üzerinde yükselerek elimi suratındaki morluğa götürdüm, hafifçe okşarken kalbim hızla çarpmaya başladı. Bu riskli bir hareketti ama ondan, bana olan öfkesinin büyümesinden ve beni yatağa yollamasından çok korkuyordum.

Korku bir hapishaneyse, hapiste hayatta kalmak için farklı kurallarla oynamanız gerekiyordu.

Troy, gözlerini kısarak şüpheyile bana baktı. Acımasızlık timsali kocamın dudakları meydan okuyan bir sırıtışla büküldü. “Benden nefret etmediğini kanıtla.”

Bunu yaptım. Yukarı uzanarak dudaklarımı yumuşak bir şekilde onunkilere bastırdım.

Onu öptüm.

Bütün mantığa, sağduyuya, kalbimin bana söylediği her şeye rağmen nefret ettiğim bu adamı, kocamı öptüm.

Onu öptüm, çünkü ondan bir şey istiyordum; bir iş, mutluluk için bir şans ama daha da önemlisi biraz *özgürlük* istiyordum.

Tişörtümün ucunu tuttu ve iki koca adımla beni en yakındaki duvara itti. Sırtımın duvara dayandığını hissettim ve omuzlarımdan aşağı yayılan acıyı azaltmak için kendimi kastım. Bu acı normalde beton zemine çarptığınızda hissettiğinizden farklıydı, bedenimin tanımlanamayan bir şekilde yanmasına neden olmuştu. Arzu, içimde büyüyordu ve oracıkta, onun dokunuşunun içinde kendimi kaybediverdim.

Dudaklarıyla benimkilere öfkeyle saldırırken, bacaklarımdan birini tutup gövdesine sardı ve beni havaya kaldırdı, ağırlığım duvarla onun bedeni arasında dengelendi.

Kalkmış aleti takımının pantolonunda seğiriyordu ve ona sürtünme dürtüme zar zor engel oluyordum. Kollarımı kaldırarak yumuşak saçlarına dokundum ve parmaklarımı o gür tellerin arasında gezdirdim.

O, hilekârın tekiydi.

Bir suçluydu.

Katildi.

Ama ben...

Büyülenmişim.

Eğer bir kafesin içinde kapana kısılmışsam, içindeki nimetlerden de yararlanmam gerekirdi.

Kaslı göğsünü parmaklarımla keşfetmeye başladım. Ellerim karın kaslarına ulaştığında, ince bileğimi koca eliyle tutarak beni durdurdu ve neden olduğunu fark edince çığlığı bastım.

Elimi tabancasının kılıfından uzaklaştırıp alt dudağımı dişlerinin arasına alırken, “Dikkat et, Kızıl,” diye inledi.

Siktir! Panikleyip bağırmamak için kendimi zor tuttum. *Tabancaya dokunmuştum.* Babamın da bir tabancası olduğunu biliyordum ama bırakın dokunmayı, yakından bile görmemiştim onu.

“Ah, o, senin tabancan mıydı? Ben de beni gördüğüne sevindin sanmıştım,” dedim aklımı başıma toplamaya çalışarak.

Samimi bir kahkaha patlatarak diğer bacağımı da beline sıkıca sardı ve beni deri koltuğa taşıdı. Soğuk yaz yağmuru camlara ısrarcı bir şekilde vurmaya devam ediyordu ama oturma odası olup bitenler nedeniyle yakıcı bir enerjiyle dolup taşıyordu.

Bize neler oluyordu böyle? Daha beş dakika bile yüz yüze konuşmamıştık, şu ana kadar tek iletişimimiz liseli-ler gibi atışmak ve ateşli bir şekilde öpüşmek olmuştu. Ve

her ne yaşamış olursak olalım, şu anda kollarının arasında patlamaya hazır bir sinir yumağı gibi hissetmeme engel olmuyordu.

O an içimi kaplayan ani şehvete yenik düşerek, “Troy...” diye inledim. Nefesindeki – babamın asla alamayacağı bir marka olan – Johnnie Walker Black Label kokusunun getirdiği anıları bastırmaya, beni mahveden ve ismini hiç kimseye söylemediğim yabancıyı unutmaya çalıştım.

“Periyodun hâlâ devam ediyor mu?” diye fısıldadı. Boynumu ısıırken saçlarımı parmaklarının arasına dola-dı. Ardından da dilini göğsümde gezdirdi. Diğer eli vücudumda dolanıyor; omuzlarımda, kalçalarımda, bacaklarımda dolaşıyor ve kıvrımlarımla tanışıyordu.

Donakalmıştım. Vücudum ona uyuşturucuymuş gibi tepki vermesine rağmen zihnim beni kendisiyle evlenmeye zorlamış bu adamla yatağa atlamanın ne kadar sıkıntılı olacağını biliyordu. Onu öptüğümde bana ne halt olduğunu bilmiyordum. Belki de bu istenmeyen hayata bir şans vermek istemiştim, belki de bunların hepsi iş içindi. Hatta sadece insan kontağına ihtiyacım olduğu içindi ama ne olursa olsun artık durması gerekiyordu.

“Evet, ediyor,” demek için duraksadığımda dudaklarımız ayrıldı.

“Siktir!” dedi nefes nefese.

Öfkeyle takımının ceketini çıkardı ve bana biraz yer açmak için geriye doğru çekildi. Onun dokunuşunu kaybedince içim hayal kırıklığıyla doldu. Bedeni âdeta bir heykeltıraş tarafından yapılmış gibi mükemmeldi ve içimdeki maceraperest parça, yıllar önce merdivende sesini duyduğum kızın Troy’un onu bir hayvan gibi becerdiğini söylerken neyi kastettiğini öğrenmek istiyordu.

Onunla yatmak ya bir rüya ya da bir kâbus olacaktı ve

ne olursa olsun uykuya dalmayı reddediyordum.

Göğsüm kalbimin ritmiyle hareket ederken, “Bu, bir hataydı,” dedim.

“Siktir git,” dedi ve koltuktan kalkarak ellerini kuzgun karası saçlarının arasında gezdirdi.

Kirpiklerimin altından onun hareketlerini izleyerek, “Hey, bu işte daha yeniyim,” diye karşı çıktım.

Yani *sana alışmakta*.

Sanki salak bir çocukmuşum gibi başını iki yana sallayarak, “Sparrow...” diye hırladı. Bana asla Sparrow demezdi, sadece Kızıl diye seslenirdi ve bu yüzden de ismim ağzından bir küfür gibi çıkmıştı. “Burası lise değil. Senin ıslak, tereddütlü öpücüklerini istemiyorum ben.”

Onun arkasından fırlarken başka bir kavgaya yelken açtığımızın farkındaydım ama benimle böyle konuşmaya nasıl cesaret ederdi! “Evlenelim diye ısrar eden ben değilim, bu yüzden şu ‘istediğim her şey hakkımdır’ tavırlarını bırak artık,” diye bağırdım.

“Olayın senin yaptıklarınla alakası yok, *onların* bize yaptıklarıyla alakası var. Amma rahatsızlık vericisin ya,” dedi ve kravatını çözerek koltuğun üzerine fırlattı. “Eğlence buraya kadarmış. Şimdi yukarı çıkıp uyuyormuş gibi yapmaya devam edebilirsin.”

Benimle dalga mı geçiyordu?

Onu odada takip edip gözlerinin içine bakmaya çalışırken, “*Onlar* kim? Bize *kim* bir şeyler yaptı? Sana biri zorla bir şey mi yaptırdı? Böyle bir şey söyledikten sonra hiçbir şey olmamış gibi davranamazsın,” diye kükredim. Sustuğum anda *şey* kelimesini ne kadar çok kullandığımı fark ettim ama şimdi bunu düşünmenin zamanı değildi. “Bunun evliliğimizle bir alakası var mı?”

Troy’un da en az benim kadar kapana kısılmış olabi-

leceğini hiç düşünmemiştim ama kısılmış olması çok ama çok mantıklıydı.

Bana bir karafatmaymışım gibi baktı ve suratı öfkesini kaybederek ifadesizleşti. “Beni güldürme, zamanımı boşa harcayacak herhangi bir şeyle ya da birisiyle uğraşmam ben. Seninle evlenmek sadece benim fikrimdi,” dedi. Sırtını bana dönerek kendisine bir bardak içki daha koydu.

Ama nokta atışı yaptığımı anlamıştım. “Siktir oradan,” derken yüzümde hüznü bir gülümseme oluştu. O da en az benim kadar zincirliydi; bizi bir araya getiren şeyse ne aşktı ne de şehvetti. “Bu durumdan sen de en az benim kadar mutsuzsun.”

İçkisinden bir yudum alıp, pahalı viski şişelerinden oluşan sıra boyunca parmaklarını gezdirirken kısa bir sessizlik oldu.

“Muhtemelen bu söylediğimi hatırlamazsın, Kızıl ama sen çocukken, Trinity Kilisesi’nin her pazar ayininde benden iki sıra önde otururdun. Baban sarhoş olduğu için kafasını senin minik omzuna yaslayıp uyurdu, onun başını sevgiyle okşar ve ayin bittiğinde onu eve tek başına götürürdün. Senden küçük veya yaşıtın olan tüm çocuklara sarılıp dururdun, hatta birisinin doğum günü olduğunda ona bir kek bile yapardın. Annesiz, sarhoş babanla geçirdiğin o boktan çocukluğa rağmen sevgiyle doluydun. Üstelik ne okulu bıraktın ne uyuşturucu kullandın ne de yollu kadınlardan birine dönüştün. Liseyi bitirdin, boktan bir restoranda canını dişine takıp çalıştın ve bir aşçı olabilmek için ders almaya başladın.” Duraksadı ve viski bardağını tutan eliyle suçlarcasına göğsüme bir fiske vurdu. “Sen çok iyisin, fazla iyisin. Ve ne zaman sana baksam, uzaktan elbette, çünkü benim ailem senin bir baltaya sap olamayan babanla asla muhatap olmazdı, bir gün çocuklarım böyle asil bir anneye sahip olacak diye düşünürdüm. İyiliği

onlara da bulaşacak olan bir anneye sahip olmalıydılar, çünkü babaları çok ama çok kötü bir adam olacaktı.”

Çok şaşırmıştım, kafam karışmıştı, hatta biraz etkilendiğimi de itiraf etmem gerekirdi. “Tüm bunları biliyor muydun? Bunu tahmin etmemiştim...” diyebildim.

“Seni fark ettiğimi mi? Tabii etmiştim ama bunlar aklını karıştırmasın. Çünkü ben çikolata ve çiçekle kızların peşinden koşturan tipte bir adam değilim.” Gömleğinin düğmesini açtığı anda gözlerim ışıpta parıldayan tenine takıldı. “Bu evliliğe alışsan iyi olur, yoksa boktan bir hayat seni bekliyor. Şimdi ne halt istiyorsun, Sparrow? Neden beni bekledin? Günümün nasıl geçtiğini ya da geçinmek adına ne yaptığımı sormak için olmadığı kesin.”

Alt dudağımı ısırarak boynumu ovuşturdum. Nedense bu kadarcık dürüst, birazcık da romantik davranması ondan bir iyilik istememi zorlaştırmıştı. Bu iyilik, evinden çıkmama ve restoranında çalışmama izin vermesiydi, üstelik birinci kısma evlendiğimiz gün çoktan onay verilmiş olmasına rağmen bunu sormaya çekiniyordum.

Özgür kalmak için içten içe *sabırsızlanmama* rağmen kendimi *sabırlı* bir şekilde gülümsemeye zorladım. “İsteceğim şey bekleyebilir. Bununla ilgili yarın konuşsak olur mu? Boktan bir gün geçirdiğin ortada, ayrıca saat sabahın üçü ve... bilmiyorum, belki de gün ışığında azgın köpekler gibi davranmak yerine iki yetişkin gibi iletişim kurabiliriz,” dedim.

Yanımdan geçerken omuzlarımız birbirine değdi ama buna rağmen bana bir kez bile bakmadı. “Yarın kendine doğru düzgün bir şeyler al. Seni yemeğe çıkaracağım, o zaman aklında ne varsa konuşuruz. Ve Sparrow... ben iyi bir adam değilim,” dedi üstüne basa basa. “Bu yüzden, eğer iyilik istiyorsan karşılığında bir şeyler yapsan iyi olur. Mahkûm gibi davranmak yerine bir eş gibi davran

artık. Ayrıca eğer o sihirli periyodun birkaç gün daha devam ederse seni acilde kontrole yollayacağım. Kanserlikten ölmeni istemeyiz, değil mi?”

Bu sözlerle beraber merdivenlerden yukarı çıkıp gözden kayboldu, ben de öylece kalakaldım.

İsa aşkına! Lanet adam!

DÖRT

TROY

Onu yemeğe davet etmek pişman olacağım bir dürtü olabilirdi, peki ya bunu bir çıkma teklifiymiş gibi söylemek de neyin nesiydi? *Özel Bir Kadın* filminin içine düşmüş değildik herhâlde, çünkü Kızıl'ın Julia Roberts'la uzaktan yakından alakası yoktu.

Kiliseyle ilgili hikâyeyi oracıkta uydurmuştum. Onu izlememiştim, hatta elimden geldiğince o yokmuş gibi davranmış, o küçük kızın günün birinde karım olacağı fikrini olabildiğince bastırmaya çalışmışım. Onun ergen arkadaşları ayinden sonra kıkırdaya kıkırdaya peşimde gezerken bile onların yanında durur, beni sanki bir uzaylıymışım gibi incelerdi. O zamanlar bile Sparrow Raynes'in bana göre olmadığını biliyordum. Sessiz mizacında bilmek istemediğim sırlar saklıyordu. Annesinin onu

terk ettiğini, babasının bir alkolik olduğunu biliyordum, hayatı boyunca ağzına sıçılmış olduğunu farkındaydım. Ama bunlara rağmen asla beni etkileyememişti. Beni çok fazla kişi etkileyemezdi zaten; bunu sadece tek bir kadın yapabilmişti.

Bu nedenle samimi konuşacak olursam, Sparrow Raynes'e karşı hislerim, kalbimi kıran kadın dışında bütün kadınlara karşı hissettiklerimle aynıydı; kocaman, boş bir hiç.

Yukarı çıkınca duşa girdim, vücudumdan süzülen sular bok gibi geçen günümün son artıklarını da temizlerken, Sparrow'un peşimden yatak odasına gelip gelmemesi umurunda değildi.

Ortak bir geçmişimiz olduğuna dair ona sahte bir umut vermemin tek sebebi susmasını sağlamaktı. Benimle konuşmaya çalışması sinirlerimi bozmuştu, çünkü bu hali, beni anlama ihtiyacıyla sürekli peşimde koşturan salak, akılsız kadınları anımsatıyordu.

Evlendiğimiz gece banyodan odaya döndüğünde periyodunun başladığını söylemesi beni şaşırtmıştı, itiraf ediyorum. Ayaklarındaki çorapları, bir aslan gibi görünmeye çalışsa da ayağına diken batmış ürkek bir fare gibi hafifçe topallayışını da fark etmiştim. Zaman kazanmak için kendine zarar vermiş, utanç yerine acıyı seçmişti. Bir sarhoşla, kaçan bir annenin kızı olabilirdi ama gururu ve zekâsı vardı.

Bunun beni şaşırtmaması gerekirdi ama yine de şaşırmıştım.

O gece anlamıştım ki Sparrow, mahallemizde, ota boka karışıp karanlık yollardan yürüyen her takımlı adama sulanmayan tek kızdı.

Periyodu başlamasa bile onun, bacaklarını benim için böyle ayıracak kızlardan biri olmadığını biliyordum.

Muhtemelen ona tecavüz edeceğimi, ben zevk almaya çalışırken ölü gibi öylece yatacağını, ikimizin de içinde bulunduğumuz durumdan ve birbirimizden nefret edeceğimizi ama biraz şansla onu dize getirip, dokuz ay boyunca çenesini kapatabileceğimi düşünmüştü.

Ama bu olmamıştı, çünkü Sparrow Raynes mücadeleci bir kadındı ve bu, benim ilgimi çekmişti. Öyle ki sınırlarını zorlamaya, onu korkutmaya, onunla biraz oynamaya çalışmıştım.

O seksi hediye benim fikrim değildi, onu seçen ben değildim ve metresim, Kızıl'ı bu kadar büyük bir şekilde rahatsız etmenin bedelini ödeyecekti.

Ama gerisi tamamen benim suçumdu. İç çamaşırını indirmesini söylediğimde dehşete düşmüş ve şaşırmış görünüyordu. Yine de gözyaşlarını tutmayı başarmıştı. O paniğinin altındaysa buna bayılmıştı. Onun küçük ruhu da tıpkı benimki gibi kapkaranlıktı.

Kızıl'ın her gün başa çıkmak zorunda kaldığım bazı heriflerden daha cesur olduğu doğrudu, dolayısıyla baki-religini ona bağışlama zorunluluğu hissetmiştim. Benim için azmış olsa bile ilgimi çektiği söylenemezdi. *Arzuyu* iyi bilirdim ve Sparrow'un bedeni bana o kadar hızlı ve aç bir şekilde tepki veriyordu ki taşı gediğine koymak zorundaydım.

O benimdi, onu istediğim zaman elde edebilirdim ve bunu bilmek iyi geliyordu.

O gecedan beri işim tüm hayatımı ele geçirmişti. Onunla birlikte olmaya çalışamayacak kadar meşguldüm. Açıkçası o da buna degecekmiş gibi görünmüyordu. Deneyimsiz, masum ve güzeldi ama solgun, sarı şebboy kıvamında bir güzellikti onunki.

Kızıl tatlıydı ancak benim tipim değildi. Giyim tarzı, bir modacı sürüsüyle beraber bir yıl boyunca onu bir kı-

yafet mağazasına kilitleme isteğiyle dolduruyordu beni. Bez ayakkabılar, kapüşonlu siyah sweatler ve yüksek bel. li pantolonlar giyiyordu. Ateşli bir koşucu bedenine ve o pantolonları mükemmel şekilde dolduran kalçalara sahip olabilirdi ama biraz uğraşsa daha iyi olacaktı.

Sanırım yeni bir görünüme kavuşursa buna alışmak çok da zor olmazdı. Ama yine de bir parçam, kendine doğru düzgün bir şeyler almasını söyleyişimi hakaret olarak algılamasını umuyordu. Çünkü zihnimin derinliklerinde bir yerlerde onun bu yaramaz doğasına neredeyse alışmış durumdaydım.

Yine de oturma odasında durmuş, benimle sohbet etmeye çalıştığı sırada düşündüğüm tek şey günümün ne kadar boktan geçmiş olduğuydu.

Güne, çete üyesi olan iki küçük bok çuvalının diz kapaklarını kırarak başlamıştım. Bu, tesadüfen öğrendiğim bir bilgiden sonra gerçekleşmişti. Aslında bunun, *sert* seven ve onu gizlice kameraya aldıktan sonra yarım milyon dolar koparmaya çalışan bir kızın itaatkârı olan zengin, gelecek vadeden bir politikacı olan müşterim için yaptığım bir iş olması gerekiyordu. Normalde skoru eşitlemek için direkt kıza giderdim ama işler sarpa sarmıştı.

Çete üyeleri kızın dairesine girip ne varsa çalmışlardı ve ne yazık ki kızın kamerası da çalınanlar arasındaydı. İçindeki her şeyi silip kamerayı satmak yerine, saygın ve ahlaklı liderlerin asla yapmayacağı, o akıl sır erdirilemez görüntüleri izlemişlerdi.

Çete üyelerinde beyin yerine saman olurdu. Hâl böyleyken bu fikir akıllarına nasıl gelmişti bilmiyordum ama bir şekilde bu ikisi, kucaklarına düşen şeyin gerçek potansiyelini fark edip politikacıya şantaj yapmaya karar vermişlerdi. Bir milyon dolar istiyorlardı.

Elbette araya girip hasar kontrolü yapmam gerek-

ti. Diğer insanların saçmalıklarını düzeltmek için belaya bulaşmak işimin bir parçasıydı. Bu, yaşadığım ilk sıkıntı olmasa da ağzıma sıçılmıştı. Rogue Bis'teki ofise dönebildiğimde bok gibi göründüğümünden emindim.

Alnımda şantajcı itlerden birinin bıraktığı, beyzbol topu büyüklüğünde bir şişkinlikle içeri girdim. Brock masasında oturmuş, dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazıyordu.

Brock resmî işlerimi yürütüyordu. Yasa dışı şeyler sipariş ederken Connor gibi insanlardan faydalanıyordum ama Brock, o uçkur düşkünü politikacı gibi tiplerden aldığım parayı aklamak için kullandığım paravanı idare ediyordu. Marketin ve kumarhanelerin işletmesi de ondaydı. Açık konuşmak gerekirse kumarhaneler yasal değildi ama polis ufak bir ücret karşılığında bu gerçeği görmezden geliyordu. Brock'ın bir yeteneği daha vardı; tıp bilgisi çok iyiydi ve ben suratları ne kadar dağıtabiliyorsam, o da uyuşturucu müptelalarını o kadar iyi tedavi edebiliyordu.

Bilgisayar ekranından kafasını kaldırmadan, "İşler boka mı sardı?" diye sordu.

Spor ceketimle kanlı siyah gömleğimi çıkardım – iş günlerimde asla beyaz giymeşdim – ve çöpe fırlattım. Dosya dolabının çekmecelerinden birini açarak, orada tuttuğum buz torbasını ve yedek siyah gömleğimi aldım.

Torbayı sıkıp, buza dönüşen şeyi kafamdaki yumruya yapıştırarak, "Callaway marka golf sopamla dizlerini dağıttım," diye homurdandım.

Brock bir şeyler yazmaya devam etti. "Bir daha asla yürüyemeyecekleri için moralin mi bozuldu?" diye sorarken bile bundan şüphe ettiği belliydi.

Temiz gömleği giydim ve düğmelerini iliklerken, "Callaway sopamın ağzına sıçtığım için moralim bozuldu. O, benim favori sopamdı," dedim.

İfadesi sertleşti ve yüzündeki tiksinti, altı yıl önce benim için çalışmaya ilk başladığı zamanlarda gördüğümün yanında hiçti. “Sevgili karın ne kadar hastalıklı bir adam olduğunu biliyor mu?” diye sordu. Sesinden memnuniyetsizlik akıyordu ve konuşurken kafasını yine kaldırmamıştı.

“Eğer kuş kadar beyni bile varsa biliyordur,” derken aklımdan, ama senin karın tam anlamıyla ne bok olduğumu çok daha iyi biliyor, diye geçirdim.

Klavyeye dokunan parmakları duraksadı ve bu sefer kafasını kaldırdı. “Ona puşt gibi davranmasan.” Sparrow’dan bahsediyordu. “O, hiçbir şey yapmadı, annesine yaptığın da yeterince kötüydü.”

Buz torbasını sıkın yumruğum kasıldı ve suratımda bilmiş bir ifadeyle ona baktım. “Kendi işine bak, Greystone,” dedim ve ona, bana cevap verip yerlerde sürünen gururunu kurtarma fırsatı vermeden arkamı dönüp odadan çıktım.

Daha sonra ona, golf sopasını değiştirmesini söyleyen bir not bırakır, ona bir sekreter gibi, herhangi bir bardaki garson kızmış gibi davranır, sonra da bir bira ısmarlardım. Ne de olsa biz *arkadaştık*, değil mi?

Dostlarını yakında, düşmanlarını ise dizinin dibinde tut demişler. Brock’ın tasmaı benim öfkemden daha kısaydı ve her zaman ondan üç adım daha ötede olmaya, kuzu her zaman elimde bulundurmaya dikkat ediyordum.

Biraz sakinleştikten sonra, Sparrow’un uygunsuz he-diyesi hakkında ne düşündüğümü göstermek için Catalina’yı ziyaret ederek bu kâbus gibi güne tüy diktim.

Catalina benim cuma kaçamağım ve uzun soluklu tek metresimdi, bu geceki ise plansız bir ziyaretti.

Tıpkı yapmaya değer diğer şeyler gibi bu da riskliydi. Brock cuma günleri geç saatlere kadar restoranda çalışıyordu. Karısıyla oynayabilmem için o günlerde iş yükünü artırsam bile içimdeki bir parça onun bunu keşfetmesini istiyordu.

Bu geceyse sevişme kafasında değildim. Belki bunun sebebi Callaway'di, belki de tanımadığım, sevmediğim Sparrow'un bulunduğu evime geri döneceğimi bilmemdi. Hatta belki de metresimin manyakça davranışlarından bile bıkmış olabilirdim.

Catalina seksi bir kıyafete bürünmüş virüs gibiydi; onun sizi beter edeceğini bilirdiniz ve çok hızlı yayılırdı. Beni uzun zaman önce, kurtarılmayı bekleyen masum bir koyun olduğuna inandırmıştı. Ama artık insanların ondan korunması gerektiğinin farkındaydım.

Yine de acayip şeytani hissediyordum. Onun karanlık yatak odasına ayak bastığımda soğuk bir sesle, "Diz çök," diye emrettim.

Varlığım onu şaşırtmıştı. Yerinde sıçradı ama dizlerinin üzerine hızla çökerken nefesi ağırlaşmaya başlamıştı bile. Yaslandığım kapıdan uzaklaşarak aramızdaki kısa mesafeyi adımladım ve oğlu duymasın diye kapıyı kapattım. Göğüsleri nefesiyle beraber yükseliyordu. Bunu o kadar çok istiyordu ki neredeyse aletimin inmesine sebep olacaktı.

Kafamı eğip ona baktım ve pantolonumun fermuarını açtım.

Ne istediğimi anlamıştı, yine de yerinden kıpırdamadı. Belli ki oynamak istiyordu ama onun oyununa gelmeyecektim. İsteğimi, elimle aletimi işaret ederek tekrar ettim.

"Hayır, önce benimle seviş," dedi, sesi titriyordu.

Çenem seğirdi, buna ayıracak zamanım yoktu. Onu saçından kavradım ve kendime yaklaştırarak, "Eğer sen

yapmazsan Sparrow yapar. Onu ne zamandır test sürüşüne çıkarmak istiyordum,” diye mırıldandım.

Dudakları büzüldü ve derin bir nefes aldıktan sonra, titreyen eliyle erkekliğimi kökünden kavradı.

Tehdidim işe yaramıştı. Cat’ın bir problemi vardı, o da bendim. Onun küçük, soğuk kalbinin içindeki hırs, aşk, nefret ve geri kalan bütün hisleri uyandırıyordum. Üzücü olsa da gerçek buydu.

Boşaldıktan sonra o daha elinin tersiyle ağzını silmeye vakit bulamadan fermuarımı geri çektim. Yere çöktü ve karşılık vermemi bekleyen gözlerle bana baktı.

İyi bir âşık değildim ben, her zaman kendi işimi hal-leder, beraber olduğum kadını bir kez bile düşünmezdim. Kadınlar keyifsiz davranışlarımı ve kusurlarımı görmezden geliyorlardı, çünkü onlara bana karşı çıkma şansı tanımıyordum. Cat mi? O, benim acımasızlığıma susamıştı, arzuladığı tam olarak buydu. Ne kadar canavarlaşırsam o kadar azıyordu.

Bu yüzden de en kötü davrandığım kişi oydu.

Bu gece, onunla sevişmek şöyle dursun, bedenini çıplak görme modunda bile değildim. Ağzımla karşılık vermek de bana göre değildi; o işi yıllardır yapmamıştım.

Kapıya doğru yürümeye başladığımda gözlerini yüzümden ayırdı ve emekleyerek bacağıma sarıldı. Bir korku filmine yakışacak yükseklikte bir sesle, “Ona gitme,” diye inledi.

Menim, dolgun alt dudağından *Brock*’ın halısının üzerine damlıyordu ve aşağıda olan oğlunun onu duyabileceği ihtimalini bile umursamıyordu. Ayaklarımın dibinde kıpırdanmasını izledim. Bu aralar çok ağlamaya başlamıştı. Seviştiğimizde, sevişmediğimizde ve özellikle de her gidişimde... Şaşırtıcı bir şekilde onu bu durumda görmek istemiyordum. Zayıfın acısından çok nadir zevk alırdım,

hana asıl zevk veren güçlöleri dizleri üzerine çöktürmekti.

HAIÂ dişlerimin arasında olduğunu fark ettiğim kürdani tükürerek yatağın altına yuvarlanmasını izledim, sonra Cat'e bakarak kafamı iki yana salladım. "Dağılmışsın sen."

Burnunu çekerek kafasını yere eğdi. "Artık onunla olduğunu bilmek beni öldürüyor."

"Benim işime burnunu sokma, Cat. Bu rahat düzenin dışında bir hayatın ve bakman gereken bir çocuğun var. Eğer bu, senin için fazlaysa durabiliriz. Sonuçta aleti olan tek kişi ben değilim. Kocanda da onlardan bir tane var."

"Yok..." diye mırıldandı. Maskarası yanaklarından aşağı dağınık şekiller halinde akarken Alice Cooper'a benzemişti. Avuçlarını birbirine bastırmıştı ve yüzünde, acı çektiğini belli eden bir ifade vardı.

Yanlış anlamayın, bu saçmalıktan çok hoşlanıyordu. Bu kaçamak ilişkiden, dramdan ya da *benden* asla vazgeçmezdi o.

"İyiyim. Sadece... sen evlenince..." Derin bir iç çerkerken gözlerini kapattı. "Haklısın, bu duruma alışmam gerek," diyerek omuzlarını silketti ve ayağa kalkarken suratına kurnaz bir gülümseme yerleşti.

Ona, o gereksiz hediyesinin haddini bildirecektim ama bu gece değildi.

Aşağı indiğimde Sam oturma odasında oturmuş, kolunun altında oyuncak ayısıyla karanlık odada çizgi film izliyordu. Bir yandan Bugs Bunny ve Road Runner'a bakarken, bir yandan da, "Güle güle, Bay Troy," diye mırıldandı.

Cevap olarak homurdanmakla yetindim.

Ben pisliğin tekiydim.

Dünya denen şu gezegendeki en büyük pisliktim.

Ama yine de kendime hâkim olamıyordum.

Eve gelip kendime bir içki doldurduktan sonra, Sparrow'un ufak ayaklarının merdivenlerden aşağı indiğini duyduğumda, bugünlük yeterince zarar verdiğimi düşünerek evliliğimizle ilgili gerçeği ona söyleme zahmetine katlanmadım.

Bana iyi davranmaya çalışıyordu, bense ondan nefret etmemeye çalışıyordum.

Evliliğimizle ilgili gerçek, benim ondan kurtulmak için her şeyi yapabileceğimdi ama babam, Abraham Raynes'in kızıyla evlenmem için bana söz verdirmişti.

Babamın ölümüne kadar bu sözün ne anlama geldiğini anlayamamıştım.

Raynes sarhoş bir bok çuvalının tekiydi, adamda profesyonellikten eser yoktu. Zamanında, şehrin okuma yazma bilmeyen en boktan adamları mafyanın önemli bir parçasıyken, o gerçek bir gangster olmanın yanından bile geçememişti. Organizasyonun verebileceği en gereksiz işleri alırdı. Babam onun acemilerle çalışmasına izin vermişti. Abe aynı bir ergen gibi patlayıverir, bize borcu olan insanları tehdit eder, kumarhanelerde korumalık yapar ve postacılarımız hasta olduğu zaman getir götür işlerine bakardı.

Babam, Abe'in kızı Sparrow Raynes'le ilgili hep iyi şeyler söylerdi. Ama bu, on sekiz yaşıma girdiğimde beni odasına çağırıp – oldukça yakın olmamıza rağmen bunu nadiren yapardı – bir gün onunla evlenmem ve onu ailemize dahil etmem konusunda bana niye söz verdirdiğini açıklamıyordu.

Evlenmemi istediği Sparrow Raynes o kadar tipim değildi ki, babamı doğru anladığımdan bile emin olamamıştım.

Ama babamı taparcasına seviyordum ve onun için canımı bile verirdim, bu yüzden de plana uyacaktım. Ben on sekizdim, Sparrow ise sekiz yaşındaydı. Hayatım boyunca adaletsizliği ilk defa o zaman tatmıştım ama bunun için endişelenmeme daha yıllar vardı. Plan şimdilik askıda kalacaktı.

Yıllar geçip ikimiz de büyüdükçe, sokağın karşı tarafında oturan öylesine bir kızla evleneceğim düşüncesi bir lağım faresi kadar çekici gelmeye başlamıştı. Sparrow'un çevresindeki herkesi ondan uzak durmaları konusunda uyarmıştım; erkekler ona bakmayacak, ilgilenmeyecek veya dokunmayacaklardı. Sıkıntılı tiplerin yanına yaklaşmasına da engel olmuşum, gerçi Sparrow o tarz bir yola düşecek birisi değildi zaten.

Ve babama, bu küçük kızıyla neden evlenmem gerektiğini devamlı sorup durmuştum ama bana nedenini söylememişti.

Öldüğü gün nedenini anlamıştım.

Babamın bir metresi olduğunu hep biliyordum ve onun, komşumuzun kaçak annesi Robyn Raynes olduğunu öğrenince çok da şaşırmamıştım.

Kalbim kırılıp binlerce parçaya ayrıldıktan sonra daha büyük, akıllı ve soğuk hale gelmiştim. Başarıya giden yolun fedakârlıklarla dolu olduğunu biliyordum.

Sparrow Raynes'le evlenmek de benim yapmam gereken fedakârlıktı. Onunla evlenmeye söz vermiş ve bunu yapmıştım.

Doğrusunu söylemek gerekirse birkaç yıl daha mutlu mutlu beklerdim ama babamın avukatı, Sparrow'un parmağına yüzüğü takmadığım sürece, babamın bana bıraktığı paranın bir kuruşunu da arazilerinin bir metrekaresini de göremeyeceğimi oldukça net bir şekilde ifade etmişti.

Üstelik Cillian Brennan 'hayatımın sonuna kadar' ye-

minini hafife almamıştı. Vasiyetinin bir maddesi, eğer ben şanırsak mirasımın çoğunluğunun Sparrow'a gideceğini belirtiyordu.

Çoğunluğunun. İnanılamayacak kadar büyük bir kısmının.

Otuz iki yaşına geldiğimde bana ait olanı, babamın alın teriyle kazandığı servetini almaya hazırdım.

Annem Boston'ı terk edip Fransa'nın Nice şehrine gitmeye karar verdiğinden beri paraya özellikle ihtiyacım vardı. Çoğu kişi emekliliğini Florida veya Arizona'da geçirirdi ama Andrea Brennan kendisinden genç sevgilisiyle yeryüzünün en pahalı yerine, Fransız Rivierası'na gitmişti. Üstelik emekli olabileceği bir işi bile yoktu.

Annem tembel arkadaşlarının evinde kalmasına sık sık izin verdiğinden dolayı, Maria'nın haftanın üç günü oraya gitmesi gerekiyordu. Ayrıca onun pahalı saçmalıklarının parasını da birisinin ödemesi lazımdı. Annem lüks hayatına rağmen para konusunda biraz sıkıntıdaydı, çünkü ailenin parasının çoğu vergisel sebeplerden dolayı mülklere ve arsalara yatırılmıştı.

Bazen Adrea ve Catalina'nın pek çok ortak yönü olduğunu düşünmeden edemiyordum.

He neyse, eğer Kızıl, babamın beni onunla neden evlendirdiğini ve onca yıl boyunca bakireliğini kendim için koruyup, tüm olası taliplerini korkuttuğumu öğrenirse, beni sadece öldürmeye çalışmaz, polise gidip beni müebbet hapse mahkûm ettirirdi.

Bu yüzden karıma düzgün davranmaya çalışıyordum.

Ama şimdi onunla ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kur mu yapacaktım? Görmezden mi gelecektim? Rızası olmadan sevişecek miydim? Birinci ve üçüncü seçenekler benim tarzım değildi. Onu görmezden gelmek bir hafta boyunca işe yaramıştı ama beni kızdırmıştı.

Günün çoğunu evimde boş boş gezerek geçirmesinden ve geceleri eve geldiğimde uyuyormuş gibi yapmasından bıkmıştım artık.

Oturma odasındaki o saçmalık sırasında gözüme o kadar üzgün ve kırılgan görünmüştü ki, onu kilisede gördüğüme dair saçma sapan bir hikâye uydurmuş, hatta yemeğe çıkarmayı teklif etmiştim.

Onunla her şey bittiğinden bu yana bir kadınla çıktığım ilk yemek bu olacaktı. Bu tarz buluşmaların seks gibi olduğunu, nasıl yapıldığının asla unutulmadığını aklımdan çıkarmamaya çalıştım.

Ben duşumu bitirene kadar Sparrow çoktan uyumuştur, bu sefer numara da yapmıyordu. Yatağa, onun yanına uzandım ve göğsünün hareketlerini izlemeye başladım. Onunki huzurlu bir uyku olmaktan çok uzaktı. Yastığının altında bir bıçak sakladığını biliyordum ve bu, beni hem eğlendiriyor hem de etkiliyordu. Benimle yüzleştiği takdirde o bıçakla herhangi bir şey yapabileceğinden değildi tabii ki ama kendini savunmaya hazır oluşu hoşuma gidiyordu.

Babasıyla *uzaktan yakından* alakası yoktu.

Düğünden sonraki ilk beklentim boşa çıkmıştı. Çünkü kendini odalardan birine kapatmasını, erkek düşmanı Taylor Swift şarkıları dinleyerek gözlerini çıkarırcasına ağlamasını beklemiştim.

Kızıl masum olabilirdi ama aptal değildi; içinde bulunduğu durum ve mahallemizdeki yaşamı nedeniyle sertleşmişti, saf değildi yani.

Ona sırtımı döndüm ve baş ucumdaki lambayı yaktıktan sonra komodinin çekmecesindeki iPad'i aldım. Bir

sonraki gün yapacaklarıma göz gezdirdim; valiliğe oynayan ve üvey kızını bulup sevgili babasına bok atmaması için ikna etmemi isteyen bir adamla buluşmam, Ermeni çete üyelerine korunma parasını ödemek istemediği için onlarla başı belaya giren zengin bir emlakçıyla görüşmem gerekiyordu.

Bugünlerde Boston'ın yeraltı dünyasını Ermeniler yönetiyordu ve bu, babam aile işi konusunda biraz daha dikkatli olsaydı şu anda benim olabilecekleri hatırlatıyordu bana.

Brennanlar olarak Boston'da sadece şehre hükmeden mafya ailesi olarak ünlenmekle kalmamıştık, akıllıca bir hareketle yıllardır okullara, kiliselere ve yerel hayır kuruluşlarına bağışta bulunmuştuk. O kadar fazla para harcamıştık ki, ismimizi taşıyan hastane koğuşları, barlar ve bebekler vardı. Kazancımız konusunda cömert davrandığımız ve şehri, fahişelikle uyuşturucu gibi kötü şeylerden çoğunlukla temiz tutmayı başardığımız için insanlar bizi seviyordu.

Tabii ki suçluyduk ama masumların masumiyetini koruyor ve yumruklarımızın öfkesini tatmayı hak etmeyen hiç kimseye zarar vermiyorduk. Tefecilik, gasp, yasa dışı kumar ve kara para aklama... Bunların hepsini yapıyorduk, üstelik yaptığımız işte çok da iyiydik.

Şimdi Boston'a Ermenilerden oluşan dağınık çeteler hükmediyordu ve yeraltında her şey boka sarmıştı. Ahlaki kurallardan, saygıdan ve onurdan eser yoktu. Bütün güç, kayıtsız silahlar bulmuş bir grup zorbanın elindeydi artık.

Bir başka müşterimden aldığım e-postayı gözden geçirip, Ermenilere bir kez daha küfrettikten sonra iPad'i mi çekmeyece geri koydum. Kızıl'a son bir bakış daha atıyordum ki komodinin üzerinde duran cep telefonunun yeni bir mesajla aydınlandığını gördüm. Saat sabahın dör-

düydü, bu saatte ona kim mesaj atabilirdi ki?

Gözlerim onun yüzüyle cep telefonu arasında gidip geldi.

Bunu yapma.

Yap.

Yapma.

Siktir et.

Yatağımdaki kadını doğru düzgün tanımıyordum; sonuçta ben kadınları götürüp, bana ait olmayan pahalı arabaların önünde sigaramı tütürürken, o, sokağın pis çocuklarıyla top oynayan küçük bir kızdı. Kızıl, polisle çalışan bir muhbir olabilirdi, hatta belki de bir seri katildi.

Hah!

Üzerinden komodine uzandım ve telefonu aldım.

Sonra da merakla karıştırmaya başladım.

Sparrow Raynes'in çok fazla arkadaşı yoktu. Her zaman acayip bir tip olmuştu ve sanırım sosyal hayatı da bunu yansıtıyordu.

Gelen mesajlarına bakılırsa Lucy isimli bir kız en yakın arkadaşıydı ama Tanrı'ya şükür, onu düğüne davet edecek kadar yakın da değildi. Boris isimli bir adam vardı, aşçılık hocasıydı ve çoktan uyarılmıştı. Ayrıca mahalle-den hatırladığım Daisy isimli bir kız da vardı listede.

Bana acayip gelen şey Lucy'yle mesajlaşmasının zamanlamasıydı. Mesajlar oturma odasındaki ufak sohbetimizden hemen sonra başlıyordu, ben duştayken de devam etmiş olmalıydı. Hatta cep telefonunun ışığı, Lucy'nin Sparrow'un son mesajına verdiği cevap yüzünden yanıyordu.

Lucy: Yarın her zamanki mekânda içelim mi? Maaşımı aldım, ben ısmarlıyorum.

Sparrow: Keşke ama iş görüşmem var.

Lucy: Ne? Ne zaman ve nerede? Neden benim hiçbir şeyden haberim yok? Dökül bakalım!

Sparrow: Rogue Bis'te. Hani şu her zaman gitme planı yaptığımız acayip pahalı Fransız restoranı var ya, orada.

Lucy: Yok artık! Oranın sahibi Troy Brennan değil mi? Hani şu ölmeyi veya hapse girmeyi bir türlü başaramamış tek Brennan...

Sparrow: Evet, onun hakkında bir türlü gelemediler, dua et de mülakatının bitmesini beklesinler. Sana haber veririm. Bana iyi şanslar dile.

Lucy: Onunla arkadaş falan olma sakın. Ona Tamirci demelerinin bir sebebi var.

Sparrow: Onun tekin olmayan bir adam olduğunu biliyorum, babamın patronu, hatırlasana?

Lucy: Biliyorum, sadece hatırlatayım dedim.

Sparrow: Seni seviyorum.

Lucy: Seni çok çok seviyorum. Xx

En sonda da az önce gelen mesaj vardı.

Lucy: Ayrıca eğer işi kapamazsan üzülme, rivayetlere göre adam dünya çapında bir pislikmiş.

Bu, bana bir gerçeği tekrar hatırlatmaya yetmişti; Sparrow benden nefret ediyordu, beni kullanmak istiyordu ve benim de babam gibi bir pislik olduğumu düşünüyordu.

O anda, onun hayatını biraz daha kolaylaştırma isteğim öylece kayboluverdi.

SPARROW

Safakta mutfağa doğru yol aldım. Troy'la olan son karşılaşmamdan sonra kafam çok karışmıştı ve şimdi onun huyuna gitmeyi her şeyden çok istiyordum.

Ve tamam, itiraf ediyorum; o işi de ölesiye istiyordum.

Ayrıca onun kilisede beni fark etmiş olması yüreğimi okşamıştı, bu yüzden ona dünyanın en büyük pisliği sıfatını vermeden önce samimi bir şans verecektim.

Ona kahvaltı olarak akça ağaç şuruplu ve yaban mersinli pofuduk gözlemelerimden yaptım. Yanına da bir fincan sıcak çikolata hazırladım. Bu, en sevdiğim menüydü.

Sabah güneşinden korunmak için gözlerini kısarak merdivenlerden aşağı inerken, onu kocaman bir gülümsemeyle karşıladım. Üzerinde sadece iç çamaşırı vardı ve

tam önünde bir ağaç gibi yükselen şeyi görmemek mümkün değildi. Gerçi ağaç yerine orman desem daha mantıklı olacaktı.

Merakıma yenik düştüm ve tezgâha koyduğum çatal bıçakla mendilleri düzeltiyormuş gibi yaparken, ne kadar büyük olduğunu hesaplamaya çalıştım. Bu işin erbabı değildim ama benim vajinama değil, bir kamyonun egzoz borusuna rahatça sığabilecekmiş gibi görünüyordu; Tanrı korusun.

Sanırım birkaç dakikamı ona bakarak harcamıştım, merakım ve korkum gözlerimden okunuyor olmalıydı.

“Merak etme, Kızıl, ısırmaz,” dedi. Esneyişini eliyle kapattıktan sonra arkamda, tezgâhta duran kahve makinesine uzanmak için beni kenara çekti.

Yüzümde hınzır bir sırıtışla, “Ama tükürebilir,” dedim.

Bana çarpık, küçümsemeyle dolu bir gülümseyişle baktı. “Bana böyle davrandığın sürece sana tükürmeyeceği kesin.”

Yine göt gibi davranıyordu ama egomun beni alt etmesine izin vermeden gülümsememi korumaya çalıştım ve tezgâhtaki koca tabağı işaret ettim. “Tam şurada sıcak ve pofuduk gözlemeler var, sıcak çikolata da cabası. Krem şanti ister misin?”

Onun evlenmek istediği kızı hatırlamasını, babamın onun için çalıştığını unutmasını istiyordum. Bunun salakça ve safça bir şey olduğunu bilmeme rağmen onunla bir hayat kurmaya çalışmak istiyordum.

“Şekerli saçmalıklar yemem ben,” dedi. İtirazının aksine sesi kemandan dökülüyor gibi ymuşaktı. “Hele sıcak çikolata hayatta içmem.” Sonra yüzüne alaycı bir ifade yerleşti. “Ama sonraki çay partimde senden bir tutu ödünç alırım, sen de meyveli kek yapmama yardım edersin.”

Sıcak gözlemelerle dolu olan tabağı kendime çekerken kulaklarım pespombe kesildi ve boğazıma takılan acı yumruyu yutmaya çalıştım. Sert adımlarla lavaboya ilerledim ve tabağı gürültülü bir şangırtıyla içine bıraktım; muhtemelen bu sırada onun salak, değerli ve pahalı tabağını da kırmıştım.

İyi.

Troy tezgâhın üzerinde duran hasır kâsenin içinden sessizce bir muz aldı. Buzdolabını açtı, portakal suyuyla sade yoğurt çıkardı ve ayağıyla buzdolabının kapısını kapattı.

Bu sırada hâlâ çıplak ve... ve hâlâ sertti.

“Çalışma odamda olacağım, akşam yemeğini unutma,” dedi uzaklaşırken. “Komodinin üzerine bir tane daha kredi kartı bıraktım. Doğru düzgün giyinmeye çalış; bez ayakkabı veya Hot Topic’i yağmalamış gibi görünen emoların giydiği siyah kapüşonlu saçmalıklardan istemiyorum.”

“İsa aşkına!” dedim kaşlarımı çatarak. “Nesin sen? Irkçı falan mı?”

“Sanmam,” dedi dalga geçer gibi. “Sadece karımın bir kadına benzemesini istiyorum, on iki yaşındaki bir çocuğa değil.”

Ona göt gibi davrandığını söylemek istiyordum ama bunun, işi kapmama herhangi bir faydası olmayacağını farkındaydım. O yüzden bunun yerine yumruklarımın dişlerini sıktım ve kapıyı şiddetle çarparak evden çıktım.

Asansörün düğmesine agresif bir şekilde basarken saçımın her bir teli grileşiyormuş gibi hissediyordum. En sonunda asansörden umudumu kestim. Öfkem yüzünden içim enerjiyle dolmuştu. Merdivenleri ikişer ikişer inmeye başladım. On dört katlı koca binanın bütün basamaklarını tek tek indikten sonra, spor kıyafetlerim ve spor ayak-

kabılarım olmadan sabah koşuma başladım. Ayaklarımda Troy'un çok sevdiği bez ayakkabılarım vardı. *Göt herif.*

Şu an için elimdeki tek şey yakmam gereken bir enerji yumağıydı.

Bu da bana yeterdi.

Ayağım soğuk, ıslak kaldırıma değdiği zaman nefesim normale döndü; nihayet biraz da olsa rahatlamıştım.

Kulaklığımı takıp Papa Roach'ın 'Last Resort' şarkısını açarken – benim gibi öfkeli bir şeylere ihtiyacım vardı – Connor'ın bana ayak uydurmaya çalıştığını çoktan fark etmiştim bile.

Tüm günü boşa harcayacak, yemek sırasında kocamın göğsüne çatalımı saplamanın milyon tane yoluyla ilgili hayaller kuracaktım. En son yapacağım şey ona boyun eğmek ve üzerinde elbisesiyle tatlı, sevimli eş olmaktı.

Beni her zorladığında ben de onu zorlayacaktım.

Troy'un emrettiğinin aksine çekici veya cezbedici bir kıyafet almadım. Hatta mutfaktan çıkmayı da reddettim ve bütün öfkemi tonlarca yemek yaparak harcadım. Dolaplardaki ve buzdolabındaki bütün malzemeleri kullandım ve tüm gün boyunca barınaklar için yemek pişirdim.

Tek başıma saatlerce yemek yaparken, içinde bulunduğum durumun ne kadar sıkıntılı olduğunu fark etme şansı da bulmuştum, çünkü ne olduğu hakkında dün geceye kadar çok fazla fikrim olmamıştı; bu adamla evlendiğim gerçeğini henüz sindirememiştim.

Ama şu anda her şeyin gerçek olduğunu anlıyordum ve bu da beni ölesiye korkutuyordu.

Connor oturma odasında volta atıyor, bir yandan da

telefonla konuşuyordu. Bir anda bu fırsatı kaçırmak için değerlendirmek istedim ama hemen vazgeçtim. Nereye gidecektim ki? Babam, patronu Brennan'a ihanet etmenin sonuçlarından korkup beni onun ellerine geri teslim ededi, Lucy'ye zorluk çıkarmayı da hiç istemiyordum. Tefeciler de şehirden kaçmam için gereken parayı bana asla vermezlerdi, çünkü hepsi kocamı veya ailesini tanıyordu, onlarla ters düşmek istemeyeceklerdi.

Maria akşamüstü dört sularında mutfağa fırtına gibi daldı ve mutfakta yarattığım bütün o dağınıklığı temizleme vaktinin geldiğini, eğer mutfağı terk etmezsem beni saçımdan tutup sürükleyerek çıkaracağını söyledi; bu kadar çok kelime kullanmadı elbette ama İspanyolca bağırışlarının ve el kol hareketlerinin bunları ima ettiğinden emindim. Bugün bir kat daha öfkeliydi, çünkü hem Andrea'da hem de Troy'da çalışması gerekiyordu. Görünüşe bakılırsa Troy sabah saatlerinde çalışma odasına portakal suyu dökmüştü, elleri de yaptığı pisliği temizleyemeyecek kadar değerliydi elbette. Bu yüzden Maria hem onun pisliğini hem de benimkini temizlemek zorunda kalacaktı.

Maria, Bay Brennan'ın akşam saat sekizde beni apartmanımızın lobisinden alacağını, o saate kadar üzerimde bir elbiseyle orada hazır olmam gerektiğini söyledi. İki ölçü peynirli makarnayı paketlemekle meşgul halde homurtuyla güldüm. Hazırladığım yemekler muhtemelen büyük bir orduyu beslemeye yeterdi ama yemek yapmak çok rahatlatıcıydı ve kendimi gerçeklerden, *ondan* uzaklaştırmam gerekiyordu.

Fırına koşup hindistancevizli turtaları çıkarırken, "Elbisem yok," diye söylendim. Dolabımda sadece siyah, kısa bir elbise vardı. Onu düğünlerde ve cenazelerde giyiyordum, şimdi de bu geceki ilk buluşmamızda giymeyi planlıyordum. Bence bu tarz şeylerin her biri için ayrı kıyafet almaya da gerek yoktu.

Maria, kocamın basit emirlerini bile yerine getiremediğim için hayal kırıklığına uğramış vaziyette, "Almak için çok geç," dedi bana. "Ne yapacak sen? Bay Brennan kızacak çok!"

"O her zaman kızgın zaten."

Maria abartılı bir şekilde iç çekti ve arkasını dönerek önlüğünün cebindeki cep telefonunu çıkardı. Telefonu kulağına dayarken bana sinirle baktı ve hattın öteki ucundaki kişi cevap verdiği zaman İspanyolca konuşmaya başladı. Ellerimi pantolonuma silerken bu işin sonunun nereye gideceğini merak ediyordum.

Birkaç dakika sonra nihayet telefonu kapattı ve parmağını salladı. "Kızım, sana güzel elbise vermek. O senin boyunda. Ama pis gelmeyecek ve sen kuru temizlemeden sonra vermek. *Comprende?*"

Onu onaylarken hem şaşırmış hem de çok rahatlamıştım. Maria'nın bana neden yardım etmek istediğini hiç anlamıyordum. Yine de Brennan'ın beni düzgün bir şey giymiş halde görmesi belki de restorandaki işi almamı kolaylaştırırdı, bu yüzden Maria'ya minnettardım.

Dağınıklığımı toplamasına yardım etmek için lavaboya ilerlerken, "Teşekkür ederim," dedim.

Bir yandan tavaları süngerle ovalayıp, diğer yandan benim ona yardım etmemi engelleyerek, "Sen küçük kızsın," dedi öfkeyle. Çenesiyle üst katı gösterdi. "O, koca, büyük adam," diye devam etti sözlerine. "Onu kızdırma, yoksa sen kışına tekmeyi yemek."

Kahkaha atmadan edemedim. 'Kışına tekmeyi yemek' Maria'nın şu ana kadar bana söylediği en komik şeydi.

Kafamı iki yana salladım ve özür diler gibi gülümsedim. "Haklısın. Lütfen arkamdan temizlik yapma, ben hallederim," dedim. Ardından da elindeki pis tavayı yumuşak bir hareketle almaya çalıştım.

7 İspanyolca 'Anladın mı?' anlamına gelen kelime.

Gözlerini devirdi ve dirseğini böğrüne saplayarak, “Bırak da temizleyeyim, kız,” dedi.

Yaptığım tüm yemekleri hazırladım ve paketleri, kendim götürmeme izin verilmediği için yüklüce bir bahşişle beraber Connor’ın çağırdığı taksiye verdim.

Maria’nın kızıyla tanışma şansım olmamıştı, çünkü ben duştayken gelmiş, Connor’ın teslim alması için elbiseyi ve topuklu ayakkabıları lobiye bırakmıştı. Yatak odasına girdiğimde elbise Troy’un büyük yatağının üzerinde duruyordu. Askılı, şeftali rengi elbisenin kalp şeklinde bir yakası ve ince, altın rengi bir kemeri vardı. Ayakkabılar da tam benim numaramdı.

Saat 19.45’te elbiseyi üzerime geçirdim, biraz makyaj yaptım – çillerimi ve kendime acımakla geçirdiğim saatleri gizlemek için birazcık rimel ve dudak parlaticısı sürdüm – ve asansöre binerek lobiye indim.

Troy’un gecikmesi beni hiç şaşırtmadı. Krem rengi deri sandalyelerden birine oturup onu beklerken Lucy’yle Daisy’ye mesaj attım. İçime, tanıdık insanların arkadaşlıklarıyla çevremi sarma isteği dolmuştu bir anda. Ayrıca mahalleden aniden kayboluşumun onları şüphelendirmeye başladığı da çok açıktı.

Ben: Kızlar, gelecek hafta içelim mi?

Lucy: Bilmem, içelim mi?

Ben: ?

Daisy: Evine uğradık ama baban taşındığını söyledi. Bizden ne gizliyorsun, Minik Kuş?

Siktir! Siktir! Sanırım arkadaşlarıma yolladığım mesajlar o kadar da rahatlatıcı olmamıştı.

Ben: Yanlış anlamışsınızdır. Bir şey sakladığım yok, sadece meşgulüm. Bu arada mülakatım da birkaç dakika sonra.

Lucy: Küçük bir lokantada çalışıp aşçılık dersi alıyordun, şimdi birdenbire Rogue Bis'te mülakata mı gidiyorsun? Bizi salak mı sanıyorsun?

Ben: Şey... Bazen?

Yine ben: Şaka yapıyorum. Açıklayabilirim.

Hayır, açıklayamazdım, bu da işin en kötü yanıydı. İşin aslını eninde sonunda anlayacaklarını biliyordum ama şimdi uğraşmak istemiyordum.

Daisy: Açıklasan iyi olur. Seni her zamanki mekânda bekleyeceğiz. Mülakatta başarılar.

Lucy'yle Daisy'ye bir başka mesaj daha atacaktım ki ayak seslerini duydum ve gözlerimi cep telefonumdan ayırdım. Onun zarif, kendinden emin ve bulunduğu yeri anında etkisi altına alabilecek yürüyüşünü tanıyabiliyordum artık. Bedenini daha uzun ve geniş gösteren açık gri bir takım giymişti. Ayağa kalkarken elbisemi düzelttim ve ona suçlu bir çocuk edasıyla baktım.

Brennan, "Gözlemeler nasıldı?" diye sorduktan sonra yanağıma sanki gıcık kapıldığı teyzesiymişim gibi, kuru, şahsiyetsiz bir öpücük kondurdu. Ayrıca gözleme tabağını da lavabonun içine fırlattığımı unutmuş ya da fark etmemiş gibiydi. Ne kadar da dikkatli bir kocaydı böyle, amma şanslıydım.

"İçindeki bütün şekerli saçmalığa değdi," derken çenemi meydan okurcasına kaldırdım ama sonra fikrimi değiştirdim, sonuçta o işi *istiyordum*. "Elbisemi sevdin mi?"

Brennan kaşlarını çattı, surat ifadesi öfkeli değil, şaşkın gibiydi. "Bu elbiseyi kendin mi seçtin?" diye sordu.

Bir adım geri çekilip beni incelerken somurtkan suratı onu daha da çekici hale getirmişti. Hatta o soğuk, köpek balığımsı bakışları dışındaki herhangi bir yüz ifadesi nabzımın hızlanmasına neden oluyordu. Çirkin değildi ve bu,

beni çok ama çok rahatsız ediyordu.

Aramızda yeteri kadar mesafe olmasına dikkat ederek, “Alışveriş yapmak önceliğim değildi,” diye itiraf ettim. Brennan çok ateşliydi, sadece mecazi anlamda değildi üstelik, cidden çevreye sıcaklık yayıyordu. “Maria incelik yapıp, elbisesini ödünç alıp alamayacağımı kızına sordu.”

“Kızı mı?” Lobiden çıkarken suratımı sanki bana inanmıyormuş gibi inceliyordu.

“Evet, kızı. Neden ki, elbise sana fazla mı şeftalili geldi? Yoksa evlilik hediyem gibi deri bir tanga falan mı giymemi bekliyordun?”

Soğuk, nemli gece havası suratıma çarparken irkilerek kaşlarımı kaldırdım. Avucunu sahiplenici bir şekilde belime dayadı ve beni tentenin altındaki kaldırıma yönlendirdi. Dokunuşuyla içimi kaplayan arzuyu yok saymaya çalıştım. Onun sıcaklığına yaklaşmak istiyordum ama bu muhtemelen karşı cinsle deneyimimin yok denecek kadar az olmasındandı. Ya da böyle düşünerek kendimi ikna etmeye çalışıyordum. Sonuçta bu adamdan nefret ediyordum ama görünüşe bakılırsa bedenim bana katılmıyordu.

“İyi görünüyorsun,” dedi.

“Teşekkür ederim,” dedim ama her zamanki gibi, bu iltifatının altında da gizli bir anlam varmış gibi hissetmeden edemedim.

Sokak, arabalar ve yayalarla kaplıydı. Onun arabasını mahalleme yaptığı ziyaretlerden tanıyordum; mafya tarzı siyah Mercedes’in tam zıttı olan beyaz bir Maserati binaının önündeki tek yönlü yolun ortasına bırakılmıştı. Trafik tamamen tıkanmıştı, insanlar yağmura rağmen arabalarının camlarından yumruklarını sallayarak korna çalıyor, bir yandan da küfrediyorlardı.

Ama parlak GranTurismo’ya yaklaşan kişinin Troy Brennan olduğunu görünce kafalarını arabalarına geri

sokup camlarını kapatıyorlardı. Yakınımdaki arabaların kapılarının bir tıkırtı sesiyle kilitlendiğini kendi kulaklarımla duydum.

Kocamın bu kibri nedeniyle kelimelere dökemeyeceğim kadar utanmış ve bir o kadar da dehşete düşmüş vaziyette elini belimden çektim ve arabaya giden adımlarımı hızlandırdım. Troy diğer elinde bir şemsiye taşıyordu ama ben yağmurdan kaçınmak için hızla yürürken ıslanmama aldırış etmedi bile. Haziran ayı olmasına rağmen havanın bu kadar yağmurlu ve soğuk olmasına inanamıyordum, sanki bütün dünya Sparrow Raynes'e komplo kurmuş gibiydi. Doğa Ana'nın benimle dalga geçmek için yolladığı bulutlar olmadan da bu adamla uğraşmak yeterince kötüydü zaten.

"Bütün bu insanların yolunu tıkamak zorunda mıydın?" diye sordum kemerimi takarken.

Direksiyona geçerken gözlerini kırpmadan bana baktı. "Değildim ama sence bu umurunda mı?"

Dudaklarımı büzüp, öfkeli gözlerle Boston'ın yoğun cuma trafiğini seyrettim ve deri koltuğun soğukluğuna odaklanarak hiddetimi azaltmaya çalıştım. Radyo istasyonunda ironik bir şekilde, Zac Brown Band ve Chris Cornell'in 'Heavy Is The Head' şarkısı çalıyordu.

"Suratındaki o tatmin dolu sırıtışı silebilirsin," dedim nefesimi toparladıktan sonra, gülümsemesini gözümün ucundan görebiliyordum. "Kabalık beni etkilemez. Öfkeli pislik tarzının niye bu kadar sevildiğini hiçbir zaman anlamadım zaten."

"Çünkü ben, Troy Brennan'ım. Tanıştığıma memnun oldum."

"Ayrıca sana asla âşık olmayacağım da kesin."

"Her şeyin bir ilki vardır."

“Her kadının, hayatına girenler gibi mükemmel ölçülerde bedenlere sahip olmadıklarını ve para peşinde koşmadıklarını anlamalısın artık.”

Kısa bir sessizliğin ardından sırtarak, “Senin yerinde olsaydım aramızdaki köprüleri bu kadar kolay yıkmazdım,” dedi. Suratındaki sırıtış daha da büyüdü. “Bu gece benden bir şey isteyeceksin, Kızıl.”

“Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

Bana şöyle bir baktıktan sonra bakışlarını tekrar yola çevirdi. “Çünkü benimle yemeğe çıkmayı kabul ettin.”

Ciğerlerimde tuttuğum nefesi bıraktım ve çıplak kollarımı ovuşturdum, o da bunu fark ederek klimayı çalıştırdı. Bunun, benim için yaptığı en güzel şey olması çok üzücüydü.

“Tamam, haklısın. Sana bir şey sormam gerek,” derken sesim boğuktu.

“Sonra,” dedi.

Ben de şimdilik üzerine gitmemeye karar verdim.

Aramızdaki sessizlik büyürken elbisemi düzelttim ve ayak parmaklarımı, alışkın olmadığım topuklu ayakkabıların içinde hareket ettirmeye çabaladım. Sessizlik gergin olmama neden oluyordu.

“Ayağın nasıl oldu?” diye sordu bir anda.

“Daha iyi,” diye cevap verdim otomatik olarak ama ne yaptığımı fark edince yanağımın içini ısırdım. *Siktir!*

Bu *siktir* anlarım giderek artıyordu.

Dudakları incecik bir çizgi halini aldı. “Pek çok kötü özelliğim olabilir ama salak değilim. Evliliğimizi tamına erdirmemek için düğün gecemizde kendini kestiğini biliyorum. Çoraplarımı giymen ve jiletimin üzerinde bulduğum kan büyük bir ipucuydu. Ben tecavüzcü değilim, Kızıl.”

Yanaklarımın yandığını hissederek alnımı ovuştur-
dum. “Affına sığınıyorum ama geçmişteki performansla-
rına baktığımda tedbirli olmayı tercih ettim, Brennan.”

“Geçmişteki performanslarım mı? Lütfen bana ne saç-
maladığını söyler misin?” diye tısladı. “Ayrıca bana Bren-
nan demeyi kes, ben senin kocanım, patronun değil.”

Geri adım atmam gerekiyordu ama ne diyecektim ki?
Herkes senin Billy Crupti’yi öldürdüğünü biliyor mu?
Yoksa, *para kazanmak için kemik kırdığını söylüyorlar*
mı? Hatta belki, *senden o kadar korkuyorum ki dizlerimin*
bağı çözülüyor?

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Demek istediğim
şey şu; bir kadını seksle korkutmak çok tiksindirici. Bana
dokunmanı istemedim.”

Bu adamın yanında hep böyle oluyordum. Saatlerce
koşabilir ve tek notayı kaçırmadan şarkı söyleyebilirdim
ama onunla her konuştuğumda bronş açıcıya ihtiyacım
varmış gibi hissediyordum.

“İstedliğini söyle, Kızıl, ama hatırladığım kadarıyla
düğün gecemizde iç çamaşırımı o kadar çok ıslatmıştın ki
sıksaydım bir kova su çıkardı.”

Bu adam bazen o kadar iğrenç oluyordu ki ona zarar
verme hissiyle dolup taşıveriyordum.

“Bu şairane tanım için teşekkür ederim. Ayrıca seninle
seks yapmayı hâlâ istemiyorum.”

“Evet, istiyorsun,” dedi. Dudakları çekici bir şekilde
kıvrıldı, kısılmış gözleriye hâlâ önümüzdeki arabanın
üzerindeydi. “Sabahları gözlerin aletime kayıyor. Fır-
sattını bulduğunda bana sürtünüyorsun. O gece parmağını
emerken göğüs uçların o kadar sertleşmişti ki neredeyse
tişörtünden dışarı fırlamışlardı.” Sağ elini vitesten çeke-
rek bacağımın üzerine koydu. “Ayrıca dün gece beni öpen
ve adımı inleyen de sendin. *Sen.*”

Kahretsin ki çok ateşliydi. Teninin sıcaklığını elbisenin kumaşından bile hissedebiliyordum.

“Sen olgun bir kadınsın ve seks yapmak istiyorsun, Kızıl. Sadece, bunu nefret ettiğin bir adamla yapmak istediğin için utanç duyuyorsun.”

Kafamı iki yana salladım. “Sana inanamıyorum.”

Omuzlarını silkti, bir eliyle direksiyonu tutarken, bacağımdan çektiği diğer eliyle de viteste ritim tutuyordu. “Aşk ve nefret pek çok yönden birbirine benzer.”

“Seni benden uzaklaştıran bir aşk türü yok mu?” diye çıkıştım.

“Yok, ama istediğin kadar nefret sevişmesi yapabiliriz.”

Bir ıstakoz gibi kıpkırmızı olduğuma emindim, bu sırada bacaklarımın arasına da bir sıcaklık yayılmıştı. Troy Brennan rahatça ayıp laflar edebiliyordu, bense seksle ilgili bir şeyler düşününce bile utanıyordum; kısacası koz yine ondaydı.

Gerginliğimi belli etmemek adına omuzlarımı dikleştirdim. Ondan uzaklaşmak için, cehennemi andıran bir trafiğin içinde sıkışıp kalmamış olmayı diliyordum. Rezervasyonumuzun saat dokuzda olduğunu biliyordum ama yine de yetişemeyeceğimize dair bir his vardı içimde.

Gergin havayı dağıtmak için, “Bu trafik böyle devam ederse rezervasyonu kaçıracağız,” dedim. “Bence şu yemeği unutamam gitsin.” Birlikte ne kadar az zaman geçirirsek o kadar iyiydi.

“Rezervasyona gerek yok, mekân bana ait. Eğer istersem bize sabahın dördünde bile hizmet vermek zorundalar.”

O anda trafiğin içinde bir boşluk açılıverdi. Yeşil ışığa doğru hızlanırken kalbimin ritmi de arabayla beraber artmaya başlamıştı. Çalışmayı her şeyden çok istediğim Ro-

gue Bis'e gidecektik ve bu, bir sürü farklı fırsat demekti, bunu düşünmek de beni heyecanlandırıyordu. Koltuğumda dikleşerek suratımdaki gülümsemeyi kontrol altına almaya çalıştım.

A planına geri dönüyordum; iyi davran ve bağ kurmaya çalış.

Ona adıyla hitap etmenin en iyi seçenek olacağına karar verdim.

“Benimle neden evlenmek istediğini açıklayabilir misin, Troy?” diye sordum ve bana iğneleyici bir cevap verme ihtimaline karşı gözlerimi ön camda tuttum.

Ağzından ateşler saçan bir canavar arkamızdan kovalıyormuş gibi bir hızla caddelerden geçiyorduk. Bu sırada, trafikle ilgili bütün yasaları çiğniyor, muhtemelen yeni yasalara da ilham kaynağı oluyordu.

“Sen dokuz, ben de on dokuz yaşındayken bir düğüne gitmiştik,” dedi. Duraksadığında aramızdaki yaş farkının iyice farkına varmama neden oldu. “Paddy ve Shona Rowan’ı hatırlıyor musun? Sanırım Paddy’nin üçüncü evliliği idi.”

Zorlukla yutkunarak kafamı salladım, Babamın davet edildiği mafya düğünlerinden birisiydi. Ne çok gururlanmıştı ama... Damat, FBI en yakın arkadaşını hapse attıktan sonra gayrimenkul işiyle ve uyuşturucu kaçakçılığıyla uğraşan bir adamdı. Babam gibi köylülerle sosyalleşmekten de kaçınmazdı. Ve o düğünün gecesinde bunun neden olduğunu anlamıştım.

Paddy Rowan, yanımdaki adamın da bulunduğu kara listemde başı çekiyordu. Aradaki tek fark da şuydu; Troy’dan nefret ediyor, onu hayatımdan çıkarmak istiyordum. Paddy’e gelince... Paddy’nin gebermesini istiyordum.

“Hatırlıyorum,” derken içim acıyla doldu. “Saving All My Love For You.”

“Ne?” diye sordu dalga geçercesine.

“Şarkının adı... biz... yani...” Suratım alev almıştı sanki, bunu hatırladığımı itiraf ettiğim için kendimden utanmıştım. “O gece birlikte dans ettiğimiz şarkı, Whitney Houston, Saving All My Love For You.”

“Doğrudur sanırım,” diyerek omuzlarını silkti. “Her neyse, oturduğumuz masada babanla ikiniz de vardınız, herkes buna çok şaşırmıştı.”

Ne kadar düşük statüde olduğumu bir kez daha hatırlatmadan edememişti herhâlde.

“Ama Paddy pisliği her zaman safın teki olmuştu, dolayısıyla buna bir şey dememişti. Neyse, benim önümde oturuyordun. Sana çok dikkat etmiyordum, çünkü o zamanlar da benimdin ve bu durum bana göre bile fazla canavarcaydı.” Kafasını iki yana sallarken yüzünü buruşturur gibi oldu. “Senin hayatımda gördüğüm en tatlı, en kibar şey olduğunu hatırlıyorum. Annemi sorulara boğmuşun, en son ona dişlerinin gerçek olup olmadığını sorduktan sonra da beni dansa kaldırmaya çalışmıştın.”

“Sen de kabul etmiştin,” dedim. Anılar bir tokat gibi yüzüme çarpıyordu. Tırnaklarımı avuçlarıma batırıp yumruklarımı bacaklarımin üzerinde sıkarken bunu fark etmemiş olmasını umuyordum. Kendimden büyük bir çocukla yaptığım dansın tatlı anısını zihnimden bir şekilde silmeyi başarmıştım. Bahsettiği düğünün geri kalanına odaklanmaya çalıştım.

Bir kaşını kaldırdı. “Evet. Çünkü benimle dans etmeye kararlıydın. O zaman bile senin ilkin olmuşum, Kızıl,” dedi gülüşünü zar zor engelleyerek.

Yumruklarımı sıkarak camdan dışarı bakmaya devam ettim. Beni sarsan şey onun dans ettiğim ilk erkek olmasının yaşattığı utanç değildi, o danstan sonra olanların hayatımı cehenneme çevirmesiydi. Öyle ki annemin beni terk edişi onun yanında hiçbir şeydi.

Boğazımı temizlerken kendimi onun karşısında çıplak kalmışım gibi hissediyordum. “Valenin önündeki sıra iki sokak uzunluğunda, kenara çek de geldiğimizi haber vereyim,” dedim.

Benim bilinçsizce yaptığım şakaya gülerek, “Mekân benim. İzle,” dedi.

Brennan – hayır, Troy – Maserati’yi trafiğin ortasına park etti, dışarı çıktı ve yolun kenarındaki duvara yaslanmış şekilde sigara içen üniformalı bir valeyeye arabanın anahtarını fırlattı. Benim yaşlarımda olan vale anahtarı yakalayarak panik halinde kafasını sallarken, sigarasını eli yanmış gibi yere fırlattı ve Maserati’nin direksiyonuna doğru koştu.

Kocamın aracının arkasında bir sıkışıklık daha oluşurken, onun Boston’ın kötü trafiğinin tek sebebi olduğunu düşünmeye başlamıştım. Eğer o olmasaydı trafik lambalarına bile ihtiyaç olmayabilirdi belki.

“Eğer vardiyanda bir kez daha sigara içersen seni kovarım, arabamı çizersen de seni öldürürüm, anladın mı?” dedi Troy, valeyeye havlarcasına.

Ardından, arabanın benim oturduğum tarafına doğru gelerek kapıyı açtı. Arabadan indiğimde uzattığı elini tuttum ve beni lüks restorana doğru götürmesine izin verdim. İki çalışan kapıyı bizim için açık tutuyordu, içeridense kısık sesli bir asansör müziği, baş döndürücü yemek kokuları ve kum sarısı bir ışık geliyordu.

Beraber içeri girerken, “Artık dokuz yaşında değilsin,” dedi sert bir sesle.

“Tanrı’ya şükür,” diye mırıldandım ama aklım Paddy Rowan’daydı.

Onu sil şimdi, diye emrettim kendime her zamanki gibi. *Onu sil*, tıpkı her şeyi sildiğin gibi...

TROY

Catalina'nın kafamın içine kendi görüntüsünü sokmak için elbisesiyle topuklu ayakkabılarını Kızıl'a yollamayı kabul ettiğini biliyordum. Ama başarılı olamadı, çünkü Kızıl bu elbisenin içinde Cat'in aksine, paketinin açılmasını bekleyen bir şeker gibi görünmüyordu. Masumiyetini kötü ve büyük kurdun ellerinde kaybetmek üzere olan tatlı bir prenses gibi görünüyordu.

Mutlu olsun diye küçük Kırmızı Başlıklı Kız'ıma sahte, tatlı anılar sunmaya devam ettim, onun hiçbir şeyden haberi olmayan kulaklarına sesim müzik gibi geliyor olmalıydı.

Suçluluk bir hırsızdı. Zihninizi çalar, önceliklerinizi mahveder ve eninde sonunda sizi yapmak istediğiniz şey-

den saptırırdı. Suçluluk duymayacaktım. Çünkü kendimi birlikte yaşadığımız o anların yalan olmadığına ikna etmişim. En azından yarı gerçek olduklarına...

Sonuçta o düğünde dans etmiştik.

Ama onun çekici olduğunu hiç düşünmemiştim.

On dokuz yaşımdayken bile onun kaderinin benim karım olmak olduğunu biliyordum. Dokuz yaşındaki Sparrow'la dans ettiğim sırada hissettiğim tek şey öfkeydi. Ona da öfkelenmişim tabii ama asıl kendime kızıyordum.

Ama şu an önemli olan tek şey Sparrow'un bu söylediklerimin benim için bir anlamı olduğuna inanması ve yavaş yavaş kabuğunu çatlatıyor olmasıydı. Savunma duvarlarının arasındaki çatlaklardan ışık sızıyordu ve bu sızıntının sıcaklığını sevsem bile ona çok fazla umut vermemeye dikkat ediyordum. Sonuçta biz gerçek bir çift değildik, bu da bir aşk hikâyesi değildi.

Bir garson bizi restoranın en iyi masasına götürürken, karımın fal taşı gibi açılmış gözlerle etrafa bakmasının sebebini biliyordum. Benden önce, hamburgerciadaki bir çocuk menüsüne zar zor parası yetiyordu, şimdiyse barı, bronz renkli mermer masalardan ayıran şelaleye ağzını açmış, bakıyordu. Buradaki ışık sistemi bile babasının yıllık maaşından daha fazla para ediyordu.

İnsanlar kafalarını bize çeviriyor, pahalı yemeklerini yerlerken kısık sesle dedikodu yapıyor ve muhtemelen benim normal bir Katolik kızla nasıl evlenmiş olabileceğimi sorguluyorlardı. Kızıl'ı bakışlarıyla yiyor, onun titrek adımlarını, o masum yeşil gözlerinde ve kızıl saçlarında bir çeşit sır saklıyormuş gibi inceliyorlardı.

Sırtımı dikleştirdim ve elimi incecik beline koyarak onu masamıza yönlendirdim.

“Herkes bizi seyrediyor. İnsanlar bizimle ilgili konuşuyor,” dedi kısık bir sesle.

“Umurunda mı?”

Tereddüt ederek, titreyen bacaklarına baktı ama sonra kararlı bir ifadeyle kafasını kaldırıp, “Hayır,” dedi.

“İyi, çünkü fikirler göt deliğine benzer. Herkeste vardır ve genellikle pistir.”

“Bu da *senin* fikrin,” diyerek gülümsedi, onun zekice cevabı gözünden kaçmamıştı.

Suratıma yayılmak isteyen sırıtışa hâkim oldum, onunla beraber görülmek artık beni o kadar rahatsız etmiyordu. Süper model değildi elbette ama ağzı, yalayıp ısırmaktan daha verimli işler yapıyordu ve sanırım bu da oldukça rahatlatıcıydı.

Kir Royallerimizi yudumlarken Kızıl sonunda ağzındaki baklayı çıkardı. Sanırım tek bir kokteylin 125 dolar olduğunu bilseydi, Rogue Bis’te çalışmak istediğini söyleyecek cesareti bulmak için üç taneyi üst üste içmezdi.

İçimdeki bir parça onun bu özelliğini seviyordu. Parası olmamasına rağmen param onu etkilemiyordu ve bu da güçlü bir karakterin göstergesiydi... ya da salaklığın. Ama ben birinci tahminimin doğruluğuna inanıyordum.

İçkim elimde, sanki bir önceki gece mesajlarına bakıp hesap kitap yapmamışım gibi oturdum. O, kendisini değerli bir çalışanmış gibi pazarlamaya çalışırken restoranı inceledim.

Karşımda oturmuş, benden bir tepki beklerken ayağıyla yere vuruyordu. Benim ne düşündüğümü anlamaya o kadar odaklanmıştı ki herkesin hâlâ bize baktığını unutmuştu. Küçük Sparrow genelde oldukça iyi bir gözlemciydi ama benim o ‘fabrika ürünü kadınlarımın’ aksine başka insanların ne düşündüğü pek de umurunda değildi.

Bir kadında böyle bir şeye ilk defa rastlıyordum.

“Yani kısaca burada çalışmak istiyorsun, öyle mi?” dedim.

Nefesini toplamak için konuşmayı bıraktığında ellerimi boynumun arkasında kavuşturarak geriye yaslandım. Onun bu fikrinden nefret etmemiştim, çünkü eğer burada çalışırsa, aynı çatı altındayken sinirlerimi altüst etmezdi belki. Onu meşgul etme fikri bana giderek daha sıcak gelmeye başlamıştı.

Kafasını salladı. “Evet, her şeyi yaparım. En alttan başlasam da önemli değil.” Gergin bir şekilde boğazını temizledi, ben de onun sözlerini cinselliğe çekmemeye karar verdim. “Bir restoranda şef olarak çalışmıştım. Ayrıca bulaşıkları yıkayabilir, garson olarak çalışabilir veya...”

Yine saçmalamaya başlamıştı. Elimi kaldırarak araya girdim. “Net olma vakti geldi. Boston’daki en iyi mekâna girebilmek için yeterince iyi olduğunu düşündüren şey ne?”

Suratı düştü ve bir an, benim gibi bir piçle evli olduğu için ona acıdım. Ama sonra onun babamdan bana miras kalan bir yük olduğunu hatırlayıp kaskatı kesildim.

Omuzlarını dikleştirerek derin bir nefes aldı. “İyi bir aşçıyım, Troy. Sına beni,” diye meydan okudu. Sadece bana iyi davranmaya çalıştığı zamanlarda adımı söylediğini öğrenmiştim. Gözleri neredeyse yalvarırcasına bakıyordu ama ses tonundan bunu yapmayacağı anlaşılabilirdi.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi, onun gözleriye o kadar parlaktı ki alevlenmişti âdeta. Ayağa kalkarak ona elimi uzattım.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu. Kafası karışmış gibiydi ama yine de itiraz etmeden elimi tutup ayağa kalktı.

“Söylediğin kadar iyi olup olmadığını test edeceğiz, Bayan Brennan,” dedim.

Onu restoranın arka tarafına götürerek mutfak kapısından kendimden emin bir şekilde içeri girdim. Kar-

makarışık mutfaka girdiğim anda tüm kargaşa sona erdi. Birbirine bağırarak çalışanlar duraksadı, bir taraftan diğer tarafa koşuşturan garsonlar oldukları yerde donup, kocaman açılmış gözlerle bana bakakaldılar. Çoğunun ağzı açık kalmıştı. Gören de yanımda korkmuş bir kadın değil, makineli tüfek olduğunu zannederdi.

Sanırım çalışanlarım beni gördüklerine şaşırılmışlardı, sonuçta öfkeli, sivri dilli bir piç olarak nam salmıştım. Ayrıca çalışanlarımla bir kez bile tanışmaya zahmet etmemem de beni ‘Yılın En İyi Patronu’ listesinde pek de iyi yerlere getirmiyor olmalıydı. Ne yapacağımı görmek için bekliyorlardı. Ben bir vaka çalışmasıydım, bir psikopat-tım. Ortadaki rivayetler bunlardı ve gerçek olmasalar bile buna uygun davranmam gerekiyordu.

İçerisi bir fırın kadar sıcaktı, homurdanarak alnımı sil-dim. Sparrow arkamdaydı, eli elime kenetlenmişti. Ödü bokuna karışmıştı ve açıkçası bu hoşuma gidiyordu.

“Buranın aşçı şefi kim?” diye sordum ve insanların ir-kilmelerini izledim. Kimse konuşmadı, nefes bile almadı; herkes donakalmıştı. Yaşadıkları dehşet duvarlarda yankı-lanıyordu sanki.

Birkaç saniye sonra, porno yıldızı bıyıklı, beyaz şef önlüğü lekeli kocaman bir adam öne çıktı. Elini sildiği mutfak havlusunu kesme tahtasının üzerine fırlattı ve so-sisi andıran parmaklarını elimi sıkmak için bana uzattı.

“Benim, efendim. Adım Pierre.”

Elini sıkmayı bırakın, yüzüne ikinci kez bakmadım bile. “Umurumda değil. Şimdi, yanımda duran bu kız...” Arkamı dönerek gözleri her geçen saniyeyle büyüyen Sparrow’u gösterdim. “...bu mutfakta çalışmak istiyor.”

“Yeni çalışanlara ihtiyacımız yok ama bize telefon nu-marasını bırakabilir. Biz de-”

“Seni insan kaynakları müdürü olarak atadığımı hatırlamıyorum,” diye çıkıştım. “Onu. Hemen. Test. Et.”

Mutfağı keskin nefes sesleri kapladı, kızın teki de mutfağın ücra bir köşesinde çığlık attı. Bütün gözler Sparrow'un üzerindeydi ve niye bu sıradan, alelade kıza Boston'ın en iyi restoranında iş ayarlamaya çalıştığını anlamaya çalışıyorlardı. Sanırım buradaki hiç kimse ayın düğünüyle ilgili bir şey duymamıştı. Kalabalık mutfaktaki tek ses tavanın birinde pişen şeyin cızırdamasıydı, benim öfkem dışında bir şey daha yanıyordu yani.

"Tanrı aşkına, mekânımı yakmadan önce kışınızı kaldırın da işinize dönün," diye kükredim.

Baş şef hariç herkes çalışma alanına geri koşuşturdu, şefse Sparrow'a sanki ailesini kaçırmış ve zehirli yılan dolu bir çukura atmış gibi bakıyordu. Karıma bakmak için kafamı çevirdim. Utanmasına rağmen şefe dik dik bakıyor, onun bu pis tutumundan korkuyormuş gibi görünmüyordu.

Aferin, kızım.

Elini bırakarak ilerlemesini işaret ettim, itiraz etmeden yürüdü. Adı umurumda olmayan şeften gözlerimi ayırmadım, şef de zar zor kontrol ettiği bir öfkeyle kıllı üst dudaklarını ısırıldı.

"Hadi, onu test et," diye mırıldandım kaşlarımı çatarak.

Şef, içinde bulunduğu durumu sindirmeye çalışarak gözlerini kırptırdı. Sonra iç çekti ve destek almak için çevresine bakındı, ancak hiç kimse bize bakmaya cesaret edemiyordu artık.

En sonunda, "Gel," dedi Sparrow'a.

Onları takip ettim. Şef, ocağın arkasındaki menülerden birini kaparak Kızıl'ın eline tutuşturdu. Onun, benim karım olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu, ben de Kızıl'ın gerçek becerisini görmek için şefi uyarma zahmetine katlanmadım.

Onu evden çıkarmak istiyordum ama müşterilerimin besin zehirlenmesi yaşamalarını da istemiyordum.

Şef, yağlı parmağıyla menüdeki bir yemeği dürterken parşömen kâğıdında bir leke bıraktı. Yemeğin menüdeki en pahalı, en uzun isimli başlangıç yemeği olduğu gözüm-den kaçmadı; adam, Kızıl'ı lanet bir tuzağa düşürmüştü. Gözlerimi sinirle kıstım ama hareket etmedim. Bunun yerine, göğüs cebimden bir kürdan çıkararak dudaklarımın arasına koydum ve dilimle bir uçtan öteki uca çevirdim.

“Fırında kızarmış geyik filetosu, yanında yaban havucu püresi ve poivrade sosu.” Şefin gülümsemesi zaferle doluydu.

Sparrow bakışlarını şefe çevirdi ama o yuvarlak, çilli suratındaki tek kas bile oynamamıştı. “Bu yemeği yapmak üç buçuk saat sürüyor,” dedi sade bir sesle.

“Zamanım var,” diye tısladı şef burun deliklerini açarak.

Bu orospu çocuğunu küçük küçük parçalara ayırma isteği kapladı içimi birden ama kendimi tuttum ve sıkkın bir ifadeyle çelik tezgâhlardan birine yaslandım. “Benim de.”

Sparrow, sanki şefle ittifak yapmışız gibi bize baktı, sonra kızıl saçlarını omzundan geriye atarak sırtını dikleştirdi. “Başlasam iyi olur o zaman.”

Kızıl anında işin başına geçiverdi. Şef ona alaylı bir tavırla önlük uzattığında karşılık olarak neredeyse el hareketi çekecekti ama kendini kontrol edebildi. Dolaplardan aldığı malzemeleri şefin ona gösterdiği alana yerleştirmesini izledim. Hareketleri çevikti, kendine güvendiği de belliydi. Malzemelere dokundukça rahatlıyormuş gibi görünüyordu. Şefin ona adil olmayan bir görev verdiğini biliyordum; ona yemeklerin ne olduğunu söylediğinde beceremeyeceğini söylemesini ummuştum. Kızıl'ın elinde havuçlar, et suyu ve defne yapraklarıyla oradan oraya koş-

turmasını mutsuzlukla izleyen şefe her baktığımda, Kızıl'ın mutfakta işini bildiğine dair bir his kaplıyordu içimi.

Kızıl'ın yemek yapışını izlerken bir anda bunun, onun sanatı olduğunu fark ettim. Tava tuvaliydi, malzemelerse boyaları. Gözlerinde alevler, ruhunda tutku, kalbinde sevgiyle yemek yapıyordu.

Arada sırada süt beyazı koluyla alnını silerek özür dilercesine gülümsüyordu. Muhtemelen kötü görüldüğünü düşünüyordu.

Ama yanılıyordu. Bu, Kızıl'ın kendi çapında seksi olduğunun bir göstergesi olmuştu benim için.

Mesela konsantre olduğunda dilinin ucunu üst dudakının üzerine değdirişi gibi. Bu görüntü beni o kadar azdırmıştı ki, neredeyse onu fırına dayayıp birbirimizden ne kadar zevk alabileceğimizi göstermek istemiştim. Ya da bu utangaç kadının dikkatleri üzerine çekmemesine veya ses çıkarmamasına rağmen bir anda mutfağın merkezi haline gelmesi... Çok klişeydi ama âdeta *parıldıyordu*.

Mutfağın bir ucundan diğerine koşuştururken bir noktada bana, “Hey, oradan kırmızı şarabı verir misin?” diye sordu.

Onun bu sorusu beni o kadar gafil avlamıştı ki hakarete uğramış gibi hissettim. “Hayır, veremem,” diye cevap verdim sade bir sesle. “Sen de sınırını aşmasan diyorum. İşe giriş sınavındasın şu an, unutma.”

Şarap şişesini kavrayarak, “Sanırım birisi özel gününde olsa gerek,” dedi ve sırtıttı.

“İşine baksana, Kızıl.”

Kendi kendine mırıldandığı şarkıya poposunu sallamaya devam ederek, “Tamaaaaam,” diye cevap verdi. “O zaman ben açacağı bulurken tavadaki zeytinyağını kontrol ediver.”

Restoran kapandıktan kısa süre sonra yemekleri pişirmeyi bitirdi. Kırmızı saçları her yerdeydi – suratında, boynunda, alnında – ve Cat’in elbisesi sanki bir yemek savaşına girmiş gibi kirlenmişti. Ama Kızıl mutlu görünüyordu ve bu ifadeyi suratında ilk defa görüyordum.

Siyah deri koltuğa giderken Pierre’e – bu süre boyunca adını birkaç kez duymuştum – bizi takip etmesini emrettim. Pierre kadehlere şarap doldururken Sparrow da yemeği servis etti.

“Baylar.” Yemeğin ismini tekrar edip hafifçe eğilirken suratındaki kocaman gülümsemeye hâkim olamıyordu. “Afiyet olsun.”

Şefle ikimiz çatallarımızı alarak yemeğe sapladık. Çatalı ağzıma aldığım anda kararım belliydi.

Evet, Kızıl o kadar iyiydi gerçekten.

Pierre’in de aynı şeyi düşündüğünü biliyordum, çünkü lokmasının yarısında ağzı açık kalmıştı ve Kızıl’a nefret dolu gözlerle bakıyordu.

“Fazla tuzlu,” diye tısladı dişlerinin arasından.

“Saçmalama, tek kelimeyle mükemmel,” diye hırladım.

Kızıl’ın suratında muhtemelen hak etmediğim samimi bir ifade belirdi. Bu iltifata en az benim kadar şaşırmıştı. “Öyle mi?” dedi.

“Evet.” Kumaş peçeteyi masaya fırlattım ve ayağa kalktım. “Aşçılık sınıfındaki arkadaşlarına söyle; artık akşamların boş değil. Haftaya pazartesi günü başlayabilirsin. Brock’a evrak işlerini halletmesini söyleyeceğim.” Pierre’e döndüm. “Ona haftada beş vardiyadan fazla verme. Her zaman anlamlı bir iş yapsın, sebze kesmesini veya stajyer saçmalıklarını yapmasını istemiyorum. Eğer herhangi bir sıkıntı olursa Brock’la konuşabilirsin.” Tekrar

Kızıl'a döndüm. "Ve sen... Elbiseni mahvetmişsin, hadi eve gidelim."

Pierre ayağa fırlarken sanki her an kalp krizi geçirebilirmiş gibi görünüyordu. Şaşkın surat ifadesinden kafasında milyon tane sorunun dolaştığını anlamıştım. Tek söyleyebildiği şey titrek bir, "E-ev mi?" oldu.

Sırf şişko şefin suratının bembeyaz kesilmesini görmek için kolumu Kızıl'ın omzuna attım ve burnumu soğan ve sarımsak kokan saçlarına götürdüm. Ama beni şaşırtan şey Sparrow'un sanki gerçek bir çiftmişiz gibi kolunu belime sarması oldu. Beraber restorandan çıkarken parlayan gözlerle bana baktı.

"Bana gülümsemeyi kes artık," dedim.

Kıkırdamaya başladı.

"Sus," diye inledim. Katiller için olumlu tepkiler ölüm öpücüğü gibidir; pozitif geri bildirimle ne yapacağımızı bilemeyiz.

"Duramıyorum!" diye kıkırdadı. "Kendimi durduramıyorum, çok üzgünüm. Arkadaşım Lucy bunu öğrendiğinde altına sıçacak."

Onun suratına baktığımda evlendiğimizden beri ilk defa mutsuz hissetmedim, onu bir yükmüş gibi düşünmedim.

Serin yaz akşamında birkaç adım attıktan sonra ondan uzaklaştım. Arabamı park eden vale anında koşup geldi ve Maserati'yi bıraktığı sokağa daldı. Valeye fazladan beklediği için yüklüce bir bahşiş vererek Sparrow'u arabaya bindirdim; sarhoş gibi hâlâ gülüyordu.

Gizliden gizliye, kahkahasının güzel olduğunu itiraf etmek zorundaydım.

Bu, tek çatlayanın Sparrow olmadığı konusunda uyarmalıydı beni.

SPARROW

Eve dönerken o kadar mutluydum ki kendimi zor kontrol edebiliyordum. O meşhur restoranda çalışacağım düşüncesi o kadar güzeldi ki sokağın ortasında dans etmek istiyordum. Haftada beş vardiya çalışacaktım, bu da aşçılık derslerimin bittiği anlamına geliyordu. Ama kariyerim daha yeni başlıyordu.

Sparrow Raynes; koşucu, yaz âşığı, bol pantoloncu. Şef. Duydun mu, anne? *Boş bir gazoz şişesi gibi kenara attığın kızın artık bir birey oldu.*

Hiç değilse olacak.

Hayal gücüm kendini aşıyordu. Biraz deneyim kazandıktan sonra gidip kendi restoranımı açabilirdim. Gerçeği söylemek gerekirse lüks yemekleri çok da seven biri de-

gildim. Bir yiyecek kamyoneti alıp Boston'ın merkezinde çalışan takım elbiselilere yaban mersinli gözleme satacak, onların o sıkıcı çalışma saatlerinin en mutlu zamanı olacaktım. Lucy'yi, hatta belki Daisy'yi de işe alırdım, yanımda çalışırlardı. Daisy hayatta yemek yapamazdı ama insanlarla hep çok iyi anlaşırdı.

Troy'un yanında resmen zıplayıp duruyordum. Troy kafasını sallayıp beni çoğunlukla görmezden geliyordu ama arada sırada ona baktığımda sırttığını görüyordum.

İçindeki bir şey kırılmıştı. Bunu hissedebiliyordum ve kendimi koruma, ondan uzak durma içgüdüme rağmen bu durum beni derinden etkiliyordu. O da bunu hissedebiliyor muydu? Bana değer veriyor muydu?

Asansörde suratını, tepkilerini bir şeyler ararcasına inceledim...

"Beni önemsiyorsun."

"Saçma sapan konuşma," diyerek kaşlarını çattı.

Evet, kesinlikle beni önemsiyordu.

Eve girdiğimizde yukarı, yatak odasına çıktım ve yorğun olmama rağmen kısa bir süre kendi kendime dans ettim. Troy geride kaldı, kendisine bir bardak viski daha alarak ön kapıyı kilitledi. Uyumadan önce dairedaki bütün odaları kontrol etmek gibi bir huyu vardı, ne aradığını ise ancak Tanrı biliyordu. Uyuyormuş gibi yaptığım gecelerde onun odaları dolaştığını duymuştum.

Sanırım ben de güvenliğimden endişe etmeliydim ama onun güvenlik önlemlerinin tamamına gıcık oluyordum. Özellikle de şahsi koruma köpeğim Connor'a...

Birkaç dakika sonra Troy'un odaya girdiğini hissettim. Ona sırtım dönüktü, çekmecemden pijamalarımı çıkarmıştım, banyoya gidip üzerimi değiştirecektim.

Troy'la ilgili bir şey de odayı istediği duyguyla doldu-

rabilmesi idi. Bir insan sobası gibiydi, sadece yaşanan her durumu değil, içinde bulunduğunuz duygu durumunu da kontrol edebiliyordu. Bazen beraberinde öfkeyle hiddet, bazen dehşet ve çok nadir de olsa pozitif duygularla umut getiriyordu.

Bu gece yanında şehvet vardı.

Bana doğru iki adım attı.

Vücudumu ateş bastığında adrenalini ve lanet alkolü suçladım. Troy'la Pierre yemeğimi tadarlarken üç kadeh daha içmiştim. Alkol ve yeni işimin mutluluğu ölümcül bir kombinasyondur.

Havada, bacaklarımın arasının titreşmesine, karnımın hemen altından gelen bir ısının tüm vücuduma yayılmasına neden olan bir şey vardı.

Eğer kendimi ona bırakırsam bunun gözyaşlarıyla biteceğini biliyordum. Duvarda kanla yazılmış bir uyarı var gibiydi; *Uzak Dur, Sparrow! Merakının seni yenmesine izin verme!*

Odadaki kocaman pencereler içerinin sıcaklığı yüzünden buharla kaplanmıştı. Nefesim ağırlaşmıştı, sırtım hâlâ ona dönüktü ve eğer yüzümü dönersem yenik düşeceğimi biliyordum. Temiz çamaşırlarımı almak için, içinde altı çekmece bulunan pahalı gardıroba yöneldim. Üst çekmeceye uzandığımda ayaklarımda hâlâ o lanet topuklu ayakkabılar vardı. Aramızdaki mesafeyi kapatarak arkamda dikildi, vücut ısısı dalga dalga üzerime yayılıyordu.

Ama bana dokunmadı ve bu, onu daha da çok isteme neden oldu.

Bedenim dondu, bacaklarım korkuyla ve... *Hayır.* Bu adam yozlaşmış bir canavardı. *Hayır.*

İçimdeki duyguları anlamaya çalışırken zihnim son hızda çalışıyordu. Onunla ilişkiye girmem gerektiğini

söylemişti ama tecavüzcü olmadığına da dikkat çekmişti. Ama eninde sonunda bunu isteyeceğimi de söylemişti. Onunla birlikte olmak çok doğrudu ve çok yanılttı. Gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım.

Dudaklarını kulağıma dayayarak, “Eğil,” diye emretti. Ona cevap vermek istiyordum ama parmakları sırtımda dolanmaya çoktan başlamıştı bile. Elbisenin fermuarını açtı, bu sırada devamlı olarak tenime değiyordu. Topuklu ayakkabıları çıkarmak için öne uzandım ama belimi tutarak beni kendisine yapıştırdı. “Bırak kalsınlar.”

Elbisem yere düştü ve üzerimde pamuklu, beyaz bir külot ve straplez bir sütyenle kalakaldım. Ayaklarımı yerdeki elbisenin içinden çıkardım, o da elbiseyi tekmeleyip bir kenara fırlattı, sonra uzun parmaklarından birini köprücük kemiğimde gezdirdi. Bu hareketi ürpermeme, tüylerimin diken diken olmasına sebep olmuştu.

“Bacaklarını aç.”

Açtım.

Bir saniye için benden uzaklaştı. Avuçlarımı gardıroba dayadım, vücudum öne eğik, kalçam havada beklerken kalbim heyecanla atıyordu. Bir şeyin tıkırdadığını duydum ve ellerinin, omuzlarımın üzerinden gardıroba uzandığını gördüm. Tabanca kılıfı bir patırtıyla yere düştü ve hâlâ giyinik vaziyette dudaklarını boynumda gezdirdi.

Tenim alev alev yanıyordu, kafamı eğip bacaklarıma baktım. O kadar azmışım ki neredeyse dengemi kaybedecektim.

Elini boğazıma koyup yüzümü yüzüne yaklaştırdı. “Dudaklarını patlatmak istemiyorsan gardırobu sıkıca tut, yüzünü çarpmanı istemiyorum,” dedi.

Şu ana kadar herhangi bir cinsel deneyimim olmamıştı, dolayısıyla ne olacağına dair bir fikrim yoktu. Ama gerçeği söylemek gerekirse *olmamasını* da istemiyordum.

Eğer Troy'la güzel bir şey yaşayabileceğim bir gece varsa o da bu geceydi. Hatta diğer kızların yaşadığı deneyimi bile yaşamak istediğimi söyleyebilirdim.

Gardırobun kenarını tutarak alt dudağımı ısırdım.

Kulağıma, "Sihirli periyodun bu gece nasıl bakalım?" dedi alayla.

İnleyerek onun bedenine ulaşmaya çalıştım. Büyük, sıcacık elini sütyenimin içine daldırarak meme ucumu hafifçe sıktı, ben de tek kelime etmeden inlemeye devam ettim.

"Bunu istemediğini söyle bana," dedi. Eli, tenimi okşayarak karnıma doğru ilerlerken diliyle kulak mememi yaladı, sonra çeneme inerek dudaklarımın birkaç milimetre üzerinde durdu. "Bana, hazır olmadığını, durmamı istediğini söyle." Şehvetli bir şekilde çenemin kenarını dişlediğinde kafam geriye, onun göğsüne düştü.

Bir anda oda o kadar sıcak oldu ki zar zor nefes alabildim. Boğazımı temizledim. "Bir şey fark eder mi?"

Omzuma yasladığı başını evet anlamında salladı. Durmasını istemiyordum, elleri, istekli vücudumu terk ederse öleceğimi düşünüyordum ama haklı olduğunu kabul etmek de beni tiksindiriyordu. Ondan nefret ediyordum, yine de dokunuşuna bayılıyordum.

Kontrolümü kaybettim ve, "Durma," diye fısıldadım.

Her ne kadar meme uçlarımla oynamasını istesem de Troy arkamda dizlerinin üzerine çöktü. Kafası bacaklarımın arasında kayboldu, dudaklarını pamuklu iç çamaşırımın üzerinde gezdirerek açıklığımı öptü. Vücudum tepeden tırnağa sarsılırken, düşmemek için gardıroba daha sıkı tutundum.

"Daha önce oral seks yapmamışsın," dedi. Sesi ipek gibiydi.

Bu, bir soru değildi, ben de cevap verme zahmetine girmedim. Bu güçlü adamı benim için dizlerinin üzerine çökmüş vaziyette görmek âdeta sarhoş ediciydi. Kömür karası saçları beyaz tenimle bir kontrast oluşturunuyordu ve ağzı o kadar sıcak, o kadar yakındı ki...

“O zaman bu, şu zamana kadar beni beklemiş. Oraya daha önce dokunan oldu mu?” derken uzun parmaklarını kıvrımlarımda gezdirdi.

Yalvarışlarıma rağmen birinin bunu yaptığı günü, sonrasında tekrar tekrar buna devam ettiği diğer günleri düşündüm. Kafamı iki yana sallarken kusmamaya çalışıyordum. Brennan’ın umurunda olmazdı, ben de bu bilgiyi onunla paylaşmayacaktım.

“Yalan söylüyorsun,” dedi, parmaklarını iç çamaşırımın iki yanından geçirirken sesi sertleşmişti.

Bir gerçek daha.

Ağzı yine bacaklarımdan arasındaydı, gözlerimi kapatırken titrediğimi hissedebiliyordum. Umutsuzca onu arzuluyor, bu adamın kurduğu şehvet dünyasının içinde boğuluyordum. Kendimi onun suratına bastırmaya şu kadarlık kalmıştı.

“Yalanın pis kokusunu metrelerce uzaktan alırım ben. Söyle bakalım, kimdi o?” dedi. Sıcak nefesi özellikle şu anda daha da iyi hissettiriyordu, çünkü bu açıdan suratını göremiyordum ve ne yapacağını bilmiyordum. “Seninle oynaşacak kadar salak olan kimdi?”

Tuhaf bir şey söylemişti, hatta kendimi hakarete uğramış gibi hissetmeliydim. Birinin benimle beraber olması neden salaklık olsundu ki? Ama mantık veya düşünme gibi becerilerim şu anda çalışmıyordu. Kafamı öne eğdiğimde gözlerimde o tanıdık yanmayı hissettim ve boğazım düğümlendi.

“Paddy,” dedim boğuk bir sesle. “Düğününde yaptı.

Kızların odasına gitmiştim, Paddy Rowan bana dokundu. Ondan sonra da pek çok kez aynı şeyi yaptı, bir süre sonra hobi gibi bir şeye dönüştü.” O acı yumruyu yuttum. “Dokuz yaşıyordum...”

Ağlamamıştım, bunun yerine sanki başkasının problemlerinden, başkasının cinsel tacizinden bahsediyordum gibi konuşmuştum. Belki de bunu o kadar uzun süredir saklıyordum ki, bir parçam bunun gerçekliğinden bile şüpheleniyordu.

Sonuçta bunu hiç kimse bilmiyordu. Neredeyse bir yıl sürmüştü ama kimsenin bundan haberi yoktu. Babama söyleyemezdim, o zamanlar Paddy ve Cillian için çalışıyordu. Babamın onlardan ne kadar çok korktuğunu, paraya ne kadar ihtiyacı olduğunu biliyordum. Gerçekle geçim kaynağımız arasında bir seçim yapmak zorundaydım, ben de sessiz kalmıştım.

Şu zamana kadar.

Bunu Troy’a itiraf etmek olduğumdan daha da çıplakmış gibi hissetmeme neden olmuştu, sanki görünmez bir zırhı çıkarmışım gibiydi. Bir parçam bunun onu benden uzaklaştırıp uzaklaştırmayacağını görmek istiyordu, sonuçta saf değildim. Babasının sağ eli tarafından kirletilmiştim. Troy’un yeni oyuncağı kırık ve çatlaktı. Bu, onu rahatsız eder miydi? Benden vazgeçer miydi? Zırhımı çıkarmak, onun yumuşak karnımdan vurmasına mı neden olacaktı?

Suratına bakmak için aşağı eğildim ama hâlâ arkamdaydı, onu göremiyordum.

Dudaklarını çamaşıırıma bastırarak yumuşak bir nefes çekti. “Tam olarak ne yaptı?” diye sordu. Kontrollü ve ilgiliydi ama aynı zamanda sesi boğuktu. Konuşması onu çok fazla ele vermese de, karnımı yumuşak bir şekilde okşayan elinin irkilmesi bana gereken mesajı vermişti; söy-

lediklerim onu rahatsız etmişti ama benden tiksинmemiştir.

Onun, bu itirafım karşısında soğuk veya alaycı olmayacağını anlayınca rahatlayarak derin bir nefes aldım.

O da insanmış.

Detayları anlatmak istemiyordum ama konuşmam gerekiyordu. Bu sırada yüzünü görmüyor olmam çok rahatlatıcıydı, bu yüzden de sırrımı gün yüzüne çıkarmak daha kolay oldu. “Tecavüz etmedi... Ama çok sertti. Parmaklarını içime soktu. Sarhoştı, ben de çok ufaktım. Paddy, babamın patronlarından biriydi, ben de olay çıkarmak istemedim.”

Sessizlik oldu ama beni yargılamadığını biliyordum.

Tuttuğum nefesi bıraktım ve kafamı iki yana salladım. “Biraz sarhoşum. Normalde bunu sana asla anlatmazdım,” diye itiraf ettim. “Bu konuyu kapatsak olur mu? Bu gece sadece takılmak istiyorum.”

Troy belimden tutarak beni çevirdi ve yüz yüze geldik. Dizlerinin üzerinde yükselerek kasıklarımı öptü, elleri beni sıkıca tutuyordu. O anda, bir saniyeliğine de olsa ona âşık olduğumu söyleyebilirdim. Beni dinlediği, orada olduğu için, DNA’sında, doğasında olmasına rağmen bir kez de olsun kötü olmadığı için onu sevmiştim.

“Bu yüzden mi kimseyle yatmadın?” diye sordu.

Kafamı iki yana salladım. “Zannetmiyorum. Sadece... bunu yapacak vaktim olmadı.” Yatak sohbetlerinin böyle olmadığının farkındaydım. Ama neyse ki kocamı etkilemek benim için önemli değildi.

Gözleriyle yüzümü tarayarak ne kadar üzüldüğümü anlamaya çalıştı ama buna gerek yoktu. Paddy olayı çok uzun zaman önce olmuştu ve ben artık hazırdım. Troy’un hassas bölgeye kondurduğu o öpücöklere fazlasıyla hazır dım.

“Seni istemediğin hiçbir şeyi yapmaya zorlamayacağım, Kızıl,” dedi ciddi bir ifadeyle. “Ama hem kocan hem de bir insan olarak, seksin güzel bir şey olabileceğini söyleme ihtiyacı hissediyorum. Bir orospu çocuğu için...” Son cümlesini neredeyse hırlayarak söylemişti. Yüzünü karnıma yaslayarak gözlerini kapattı. “Ya da ikimiz anlaşamadığımız için bundan vazgeçmek çok büyük bir hata olur. Benden nefret etsen de sana hissettirdiğim şeyleri sevebilirsin.”

Gözleri tekrar beyaz külotuma gitti ve onu aşağı indirerek bacaklarımdan çıkardı. Açıklığının tam üzerine yumuşak bir öpücük kondurdu. Sonra başparmaklarıyla kadınlığımı dikkatlice ayırdı, gözlerini kapattı ve öne eğilerek beni kokladı. Bu, biraz utanç vericiydi ama inanılmaz azdırıcıydı.

Elim, bu sert adama ait değilmiş gibi duran yumuşacık saçlarına dokunurken gözlerimiz buluştu. “Durmanı istemiyorum,” dedim.

Ağzını merkezime bastırdı. Dili, kıvrımlarımın arasında dolaşıyordu. Islaklığın içimde biriktiğini hissettim ve arkamdaki gardıroba yaslanarak ayakta kalmaya çalıştım. O anda ağzı aradığı şeyi, o hassas sinir yumrusunu buldu ve öyle bir emdi ki sanki içime muhteşem bir uyuşturucu pompalıyormuş gibi hissettim.

İnleyerek saçlarından tuttum, devam etmesini istiyordum. Her yerim tatlı bir ürpertiyle kaplanmıştı. Ayak parmaklarım topuklu ayakkabıların içinde büküldü. Kendimi öne iterek kollarından kurtuldum, daha fazlasını istiyordum.

Troy, klitorisimi emerek dişlerinin arasına aldı ve daha fazla baskı uyguladı. Elleri midemde, kalçalarımda, kasıklarımda dolaşıyordu. “Dur,” diye emretti. “Tanrım, bunu yapmayı çok özlemişim, sen de çok lezzetli ve sıkısın,” diyerek iç çekti.

Kızarak gülümsedim. Hiç değilse *bunu* herkese yapmıyordu. Bu, aptalca bir şekilde özel hissettirmişti.

Troy beni canlı canlı yerken mutlu sesler çıkarıyordu, ufak inlemeleri ve hırlamalarına bakılırsa en az benim kadar o da bundan zevk alıyordu. Şu anda beni boylu boyunca yalarken, hassas yerimi emerken ve dilini içime sokup çıkarırken hiç olmadığı kadar mutlu görünüyordu. Bacaklarımdan bir tanesini omzunun üzerine atıp kafasını iyice yerleştirdi. Başımı geriye atarak adını haykırdım. Görüşüm bulanıklaşıyordu, vücudum baştan uca titredi. Bu hisler çıldırtıcı olmasına rağmen sanki bedenimle oynuyor, beni sınıra ulaştırmıyormuş gibi geliyordu. Beni azdırıyor ama ne zaman zirveye yaklaşısam bilerek yavaşlıyordu.

• Ne istediğimi bilmeden, “Lütfen,” dedim nefes nefese. “Lütfen, ne?” dedi ısrarcı bir şekilde.

Bu, iyi bir soruydu. Cennetin kapılarının açıldığını görebiliyordum ama Troy içeri girmeme izin vermiyordu.

Mantıklı bir cümle oluşturma becerimi yitirmiş vaziyette saçlarını sertçe çekiştirmeye devam ettim. Hareketleri hızlandığında resmen yıldızları görüyordum. Dizlerim bu duruma daha fazla dayanamadılar ve onun üzerine düştüm. Troy bir patırtıyla bej rengi halının üzerine yığıldı.

“Daha iyi,” dedi. Beni olduğum yerde tutmak için ellerini belime yerleştirdi. Dudakları açıklığımın tam altındaydı. Aynı soruyu bir kez daha sordu. “Lütfen ne? Eğer cevap verirsen kendin devam edebilirsin.”

“Beni boşalt,” diye inledim. Nefesim daha da ağırlaşırken, hiç utanmadan kendimi ağzına sürtmeye başladım. Tanrım, dilinin içimin derinliklerine girdiğini bile bile onun yüzüne nasıl bakacaktım?

İçime gülümsedi. Evet, bunu cidden hissettim ve hızla kasıldım. Dilinin hareketleri yavaşlarken bir elini sütyenimin içine sokup göğüs ucumu sertçe sıktı.

“Senden nefret ediyorum,” diye homurdandım. Bu leziz işkenceden uzaklaşma niyetiyle kalkmaya çalıştım ama beni yeniden suratına çekerek merkezime doğru gürldü ve kahkahası içimde yankılandı. Benim sinirimle azıyordu. “Bırak beni,” diye tısladım.

“Sihirli kelimeyi söyle,” diye cevap verdi mutlu bir şekilde.

“Piç,” dedim. Kafamı geriye attım, hem öfkelenmiş hem de azmıştım. Hâlâ suratının üzerindeydim ve temasımız kesilmemişti. Eğer buna şimdi son vermezsem, saatlerce devam edeceğime dair bir his vardı içimde.

İsa aşkına, suratına sürtünmek mi? Bu adamın yanında zihnim kirleniyordu ve bana yapmasını istediğim şeyler söz konusu olduğunda hiçbir kontrol mekânizmam yoktu.

“Sihirli kelime bu değil. Yalvar bana...” Dilini açıklığımı boyunca gezdirdi. “Ben de seni boşaltayım.”

“Asla,” diye inledim.

Hareketleri tekrar sertleştiğinde tırnaklarımı tenine gömdüm.

“Yalvar,” diye tekrarladı. “Bana istediğin şeyi söyle.”

Bu çok tahrik ediciydi ama onun yanındayken egomu, kendi üzerimdeki son kontrol parçasını bir kenara atamazdım. Aynı takımda değildik biz, sırf beni bu gece şımarttı diye bir sonraki sabah varlığımı kabullenecek değildi.

“Hayır,” diye cevap verdim yine.

Uzun bir kahkaha attı, karşı koymam onu âdeta sarhoş etmişti, oyunundan nefret etmem ona zevk veriyordu. Bacaklarımı iki yana açtı, klitorisimi tekrar ağzına aldı ve muhteşem bir hareketle yalamaya devam etti.

Bu sefer gerçekten zirveye ulaşmak üzereydim, tek istediğim birkaç okşamaydı. Troy’la ne olacağını bilmiyordum ama bunun yalvarmaktan daha değerli olduğunun

farkındaydım. Bu, sihir gibiydi. Bedeninizi başkasına verip kaslarınızın tamamının muhteşem bir şekilde kasılmasını, hazzın bir tsunami gibi bedeninizi sarmasını hissetmekti...

“Yalvar,” diye emretti son kez, bunun sonuncu olduğunu biliyordum.

“Hayır.”

Islak dudakları tenimi terk etti ve beni öpmek için kendini yukarı çekti, dilini ağızımda gezdirerek beni kendimi tatmaya zorladı.

“Bu eğlenceliydi.” Boğuk sesi tenimi gıdıkladı, paramparça olduğumu hissettim. Çok fena boşalmak istiyordum. “Şimdi, hayalarım kadar içindeyken ne kadar dayanacağına bakalım. Mücadeleleri severim.”

“İyi, çünkü bunu asla kazanamayacaksın,” dedim. Dokunuşu nedeniyle titriyordum ama hiç değilse ona cevap vermeyi başarabilmişim.

Bana dizlerimi titreten bir öpücük daha verdi, dilini alt dudağımda gezdirirken gülümsediğini hissettim. İşaret parmağını sırtımda gezdirdi. “Sırtın çok güzel... ve şu anda seni bir dal parçası gibi ikiye bölebilirim.”

Sonra ayağa kalktı ve sanki hiçbir şey olmamış gibi odadan çıktı, ben de üzerimde sütyenim ve ayakkabılarım, yerde öylece kalakaldım. Ayak seslerinin koridorda yankılandığını duydum, bir kapıyı – muhtemelen çalışma odasınınkini – açarak arkasından kapattı.

Midem yanmaya başlamıştı. Her geçen saniye içimi endişe ve kaygı kaplıyordu. Suratımı kollarımın arasına gömdüm.

Beni hâlâ bir dal parçası gibi ikiye bölebilirdi ama bunu yapmamaya karar vermişti...

Şimdilik.

SEKİZ

TROY

Bu hayatta, kaybedecek bir şeyi olmayan birisi kadar tehlikeli başka bir şey yoktur. Bu nedenle ona yakınlacağımı bilmeme rağmen Sparrow'u Rogue Bis'te işe almıştım.

İş kadınlara geldiğinde kontrolcü bir tip değildim. Kendi işim söz konusu olduğunda kontrol manyağı olmam çok normaldi ama bir kadını kontrol etmezdim. Eğer karım çalışmak istiyorsa ve yaptığı şeyde de iyiye, o zaman işe gidip kıcını yırtması umurumda olmazdı.

Hem Sparrow benim için yepyeni bir deneyim olmuştu. Çevremdeki kadınların çalışmayı bırakın, hayatlarında bir şeyler yapma düşüncesine bile sahip olmamasına o kadar alışmıştım ki, Kızıl'ın restoranda çalışmayı bu kadar istemesi beni gerçekten şaşırtmıştı.

Sparrow'a iş verme kararımın sevgi veya merhametle uzaktan yakından alakası yoktu. Onun evden dışarı çıkması iyi bile olabilirdi, çünkü dili pabuç kadardı ve bitmek bilmeyen soruları beni gıcık ediyordu. Ayrıca onu gülümsetmek de o kadar kötü bir fikir olmamıştı.

Bu arada, tadının muhteşem olduğunu da inkâr edemezdim. Sadece bana ait olan, saf ve – o piç Paddy dışında – dokunulmamış şeyi tatmanın heyecanı mıydı, yoksa bir kadına oral seks yapmayalı çok uzun zaman mı olmuştu bilemiyordum ama Sparrow çok lezzetli gelmişti bana. Onun paramparça olmasını, sınıra yaklaşıp zirveye ulaşmamasını izlemek beni keyiflendirmişti. Onun, o inadını oracıkta kırmak, onu yalvartmak istemiştim. Onu şehvetli ve istekli halde bırakmak, onun da beni, en az onu istediğim kadar istediğini kanıtlamak istemiştim.

Hiç değilse bedenini.

Ama şimdi ipleri elime almalı, vücudumu mantık çerçevesinde bir sıcaklığa getirmeliydim.

Neredeyse on beş yıldır kendi kendimi tatmin etmemiştim ama kaynar suyun altında, bir elimi parlak siyah fayanslara dayamış, salak bir ergen gibi mastürbasyon yaparken, bunun ne kadar heyecan verici olduğunu inkâr edemedim. Şu an yaşadığım şey fazlasıyla komikti. *Sparrow... Küçük Sparrow... Sıkı, ince, zeki, gıcık Sparrow...*

Bir şeyi istemenin ve birkaç saat içinde alamamanın ne kadar iyi hissettirdiğini unutmuştum.

Onun bacaklarının belime dolanmasını hayal ederken ritmim hızlandı ve bunu onunla yaşamamanın ne kadar iyi olacağını düşündüm.

Bir şeyi *arzulamayı* uzun zamandır hissetmemiştim ve şimdi bu his giderek daha çekici hale geliyordu.

Onu yatağıma almak da öyle.

Hafta sonunun geri kalanını çalışma odamda içmek, Rowan'ı yok etmeyi planlamak ve karımı yemeyi düşünmek gibi eğlenceli şeylerle geçirdim. Brock'ın hafta sonu tatili ise onu bitirmişe benziyordu, benim için bir bonustu bu.

Pazartesi günü Rogue Bis'teki ofisine; hayır *benim* ofisime girdi. Sonuçta – her ne kadar o öyle görmese de – buranın parasal desteğini ben sağlıyordum. Kollarını göğsünde kavuşturmuş şekilde kapıda durdu ve sanki onun özel alanına tecavüz etmişim gibi cam masaya baktı.

“Bok gibi görünüyorsun,” dedim. Ağzımdaki kürdanı tükürdüm ve ona daha yakından bakabilmek için, oturduğum sandalyeyi ona doğru çevirdim. “Karınla aran mı kötü?” diye sordum tek kaşımı kaldırarak.

“Siktir git.”

Pis pis sııttım, Catalina'yla bu aralar sevişmediklerini biliyordum.

Oturması için masanın önündeki sandalyeyi işaret ettim. Göğüs cebine uzanarak sigara paketini aradı, bu sırada sandalyeye çöktü. Sigarasını yaktı, derin bir nefes çekip dumanını burnundan dışarı verdi. Sigarayı bir Clint Eastwood filminden fırlamış gibi, işaret parmağıyla başparmağı arasında tutuşu neredeyse kahkaha atmama neden oluyordu ama bunun yerine sessizce kaşlarımı çattım.

“Bu binada sigara içmek yasak,” dedim. Tam arkamdaki, bunu söyleyen tabelayı gösterirken neşemi zar zor gizliyordum.

“Saçmalama istersen, Troy. Senin yaptığın şeylerin tamamı yasak. Kötü bir sabah geçirdim,” dedi ve, “Bir şey mi istemiştin?” diye sordu.

“Evde sorun mu var?” Ağzının köşesinde asılı duran sigarayı gösterdim. Onun bu mutsuzluğunu Sahra Çölü’nde su bulmuş bir kaşif gibi içiyordum.

Brock sigaradan derin bir nefes daha çekti. Açtığı ağzından çıkan bir duman bulutu havaya yükseldi. “Cat, Sam’e bok gibi davranıyor,” dedi. Elini saçlarının arasından geçirdi. “Cat, onun çamaşır yıkamaya değmediğini düşündüğü için Sam okula pis kıyafetlerle gitti. Onu okula bırakmadan dakikalar önce kendisini koklarken yakaladığımda neredeyse cinnet geçirecektim. Diğer çocukların onunla dalga geçmesini istemediğini söyledi. Bu tarz şeyler insanın kalbini paramparça ediyor.”

Gözlerini ovuşturdu, içini döktüğü kişinin ben olduğumu fark ettikten sonra bile sözlerine devam etti, çok çaresiz olmalıydı. “Neyse, sonuçta U dönüşü yaptım. Target’tan yeni kıyafetler aldık, okula gitmeden önce tuvalette üzerini değiştirdik. Sonraki otuz dakikayı da okulun önünde, arabanın içinde oturmuş, bana Noel’de verdiği o sıkık nefes egzersizi kasetini dinleyerek geçirdim.”

Neredeyse homurtuyla gülecektim, bu kadarı fazlaydı artık. Ona o kaseti vermemin tek nedeni Catalina’yı sinir etmektir. Brock’ın süt çocuğu olduğuyla ilgili mızımızlanıp duruyordu. Kaseti de Brock’la dalga geçmek için almıştım, o da buna kanmıştı.

Brock kafasını kaldırarak benden bir cevap bekledi.

Onun yumuşak, deri sandalyesine yaslandım ve parmaklarımı enseme kenetledim. “Karın cidden bir bela. Bana sorarsan bekâr hayatı daha iyi.”

“Sen de şu an evlisin ama,” diye hatırlattı bana.

“Sanırım bunu unutmaması bazen kolay oluyor,” dedim sırıtarak.

Kafasını yana yatırdı ve üzerinde onunla Cat’in fotoğrafı basılı olan boş kupanın içinde sigarasını söndürdü.

Cat bu kupayı Brock'a, ofisine her girdiğimde bana onu hatırlatması için vermişti.

Benim onu umursadığımı düşünmesi çok komikti.

“Buraya benim evlilik problemlerimi konuşmaya gelmemişsindir herhâlde,” dedi ve öne eğilerek dirseklerini dizlerine dayadı. “Niye geldin, Troy?”

Sadede gelmeden önce pencereden dışarı baktım. “Paddy Rowan için. Boston’da hangi bağlantıları bıraktığını bilmek istiyorum.”

Brock kaşlarını kaldırdı, arkasına yaslandı ve iç çekti. Bu durum hoşuna gitmemiştii, bunu görebiliyordum ama nedeni hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Her şey bok yoluna gitmeden önce Rowan, babamın sağ koluydu, üstelik sadece yaşlı, tükenmiş bir mafyaydı. Babam tahtından indirildikten sonra imparatorluğun kumar ayağını bir süre daha hayatta tutmayı başaramıştı. Ama en sonunda kendi işini kurmuştu. Ermeniler onun kellesini istediklerine karar verdikleri zaman da Miami’ye topuklamıştı ve bunun nedenini babam öldürüldükten sonra öğrenmiştim.

Evet, Rowan’ın her yerde düşmanı olabilirdi ama cuma gecesi, onların on katına denk düşen yeni bir düşman edinmişti; ben.

Brock, “Rowan mı? Neden ki?” dedi kaşlarını çatarak.

Sorusuna vereceğim cevabı ararken çenem kasıldı. Babamdan yıllar önce para çaldığı için Rowan’dan nefret ediyordum? Evet. Karıma dokunduğu gerçeği beni nihayet intikama itecek kadar güçlü müydü? Evet. Kötü insanların günahlarının bedelini ödediğini görme modunda mıydım? Tabii ki.

Kill Bill listemde çıkmaz yoldaydım, hâlâ Crupti’yi babamı öldürmeye kimin yolladığını bilmiyordum ve biraz oylanmak istiyordum. Rowan’ı halletmek de gerginliğini azaltabilirdi.

“İkinci karısına nasıl ulaşacağımızı bul,” dedim Brock’ın sorusunu duymazdan gelerek.

“Kıçını kim dürttü ki senin? Birdenbire Rowan’la bitmemiş bir işin olduğu mu aklına geldi? Onun şu an kanserden çürüdüğünü biliyorsun değil mi? Rahat bırak adamı, boşa kürek çekme.”

Cep telefonumu çıkarıp dokunmatik ekrana hunharca basarken, “Benim için henüz yeterince ölmedi,” diye cevap verdim. “Miami’ye gidip onu ziyaret edeceğim.”

“Emin misin? Kanserden ölmek üzere olan bir adama eziyet edecek olman beni rahatsız ediyor.”

“Sana rahat olman için para vermiyorum, Brock, emirleri uygulaman için veriyorum.”

Gözlerinde şimşekler çakarak ayağa kalktı, tam odaya çıkacaktı ki donakaldı. Bana doğru döndü. “Crupti’yi gönderen adam o mu?” diye sordu. Sesi çatallaşmıştı.

Brock hâlâ o piçin peşinde olduğumu biliyordu, onu arayışında bana yardım bile ediyordu.

“Sana söyleneni yap yeter. Bu arada...” Boğazımı temizledim, telefonumdan gelen *merhabaları* duymazdan gelerek dikkatlice Brock’a baktım. “Karımı Rogue Bis’te işe aldım. Onun için gereken evrakları toparla, bir sonraki hafta başlıyor. Dikkat et de şefle Sparrow birbirlerinin gözlerini kaşıkla oymaya çalışmasınlar.”

Brock bana baktığında, o gri gözlerinde beni rahatsız eden bir şeyler vardı ve o anda, sırf ne olduğunu anlamak için o gözleri yerlerinden sökmek istedim.

“Burada mı çalışacak?” Sanki şaka kamerası ararcasına çevresine bakındı.

Yavaşça kafamı sallayarak onu onayladım. Sparrow’la benim bir düzenlemeyle evlendirildiğimizi biliyordu. Babam için Sparrow’un neden bu kadar önemli olduğunun da farkındaydı.

Armani marka ceketimi giydim, bu konuda konuşmaktan sıkılmıştım. “Kafamı ütölüyordu. Hem kimin umurunda ki? Eğer konforla dolu bir hayat sürmek yerine çabalamak istiyorsa kendi bileceği iş.”

“Doğru.” Brock arayış içinde yüzümü inceledi. “Demek aranızdaki gerginlik hayli yüksek, öyle mi?”

“Bu, seni ilgilendirmiyor ama hayır. Aramız iyi.”

“Peki ya Pierre sorun çıkardı mı?”

“Kim?” İsmi hatırlamaya zahmet bile etmedim, sonra telefonda hâlâ seyahat acentasına bağlı olduğumu hatırladım. Sandalyemi çevirdim ve elimi sallayarak Brock’ı gündüz vardiyasında bahşış isteyen bir striptizciymişçesine kovdum. “Merhaba, Miami’ye birinci sınıf iki bilet almak istiyordum...”

DOKUZ

SPARROW

Pazartesi günü Quincy Marketi'ne ulaştığımda sabah güneşi tepemde ışıldıyordu ama bu güzel hava moralimi bir nebze bile düzeltmemişti. Brennan'la cuma gecesi niye öyle şeyler yapmıştım bilmiyordum.

Kötü bir karar verdiğim kesindi ama beni kim suçlayabilirdi ki? O, uzun zamandır bana dokunmaya çalışan tek erkekti. Üstelik şu gerçeği de kabul etmek gerekirdi; o, içeri her girdiğinde evin ısısı tavan yapıyordu. Takım elbise giyen acımasız bir vahşi olduğu da doğrudu ama bana hiç zarar vermemişti.

Hiç değilse fiziksel olarak.

Kötü bir mahallede geçirdiğim çocukluk nedeniyle tehlike söz konusu olduğunda içgüdülerim kusursuzdu ve Troy'la beraberken kendimi güvende hissediyordum.

Ama yine de bacaklarımın arasındaki gitmek bilmeyen baskı, kocamın tam bir pislik olduğunu hatırlatıyordu bana. Böyle bir şeyi kim yapardı ki? Böyle bir şeye izin verilmeli miydi? Modern Batı toplumunda, her yerin acı, zevk ve şehvetle karıncalanırken birinin boşalmanı engellemesi yasak olmamalı mıydı?

O tuhaf his bütün hafta sonu boyunca peşimi bırakmamıştı. İşimi bitirmemesi daha fazlasını arzulamama neden oluyordu, oramdaki o rahatsız edici his yüzünden ufak bir parçam Troy'a gidip yalvarmayı istiyordu. Ama neyse ki daha mantıklı olan tarafım aramız düzelmeden önce cevaplaması gereken sorular olduğunu hatırlatıyordu.

Ama haklı olduğu bir yer vardı; onunla ilgili ne düşürsem düşüneyim, bir uyuşturucu bağımlısı gibi açlığını çekiyordum.

Troy Brennan bir şeytandı ama bazen iyi kızlar bile hayatlarında birazcık şeytanlığa ihtiyaç duyarlardı.

Cumartesiyle pazarı odasına kapanarak geçirmişti. Bu sabah ona kahvaltı hazırlamayı planlamıştım. Bunun salakça olduğunu biliyordum ama ona duygusal olarak bağlanmışım gibi davranmak beraber yaptığımız şeyin kirliliğini azaltıyor, ilişkimizin gerçekmiş gibi görünmesini sağlıyor gibiydi. Ama yatakta dönüp durduğum uzun geceden sonra uyandığımda o çoktan işe gitmişti bile.

İş, onun dünyasında her ne demekse...

Çocukluğumdan kalma tek arkadaşlarım olan Lucy ve Daisy'yle buluşma planımdan vazgeçmemiş olduğumdan ve onlarla kahve içmeye gitmeyi kabul ettiğimden dolayı çok mutluydum. Connor'ın varlığı hariç boş olan evde bir gün daha geçirmekten daha iyi olduğu kesindi.

Lucy'yle Daisy her zamanki bankımızda oturmuş, bir kutu çörekle kahve içiyorlardı. Hafif tombul, kıvrırcık saçlı, sarışın ve çilli, güzel bir kız olan Lucy, çörek kutusunu

sanki yeni doğmuş bir bebek gibi tutuyordu. Daisy'nin elindeyse içecek bardaklarımız vardı. Daisy eskiden bir striptiz kulübünde çalışıyordu, erkekler onun kuzgun karası saçlarına, biçimli bacaklarına ve etkileyici göğüslerine hayranlardı. Daisy bana birazcık Catalina'yı hatırlatıyordu, onun daha az sürtük olan versiyonuydu.

Lucy'yle Daisy, Starklarla Lannesterlar⁸ kadar iyi anlaşıyorlardı; yani her an birbirlerinin boğazına atlamaya hazırdılar. Yine de benim hatırım için birbirlerine saygılı davranıyorlardı. Şu hayatta yalnız olmamızın ve bir arada kalmak için uğraşmamızın bir sebebi vardı. Hepimiz dışlanmıştık ama hiç değilse birbirimize sahiptik.

Arkadaşlarım beni gördükleri anda banktan kalkarak bana sıkıca sarıldılar. Daisy elime sıcak çikolata dolu bir bardak verdi. Aralarında kahve içmeyen tek kişi bendim.

Lucy çörek kutusunu kolunun altına sıkıştırdı ve alnımdaki kızıl saç tellerini kenara iterek suratımı inceledi. "İyi misin?"

Yanaklarım kızardı, ben de suratımın alt kısmını bardağın arkasına sakladım. Connor'ın arabasından inmeden birkaç dakika önce nişan yüzüğümle alyansımı çıkarmıştım ama onların ağırlığını hâlâ parmağımda hissedebiliyordum. İçim suçlulukla dolmuştu, hareket etmemeye çalıştım.

Cevap vermeyince Lucy'yle Daisy birbirlerine baktılar ve aynı anda kaşlarını çattılar.

"Bu aralar nerede yaşıyorsun?" Lucy, cesaretin varsa yalan söyle dercesine çörek kutusunu göğsüme itti.

Çok hızlı gidiyorduk, daha '*Selam, nasılsınız?*' bile diyememiştim.

"Evde. Babamda," dedim onları buna inandırmaya çalışarak.

⁸ Taht Oyunları isimli dizide birbirine düşman olan iki aile.

Ne yaptığım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Gözyaşları içerisinde onlara her şeyi itiraf etmekle, panik atak geçirip vakit kazanmak arasında kalmıştım.

Daisy gözlerini kıstı, parlak dudakları hayal kırıklığıyla büzülmüştü. “Oraya hiç uğramıyor gibisin.”

Turistlerle yerlilerden oluşan kalabalığın derinliklerine ilerleyerek stantların yanından geçtim. Bugün zamandan başka bir şey kazanmaya niyetim yoktu. Kız arkadaşlarıma bu haberi nasıl vereceğimi düşünmek için tek ihtiyacım olan şey zamandı.

“Bana olan güveniniz yüreğimi okşadı,” dedim. Sonra bilinçli bir şekilde dudaklarımı büzdüm. “Bir şey gizlediğimi mi düşünüyorsunuz?”

“Bir şeyler gizlediğini *biliyoruz*,” dedi Lucy. Kafasını bir yana eğdikten sonra başparmağıyla arkasını gösterdi. “Şu iki metrelik devin neden seni takip ettiğini açıklamakla başlayabilirsin. Sakın bana onu fark etmediğini söyleme, çünkü bizi bankta görene kadar ona doğru bakıp durdun.”

Connor’a içimden küfrettim. Beni 7/24 takip ediyordu, üstelik bunu gizli yapmayı bile beceremiyordu. Connor’ı açıklayamazdım, çünkü onun varlığını açıklamam için Troy’la yaptığım evliliği de açıklamam gerekirdi. Arkadaşlarım babamın ‘Yılın Ebeveyni’ olmadığını biliyorlardı ama ben bile, babamın beni ölü bir mafyanın oğluna sattığını söylemekte zorlanıyordum.

“Bunu konuşmak istemiyorum,” dedim.

“Hadi oradan, ciddi mi?” dedi Daisy ellerini havada sallayarak.

Aynı gömleklerden giymiş bir grup çocuk aramızda koşuşturdu ve arkadaşlarımanın dikkatinin dağılmasını fırsat olarak değerlendirip arkama baktım. Connor sanki hareketli bir hedefmişim gibi beni takip etmeye devam ediyordu.

Üçümüzün arasında en mantıklı olan Lucy bir anda arkasına dönerek Connor'a tehditkâr bir bakış attı. "Bir adım daha atarsan polisi ararım."

Ama Connor ölü gözlerle ve bir bekçi köpeğinin kararlılığıyla bizi takip etmeye devam etti. Attığı her adımda, söylediğim yalanlar beni daha da boğuyor, duvarların üzerime kapanmasına neden oluyordu. Troy'un beni içine koyduğu kutu, benim gibi ufak tefek bir kız için bile fazla küçüktü.

Lucy hızlanırken biz de onu takip ettik ve Daisy, "O, bir koruma mı? Başın belada mı? Daha da önemlisi sevgilisi var mı?" dedi nefes nefese.

Sorularının tutarsızlığına şaşırsam da başımı iki yana sallayarak yorgun bir şekilde homurdandım. Şaka kaldırmayacak durumdaydım.

Lucy, Connor'dan uzaklaşabilmek için olabildiğince hızlı yürüyordu. "Lütfen babanın senin başını belaya sokmadığını söyle," dedi.

Yürümeyi bırakarak spor ayakkabılarıma baktım. Zaten anladıkları şeyi saklamanın bir anlamı yoktu, onlardan bunu saklamakla aptallık etmiştim.

"Çıldırmanın, tamam mı?" diye uyardım.

"O piç var ya..." Lucy taşıdığı çörek kutusunu sıkıp korumama doğru hamle yaptı. Onun Connor'a çikolata kaplı bir çörek fırlatmak gibi salak bir hareket yapmayacağını umuyordum. Ama yapabilirdi; ben ateşsem o volkan gibiydi.

"Babamın hatası değil," dedim.

"İyi, seni yargılamayacağım. Söyle hadi," dedi Lucy.

"Geçen hafta Troy Brennan'la evlendim. Babamdan... babamdan beni istemeye geldi, babam da verdi. Muhtemelen başka seçeneği yoktu. Rivayetlere göre Troy'un bir

çeşit suikastçı olduğunu zaten biliyorsunuz, üstelik oldukça da parası var. Babam da onun altında çalışıyor, bu yüzden...” sözlerime devam edemedim.

Lucy’yle Daisy fal taşı gibi açılmış gözlerle bana bakıyorlardı. Üçümüz bizi ittirip duran kalabalığın tam ortasında donakalmıştık.

“Size daha önce söylemediğim için üzgünüm. Dünyaya yayılabilecek türden bir bilgi değil bu. Üstelik en son istediğim şey sizi bu pisliğin içine çekmek olurdu.”

Lucy’nin bayılacağını sandım ama Daisy kendini çabuk toparladı. “Ama Troy Brennan’la büyüdük, sana hiç o açıdan bakmadı ki... Hatta bir kez bile seni becermeye çalışmadı.”

Çocukluk arkadaşımın karşı cins ve cinsellikle ilgili konuşma tarzı her zamanki gibi beni gıcık etmişti. “Biriyle yatmadan da onu sevebilirsin, biliyorsun değil mi? Hem Güney Boston’daki herkesi becermedi ya!”

Daisy eliyle kendini yelledi. “Siktir. Kocan o kadar çok vajinanın içine girdi ki, şu ana kadar porno kasetlerinin çıkmamış olması bir mucize. Olgun, yaşlı falan. Kocan derken çükü yani.” Dudaklarını yalayarak düşündü. “Dur bir dakika. Minik Kuş, bu zenginsin demek!”

Suratımı ovuşturarak Connor’ın bize uzaklığını kontrol ettim. Daisy teselli edemeyecek kadar özgür bir ruhtu. İçinde bulunduğu durum kaçmayı gerektirirse zorlukların üzerinde durmazdı. En yakın arkadaşıma döndüm. “Lucy, bir şey söyle lütfen,” dedim.

Lucy gözlerini benden kaçırarak bir standın köşesine tutunurken neredeyse bir kum heykelini deviriyordu. Gözleri hüznle parlıyordu ve boynunun gerilmiş kaslarından onun boğazındaki yumrunun da en az benimki kadar büyük olduğunu anlayabiliyordum.

Sıcak çikolatamı çöpe attım ve elini tuttum, onu çok

özlemiştim. Çok saçmaydı ama sahte düğününe onları çağırmadığım için kendimi suçlu hissediyordum.

“Kuşum, tatlım... o... onun bir adamı öldürdüğünü söylüyorlar, biliyorsun değil mi?” diye mırıldandı.

Başımı sallayarak onu onayladım. “Evet, ama bilirsin, küçük yerlerde dedikodu çabuk yayılır.”

“Duymak istediğin şey bu olmayabilir ama korkmalısın, hatta dehşete düşmelisin,” dedi Lucy.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedim biraz da olsun gülümseyerek. “Ama bana zarar vermez. Onu biraz tanıdım, öyle birisi değil.”

“Tamam, demek sana zarar vermeyecek,” dedi Daisy. “Ama işin geri kalanı mantıklı değil. Evcilleştirilemeyen bir çapkınken, tanımadığı bir kızla niye evlensin ki?”

Benim de kafamda aynı soru dönüyordu.

“Alınma Minik Kuş ama Troy Brennan, Boston’daki en ateşli kışa sahip. Yatakta tam bir canavar olduğunu söylüyorlar, oldukça da fazla parası var. Seni neden seçsin ki? İsteddiği herkese sahip olabilirdi,” diye devam etti sözlerine Daisy.

“Sağ ol ya,” dedim. Arkadaşlarım *gerçeği* benden asla esirgemezlerdi.

“Ben yine de korkman gerektiğini düşünüyorum,” diyerek karşı çıktı Lucy.

Kafam buraya geldiğimden beri daha da ağırlaşmıştı. Troy’un bana hissettirdikleriyle başa çıkmak yeterince zordu, şimdi Paddy’le olanlar da gün yüzüne çıkmıştı. Söndürmem gereken o kadar fazla yangın vardı ki, hayatım yanıp kül olacakmış gibi hissediyordum.

“Bakın, o kadar da kötü değil,” dedim ve derin bir nefes alarak, Connor’la aramıza mesafe koymak için yürümeye devam ettim. Onun bu konuşmayı dinlemesini is-

temiyordum. “Ayrıca o, Rogue Bis’in sahibi. Bir sonraki pazartesi orada çalışmaya başlayacağım, bu yüzden her şeyin yoluna gireceğinden eminim.”

Ama bunun doğru olmadığını biliyordum.

Lucy, kafasını çevirerek Connor’a dik dik baktı. “Sana güvenmiyor mu? Bu yüzden mi başında koruma var?”

Kafamı iki yana salladım. “İstediğim şeyi yapmama izin veriyor. Sanırım koruma, onun yıllar boyunca tanıştığı o iyi arkadaşlarından beni korumak için burada,” dedim hüznle gülümseyerek.

“Seni korumaya mı çalışıyor yani? Aslında bayağı ateşli bir şey bu. Bu arada, yatakta nasıl?” diye sordu Daisy.

“Daisy!” diye bağırdı Lucy omzunun üzerinden ona bakarak. “Kuşumuz, sırf ebeveyn olmaktan aciz babası onu sattığı için adamla yatacak değil ya!”

Suratımı ceketimin içine gömerken yanaklarımın yandığını hissettim. Onunla çıktığımız yemek inkâr edemeyeceğim kadar hoşuma gitmişti.

Lucy suratında dehşet dolu bir ifadeyle bana döndü. “İsa aşkına, sakın bana-”

“Tabii ki onunla yatmadım,” dedim onun sözünü keserek.

“Bunu yapsan da dünyanın sonu değil ki,” diye araya girdi Daisy. “Birkaç arkadaşım onunla yatağa girmişti. Rivayetlere bakılırsa Tamirci birden fazla orgazm yaptırabiliyormuş. Ayrıca fetiş tarzı şeylere de ilgiliymiş.” Durdu ve pembe sakızını gürültülü bir şekilde patlatarak, dikkatini çeken parfüm şişesini ilgiyle incelemeye başladı.

Lucy’yle benim, Connor’dan uzaklaşmaya çalıştığımızdan habersiz gibiydi. Lucy şişeyi onun elinden alarak kolunu tuttu.

“Aceleniz ne ya?” dedi Daisy parlak saçını omzundan geriye atarak.

“Peki, sana evlilik sözleşmesi falan imzalattı mı?” diye sordu Lucy. İçimizde pratik olan hep o olmuştu.

Başımı iki yana salladım, daha önce bunu hiç düşünmemiştim. “Hayır,” dedim. Cevaba ben de en az Lucy kadar şaşırmıştım.

“Gerçekten mi?” Bu, Daisy’nin ilgisini çekmiş gibiydi.

Lucy arkamıza baktı ve Connor’ın birkaç adım uzamızda olduğunu gördüğünde sesini alçalttı. “Adamın milyoner olduğundan eminim. Back Bay’de yaşadığını duydum.”

“Öyle, ayrıca bir Maserati kullanıyor,” diyerek doğruladım onu.

Daisy söylediklerimizi onaylarcasına başını salladı. “Bahse girerim babası öldürölüp ormana atılmadan önce ona içi dolup taşan banka hesaplarıyla onlarca mülk bırakmıştır. Bilmiyorum Minik Kuş, eğer evlilik sözleşmesi yapmadıysa seni bırakmayacakmış gibi görünüyor.”

Tam ona cevap vermek için ağzımı açmışım ki güçlü bir el beni dirseğimden kavrayarak geriye çekti.

Lucy dikleşti ve bana doğru dönerken bebek arabası süren bir kadına çarptı. Bebek beziyle dolu bir çanta yere saçıldı. Ben de elin sahibine döndüm; *Connor’a*.

Bana daha önce hiç dokunmamıştı. Suratı ifadesizdi, kulağında da bir telefon belirmişti. Kafasını sallayıp adımı tekrarlıyordu. *Siktir*. Troy’un dedikodusunu yapmışım, şimdi de bunun bedelini ödeyecektim. Benimle evleneceğini söylediğinden beri dilimin başımı belaya sokacağını biliyordum.

Salaksın sen Sparrow, neden kaderine razı olmuyorsun?

“Senin derdin ne?” diye sordum ona. Bunun, konuştuğumuz nadir zamanlardan biri olduğu dikkatimden kaçmamıştı.

Korkmuş ve öfkeliydim, istediğim tek şey de Troy’un çok da kötü olmadığını iddia ettikten sonra Daisy’yle Lucy’nin bu işe bulaşmasıydı. Connor, Troy için çalışıyordu ve beni, gece odasından kaçmaya çalışan bir ergenmişim gibi kısıklıvrak yakalamıştı.

“Polisi aramalı mıyım?” diye sordu Lucy, Daisy de ağzı açık bir halde bize bakıyordu.

“Hayır, sorun değil. Gitmem lazım, hepsi bu. Size mesaj atarım,” dedim.

Connor’ın beni götürmesine izin verdim. Zorlukla gülümseyerek arkadaşlarıma el salladım ve gözden kaybolduğumuzdan emin olduğum anda kolumu hızla çektim.

Connor homurdanarak beni sıkıca tuttu ve hiç çaba harcamadan, büyük bir kararlılıkla insanların arasında sürükledi. İnsanlar bize bakıyordu ve neredeyse dehşete düşecek kadar utanıyordum. Nereye gittiğimizi bile söylemeden beni bir bez bebek gibi sürüklemesine izin vermezdim.

“Bırak beni,” diye tısladım kolumu kurtarmaya çalışarak.

Connor öne bakarak yürümeye devam etti ve beni, sanki bir yerden bir yere naklettiği bir mobilyaymışım gibi çekiştirdi. Bu sırada telefonunda bir şeyler tuşlayıp kulağına götürdü. Daha da hızlanarak, “Tamam patron, uçak kalkmadan orada olur,” diye havladı.

Dur bir dakika, *uçak mı?*

Beni bekleyen şey neydi ki bu sefer? Şu anda bununla uğraşacak modda değildim, Troy’un adamlarına şirin davranmaktan da bıkmıştım.

Kolumu öyle bir çektim ki Connor hazırlıksız yakalanıp beni bıraktı, ben de fırsattan faydalanarak karşı tarafa doğru koşmaya başladım. Connor'ın boyu olduğu kadar eni de olduğundan dolayı kalabalıkta onu kaybetmek tahmin ettiğimden daha kolay oldu, koşmayı sevmem de cabasıydı. Arkamı kontrol etmek için kafamı çevirdiğimde çoktan sokağı yarılamıştım bile.

Onun bana yetişmeye çalışırken kıpkırmızı kesilmiş öfke dolu suratını gördüm. Hızlandım, Lucy'yle Daisy'nin bu ufak vukuattan sonra ne düşünüyor olabilecekleri beni endişelendiriyordu. Muhtemelen öldürülmeye götürüldüğümü falan düşünmüşlerdi, belki de bu konuda yanılmıyorlardı.

Kaldırımın daraldığı bir ara sokağa döndüm ve genişçe bir omza çarptım. Geriye doğru düşüyordum ki sıcak bir el beni tuttu ve yere düşmemi engelledi.

Brock.

Kolumu ondan kurtardım. Vücut ısımin yükseldiğini hissederek, "Seni de mi o yolladı?" diye tısladım. *Lanet olsun sana, Troy Brennan.*

"Ne?" Brock şaşkın görünüyordu. "Ben sadece oğlumla alışveriş yapmaya geldim, Sparrow. Kreş yarım gün, ben de öğlen işten çıkmaya karar vermiştim. Kimse buraya yollamadı beni. Bir sorun mu var?"

Omzumun üzerinden geriye baktım. Connor bana yaklaşıyor, yumruğunu havada sanki beni parçalara ayırmak istercesine sallıyordu. Sam de burada, Brock'ın arkasındaydı, babasının elini kavramış, sanki delirmişim gibi bana bakıyordu.

Ona bakarak sıırıtmaya çalıştım. "Ah, selam."

"Selam," dedi utangaç bir şekilde babasının bacağına yaklaşarak.

“Pekâlâ, kaçmam lazım.” Bir an önce gitmek için sabırsızlanıyordum ama Brock omzumu kavrayıp beni durdurduğu zaman kalbim hızla çarpmaya başladı.

“Kaçma, Connor tam bir mal olabilir ve sana zarar vermek istiyormuş gibi görünse bile canını yakmayacaktır. Neden peşinde olduğunu biliyorum ve söz veriyorum, kötü bir şey değil. Bana güveniyor musun?”

Eli hâlâ omzumdaydı, gözlerimi kırpıştırdım. Ona güveniyor muydum? Niye güvenecektim ki? Kötü adamın sağ kolu gibi görünmesi dışında onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

“Şey... hayır,” diye cevap verdim samimiyetle.

Öyle bir kahkaha attı ki gülmüyor olmama rağmen gülüşü midemin içinde dans etti sanki. Kaslarım gevşedi ve rahatladım.

“Haklısın,” dedi oğluna bakarak. “Asla yabancılara güvenme, Sam.” Sam’in kahverengi saçlarını okşadı, sonra birdenbire bana sarıldı.

Donakalmıştım ama bu, romantik bir sarılma değildi.

Ağzını kulağıma yaklaştırarak, “Dinle beni, hayatında yeni bir sayfa açmış durumdasın. Rogue Bis’te evindeymiş gibi hissetmeni sağlamak için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum. Connor’la Troy’a git ama onun işlerine fazla bulaşmamaya da dikkat et. Tedbirli olup rolünü oynarsan sana bunun karşılığını vereceğimden emin olabilirsin. Anlaştık mı?” diye fısıldadı.

İçimde uzunca bir süredir tuttuğum gözyaşlarının dışarı çıkmaya çalıştığını hissettim ama çenemi kaldırdım. “Yine bana iyi davranıyorsun. *Onun* arkadaşı değil misin sen?”

Tekrar konuştuğunda sesi daha da alçaldı. “Hayır Sparrow, değilim. Maaşımı *ondan* alıyorum, hepsi bu.”

Beni serbest bıraktığında, Connor kaçamayacağım kadar yaklaşmıştı.

Brock'ın surat ifadesi sertleşti ve beni Connor'a doğru hafifçe ittirdi. "Bir şey kaybetmişsin sanırım, işte burada."

Connor'ın kollarının arasına düşüverdim.

Kafası karışmış, yüzü kızarmış ama en çok da öfkeden kudurmuş olan korumam, Brock'ı baştan aşağı inceledi. "Koşup gitti," dedi tükürürcesine.

"İnsanların bacakları olunca öyle şeyler yapabiliyorlar." Brock'ın sesi boğuktu, *farklıydı*; Troy'unki gibiydi. "Bu, bir daha olmasın," dedi.

Sonra Sam'in küçük elini tuttu ve bana tek bir kez bile bakmadan arkasını dönüp gitti. O anda Brock'ın patronuna ve adamlarına karşı bir oyun oynadığını anlamıştım.

Eğer Troy Brennan'ın yanında hayatta kalacaksam ayısını yapmam gerekiyordu.

"Seni küçük salak," diye hırladı Connor. Sanki Fransa Maratonu'nu tamamlamış gibi nefes nefeseydi.

Bu sefer beni daha sert tuttu; beni elinden kaçırırken yakalanmıştı ve öfkesi kontrol edemediği bir noktaya ulaşmış gibiydi. Hiddetine yenilerek beni öfkeyle sarstı, sonra şiddetle sürüklemeye başladı.

Beni arkadaşlarımın yanına getirirken kullandığı arabayı görünce neredeyse rahatlar gibi oldum, ama *neredeyse*. Sanki spor çantasıymışım gibi beni yolcu koltuğuna fırlatırken kapıya çarpmamak için kafamı eğdim.

Ben koltukta doğrulana kadar o çoktan direksiyona geçip motoru çalıştırmıştı bile. "Senin derdin ne?" diye sordum sertçe.

Sırf beni gıcık etmek için hızını artırarak cevap verdi.

"Beni nereye götürüyorsun?"

"Eve. Toparlanman gerek. Miami'ye gidiyorsun," diye cevap verdi.

Boğazım kurudu. “Miami mi? Neden? Ne zaman? Ne kadar süre?”

Connor yola bakmaya devam etti. Benden bıkmış gibi görünüyordu, direksiyonu da boynumu hayal ederek sık-tığından emindim. “Kocana sor,” dedi sık-tığı dişlerinin arasından.

Bunu yapmaya karar verdim. Daisy’yle Lucy’ye, Rogue Bis’te acil durum olduğunu ve mutfakta lazım olduğumu söyleyen kısa bir mesaj attım. Bunun şimdilik on-ları rahatlatmasını umuyordum. Sonra dikkatimi Troy’u aramaya verdim.

O anda kocamın telefon numarasının bile bende olma-dığını fark ettim, şu ana kadar bunu hiç düşünmemiştim. Ona ulaşma fikri o kadar saçmaydı ki, eninde sonunda bir şey sormam gerekebileceği aklımın ucundan bile geç-memişti. Önce camdan dışarı, sonra Connor’a, ardından tekrar dışarı baktım. Kocamın numarasını çalışanından mı isteyecektim cidden?

Ama çok fazla sorum vardı; Neden Miami? Niye şim-di gidiyoruz? Beni yalnız mı yolluyordu, yoksa birlikte mi gidiyorduk? *Uçak!* Uçağa binecektim! Uçuş ne kadar sürecekti? Ne kadar kalacaktık? Balayına mı gidiyorduk?

Bu, olduğum yerde donakalmama neden oldu.

Brock bana güvende olduğumu söylediye ne olmuştu yani? Başıma onlarca kötü şey gelebilirdi.

Miami’ye *gitmeyeceğime* karar verdim. Araba kırmızı ışıktaki durdu, ben de kaçmakta kararlı bir şekilde kapıyı açtım ama Connor kolumu kısıktırak yakaladı. Tüm vücuduma aniden yayılan korkunç acıya dayanmaya çalışırken nefesim kesildi.

Bilerek canımı yakıyordu.

“Bırak!” diye bağırdım.

“Benimle geliyorsun,” dedi, üzerime eğilerek kapıyı kapattı ve arkasına yaslanıp gaza bastı.

Hiç düşünmeden cep telefonumu ona fırlattım, telefon suratına isabet ederek kucağına düştü. Burnundan aşağı kan damlamaya başlamıştı, sanki beni öldürmek istercesine gözünün ucuyla yüzüme dik dik baktı. Eğer kocam patronu olmasaydı muhtemelen beni öldürürdü.

Telefonum yeni bir mesajla ötünce kalbim hızlandı.

“Telefonu bana ver,” dedim bacaklarının arasında duran telefonu göstererek. “Telefonu versen iyi edersin, Connor, yoksa çok fena olur.”

Trafiğin içinde ilerlemeye devam etti. Blöf yapıyordum, o da bunu biliyordu. Ona karşı koyma veya ondan kaçma şansım yoktu. Çocuk kilitlerini çalıştırmış, tüm arabayı bir kale gibi kilitlemişti.

Telefonumu uzatarak beni şaşırttı ve, “Al,” dedi.

Lucy’nin mesajını okuduğumda kalbim o kadar hızlı attı ki göğsümden fırlayıp gideceğini düşündüm.

Lucy: Lütfen polisi aramam gerekmediğini söyle.

Titrek parmaklarla ona cevap verdim. *Başımın çaresine bakabilirim. Mafya eşi olmanın neşe dolu dünyası işte. Sonra konuşuruz.*

Aptal cesareti mi gelmişti bilmiyorum ama o anda bunun doğru olduğunu fark ettim. Troy ve Connor’la tek başıma başa çıkacaktım.

Bu altın kafesin içinden çıkıp özgürlüğe, mutluluğa kavuşacaktım.

TROY

Miami'ye doğru bir an önce yola çıkmam gerekiyordu, Sparrow'u da yanıma almaya karar vermiştim. Paddy birkaç aydır kanserle boğuşuyordu ve rivayetlere göre yazı göremeyecekti. Artık borcu kapatmanın, intikam almanın vakti gelmişti.

Ne planladığım hakkında en ufak bir fikri olmasa da Sparrow'un da orada olması daha iyi olacaktı. Ayrıca Boston'da tek başına kalmasını istemiyordum.

Tam bavulumu topluyordum ki Cat yatak odamın kapısında belirdi. Omzunu kapıya yasladı, yüzünde şehvetli bir gülümseme, üzerinde küçük bir kondom kadar olan, dar, 'becer beni' diye bas bas bağırان siyah bir elbise vardı. Gözleriyle beni resmen soyuyordu. Kafamı sallamamak için kendimi zor tuttum.

Parlak kırmızı dudaklarını yalayarak, “Bebeğim,” diye hırıldadı. Gözlerimi, içini doldurmaya devam ettiğim bavuldan ayırmadım. “Annem karının dışarıda olduğunu söyledi. Brock da Sam’i okuldan alıp alışverişe gidecekti, ben de sana uğrayayım dedim.”

Brock ne bok yiyordu ki? *Alışveriş mi?* Ona iş vermiştim!

“Ne istiyorsun?” derken sesim boğuktu.

“Seni.” Topuklu ayakkabılarıyla attığı her adım yatak odasının mermer zemininde yankılandı ve tüylerim sinirle diken diken oldu.

Onun burada olmaya hakkı yoktu. Arkamdan sarıldı, alnını kürek kemiklerimin arasına yaslarken ellerini göğsümün üzerinde gezdirdi. Çiçeksi parfümü burnuma saldırdı ve tatsız bir şaka gibi havada asılı kaldı.

“Nereye gidiyorsun, Troy? Seni ne zamana kadar göremeyeceğim?”

Ona cevap vermedim, bunun yerine bavula uzanarak fermuarını kapattım. Kızıl her an eve gelebilirdi. Connor’ı arayıp onu hemen buraya getirmesini söylemiştim. Maria’nın, kızına bir türlü hayır diyemeyip evime almasından nefret ediyordum. Onunla bunu konuşmadan buradan gitmemeye karar verdim.

“Cuma beni görmen gerekiyor. Anlaşmamız vardı,” dedi ısrarla.

Ona dönerek beyaz gömleğimin düğmelerini ilikle-dim. “Brock sana kızmış gibi görünüyordu. Yine mi saçmalamaya başladın?”

Dudaklarını çocuk gibi büzdü ama cevap vermedi.

“Bu...” İkimizi işaret ettim. “Sadece öylesine bir oynama, unutma bunu. Ailene vakit ayır.”

Çenesi titremeye başladı ama ağlamak yerine kendi-

ni beğenmiş bir şekilde sırttı. “Ama benim ailem *sensin, bebeğim.*”

Hayalarımı avuçlamak için elini uzatınca kaşlarımı çatarak bileğini kavradım, kolunu sırtına doğru büküm. Ona zarar vermesem bile söylediklerimin altını çizmek istiyordum.

Dudaklarımı onunkilere sürterek suratına hırladım. “Annene de ki, eğer iznim olmadan seni bir daha evime alırsa ikiniz de buradan kışınıza yediğiniz tekmelerle ayrılırsınız. Anlaşıldı mı?”

Cat’ın memeleri göğsüme çarptı, utanmadan bana sürtündüğünü hissettim. Kadın tamamen mahvolmuştu, kendini bir dakika bile kontrol edemiyordu.

“Brock’ı ve ailemi ne zamandan beri umursamaya başladın?” Dişlerini şehvetli bir şekilde çeneme sürttü, dili boynumda gezindi. “Hadi ama bebeğim, Pippi Longstocking’in seni şu örtülerin altında yormasına imkân yok. Baksana, yatağın ne kadar düzgün. Seninle bu yatağı paylaştığından bile emin değilim.”

Onu saçlarından tutup çevirdim ve duvara yaslayarak, kıvrımlı kalçalarına sürtünmeye başladım. “Aletimi yalamaktan başka boka yaramayan o ağzını kapatsan iyi edersin, zaten artık o bile sıkmaya başladı,” diye hırladım kulağına.

Catalina kafasını göğsüme dayayarak histerik bir kahkaha attı. “Onu daha becermedin bile, değil mi? Ah, ona aldığım hediye açarken o küçük, tatlı suratında oluşan ifadeyi görebilseydim keşke. Ama ben, senin için dünyadaki bütün derileri giyerim, bebeğim.”

Sabırsızlığım ve öfkem dilimde acı bir tat bırakıyordu. “Delisin sen. Uyuşturucuya mı başladın yine?”

“Rahibe kadar temizim,” dedi. “Sadece sana benim

olduğunu hatırlatmak istedim.” Elini arkasına uzatarak aletimi kavradı.

Bundan daha çok yanılıyor olamazdı. Ben onun değilim, asla olmamıştım, asla da olmayacaktım.

Bir daha asla birisine ait olmayacaktım.

Ama bir konuda haklıydı. Evime aldığım, yatağında yatan, iş verdiğim ve Miami’ye birlikte gideceğim kadınla, karımla yatamamıştım daha.

Ve bu, beni hasta ediyordu.

“Unut onu. O asla senin olmayacak,” diye mırıldandı.

“Kes sesini!”

Elbisesinin ucunu katlayıp tek bir hamlede külotunu yırttım, teninde kırmızı bir iz kaldı. Yuvarlak, altın rengi, mükemmel poposu Sparrow’un ufak ve beyaz poposundan çok farklıydı. Ama gözlerimi kapattım ve pantolonumun fermuarını açarken, bilmediğim bir sebepten ötürü karşımdakinin karım olduğunu hayal ettim.

Cat’it içine girdiğimde, sanki bu korkunç kadının içindeki zehri sert hareketlerimle dışarı çıkarabilecekmişim gibi davranıyordu. Şeytani bir kahkahanın ardından olabildiğince yüksek sesle inlemeye başladı, muhtemelen Sparrow duysun diye yapıyordu bunu. Yırttığım külotunu elimde top yaptım ve çıkardığı sesi kesmek için ağzına tıktım.

“T-Tr-Troy...” Sesi boğuktu, iç çamaşırını ağzından tükürmesi beni daha da öfkelenlendirmişti. “Troy...”

Gir. Çık.

“Kapa çeneni,” diye emrettim. Sesi, seks yaptığım kişinin karım olmadığını hatırlatıyordu, hatta çıkardığı her sesle aletim yumuşuyordu. Birlikte olmak istediğim kişi o değildi ve bu, bende tuhaf bir hayal kırıklığına neden olmuştu.

“Aman Tanrım! Seni seviyorum, bebeğim. Seni seviyorum,” derken de sesi olabildiğince yüksekti.

Gir. Çık.

“Kapa. Çeneni.”

İçine daha sert girip çıkarken bacaklarının titrediğini hissettim. Catalina bedenimle duvar arasında sıkışmıştı, kafasını hiddet ve hazla duvara vuruyordu. Bu, bana içinden çıkmam için bir işaretti ve hâlâ yarı sert vaziyette bunu yaparken delice bir nedenden dolayı Kızıl’ı düşündüm.

Boşalmak için boşuna çaba sarf etmedim. O, Sparrow değildi, onun gibi hissettirmiyordu, onun gibi kokmuyordu, onun gibi hareket etmiyordu...

Cat bana doğru dönüp yüzüme baktığında ben çoktan fermuarımı çekmişim bile. Kızıl’ın hafta başında bana verdiği lekeli elbiseyi dolaptan alıp ona fırlattım.

“Evimden siktir git, bir daha da geri gelme. Seninle işim bitti,” diye bağırdım.

Her hafta ona ilişkimizi bitirdiğimi söylüyordum. Ama nedense her seferinde tekrar onun yatağında yuvarlanırken buluyordum kendimi. Ya da halısında, zemininde, jakuzisinde, hatta çimleri düzgünce biçilmiş güzel bahçesinde... Ama her seferinde onun evindeydim. Onun, benim krallığıma fiziksel ve zihinsel olarak girmesi tamamen yasaktı. Bu, bir sınır ihlaliydi ve artık hiçbir şekilde muhatap olmak istemediğim bu *kadınla* ilişkim bitirmek için bir bahaneydi.

Elbiseyi havada yakaladı ve şaşkınlık içinde inceledi. Lekeli kumaşı çekiştirerek homurdandı. “O küçük cada-loz elbisemi mahvetmiş.”

Bavulu yataktan çekip yere koyarken alaycı bir şekilde gülmemek için kendimi zor tuttum. Arka cebime uzanarak

cüzdanımı çıkardım, bir tomar para alarak ona doğru fırlattım. “Karıma elbiseni vermek senin muhteşem fikrindi. Kuru temizleme diye bir şey hiç duymadın mı?”

“Neyi kuru temizlemeye vereceğim ki? Elbise mahvolmuş, görmüyor musun?” Kıyafeti havada salladı. “O küçük sürtüğe inanamıyorum!”

Yanından geçip gittim ve kapıyı açarak çıkmasını işaret ettim. Catalina homurdandı ama suratında mutsuz bir ifadeyle odadan çıktı. Eğimli merdivenden aşağı inerken ayakkabılarının sivri topuklarını bilerek tahta basamaklara saplıyordu. En alta indiğinde bana bakmak için arkasını döndü ama hemen arkasından basamakları iniyordum, ondan birkaç basamak yukarıda durarak ona tepeden baktım.

Göğsümü uzun, ojeli tırnağıyla dürterek, “Pisliğin tekisin sen,” dedi.

“Ve bu pisliğin seninle işi bitti.”

“Seni istemediğinin farkında değil misin? Neden küçük Sparrow’la evlendiğini biliyorum, bu yüzden ilişkiniz gerçekmiş gibi davranmayı bırak. O sadece küçük bir kız, bense gerçek bir *kadınım*. Bir kadın olarak senin o kendini beğenmiş beyninin kabul edemediklerini görebiliyorum. Sana, benim verdiğim gibi zevk veremeyecek, çenesini kapatıp senin yanında olmayı beceremeyecek. Yanlış seçimler yapma artık,” dedi. Sesi hüznle doluydu, bu sözlerle arkasını döndü ve evden çıktı.

Kapının onun arkasından yüksek bir sesle kapandığını duydum ve yumruğumu en yakındaki duvara geçirdim. *Şükürler olsun.*

Doğrudan alkol dolabına gittim, bir viski şişesiyle kadeh çıkardım ve kendime içki doldurdum. Maria misafir odalarının birinden çıkarak bana pis pis baktı, kızıyla olan ilişkimle ilgili haddinden fazla şey biliyordu ve bu da beni rahatsız ediyordu. Gerçi kimse onu burada çalışmaya da zorlamıyordu.

Anlaşılır bir şekilde Cat'in Brock'la kalmasını ve onunla arasını düzeltmesini istiyordu, çünkü Brock herkesin bayıldığı altın çocuktur. Ama acı gerçek şuydu; Cat sevişmekten çok tehlikeyi seviyordu ve onu kendimden ne kadar uzaklaştırmaya çalışırsam çalışayım hep geri geliyordu. Doğruyu söylemek gerekirse onu kendimden uzaklaştırmaya çok uğraşmamıştım. Ama evime izinsiz girdikten sonra, Miami'den dönünce ona ağzının payını vermem gerektiğini biliyordum.

“Eğer kızının benden habersiz evime girmesine izin verersen seni kovarım,” dedim. Viskimden bir yudum aldım ve pencereye yaklaşarak şehir manzarasını izlemeye başladım.

Maria, İspanyolca bir şeyler mırıldandı ve mutfığa gitti. Birkaç dakika sonra evi, kırılan cam sesleri doldurdu. Catalina'yı becermeme ne zaman öfkelenirse evde böyle *kazalar* olurdu ama bunlar umurumda değildi.

Birkaç dakika sonra kapı açıldı ve Connor'la Kızıl içeri girdiler. Connor'ın sol yanağında bir morartı, kanayan bir burnu ve gözlerinde hiddet parıltısı vardı. Kızıl da öfkeli gibi görünüyordu, ufacık dirseğini Connor'dan kurtarmaya çalışıyordu. Gözlerim Connor'ın şişko parmaklarının arasında sıkışmış kola odaklanınca Kızıl'ı hemen bıraktı.

Yok artık!

“Sana ne oldu?” diye sordum. Bardağımı bir dikişte boşaltarak yüzünü işaret ettim. Sanki cevap ondaymış gibi karıma baktı, benim gözlerim de Kızıl'a döndü.

Kızıl oturma odasının köşesine çekilmişti, öfkeli ve kafası karışmış gibi görünüyordu. Yine kızarmıştı ve saçma bir zamanda içtiğim için bana her zamanki dik bakışlarını atmıyordu bile. İkisi arasında bir şeyler olmuştu, bu da mideme rahatsız edici bir hissin oturmasına neden oldu.

“Bir şey olmadı,” dedi Connor zoraki bir şekilde.

Kızıl cep telefonuyla Connor'ı işaret etti. "Telefonumu onun suratına fırlattım," derken sesinde pişmanlıktan eser yoktu.

Omuzlarımı gererek yumruğumu cebime soktum, eğer Connor'ın morarmış suratını daha da renklendirmek istemiyorsam elimi orada tutmam gerektiğini biliyordum. "Açıklamak isteyen?"

Maria tam o sırada içeri girdi, bu yeni olay onun da ilgisini çekmiş gibi görünüyordu. Sanırım kendi özel hayatımda bu tarz saçmalıklarla uğraştığımı bilmek onu mutlu ediyordu. Kızının mallıklarından beni sorumlu tutuyor olması aldığı zevki ikiye katlıyor olmalıydı. Onu kovma fikri çok çekici gelmeye başlamıştı ama Sparrow onun yardımına saçma bir şekilde bağlanmış gibi görünüyordu. Ayrıca şu anda kontrol edemeyeceğim kadar öfkeliydi. Bu nedenle Maria'nın kalmasına izin vererek onu görmezden gelmek için elimden geleni yaptım.

"Arkadaşlarımın önünde kolumdan tutup beni sürükledi, izi çıktı baksana." Sparrow kolunu bana doğru uzattığında, kar beyazı tenindeki kalın, morumsu yeşilimsi halkayı gördüm.

Çenem kasıldı.

Sparrow kolunu geri çekerek gözlerini kısıtı. "Bana hükmettiğini, beni yok edebileceğini zannettiğini biliyorum. Ama korkmuyorum. Senin veya adamlarının beni tartaklamasına ve iznim olmadan bana kimsenin dokunmasına izin vermeyeceğim." Sözler ağzından kaynar lav gibi püskürüyordu. Öfkeden alevlenmiş gözleri nereme baksa yakıyordu.

Ona doğru dikkatli bir adım attım, içim, Connor'a uçup kafasını granit zeminde parçalama isteğiyle dolmuştu. Parmaklarımı morarmış teninin üzerinde dolaştırdım.

Sparrow geriye çekilerek yılan gibi tısladı. "Bu, senin

için de geçerli, Troy.”

Kızıl, kovboy kız gibi suratıma binmekten utanmıyordu ama hâlâ Connor’la Maria’nın önünde ona dokunmamdan utanıyordu demek. Bana kendimi anımsatmıştı bu özelliği.

İki çalışanımın önünde beni reddetmesi canımı yakmamış gibi davranarak, “Yukarı çık da bavulunu hazırla,” diye emrettim.

Maria’nın suratında kocaman bir sırıtış belirdi, anlaşılan istediğini elde etmişti ve arkasını dönüp mutfığa doğru gitti.

“Bana nedenini ve zamanını söylemeden hiçbir yere gitmiyorum,” dedi Sparrow sertçe. “Bu arada, telefon numaran bile yok bende. Kimliğim de yok, dolayısıyla beni o uçağa bindirmekte başarılar. Sanırım bana emirler yağdırmak o kadar da kolay değilmiş, değil mi? Bunları daha önce düşünmeliydin-”

Saçmalamaya başlamıştı ve işaret parmağımı dudaklarına götürüp onu susturmak istiyordum. Ama ona dokunmamam gerektiğini de biliyordum, bunun yerine elimi kaldırarak sözünü yarıda kestim.

“Bunu sana son kez kibarca söylüyorum; yukarı çıkıp eşyalarını toparla, anlaşıldı mı?”

Konuşmayı durdurdu, kaşları öfkeyle havaya kalktı, bana el hareketi çekti ve dönüp yukarı çıktı. Sırf bana nispet olsun diye yatak odasındaki çekmeceleri çarparak kapatırken, söylediğimi yapmayacağı ihtimalinin beni ne kadar endişelendirmiş olduğunu fark ettim. Kızıl bir savaşçıydı. Devrim yöneten tarzda bir kadındı o, lüks bir teras katında, onu aldatmış bir kocayla tıklı kalacak bir kadın değildi.

Onun kanatlarını bile bile kırıyordum.

Gözlerimi kısıp Connor’a baktım ve birisinin kalbini yerinden sökmek istediğimde hissettiğim o tanıdık seğirmeyle bedenimi ona çevirdim. Sparrow gelinceye kadar, Connor ihtiyacım olduğunda çağırdığım yarı zamanlı kaslı adamımdı. Net emirler alıyordu ve düşünmesi için değil, hareket etmesi için ödeme yapılıyordu.

Sparrow’la düğünümüzden kısa süre önce, karıma göz kulak olsun diye onu tam zamanlı işe almıştım. Gerçekte Connor, Kızıl’ı güvende tutmak için burada değildi, çünkü kimse onun peşinden gitmezdi. Mafya değildim ben, üstelik mafya olsaydım bile yeraltı dünyası intikam söz konusu olduğunda eşleri ve çocukları kapsamazdı. Sparrow benden kaçıp, uğraştığım her şeyi mahvetmesin, her zaman nerede olduğunu bileyim diye Connor’ı peşine takmıştım. Sparrow onsuz güvendeydi ama onun bunu bilmesini istemiyordum.

Onun korkmasını istiyordum.

Ama tüm kas-adamlar gibi, Connor’ın da etkileyici vücuduna oranla beyninin oldukça küçük olduğu gerçeğini göz önüne almamıştım. Bu yüzden sahte evliliğimizi korumaya çalışırken, Sparrow’u onu inciten bir salakla baş başa bırakmıştım.

“Patron...” Connor titrek, terli avucunu kaldırdı. Suratı, buruşmuş bir kâğıt topağını andırıyor, parlayan gözleri onu affetmem için bana yalvarıyordu.

Ama onu affetmeye niyetim yoktu. Ben onun üzerine giderken Connor iki elini de havaya kaldırdı ve sırtı duvara vurdu. Kafası cilalı betona bir patırtıyla çarptı ama o, bunu fark edemeyecek kadar korkmuştu.

“Onu buraya olabildiğince hızlı getirmemi istemiştiniz ama o, bile bile ağırdan alıyordu. Sonra kaçmaya çalıştı, başka şansım yoktu.”

Kısık, tehditkâr bir sesle, “Connor, bir ayıyı dürtersen sonucuna katlanırsın...” dedim.

Ona daha da yaklaştım ve parmaklarımı boynuna sararak kafasını beton duvara vurdum. Gücümü denemek amacıyla boynunu şöyle bir sıktığımda dehşet ve acı dolu gözlerinin dışarı fırlamasını izledim. O pis parmaklarının Sparrow'un koluna bıraktığı iz gibi bir iz bırakmak istiyordum onun üzerinde.

"Eğer karımın yanına bir kez daha yaklaşırsan, bana ait olan şeylere dokunulduğunda ne kadar öfkeli bir orospu çocuğu olabileceğimi tüm dünyaya gösteririm, anladın mı?" dedim.

Ter boşalan suratı kızarmaya, küçük, kırmızı damarlarla kaplanmaya başlamıştı. "Patron," diye mırıldandı. "Lütfen, ne olursa olsun ona bir daha asla dokunmayacağım, düşünemedim-"

"Bu kadarı doğru." Boynunu daha da sert bir şekilde sıktım, yanakları iki katına çıkana ve masmavi olana kadar da bırakmadım. Elimi gevşettiğimde bir Jenga kulesi gibi büyük bir patırtıyla yere yığıldı. Sanki bir sonraki darbenin nereye isabet edeceğini bilmiyormuşçasına kafasını ve vücudunu korumaya çalışıyordu. Ayağımın altında ezmek istediğim bir böcekten ibaretti o sadece, bu yüzden ona tiksintiyle baktım.

Odanın karşı tarafına doğru emeklerken bana bakamayacak kadar korkmuştu. "Ondan özür dileyeceğim," diye mızıldandı diğer tarafa doğru sürünerek.

"Hayır. Onun yanına bir daha asla yaklaşmayacaksın," dedim tükürürcesine.

Benlik saygısından geriye kalanları toparlaması için onu geride bırakarak yukarı çıktım ve Sparrow'u yatakta oturmuş, pencereden dışarı bakarken buldum. İçeri girdiğimde bana bakmadı, dışarıda ilgisini çeken şeyi incelemeye devam etti. Neye bakıyordu acaba? Gökyüzü mü? Binalar mı? Bir kuş mu görmüştü? Hiçbir fikrim yoktu.

Bir şeye odaklandığı yüzündeki ifadeden anlaşılabilirliyordu ve Catalina'nın haklı olduğu düşüncesi yüzüme tokat gibi çarptı. O, gerçekten bir *çocuktu*, hiç değilse şu anda öyle görünüyordu. O, bir *çocuktu* ve ben gözümü bile kırpmadan ona dokunmuştum. Daha da ötesi, o sıkı bedeni çok hoşuma gitmişti ve şansım olsa bunu tekrar yapacağımı da biliyordum. Onu yer, becerir, baştan aşağı yalar ve bedeninin her bir santimi ağrıyana kadar her türlü pozisyonda sevişirdim.

O hâlâ bir *çocuktu* ve ben, ona yetişkin *şeyleri* yapmak istiyordum.

“Bu, hayatımın en tuhaf yazı,” dedi. “Bugünkü güneş ışığı bir yalan. Güneş yukarıda ama hâlâ soğuk. Güneş,” diye tekrarladı. “Sadece bir yalan...”

“Bu dünyayı yöneten yalandır, Kızıl.” Ona bir adım daha yaklaştım. Çok tatlıydı, bir o kadar da tuhaftı.

Alnı kırıştı ve, “Burası neden bu kadar tuhaf kokuyor?” diye sordu donuk bir şekilde.

Oda seks kokuyordu elbette ama bunu anlayamamıştı. Onu diğer erkeklerden korumayı önceden düşünmem iyi bir hamle olmuştu. Ona dokunmak isteyen bütün pislikleri sonradan yakalayıp kafalarını uçuracak vaktim yoktu.

“Sana bir daha asla dokunamayacak,” dedim. Sorusuna yanıt vermeden yanına oturdum. O kadar fazla insan Sparrow'a izinsiz dokunmuştu ki... Connor... Paddy...

Ben bile düğün gecemizde ona karşı sorumsuzca davranmıştım. Benim ona dokunmamı istiyordu elbette ama onu gereksiz bir şekilde kıskırtmıştım. O da buna hazır değildi ve bu yüzden bana periyodunun başladığını göstermeye çalışmıştı.

Yatak ağırlığımla çöktü, karımsa o kadar kısaydı ki ayakları yere değmiyordu. Ellerini bacaklarının üzerinde tutarak ileri bakmaya devam etti.

“Dinle beni, Kızıl, insanların sana rızan dışında dokunması doğru değil. Hiç kimsenin bunu yapması bağışlanamaz, Connor’ın da benim de.”

“Kov onu,” diye emretti kısaca. Başka bir zaman olsa ona güler veya korkuturdum, ancak o anda, sadakatsizliğimin kokusu hâlâ havada asılı dururken bunu yapamadım. Ben bile bazı çizgileri aşamazdım.

“Seni korumam gerek,” diye karşı çıktım.

“Kocaman kızım ben, ayrıca en son baktığımda karşılaşmamızdan sonra morarmış bir suratı olan ve astım krizi geçiren oydu.”

“Tamam,” dedim zorla. Dudaklarım büküldü, kaşlarımı mı çatsam, yoksa gülümsemem mi bilememiştim. “Connor’ı gitti say.” Cebimden telefonumu çıkararak onun numarasını tuşladım ve kulağıma tuttum. “Telefon numaram sende olsun diye seni arıyorum. Mutlu musun?”

“Seninleyken hayır,” dedi. Zil sesi çantasında yankılanırken suratında hiçbir ifade yoktu.

Bu bakıştan nefret ediyordum. Onu işe almadan önce, onu *yemeden* önce, onun nihayet çatladığını düşünmeden önce bana yine böyle bakmıştı.

Ne çetin cevizmişsin, Kızıl.

“Peki, bu koku ne? Hem Maria’nın verdiği elbise ne-reye gitti?”

“O işi hallettim. Bana sonra teşekkür edersin.”

Gözlerindeki ifade benden iyilik istemediğini açıkça belli ediyordu.

“Toparlandın mı, yoksa yine sabrımı mı zorlayacaksın?” dedim biraz koz kazanmaya çalışarak.

“Sana söyledim ya, kimliğim bile yok. Pasaportu bırak, kütüphane kartım bile yok. Havaalanı güvenliğinden hayatta geçemem.”

Ayağa kalkarak kasamı gizleyen nü resmi kenara ittim. Biyometrik göstergeye başparmağımı bastırdım ve onun yepyeni pasaportunu çıkardım. Pasaportu ona attım ve Sparrow kocaman açılmış gözlerle sayfalarına baktı. İçinde yeni çekilmiş bir fotoğrafı olan gerçek bir pasaporttu. Sparrow bir anda daha da üzgün göründü.

“Sana ehliyet de alırdım ama bu kadar öfkeliyken araba kullanmana pek güvenemiyorum.”

“Cidden mi?” Burnunu çekerek açık kasaya baktı. “Dış İşleri Bakanlığı’na da mı para veriyorsun?”

“Doğru miktarla Tanrı bile satın alınabilir,” dedim. Kasayı kapatıp kilitlerken içindeki paranın onu şok etmemesini umuyordum, sonuçta ne zaman kaçmanız gerektiğini asla bilemezsiniz.

Odanın içinde sanki kafese kapatılmış bir hayvan gibi volta atmaya başladı. “İznim olmadan benim için bir pasaport alamazsın, yanlış bu. Ben çocuk değilim.”

“Bak, bu kadar gıcık davranmak zorunda değilsin. Bala gidiyoruz, tamam mı? Miami’de birkaç gün kalacağız ve alışveriş yapıp, Küba sandviçleriyle limon turtası yiyip güneşlendikten sonra Boston’a geri döneceğiz. Toparlan şimdi.”

Durdu ve sıkılı yumruğunu bana doğru salladı. “El çantasına sığdırabileceğin bir süs köpeğiymişim gibi, haber bile vermeden beni bir uçağa sürükleyip öylece toparlanmamı mı bekliyorsun? Ya bu hafta için planım varsa?”

“Ertelersin,” dedim. Sabrımı yitirmeye başlıyordum. Paddy Rowan işi onun kız arkadaşlarıyla takılmasından daha önemliydi.

“Peki ya bunu yapmak istemiyorsam?” Kollarını göğsünde kavuşturup ağırlığını bir bacağına vererek bana meydan okudu.

“İsa aşkına...” Gözlerimi kapatarak bugünkü ikinci seğirmeye hâkim olmaya çalıştım. Evlilik böyle bir şey miydi? Babamın bana bıraktığı paradan ve mülklerden vazgeçmeyi ciddi ciddi düşünmeye başlamıştım. Başka bir kadın olsa onu balayına götürdüğümü duyar duymaz mutluluktan havaya uçar, lüks bir otel odasıyla eline tutuşturduğum kredi kartına asla hayır demezdi. Ama Sparrow sanki onu kaçırıp bir terör örgütünün kollarına bırakacakmışım gibi davranıyordu. Onlar da bu kızın öfkelerini kontrol edemezlerse şaşırırmazdım.

Kızıl, Cat’le seviştiğimiz köşeye yürüyünce birden midem düğümlendi. Duvara, tam da Cat’in kafasını vurduğu yere baktı; asılı olan ‘Yoskay Yamamoto’ resminin altında makyaj lekesi vardı. Kalp atışlarım hızlandı. Bu, niye umurumdaydı ki? Bu evliliğin benim için bir önemi yoktu, dolayısıyla onu aldattığımı anlaması da umurumda olmamalıydı.

Gözlerini yavaşça kırptırdı, bakışlarını bana çevirdi ve sakin bir sesle, “Bunu yapmak zorunda mıydın cidden?” diye sordu.

Biliyordu.

Bir omzum seğirdi.

Kızıl hüznle güldü, gözlerini kapattı ve sanki bir sonraki cümlesi için güç toplamaya çalışırcasına derin bir nefes aldı. Her şeye rağmen öfkeden kudurmamıştı ve bu, her nedense onunla gurur duymama neden oldu. Kilise-de karşımda durmuş, evlilik yeminimizi tekrar ederken, evlendiğim bu kızın kısa sürede paramparça olacağını düşünmüştüm. Ama insanlar söz konusu olduğunda Sparrow’un da benimle aynı özelliğe sahip olabileceği aklıma gelmemişti; çoğu zaman hiç kimse onun umurunda değildi.

Fikrimi değiştirdim, Cat yanılmıştı. Sparrow çocuk

değildi, kocasının sadakatsizliğini görmezden gelmeyi reddeden bir kadındı. Cat ve annemin toplamından daha büyük bir kadındı hatta.

“Eğer paran bir Maserati’yle ortalama bir ada büyüklüğündeki teras katına yetiyorsa, şehir merkezindeki güzel bir otel odasına da yetiyordur. Bu...” Duvarı işaret etti, Cat’in tatlı, dayanılmaz kokusunu alabiliyor muydu? “Yaşadığım çatının altında sonuncu olacak. Tanrım, seninle yatakta takıldığımıza inanamıyorum. Kendimi kirlenmiş hissediyorum.”

Sesinde öfke yoktu. Sparrow’un umursamazca reddettiği şey için yalvaran manyak kadınların peşimde gezmesine o kadar alışmışım ki, onun tepkisi beni neredeyse hayal kırıklığına uğratmıştı.

Ona doğru hafifçe eğilmekle yetindim ve duruşumun rahat görünmesini sağladım. “Eğer seni tam şurada, yerde elde etmeye çalışsaydım buna izin verirdin. Kaçabilir, ülkenin diğer ucuna gidebilirsin ama zihninden kaçamazsın. Sparrow, benim Minik Kuşum... Ben, senin kafanın içindeyim, bunu biliyorsun. Toparlan şimdi,” dedim ve kendimden emin bir şekilde sıırttım.

Çenesini kaldırıp soyunma odasının içine girdi ve büyük, meşe kapakların arasında kayboldu.

“Bavul lazım mı?” diye sordum yatağa uzanarak.

Dolabın derinliklerinden, “Kendim bulurum,” dedi sertçe. “Aşağıda görüşürüz.”

Tereddüt ederek birkaç saniye daha yatakta kaldım, sonra aşağı, oturma odasına indim. Ben lanet bir beyefendi değildim, eğer ağır bir bavulu tek başına aşağı indirmek istiyorsa onunla tartışmayacaktım.

Mutfığa girdiğimde Connor’ın musluğun kenarına çektiği sandalyede oturmuş, akan suyun altına kafasını tutmuş, bebek gibi hıçkıra hıçkıra ağladığını gördüm ve

yirmi iki yaşında bir bakirenin az önce bana ağzımın payını vermiş olduğunu fark ettim.

Bana kendimi savunma şansı bile vermemişti, öylece ceza köşesine göndermişti.

Önümdeki kaslı adama bakarak gözlerimi kısıtım; zayıf ve bir altmışlık olan karımdan daha fazla kırılgan olması beni öfkeliyordu.

“Kovuldun, Connor. Eşyalarını toplayıp defol. Miami’den geri döndüğümde sana son çekini veririm.”

Ağzı açık kalmıştı, saçından akan su damlaları dudaklarından içeri giriyordu. Gözlerini yere çevirdi ve oturduğu sandalyeden mutsuz bir şekilde ayağa kalktı.

“Peki ya karınız ne olacak? Ona kim göz kulak olacak?”

“Ona göz kulak olunmasına ihtiyacı yok,” dedim. Homurtuyla güldüm ve kapıyı açarak evimden defolmasını işaret ettim. “Bir onun haline, bir de kendi haline bak sana.”

ON BİR

SPARROW

- "Odamda beni aldatmıştı.

Odamızda.

Bu, çizgiyi aşıyordu. Hatta çizgiyi aşmakla kalmıyor, çizgiyi fırtına gibi geçip, bilmediğim düzine-
lerce çizgiyi daha aşıyordu. Gerçek bir çift olmadığımız
doğruydu ama bunun sevgiyle bir ilgisi yoktu, saygıyla
ilgisi vardı.

Troy'un da bana saygı duymadığı belliydi.

Benim çenemi kasarak camdan dışarıyı izlediğim,
Troy'unsa işle ilgili ne olduğu belirsiz telefon görüşmeleri
yaparak geçirdiği sessiz taksi yolcuğundan sonra havaala-
nına ulaşmıştık. Biletlerimizi aldık, kontrolden geçip ter-
minale yürüdük ve aynı yere giden iki yabancı gibi, uçağı
beklerken birbirimizle tek kelime etmeden cep telefonla-
rımızla oynadık.

Uçaktaki koltuğa oturduğumda, uçmaktan korkuyor olduğumu fark ettim. Hatta sadece uçmaktan da değil, her şeyden korkuyordum; Boston'ı ilk kez terk ediyor olmaktan, her şeyden çok bunu Troy'la yapıyor olmaktan, Brock'ın bana yalan söylemiş olma ihtimalinden...

Miami'ye gitmenin bana hiçbir faydası olmayacaktı.

Troy'a ondan korkmadığımı söylemiştim ama bu bir yalandı. Korkuyordum, bana fiziksel olarak zarar ermesinden değil; bunun olmayacağını biliyordum. Hayır, beni zihinsel olarak kıracağından korkuyordum, çünkü bunu çok rahat yapabileceğinin farkındaydım.

Rahatlamak için Troy'a gitmek, bir fahişeden cinsel inziva tavsiyesi almak gibi bir şeydi. Mavi renkli birinci sınıf koltuğuma sessizce gömüldüm ve tırnaklarımı kemirerek uçağın düşmemesi için dua etmeye başladım. Sonra duraksadım, belki de bu, o kadar da kötü bir fikir değildi. Troy'la bir ömür geçirmek savaş suçlularına verilmesi gereken bir cezaydı çünkü.

“Bana karşı koymak iyi bir fikir olmaz, Sparrow.”

Kafamı ona çevirmedim bile. Koltuğumun kolunu öldüresiye sıkarak gözümün ucuyla ona baktım. Bakışları iPad'indeydi ama buz bakışlı katil maskesi suratındaydı, çenesini sıkmıştı. Omuzlarımı hafifçe silkerek camdan dışarı bakıyormuşum gibi yaptım. Onun bir sonraki hareketimi kolay kolay tahmin edememesini istiyordum. Bir kez de karanlıkta kalan o olmalıydı.

“Onu kovmadan hemen önce Connor kaçmaya çalıştığını söyledi. Benden kaçabileceğini mi sanıyorsun?”

Kafasını kaldırdığı için tehditkâr sesi yanağımı okşamış, her bir kelimesi bacaklarımın arasında yankılanmıştı. Yüzümü buruşturdum; azmak için çok kötü bir zamanlamaydı bu.

Uçak pistte hızlanmaya, inanılmaz bir hızla yolun üze-

rinden geçmeye başlarken heyecandan kuruyan dudaklarımı yaladım. Siktir, çok hızlıydı.

Eli aramıza girdi, baldırımın üzerinde durdu ama bana dokunmadı. Kalçamı ondan uzaklaştırdım. “Ben iyi bir koşucuyum,” dedim.

“Ben de iyi bir kovalayıcıyım,” diye fısıldadı.

Miami beni terli, kızıl bir saç yumağı haline getirmişti ama yine de nefesimi kesmeyi başarmıştı. Tıpkı lisedeki aşkınızla ilk çıkışınız, sütunların arkasındaki ilk öpücüğünüz ya da sokağın üzerindeki fırından aldığınız o aşırı pahalı ilk çörek gibi.

Boston toz grisi ve kiremit kırmızısı binalardan oluşan betondan bir ormandı. Miami ise rengârenk, güneşli ve capcanlıydı. Boston yağmurluydu, Miami güneşliydi. Boston takımlıydı, Miami bikiniliydi.

Sanki her şeyin daha canlı olduğu alternatif bir evrene geçmişim gibiydi, beni buraya getiren adam dışında tabii. O, aynıydı. Soğuk bir kin ve zar zor kontrol edilen öfke-den oluşan Troy her zamanki gibi bir kürdan kemirmekle meşguldü. Kürdanlar onun emziği gibiydi ve sanki parmak iziymiş gibi onları her yere bırakıyordu.

Taksimiz otelin önünde durdu, palmiye ağaçları iki sıra boyunca uzanıyordu. Kafamı kaldırdığımda her odanın uçsuz bucaksızmış gibi görünen camlı balkonları, gerçek çimden yapılmış bahçeleri ve kendilerine ait birer yüzme havuzları olduğunu gördüm. Sürücü dışarı fırlayarak bagaja koştu ve bavullarımızı çıkardı. Taksiden indim, bu yabancı görüntüleri incelerken nemli havayı içime çekerek, kendimi serinletmek için elimi salladım.

Brennan arabada kaldı, kürdanı diliyle dişleri arasında

yuvarlarken, bakışlarıyla beni donduran gözlerini güneş gözlüğü gizliyordu. Aramızda duran bavullar sanki birbirimize saldırmayalım diye duran korumalar gibiydiler.

“Bacakların yürüyemeyecek kadar değerli mi artık? Otele gitmek için seni tekerlekli sandalyeye mi bindirmemiz gerekecek?” diye dalga geçtim. Her bir kelimemden âdeta zehir akmıştı. “Ah, buldum, belki seni bir bebek gibi kucağında taşıyabilirim.”

“Çok komik. Birkaç saat içinde geleceğim,” dedi. Kürdanı kaldırıma tükürdü ve taksinin koltuğunda arkasına yaslandı.

“Beni burada mı bırakıyorsun?” diye sordum. Sesim öfkeyle titremişti.

Sanki onunla konuştuğumdan emin olamıyormuş gibi çevresine bakındı. “Sana dokunmamı istemiyorsun, seninle konuşmamı istemediğinden de adım gibi eminim, kredi kartım da sende. Bu, senin balayın. Odaya git, eğlenmene bak. Ben de aynısını yapacağım.”

Ne?

Yaptığı onca şeyden, beni bu sözde balayı için uçağa resmen zorla bindirdikten sonra, otele öylece atıp sokak kedisi gibi tek başıma mı bırakacaktı yani?

Ona kurnaz bir gülümsemeyle baktım. “Ah, çok üzül-düm. Artık seni eğlendiremiyor muyum yani?”

“Eğer bir şeyi yiyemiyorsam, beceremiyorsam veya öldüremiyorsam onunla ilgilenmem,” diye cevap verdi bilmiş bir şekilde.

Yine beni korkutmaya çalışıyor, herkesin ondan korktuğunun altını çiziyordu. Ayıca onun bu tehlikeli aurasının beni de çektiğini inkâr edemezdim. İnsanlar soğan gibiydiler, pek çok katları vardı. Ne kadar derine inerseniz kat da o kadar çiğleşirdi. Troy’la birlikteyken, korkmak iste-

yen, adrenalini ve bir vahşiyi birlikte azan bir katmanım olduğunu fark etmişim.

Yanaklarımın içini ısırduğımda kanın metalik tadını aldım. Sadakatsiz bir suçlu, hatta bir katil olan kocam tam anlamıyla iyi bir tip sayılmazdı.

Ne yazık ki buna rağmen onu hâlâ yanımda istiyordum.

“Peki. İyi eğlenceler. Git bir fahişe bul. Onu becerip öldür. Kendi çapında eğlen ama benim burada oturup seni bekleyeceğimi düşünme.”

Tiksindirici bir patırtı sesiyle kapıyı kapatırken kahkahalarla güldü. Bu öfkeli bir kahkaha değildi, aksine bu konuşmadan zevk almış gibi gülmüştü. Sonra bir anda camı açtı. “Yemek saat dokuzda. Düzgün bir şeyler giy,” dedi.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Bu, bir rica mı, yoksa emir mi?”

“Bu, vereceğin cevaba bağlı.” Güneş gözlüğünü aşağı indirdiğinde mavi gözlerinin içindeki fırtına ayaklarını yerden keser gibi oldu.

Geriye bir adım atarak kocamın sürücünün koltuğuna elini uzatmasını izledim. Tüm vücudum öfkeyle doldu, dudaklarımı dişlerimin arasına aldım.

Kontrolü kaybetme, Sparrow. Bu tam da onun istediği şey.

Kafasını eğlenircesine salladı. “Kadınlar bu kelime oyunlarına amma bayılıyorlar. Gidelim hadi.”

Taksi ilerideki trafiğe geri girdi ve beni valizlerle baş başa bıraktı. Ama bu sefer bunu öylece kabullenmeyecektim. Elimdeki kozu oynayacaktım.

Tam bir Brennan tarzıyla döndüm, cüzdanımı çıkardım ve en yakındaki kominin eline birkaç banknot tutuşturdum. Çok fazla param yoktu, aslında var olanı da komiye vermişim.

“Ben gelene kadar valizleri güvenli bir yere koy ve hemen bana bir taksi çağır lütfen.”

Bir dakika sonra parlak sarı bir sedanın içinde otuyordum, Kübalı yaşlı taksici bana gideceğim yeri soruyordu.

“Onların gittiği yere,” dedim Troy’un taksisini göstererek. Onun taksisi trafiğin içine gömülmüştü, dolayısıyla onları takip etmekte zorluk çekmeyecektik, bizi fark etmeyeceklerdi bile.

Eğer Troy bana bir eşyaymışım gibi davranmaya niyetliyse bunun nedenini öğrenmek istiyordum. Neden buradaydı, ne yapıyordu ve daha da önemlisi ben neden buradaydım?

ON İKİ

TROY

Paddy Rowan'dan geriye kalanın canını çıkarmaya kararlıydım.

O adamdan tutkuyla nefret ediyordum ve bildiğim bir şey varsa o da tutkunun asla yanılmadığı, her zaman hakkını verdiğiydi.

İrlandalıların Güney'i yönettiği günlerde Paddy, babamdan ciddi bir miktar para araklamıştı, bunun çoğunu kendisini korumak için almıştı. Brock gibi, para işlerinden o sorumluydu ve tıpkı Brock gibi, ona da güvenilmemesi gerekiyordu.

Babam ölene kadar gerçeği anlamamıştım. Rowan iki ay önce Boston'dan tüymüştü, Ermeniler onun da peşindeydi tabii. Bu yüzden, babamın intikamını almak için

yola çıkıp, ona yanlış yapan herkesin arkasından gittiğimde Paddy’i bırakmıştım. Paddy’nin hırsızlığı geçmişte kalmıştı ve kaçtıktan sonra göze görünmemek için geçerli sebepleri vardı, bu da onu listemde epey aşağılara çekiyordu.

Sonra Kızıl, Rowan’ın ona ne yaptığını bana anlattığında adamla ilgili karanlık düşüncelerim birden uyanıverdi; ben de onu listenin en başına tekrar koydum. Babamın ölümünden sorumlu olmayabilirdi ama yine de paramızı çalmıştı.

Bir kadına dokunmuştu.

Benim kadınıma dokunmuştu.

Rowan’ı öldürmek boşunaydı tabii. Adam zaten yarı ölü gibiydi, ben de o kadar sabırsız değildim. Yine de Miami’ye gelmek için sabırsızlanmıştım, özellikle de Jensen’in – para verdiğim özel dedektif – uçak kalkmadan önce verdiği haberlerden sonra bunu iple çekmeye başlamıştım. Kızıl’a vereceğim evlilik hediyesi müthiş olacaktı.

Kızıl’ın yanımda olmasını istememin nedenlerinden biri de çükümün başka kadınlara dalmak gibi salakça şeyler yapmamasını sağlamaktı. Buz parçasından hallice karım hakkında yanılgıya düşmüyordum tabii ama onunla beraber buraya gelmek, eski alışkanlıklarıma geri dönmemi garantiliyordu, çünkü sonrasında hissettiğim boşluk dayanılmaz oluyordu. Bugün Cat’i becermek, en fazla fatura ödemek kadar eğlenceli olmuştu mesela.

Artık bu iş için fazla yaşlıydım ve doğruyu söylemek gerekirse şu anda becermeyi istediğim tek kadın karımdı. Ama o da benden nefret ediyordu.

Paddy Rowan, Little Havana’da yaşıyordu. Onun kim olduğunu kimsenin siklemediği bir Küba mahallesi idi bu, dolayısıyla burayı tam da bu yüzden seçtiğinden emin-

dim. Kimsenin seninle ilgilenmediği bir yerde kaybolmak kolaydı, Little Havana’da hiçbir geçmişi veya geleceği olmadan ölmeyi bekleyen bir yaşlıdan başka bir şey değildi.

Mahallenin daha iyi tarafında yaşıyordu. Gerçi yaşadığı yerin, eski evinden kesinlikle daha kötü olduğu bir gerçektir. Kemerleri ve diğer saçmalıkları olan, sarı boyalı, İspanyol stili bir evdi. Yerler temizdi, bahçe şaşırtıcı derecede iyi bakılmış gibi görünüyordu ve duvarlı ön avluyu kendi kendine şarkı mırıldanarak süpüren genç bir Latin kadın vardı. Üzerinde bir temizlik şirketinin üniforması olan kadın, ayak seslerimi duyunca kafasını kaldırıp bana baktı. Gülümsemesi kayboldu ve hareketleri yavaşladı. Sıcak bir rüzgâr suratına vurarak, siyah saçlarının alnında dans etmesine neden oldu.

Suratındaki masum ifade bana Kızıl’ı anımsatmıştı. Gerçi bu aralar dünyadaki her bok bana karımı hatırlatıyordu. *Odaklan pislik herif*. Önce intikam, sonra sevişme.

“Size yardımcı olabilir miyim?” diye sordu kadın temkinli ve korkmuş bir şekilde. Onu görmezden gelerek kapıya doğru yürüyünce irkildi ama benim sohbet edecek vaktim yoktu.

“Efendim!” diye karşı çıktı bana, süpürgesini sarı kemere dayayıp arkamdan geldi.

Ön kapı kilitliydi, ben de bir tekmeyle açtım. Çoğu kişi doksan kiloluk bir adam için bir kapıyı tekmeyle kırmanın çocuk oyuncağı olduğunu bilmezdi; terlememiştim bile. Evin içine dalarken menteşelerinden sallanan kapıyı kenara ittim, Paddy’nin emekliliğinde kullanmaya karar verdiği güzel iç tasarımla veya duvarlardaki İspanyol resimleriyle ilgilenmedim; sonuçta o, güzel şeyleri her zaman sevmişti.

O şeylerden birinin bana ait olması çok yazıktı.

“Paddy nerede?” diye hırladım kadına doğru. Gele-

neksel, iki katlı ve gereksiz bir sürü kapısı olan bir evdi bu, benim de o orospu çocuğuyla saklambaç oynayacak zamanım yoktu.

“Siz kimsiniz? Polisi arayacağım,” dedi kadın ama cep telefonunu çıkarmaya ya da antredeki masanın üzerinde duran telefona atlamaya çalışmadı.

Ona sabırsız bir gülüsemeye baktım. “Salaklaşma. Bana onun nerede olduğunu söyleyip kaybol buradan.” Cebime uzanarak cüzdanımdan bir para tomarı çıkardım.

Geriye sıçradı ve İspanyol fayanslarının üzerinde süzülen yüzlük banknotlara baktı. Sonra kafasını kaldırıp sessizce ikinci katın sağ kanadını süzdü. Bakışları sabitti ama bedeni titriyordu.

Bakışlarını takip ettim, sonra yüzüne bakarak, “Orada mı?” diye sordum.

Dolgun dudaklarını büzerken kirpikleri titredi. Paddy’yi ele vermekte zorlanıyordu ama o adamı tanıyordum ve bu hizmetçiye iyi davranmamış olması muhtemeldi. Özellikle güçsüz kadınlara bok gibi davranmak gibi bir huyu vardı. İrlanda mafyası her zaman fuhuş işinin içinde olmuştu. Çoğunlukla da müşterilerine fazladan ilgi gösteren striptiz kulüpleri işletirdi, çünkü bu işten gelen kârı kaçırmak aptallık olurdu. Ama erkeklerin çoğu kızların üzerinde iz bırakmak konusuna özellikle dikkatsizdi. Paddy, kızların en gençlerinden ve acı çekenlerinden hoşlanırdı, eğer seçme şansı varsa da ikinciye tercih ederdi.

Kadın sessizce onayladı.

“Onu para için mi, yoksa istemediğin şeyleri sana zorla yaptırdığı için mi ele veriyorsun?” diye sordum. Cüzdanımı cebime geri koydum ve cevabını bekledim.

Zorlukla yutkundu, parmaklarını birbirine kenetleyerek yeri inceledi. “İkisi de.”

Derin bir sessizlik oldu.

“Buradan git, eğer biri sorarsa karnın ağrıdığı için sana yarım gün izin verdiğini söylersin. Ben buraya hiç gelmedim, anladın mı?”

Yine başını sallayarak onayladı.

“Kimim ben?” diye sordum.

“Hiç kimse. Seni hiç görmedim ben,” dedi.

“Aferin. Şimdi git bakalım.”

Karanlık yatak odasına girdiğimde koku beni bayıltacaktı neredeyse. Ev şu ana kadar güzel ve bakımlı görünüyordu ama Paddy’nin odasına girdiğim anda hastalığın o baskın, nefes kesen kokusu yüzüme tokat gibi çarpmıştı.

Odada büyük boy bir yatak vardı ve tam ortasında, sıkıştığım fırırlı yorganları ve pofuduk yastıklarının arasında nefret ettiğim adam, hiç değilse ondan geriye kalanlar yatıyordu.

Eski tıknaz halinin tam tersiydi şimdi, kırılgan ve zayıf görünüyordu. Eskiden yapılı, kel, kısa, çirkin ve sağlıklıydı. Şimdiyse mavi damarlar zehirli yılanlar gibi kollarında dolanıyordu, teniyse sarı ve kahverengi beneklerle kaplıydı. Yemyeşil Miami’de kabak gibi görünen bir sonbahar yaprağı gibiydi.

Suratında, yatağının tam yanındaki mavi ve yeşil bir hazneye bağlı bir çeşit oksijen maskesi vardı, perdeler de kapalıydı. İçeriye çürüme ve ölüm sinmişti ama bu tam olarak ölüm de değildi, ölme sürecinin kokusuydu. Daha önce ölüm görmüştüm, fakat o ölümler hep hızlıydı. Karnın paslı esansını, korkunun ekşiliğini ve sıcak metalle barutun tatlı kokusunu bilirdim; günlerce burnunuzdan gitmese bile kötü bir karışım değildi. Ancak bu, ölümün fotojenik tarafıydı, Paddy’ye diğer taraftaydı.

Yaşayan bir cesetti âdeta, kötü bir elma gibi çürüyor-

du ve tüm oda onun pis kokusuyla kaplanmıştı. İkimiz de onun gibi adamların isteyken ölmesinin daha iyi olduğunu bilirdik; boktan bir oksijen maskesine bağlanmış, eski halinden eser kalmamış vaziyette ölümü beklemektense, ani ve hızlı bir şekilde ölmeyi tercih ederdik.

İçeri girdim ve cebimden bir mendil çıkardım. Bir şeylere parmak izi bırakmadan dokunmak istediğim zamanlar için yanımda her zaman bir tane taşırdım. Mendili, burnumla nefesimi, kendisini canlı canlı yiyen bedenin kokusundan korumak için kullandım.

“Ah,” dediğini, daha doğrusu öksürdüğünü duydum. Uyanık mıydı emin değildim, hatta piçin hâlâ hayatta olduğuna dair tek işaret içine güçlkle çektiği nefeslerdi.

“Şeytan alacaklı gibi geldi işte. Küçük orospun sana öttü demek.”

Bacaklarım yatağının köşesine değene kadar sessizce yürüdüm ve mendili burnumda tutarak ona baktım. Tedirgin bir şekilde kıpırdandı ama gözlerini benimkilerden ayırmadı.

“Sizi tebrik etmem gerek sanırım,” dedi gülmeye çalışarak. “Buraya baba tavsiyesi almak için gelmediğin ortada. Kadın erkek ilişkilerini de senden iyi bilen yok diye duydum.”

Ellerime bakarak yumruklarımdaki kabukları kaldırma dürtüme hâkim olmaya çalıştım. Bir şeylere dokunmak, bir şeyleri *kırmak* istiyordum.

Paddy, Sparrow’la beni biliyordu tabii. Bu noktada Güney Boston’daki herkesin bunu bildiğinden emindim.

“Günahlarından paçanı kurtaramayacağını bilmen gerekirdi,” dedim ifadesiz bir sesle.

Oksijen maskesini işaret ederek çökmüş gözlerini devirdi. “Küçük karın senin kim olduğunu ve annesine ne

~~aptığını~~ fark ettiğinde de bu lafını hatırlarsın umarım.”

“Sözleri beni hazırlıksız yakalamıştı. O, *bunu* nereden ~~öğrenmişti~~ ki? Robyn Raynes’i ve babama verdiğim sözü ~~benden~~ başka iki kişi biliyordu sadece... Şimdi de bu sayı ~~üç~~ çıkmıştı. Geri zekâlı, boşboğaz Cat... Muhtemelen Boston’daki ünlü kokain partilerinden birine gittiğinde Paddy’ye söylemiş olmalıydı.

Gözlerimdeki şaşkınlığı görmesine izin veremezdim, bu yüzden ona dik dik bakarak midemdeki kasırgayı bastırmaya çalıştım.

“Nihayet yaratıcıyla tanışabilecek miyim yani?” dedi. Gülmeye çalıştı ama bir öksürük krizine tutuldu. Sanki ciğerleri sökölüyormuş gibiydi. Öksürük giderek hafifledi ve en sonunda durdu.

“Bir mafya gibi gitmeyi hak etmiyorsun,” diye cevap verdim. “Bu yüzden kafana kurşun yemeyeceksin. Senin burada, kaldırımdan kaldırmaya kimsenin zahmet etmediği bir hayvan leşi gibi çürüdüğünü bilmek beni daha mutlu ediyor.”

“Tarzını sevdim, oğlum. Bana babanı hatırlatıyorsun.” Paddy balgam atmak için kafasını çevirdi. Uzun yılların sigara tiryakiliğinden kalma grimsi siyah bir sıvı, yorganın yanındaki kovanın içine düştü. “O da hastalıklı, şiddet dolu piçin tekiydi. Herhâlde kanınızda var bu,” dedi.

“Kaç tane küçük kıza dokundun?” diye sordum, öfkemi küçümseme dolu bir gülümsemenin arkasına gizlemiştim. Kadınlara örnek alınacak şekilde davranmamıştım hiçbir zaman. Sevgiye bulaşmazdım, sert severdim, bir sonraki gün asla aramazdım ama her zaman rızalı ilişkiye girerdim. Ayrıca çocuklara asla dokunmazdım.

“Eğer suçluluk istiyorsan gittiğin yere geri dönsen iyi edersin oğlum, sen de aziz sayılmazsın. Haberler burarlarda çabuk yayılıyor ve rivayetlere göre her gün ailenin

adına bir leke daha sürüyorsun. Boston'ın zenginlerine ve yozlaşmışlarına hamallık yapıyormuşsun diye duydum. Hiç değilse bizim gururumuz vardı. Ailelerimizin ve çocuklarımızın masasına yemek koymak için hayatımızı tehlikeye atardık, üst tabakanın kiralık hizmetçisi değildik.” Kıkırdadı. “Cillian'ın oğlunun, zenginin av köpeğine dönüşmüş olması kalbimi kırıyor.”

Omuzlarımı geriye attım. Eğlenmiş gibi görünüyordum ama takımımın ve gülümsememin arkasında kanım kaynıyordu. Paddy'yi öldürme hissi kaşıyamadığım bir yara gibiydi.

“Kaç kız, Paddy? Kaç tane çocuğu taciz ettin?”

Paddy içinde kalan enerjiyle kafasını geriye attı ve horoz gibi öttü. Baş yastığa tekrar dokunduğunda gözlerinde delilik dolaşıyordu. Bir an için eskisi gibi göründü, hiç değilse bana meydan okuyacak kadar canlı gibiydi.

Neredeyse beyazlamış olan dilini üst dişlerinde gezdirdikten sonra içine bir nefes çekti. “Karının o dar, küçük vajinasını ne kadar çok severdim bir bilsen... Hâlâ eskisi gibi sıkı mı?”

Onu öldürme, diye hatırlattım kendime.

“Biliyor musun, neredeyse bir yıl boyunca onunla oyalandım, sonra babası birazcık ayılıp çalışmaya başladı ve işe gittiği saatlerde küçük kızına baksın diye kendine bir kız arkadaş buldu,” diyerek sırtlan gibi güldü.

Yumruğum tabanca kılıfındaki Glock'u bilinçsizce sıkıyordu. *Sık, bırak. Sık, bırak.*

Siktir, onun işini bitirmeyi her şeyden çok istiyordum ama aynı zamanda onun istediği şeyin bu olduğunu da biliyordum. Yumuşak karnıma saldırıyor, beni bilerek öfkeliendirmeye çalışıyordu.

Kaybedecek bir şeyi yoktu.

Parası dışında.

Yere bakarak derin bir nefes aldım, sakinliğin içi-mi kaplamasına izin verdim. Sparrow için, babam için, Paddy'in yıllar boyunca taciz ettiği bütün küçük kızlar için yapacaktım bu iyiliği. Kaşlarımı çattım ve yavaşça, kendimden emin bir şekilde onun gözlerine baktım.

"Geberdiğin zaman arkanda bir sürü mal mülk bırakacaksn değil mi, Kaptan Sapık? Yurt dışı hesaplarında da birikmiş birkaç kuruşun olduğundan eminim. İngiltere'de en az üç, Belize'de de hiç değilse birkaç tane hesabın olduğunu biliyorum, doğru mu?"

Bu, Paddy'nin suratındaki gülümsemenin anında silinmesine neden oldu, eski hali olsa bu hatayı asla yapmazdı.

Bingo, orospu çocuğu.

Kafamı iki yana salladım ve bundan ne kadar zevk aldığımı görsün diye öne doğru bir adım attım. Paddy oksijen maskesini çıkardı ve gözlerini benden ayırmadan komodine uzandı. Eli sigara paketine gitti, içinden bir tane alarak yaktı ve öylesine zorlukla nefes çekti ki ciğerlerinin baskı altında gıcırdadığını duydum.

"Ah, siktir," dedi.

Onaylarcasına başımı salladım.

"Düşünüyorum da, senin gibi bir pisliğin parası kime kalacak? Karılarının tamamını aldattın, resmen boşanma ~~le~~leksiyonu yaptın. Senin ölmeni hiçbiri umursamaz, hiç ~~kimse~~ sana bakmaz, mektup göndermez. Babamdan çaldığın bütün o paralar hiç kimseye miras kalmayacak. Takdir edersin ki bu konu çok ilgimi çekti, ben de çevrede biraz araştırma yaptım." Duraksayarak sırtımı ona döndüm. "Kimse Paddy'yi önemsemiyorsa, belki de onun önemsemediği birileri vardır."

Volta atarken mendilimi katladım ve ceketimin cebine

koydum. Sigara dumanı ölümün kokuşmuşluğunu maskeleymişti. Hem artık o pis koku burnumu o kadar da etkilemiyordu. Gözlerimdeki parıltıyı görmesi için çenemi aşağı eğdim. “Hem daha önce söylediğin gibi, buralarda haber hızlı yayılıyor. İkinci karın onu nasıl aldattığınla ilgili ilginç detaylar anlattı bana.”

Paddy’nin suratı bir Shar Pei¹⁰ köpeği gibi kırıştı ve yüzünü buruşturdu, içten içe ne kadar acı çektiği belli oluyordu. Glock’umu çekmediğim için sevindim, çünkü bu daha eğlenceliydi.

“Bu ne cüret! Babanın en yakın arkadaşıydım ben. Kadınının rehabilitasyona ihtiyacı olduğu zaman ona Amerika’daki en iyi yeri ayarladım.”

Neredeyse kahkahalarla gülecektim, çünkü söylediği şey faciayla bitmişti.

“Ona sakın dokunma,” dedi. Sessizlikten sonra titreyen sesi onu ne kadar çok sevdiğini kanıtlıyordu.

“Dokunmak mı?” Sanki bu seçeneği değerlendiriyormuşum gibi kelimeleri ağzımda yuvarladım. “Dokunmakla kalmayacağım. Bu *hamal* işini biliyor.” Duvarındaki resme doğru ilerledim ve kollarımı kavuşturup oyuncu bir gülümsemeyle Henry Fuseli’nin *The Nightmare*’inin ucuz kopyasını inceledim. Resmin, bir kadının en büyük korkusunu tasvir etmesi çok ironikti.

Resim camla kaplıydı ve üzerinden, Paddy’nin suratının yansıması görülüyordu. Gözyaşları içinde ısırıldığı alt dudaklarını bıraktı. Sigarasından bir nefes daha çekip dumanı öksürerek dışarı verdikten sonra gözlerini kısarak sırtıma baktı.

“Ondan uzak dur.”

“Tıpkı Sparrow’dan uzak durduğun gibi mi?” dedim. Ona dönerken çenemi düşünceli bir şekilde sıvazladım.

“Konuya gir pislik herif. Ne istiyorsun?”

¹⁰ Buruşuk derisiyle bilinen bir köpek cinsi.

“Her şeyi istiyorum, Paddy. Elindeki her haltı istiyorum. Babamdan yıllarca para çaldın, ne kadar çaldığın hakkında hiçbir fikrim yok. Şu anda karım olan kadın küçük bir çocukken ona cinsel tacizde bulundun. Öldürmeyecek kadar nefret ediyorum senden. Bu yüzden şöyle yapacağız. O banka hesaplarındaki her bir kuruşu Sparrow’a vereceksin, ben de senin gayrimeşru kızının hayatını bağışlayacağım. Neydi adı? Ah, doğru, Tara. Tatlı Tara sadece on dokuz yaşında, değil mi?”

“On sekiz.” Dudaklarını büzerek sigarasını yanındaki küllükte hiddetle söndürdü.

“Daha da iyi.” Omuzlarımı silktim ve topuklarımın üzerinde dönerek ona gülümsedim.

“Bunu yapamazsın,” diye mırıldandı kendi kendine.

“Yaptım bile.”

“Peki yapmazsam?” Duraksayarak sanki boğuluyormuş gibi elini boğazına götürdü.

“O zaman yemin ediyorum o küçük sürtüğü öldürürüm. Ama bunu yapmadan önce Güney Boston’daki bütün uyuşturucu müptelalarının onu becermesini sağlarım. Güven bana, bunun için de şehirde ne kadar sapık orospu çocuğu varsa hepsini ayarlarım. Fark ettiysen dersime iyi çalışıyorum.”

Paddy’nin çenesi kasıldığında ne kadar korktuğunu anladım. Kesinlikle nokta atışı yapmıştım.

Miami’ye uçak bileti alırken bunun eğlencesiz bir cina-yet olacağını düşünmüştüm. Ama sonra Jensen, Paddy’nin kızına giden para izini keşfetmişti. Tara eski bir striptizci olan annesiyle birlikte Boston’ın dışında, yaşıyordu. Paddy her ay onlara para gönderiyordu ve Paddy’nin ikinci karısına göre iş bununla da bitmiyordu. Paddy, kızıyla görüşüyordu. Telefon konuşmaları yapıyor, Noel kartları falan gönderiyordu. Anladığım kadarıyla Tara, babasının dünyadaki en piç adamlardan biri olduğunu bilmiyordu.

Ölmekte olan kayıp babasıyla bağ kurmak isteyen, üniversite birinci sınıf öğrencisi bir kızdı. Eğer sorunlu gen havuzunu hesaba katmazsanız oldukça tatlı bir kıza benziyordu. Ona asla dokunmazdım ama Paddy bir psikopat gibi düşünüyordu, bu yüzden hâlâ şansı olsaydı yapabileceği şeyleri benim de yapabileceğimi sanıyordu.

“Ona zarar vermeyeceğini nereden bileceğim?” Paddy kafasını yatak başlığına yaslayarak öfkeyle gözlerini kapattı. Bu anlaşma kafasına yatıyor gibiydi.

Tıpkı Sparrow küçük bir kızken ondan her şeyi aldığı gibi, Sparrow’un da bu orospu çocuğuna ait her şeyi almasını istiyordum. Göze göz, dişe diş.

“Sana söz veriyorum tabii ki,” dedim. Arkadaşça bir tavırla kollarımı iki yana açtım.

Bana dik dik bakarak kovalasına tükürdü ve oksijen maskesine uzandı. “Sözün bir bok ifade etmez.”

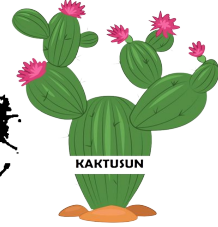
“Ama ne yazık ki sadece buna güvenmek zorundasın. Ya kızına dokunmayacağımı bilerek parayı Sparrow’a verirsin ya da cömert teklifimi reddettiğini ve kızına korkunç şeyler yapacağımı bilerek buradan gitmeme izin verirsin. Seçim senin.”

Suratındaki ifade bana kararını çoktan verdiğini söylüyordu. Canavar olmasına rağmen kızını seviyordu. Onu kırmıştım, uğruna çalıştığı her şeyi kaybetmişti. Sağ kalan tek aile bireyine hiçbir şey bırakamayan fakir bir adam olarak ölecek, yaptıklarının bedelini ödeyecekti.

“Babandan da kötüsün sen, Brennan.”

Onaylayarak gülümsedim ve telefonumu çıkardım. “Bir avukat arayıp kâğıtları hemen hazırlamasını söyleyeceğim. Sen de bu vekâlet belgesini imzalayarak işe başlayabilirsin. Merak etme *oğlum*, yanımda kalem de getirdim.”

ONUC

SPARROW

Sokağın sonundaki taksiden, Troy'un İspanyol stili bir eve girmesini izledim. O, gözden kaybolduktan sonra taksi şoförüne beklemesini söyleyerek arabadan indim, kaldırımda yavaşça ilerledim ve onun taksisini gördüm. Taksinin sürücüsü cep telefonuyla meşguldü ve beni görmemiş gibi görünüyordu.

Garaj kapısına giden yoldaki alçı kaplı posta kutusuna baktım. Troy kimi ziyaret ediyordu? Bu ev neden bu kadar önemliydi? Belki Daisy haklıydı. Belki *gerçekten* çükünü gezmeye çıkarmıştı ve şimdi de metreslerinden birini görmeye gelmişti.

Posta kutusunun üzerinde ev numarası vardı ama isim yoktu. İsmi tanıyacağımdan da şüpheliydim ama kimin

umurundaydı ki? Buraya kadar gelmiştim. Sanki yaptığım şey suç değilmiş gibi görünmeye çalışarak posta kutusunu açtım ve üzerinde isim olan bir mektup aradım ve istediğimden de fazlasını aldım.

İlk zarfın üzerindeki adresi okuduğumda nefesim ke-siliverdi.

Üzerinde, ‘Patrick Rowan’ yazıyordu.

Patrick Rowan. *Paddy*.

Beni taciz eden adam.

Troy Brennan, kocam ve karanlık sırrımı söylediğim tek kişi tacizcimin evindeydi.

Salak kız.

Geriye tökezleyerek, içinde sanki yılanlar varmış gibi posta kutusundan uzaklaştım. Kalbim hızla çarpıyordu. Belki de buraya onu öldürmeye gelmişti, sonuçta herkes onun daha önce cinayet işlediğini söylüyordu. Belki de benim asla yapamayacağım şekillerde cezalandıracaktı onu.

Gözlerimi zorla eve çevirdiğimde hizmetçi kıyafet-li bir kadın garaj yolundan bana doğru hızla geldi, suratı kıpkırmızı kesilmişti ve endişeli görünüyordu. Bir an için bana ne yaptığımı soracağını düşündüm ama bunun ye-rine korkmuş bir şekilde sağa sola baktı. Sonra, kollarını bedenine dolayarak ve arada sırada çevresine bakınmaya devam ederek sokağın ilerisindeki otobüs durağına doğru yürüdü.

Kadın gözden kaybolduğunda kendimi topladım, kare şeklindeki çalılığın arkasına koştum ve evin ön bahçesini dikkatlice gözlemeye başladım.

Troy yirmi dakika sonra dışarı çıktı.

Kolunun altında bir evrak yığını, suratında da huzurlu bir ifade vardı. Birkaç saniye sonra arkasından sıska, kırıl-

gan görünümlü bir adam geldi. Hasta ve yaşlı görünüyordu, hatırladığım Paddy Rowan'a hiç benzemiyordu ama gözlerine baktım ve nefesim kesildi; bu gerçekten oydu.

Birbirleriyle el sıkıştıktan sonra onayla kafalarını salladılar. Troy'un suratını göremiyordum ama taksisine dönmeden önce kahkaha attığını duydum. Aracın arka koltuğuna oturdu ve Rowan'ı ardında *canlı* bırakıp gitti.

Görmem gereken her şeyi görmüştüm ve bunları görmemeyi diliyordum.

Adi herif sadece iş için buradaydı, o adamın bana yaptıklarını umursamamıştı bile.

Çalıların arasına kusarken safranın boğazımı zehir gibi yaktığını hissettim.

İkisinden de nefret ediyordum ve bir şeyden emindim; yatak odamızda başka bir kadınla cinsel ilişkiye girdikten sonra, Troy'un beni taciz eden adamla iş yaptığını öğrendiğimi bilmesine izin vermeyecektim.

Ondan intikam alabileceğim herhangi bir yol yoktu, bu yüzden onun kabul edilemez hareketlerinin benden gizli kalmadığını söylemeyecektim.

Hayır, kocamdan sessizce nefret edecektim. Bu hiç olmamış gibi davranacaktım ve onun bana dokunmasına asla ama asla izin vermeyecektim.

Bu sefer Troy Brennan benim için ölmüştü.

TROY

Taksi Paddy'nin evinden ayrılırken oflayarak kafamı koltuğa yasladım ve gözlerimi ovuşturdum. Kızıl'ı ve diğer tüm kızları taciz eden adamı öldüremeyişimle yüzleşmem zordu. İyilik timsali sayılmazdım ama bütün suçlularda olduğu gibi, benim de kendime ait ahlak kurallarım vardı ve bu kurallar cinsel taciz ve tecavüz konusunda çok netti.

Bunları yapan insanlar ölümü hak ederlerdi.

Siktir! Evet, düğün gecemizde Kızıl'la o şekilde oynadığım için biraz suçlu hissediyordum. Onun, bunu istediğini bakışlarından anlamış, vücudunun benimkine doğru kasıldığını hissetmiştim. Bu yüzden o kadar rahat davranmıştım ve daha önce çok zarar gördüğünü bilemezdim.

Hiç değilse ruhunun o kısmına tekrar zarar vermek istemiyordum.

Cebimdeki telefon titreşince gözlerimi açtım. George Van Horn, beni arıyordu.

Telefonu kulağıma götürürken, “Siktir,” diye mırıldandım. Van Horn, iş demekti. Emlakçılıktan politikacılığa geçiş yapmıştı ve vali olmak uğruna bütün ailesini mahvetmek üzereydi. Seçim kampanyası saçmalık derecesinde saldırgandı ve gömdüğü o kadar çok kişi vardı ki, ismini temiz tutmak için de benimle anlaşmıştı.

Halledilmesi gereken çok fazla boktan durum vardı ve onları ben hallediyordum. Sessizce onun konuşmasını bekledim, eğer insanların direkt sadede gelmesini istiyorsanız bu iyi bir yöntem oluyordu.

“Brennan, benim için bir paketi halletmeni istiyorum,” dedi havlarcasına.

“Cumaya kadar beklemesi lazım, Boston’a o zaman döneceğim,” dedim onun aksine sakın bir sesle.

“Cumaya kadar bekleyemez.”

“Balayındayım, George.”

Tatsızca güldü. “Eminim yerini Tanrı’nın bile bilmediği motelin birinde değildir, karın da bütün bir alışveriş merkezini satın almaya çalışmıyordur, değil mi? Çünkü benim gibi insanlar, *bize* çalışman için sana iyi para ödüyoruz. Bu, sabah dokuz, akşam beş işi değil, Brennan. Kıçını kaldırıp hemen buraya gel.”

Onu delirteceğini bile bile sessizlikle cevap verdim. Bana teşekkür etmesi gerekirdi, çünkü ona ne düşündüğümü söyleseydim, sözlerim o kadar derine saplanırdı ki, bir telefon konuşmasında yaralanan ilk kişi o olurdu.

“Brennan! Brennan! Orosu çocuğu...” Derin bir nefes aldı. “Bak, anlıyorum tamam mı, balayın bu. Ama şu

anda acil bir durum var. Paketimin hemen gizli bir yere götürülmesi gerekiyor, artık evimde duramaz. Bana oy verenleri uzaklaştırır, adımını kirletir.”

Tekrar sessizlikle cevap verdim. Eğer anlaşma istiyorsanız ilk kural, az konuşan kişi siz olmalıydınız. Minimum istek gösterirseniz karşıdaki kişiyi terletirdiniz.

Van Horn’un bir şeye sertçe vurup acıyla küfrettiğini duydum. *Evet, kesinlikle terliyordu.*

“Lanet olsun, Brennan. Ne kadar istiyorsun?”

“Şimdi ödediğinin iki katını.”

“Benimle dalga mı geçiyorsun?”

“Keşke geçseydim.” Cebimde bulduğum kürdanı ağzıma aldım. “Ama benim mizah anlayışım çok kötüdür.”

“Neyse, tamam. Balayını erken bitirecek misin?”

Sparrow’la oteldeki alkolün, devasa yatağın ve güneşin keyfini çıkarıyor değildik. Ayrıca Miami’den nefret ediyordum, benim için fazla canlıydı.

“En kısa sürede yola çıkacağım. İlk önce ufak bir şeyi halletmem lazım.”

Onun o leş purolarından birini yaktığını duydum. “Karın amma şanslıymış.”

“Karımı işin içine katma. Ondan bahsetmeni, hatta onu düşünmeni bile istemiyorum. Sana göre, öyle biri yok.”

“Senin de yumuşak karnın varmış demek,” dedi Van Horn.

Neredeyse alaycı bir şekilde gülecektim ama çenemi sıkarak kürdanı dişlerimin arasında ezdim. “Muhasebecim Brock Greystone yarın sabaha kadar yeni anlaşmayı gönderir.”

Telefon kapandığında George Van Horn’la ilgili pozitif düşüncelerim de uçup gitmişti.

Otel odasına döndüğümde Kızıl orada değildi ama bu durum beni şaşırtmamıştı. Düşündüğümünden daha bağımsızdı, ayrıca tam bir baş ağrısıydı ve gördüğüm kadarıyla kredi kartıma bir kez bile dokunmamıştı. Sonuçta Kızıl'ın tek bir meteliği bile yoktu. Para harcamadan burada nasıl dolaşabildiği konusunda da hiçbir fikrim yoktu ama bunu başarmış ve bir kez bile söylenmemişti.

İçimde çok tuhaf şeyleri uyandırıyor ve uyandırdığı bu şeylerle başa çıkmaya hazır değildim. Listemde bulmam gereken bir kişi daha vardı hâlâ ve intikam, hayatlarımızın üzerinde boğucu bir bulut gibi asılı duruyordu. Hayatımda kendimden daha büyük, parayla veya kadınlarla alakalı olmayan bir amacım olduğunu bana hatırlatması için o buruşuk kâğıdı cebimden çıkardım.

1. ~~Billy Crupti~~

2. ~~Peder McGregor~~

3. Billy'i kiralayan puşt?

Ayakkabılarımı çıkararak banyoya yürüdüm, duşu açtıktan sonra kıyafetlerimi çıkardım. Sıcaklık ve nem beni öldürüyordu; yaz benim için resmen bir cehennemdi. Karanlık ve soğuk havadan hoşlanan, karanlık ve soğuk bir insandım ben, bu yüzden Boston benim krallığımdı. Temmuzdaki akıl sır erdirilemez soğukluk bana müthiş şekilde uyuyordu.

Ama Paddy'yle buluştuktan sonra aklımda havadan daha fazlası vardı. Önemli olan, Paddy'nin avukatının yarın sabah elinde Sparrow için düzenlenmiş bir çekle gelmesiydi. Sonra buradan defolup gidecek ve George Van Horn'un problemini çözmek için eve dönecektim. Sparrow yıllar önce çektiği o acının intikamını para şeklinde

alacaktı, belki de o piçin parasını benimkinden daha rahat harcardı. Gerçi bu paranın sadece Sparrow için olmadığını kendime hatırlatıyordum; bu para ayrıca babam içindi.

Ben hızlıca duş alana kadar karım gelmişti. Diğer insanların varlıklarına her zaman aşırı hassas olmuşumdur, özellikle de onları göremediğim zamanlarda. Sanırım babamdan geçmiş olan bir hayatta kalma içgüdüsüydü bu, gerçi en sonunda onu yarı yolda bırakmıştı.

Sparrow çok ses çıkarmıyordu ama onun içeride kıpırdandığını duydum ve yumuşak ayak sesleri sessiz otel odasını kapladı.

Çok fazla bir şey düşünmeden duştan çıkıp belime bir havlu sardım. Sonuçta beni iç çamaşırla birçok kez görmüştü ve buna çok aldırıyormuş gibi de görünmüyordu. Hatta çoğu zaman bana aç bakışlar atıyordu. Banyonun kapısına yaslanarak onu dikkatlice incelemeye başladım.

Elbette uçaktayken giydiği bol pantolonla siyah beyaz çizgili tişörtü giyyordu. Onu az çok tanımaya başlamıştım ve ne yapacağını biliyordum. Bu gece, sırf beni gıcık etmek için özel bir şey giymeyecekti. Kızıl, sırtı bana dönük vaziyette balkonda durmuş, turkuaz okyanusla uzun palmiye ağaçlarını seyrediyordu. Geç olmuştu, güneş batıyordu; pembe, turuncu ve sarı tonlar gökyüzünü güzel bir resim gibi boyuyordu.

Yaslandığım kapıdan ayrılıp balkona doğru yürürken, “Bana karşı koyman artık canımı sıkıyor, biliyor musun?” dedim yumuşak bir şekilde.

Bana cevap vermeden önce bir sessizlik oldu.

“O zaman ikimize de bir iyilik yap ve gitmeme izin ver,” dedi.

Sırtından birkaç milimetre uzakta durarak, yaslandığı tırabzana ellerimi koydum ve onu kollarımın arasına hapsedtim. Çenemi kafasına yasladım. “Seni bir İtalyan

düğününün yedi yemekli menüsü gibi yerken böyle söylemiyordun.”

Dokunuşumdan kurtularak döndüğünde suratı öfkeyle doluydu. Onunla evlendiğimden beri ilk defa dokunuşumdan tiksiniş gibi görünüyordu. Bu, rol yapma veya utançalık değildi; yanında olmamı istemiyordu. Geriye doğru bir adım attım.

Suratındaki bütün kaslar gerildi ve, “O öncedendi,” dedi tükürürcesine.

Doğru, evimizdeki Catalina...

Karım için hissetmeye başladığım o tuhaf takıntıyı birazcık da olsun azaltmak için iyi olabilir diye düşünmüştüm. Ama doğruyu söylemek gerekirse deneyimlediğim en kötü cinsel ilişkiydi ve buna değmemiştir.

Ona duygularımı göstermek istemiyordum, bu nedenle odaya geri döndüm. Neden bahsediyordum ki ben? Bu tuhaf kıza karşı hiçbir his *beslemiyordum*. Mini barın yanında durdum ve ne olduğunu bile bilmediğim bir alkol şişesinin kapağını açarak bir yudum aldım. Beni odaya kadar takip ederken Kızıl’ın bütün vücudundan öfke fışkırıyordu.

“Yaptığımız her şeyin bir hata olduğunu söylüyorsan, kimi becerdiğim umurundaymış gibi davranma, Sparrow. İhanete uğramış eş gibi davranmayı kes.”

“Senin başkalarıyla sevişmen umurumda mı zannediyorsun?” Öfkeyle kollarını kaldırdı. “Bunu şu ana kadar anlayamadıysan suç sende, Brennan. Cinsel yollarla bulaşan bütün hastalıkları kapsan bile umurumda olmaz.”

Elimde şişeyle onun dibine kadar girdim. “O zaman neden bahsediyorsun? Neden şu anda bu kadar öfkelisin?”

“Siktir et!” dedi. Beni geriye doğru iterken gözleri parlıyordu.

Siktir, neredeyse ağlayacaktı. Kızıl, benimle evlendiğinde, yapabileceği tek şeyin ağlamak olduğu zamanlarda bile bir damla gözyaşı dökmemişti.

Öfkemin birden yok olduğunu hissettim. “Ne oldu?” diye sordum. Sesim o kadar yumuşaktı ki ben bile şaşırmıştım. “Neden bu kadar kötü oldun?”

“Sanki umurunda da... Benimle hiçbir şeyi paylaşmıyorsun, bana hiçbir şey söylemiyorsun.” Yanaklarındaki gözyaşlarını elinin tersiyle silerken, bunu onun yerine yapmak isteyen parçamdan nefret ettim. “Beni yalnız bırak,” dedi.

“Saat dokuzda rezervasyonumuz var.”

“Aç değilim,” diye homurdandı.

“Miami’deki en iyi yer burası, iki Michelin yıldızı var. Benden ömrün boyunca nefret edebilirsin ama kocanın işletmediği, dünya markası bir restorana bir daha zor gellersin.”

Neden onu benimle yemeğe çıkması için ikna etmeye çalışıyordum ki? Otel barında daha iyi giyimli ve daha uyumlu bir kadın bulup gecemin tadını çıkarabilirdim. Ama her nedense onun restoranı görünce aklını kaçırmasını istiyordum, çünkü Kızıl bir yemek delisiydi.

Şişeyi elimden çekti ve gözlerinde öfkeyle uzunca bir yudum aldıktan sonra, “İlgilenmiyorum,” dedi soğuk bir şekilde.

Şişeyi ondan geri alarak parmağımı ona doğru salladım.

“Ayakkabılarını giy. Bunu ikinci kez söylemeyeceğim.”

Pekâlâ, bu çok da iyi bir strateji değildi ama beni çok öfkeliendiriyordu.

“Demek öyle? Eğer giymezsem ne yapacaksın? Beni

de Billy Crupti gibi öldürecek misin?” Bana ufacık yumruklarıyla vurdu. Yumrukları zarar veremeyecek kadar küçüktü ama yine de şansını deniyordu. Beni odanın derinliklerine doğru iterek sözlerine devam etti. “Beni ufacık parçalara bölüp denize mi atacaksın? Benden en ufak bir iz bile kalmayacak ama bütün şehir bunun farkında olacak, değil mi?”

Kafamı iki yana salladım, suratımı sıvazlayıp parmaklarımı saçlarımın arasından geçirirken o kadar öfkeliydim ki bir şeylere vurmak istiyordum. Eğer Crupti’den bahsediyorsa kaybedecek hiçbir şeyi kalmamış demektir. Artık korkmuyordu, en azından öfkesi daha ağır basıyor olmalıydı.

Sparrow yemeğe gelmeyecekti ve hayatımda ilk kez, bunu değiştirmek için hiçbir şey yapamayacağımın farkındaydım.

Onun üzerinde gücüm yoktu. Paramı kullanmadığı için onu sınırlayamazdım ve ona zarar vermek istemediğim için canını yakamazdım.

O, bu yıkımı hak etmiyordu, çünkü Catalina değildi.

Sessizce kıyafet odasına girdim, üzerimi değiştirdim, Rolex’imi takarak kolonya sürdüm, saçlarımı düzelttim ve onu alkolle baş başa bıraktım.

Ben otel barına giderken, o, halının üzerine oturmuş, bayılana kadar içmekle meşguldü.

Bar taburelerinden birine oturarak viski istedim. Benden iki sandalye ötede oturan, model vücutlu bir sarışın bana gülümsedi ama ona karşılık vermedim.

İki, üç... dört bardaktan sonra yanıma geldi ve elini uzattı.

“Ben, Kylie,” dedi dudaklarını büzerek ama elini sıkmadım. “Siz de...”

“Üzgünüm, ilgilenmiyorum.”

Çıktıktan iki saat sonra ölümüne sarhoş ve Kızıl durumundan bıkmış vaziyette odamıza geri döndüm.

Onu karanlıkta, koltuğa kıvrılmış yatarken buldum, televizyonun yumuşak ışığı suratının kıvrımlarını aydınlatıyordu. Kafasının altında bir yastık vardı, üzerindeki örtüyü de burnuna kadar çekmişti. Bu gece yatağı paylaşmayacaktık anlaşılan.

“Sana son kez soruyorum. Ne bok olduğunu söyle, Kızıl,” dedim.

“Ne fark edecek ki? Bana gerçeği asla söylemedin, asla da söylemeyeceksin.”

Haklıydı, bunu inkâr etmenin bir anlamı yoktu. Onu her zaman karanlıkta tutmuştum.

“Eşyalarını topla, sabah ayrılıyoruz,” dedim. Vereceği tepkiyi beklemeden yatak odasına yürüdüm.

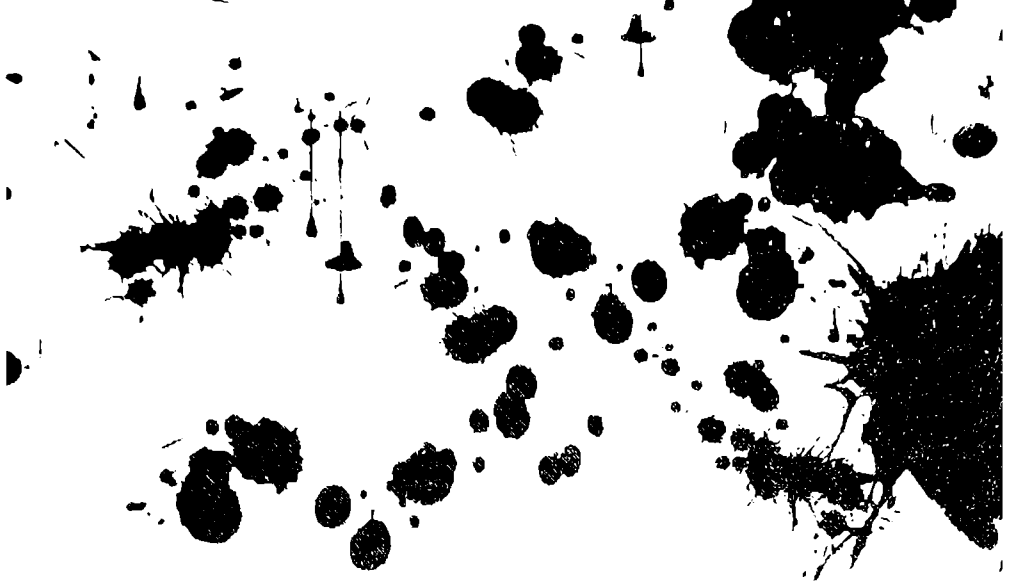
Paddy işi birkaç saate bitecekti, avukatı şu anda para aktarımını yapmak için gereken evrakları imzalattıyor olmalıydı. Ayrıca Van Horn sorununu halletmek için Boston’a geri dönmek zorundaydım. Karımın oynaşma modunda olmadığı kesindi. Hem gerçeği söylemek gerekirse Miami benim gibi birisi için tam bir kâbus demekti.

“Bavulumu hiç açmadım ki,” dedi bıkkın bir sesle.

“Neden?”

“Yirmi dört saat içinde Boston’a geri döneceğimizi biliyordum. Bu, balayı değildi. Hayatındaki her şey gibi bu da işten başka bir şey değildi, Troy,” dedi.

Sesindeki acıyı içimde hissettim.

ON BEŞ

SPARROW

Gri Boston sokaklarının, tuğla binaların ve önüne bakmadan yürüyen yayaların arasından âdeta uçarak geçtik. Alnımı arabanın camına yaslayarak kocamı olabildiğince görmezden gelmeye çalıştım. Onun gözleri yoldaydı ve benimle konuşmaktan vazgeçtiğini biliyordum.

Eve girdiğimizde eşyalarımı yatak odasından misafir odasına taşıdım. Beni durdurmadı. Bir parçam neden bunu daha önce yapmadığımı sorguladı, başka bir parçamsa Troy'la aynı yatağı paylaşmaktan hoşlandığımı hatırlattı bana.

Durumumun ne kadar acınası olduğunun farkındaydım.

Bir sonraki gün Rogue Bis'teki işime başlamaya karar verdim, bir sonraki haftaya kadar beklemenin bir anlamı yoktu. Troy bu kararıma şaşırtıcı bir şekilde itiraz etmeyecek, vardiyamın yarın başlayacağını Brock'a haber verdi. O gece Lucy ve Daisy'yle konuşarak heyecanımı artırmaya çalıştım. Hâlâ tehlikede olduğumu düşünüyorlardı ve polisi aramamı istiyorlardı. Ama ikisi de ipleri kendi ellerine almamaları gerektiğini biliyorlardı. Rivayete göre Troy'un polislerin bazılarıyla ilişkisi çok iyi değildi. Ve arkadaşlarım benim isteklerime karşı gelmezdi. Benim istediğim şey de bununla ilgili hiçbir şey yapmamaktı. Yapmak istemediğimden değildi, sadece bir sonraki doğum gününe kadar hayatta kalmak istiyordum.

Bir sonraki öğlen Troy, Rogue Bis'in yan kapısına giden caddeye, yine trafiği tıkayarak arabasını park etti. Arka koltukta duran sırt çantamı kaptığım sırada kendi tarafımdaki camın tıklatıldığını duydum. Brennan camı açınca Brock'ın suratı dudaklarımın birkaç santim ötesinde belirdi. Kafası arabanın tavanına çarptı ve nefesimi kesen tatlı bir gülümsemeyle bana baktı.

“Bakıyorum Brennan çiftine güneş çok yaramamış.”

Yaramamakla kalmamıştı; hâlâ yeni boyanmış bir duvar kadar beyazdım.

Troy'un suratında şeytani bir gülümseme belirdi. “Daha ilginç şeyler yaptık da ondan,” dedi.

Evet, mesela otelin iki farklı kanadında sarhoş olup birbirimizden nefret etmek gibi.

Brock'ın önünde neden bir çiftmişiz gibi davrandığı konusunda hiçbir fikrim yoktu ve benden sakladığı onca şeyden sonra, bu davranışının sebebini anlama şansım da yoktu.

Brock'ın hâlâ orada olduğunu sallamadan kapıyı açtım ve arabadan inmeden önce, “Beni buraya kadar bırak-

nıgım için teşekkür ederim,” diye homurdandım.

Brock geriye doğru adım attı, bakışları Troy’un bacağıma koyduğu eline gitti. Troy onunla yemek yemeyi reddettiğimden beri bana ilk defa dokunuyordu.

“İyi çalışmalar, Kızıl,” dedi.

Niye birdenbire bu kadar tuhaf davranmaya başlamıştı ki? Daha doğrusu, neden sanki birbirimize karşı saygılıymışız gibi konuşuyordu? Gözlerim onun suratıyla eli arasında gidip geldi. “Her neyse,” dedim ve o, bu ufak hareketini *hoşça kal* öpücüğüyle tamamlamadan önce arabadan dışarı attım kendimi.

“Brock,” dedi Troy havlarcasına ve Brock, kafasını yeniden arabanın içine soktu. Troy’un Maserati’sinin arkasında bir araba kuyruğu oluşmaktaydı, bu nedenle boyum utançla kızarmıştı. “Kulübede lazımsın.”

Brock inledi. “Burada işim var. Akşam orada olurum.”

Troy öfkeyle direksiyonu tutarak bana baktı, sonra bir anda rahatladı. “Bir saat sonra gel, sana ihtiyacım var. Yanında aletlerini de getir.”

Bu sözlerden sonra Brock sırtını dikleştirdi ve yanıma geldi, Troy’sa yerinden kıpırdamadı.

Rogue Bis’e girerken Brock kapıyı benim için açtı. Başlamadan önce imzalamam gereken kâğıtlar vardı, bu yüzden beni arka koridordan geçirdi.

“Kulübenin neresi olduğunu, Troy’un bahsettiği aletlerin ne olduğunu sormayacak mısın?” diye sordu.

“Bilmediğimi nereden biliyorsun?”

Kusursuz suratında ufak bir gülümseme belirdi. “Çünkü kocanın sır saklamakta çok becerikli olduğunu biliyorum. Özellikle de senden.”

Troy’un benden bir şeyler gizlediği doğrudu. İlk başta evlenme sebebimizi gizlemişti, bunu biliyordum. Ay-

rica bir de Paddy meselesi vardı... Onu düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyordu.

Gözlerimi devirerek bıkkınlık numarası yaptım. “Teşekkürler ama almayayım. Bu konuda karanlıkta kalmaktan gayet memnunum. Siz yasaları istediğiniz kadar çiğneyebilirsiniz. İşin içine beni de katmanıza hiç gerek yok.”

“Yaptığım şey bu değil. Yasaları çiğnemem ben,” dedi. Cam bir kapının önünde durdu. İçeride hoş görünümlü bir ofis masası, birkaç fotoğraf ve deri sandalyeler vardı. Gri duvarları tuğladandı.

“Ama sözlerini tutmuyorsun,” diye meydan okudum ona. Bütün bu gücün nereden geldiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Belki de patronu tarafından hırpalanmaktan bıkmıştım. “Miami’ye gitmeye degeceğini söylemiştin ama berbattı.”

“Geri döndüğünde seni neşelendireceğimi söylemiştim. Kötü zaman geçirdiğin için çok üzgünüm, tatlım.”

“Bana tatlım deme,” dedim ve kapıyı açarak ofisine girdim. Masanın önündeki sandalyelerden birine oturdum. “Şu işi bitirelim.”

İşin başlama saatinden neredeyse yüzyıllar öncesinden restorana geldiğim için mutfakta Pierre’i karşılayan ilk kişi de ben oldum. Kısa boylu şişman adam, suratında bir hırlamayla bana doğru gelirken, kalın ve siyah bıyığını parmaklarıyla düzeltti. Oturduğum süt kasasının üzerinden fırlayarak ona hevesli bir gülümsemeyle baktım ve, “Merhaba!” diye cıvıladım.

“Bak sen, Bayan Kayırmaca gelmiş. Bir sonraki hafta başlayacağını zannediyordum,” dedi. Büyükçe bir ocağa yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu ve benim 1.60’lık boyumdan daha kısa olmasına rağmen fizik kurallarını bir şekilde ihlal ederek bana tepeden bakmayı başardı.

İçten içe yüzümü buruşturdum ve gülümsemem kayboldu. “Sıkı çalışıp, burada sadece kocam yüzünden bulunmadığımı göstermeye hazırım,” dedim.

“Doğru,” dedi ocaktan bana doğru gelerek. “Burada olmanda Greystone’un payı da var. Sana bir çalışma alanı seçtirmemi söyledi. Demek mutfağıma hükmedebileceğini düşünüyorsun, öyle mi?”

Alnımı kırıştırarak geriye doğru bir adım attım. Eğer ona seçim yaptırmasını söylediyse bütün kontrol Brock’ta demekti. Troy’un bana kolay yolu sunmayacağını biliyordum, bunu yapmak onun tarzı değildi. O ‘bırak çalışsın’ tarzında bir adamdı. Brock’sa tatlı, yardıma hazır bir centilmendi; kesinlikle anneyle tanıştırılabilecek tarzda bir adamdı, eğer annem olsaydı tabii.

“Beni nereye isterseniz koyabilirsiniz, ağır işten korkmuyorum, şef,” dedim çenemi kaldırarak.

Pierre bana doğru bir adım daha atıp gülümsediğinde buram buram sigara kokan nefesi yüzüme çarptı. “Göreceğiz.”

Düzinelerce balık temizledim, Pierre’in bana verdiği görevleri yetiştirebilmek için ellerimi incecik temizleme bıçağıyla kesip durdum. Vardiyam bittiğinde Edward Makaseller’le taş-kâğıt-makas oynamışım gibi görünüyordum. Morarmış ve yarılmış parmaklarımla mutfağın temizlenmesine yardım ettim, hatta ocağı bile ovdum.

Saat on birde restorandan ayrıldım ve Rogue Bis’ten eve doğru yürümeye başladım. Aradaki mesafe az değildi ama evin yolu kalabalık ana caddelerden geçiyordu ve düşünmem gereken çok şey vardı. Lacivert kapüşonluma iyice sarındım. Bu, Boston’da son elli yıldır görülmüş en soğuk temmuz ayıydı ve özel hayatımın mahvolmasına da müthiş uyuyordu. Çantamı omzuma attım ve Brennan’ın evine doğru yürümeye başladım. Pahalı dükkânlarla ga-

lerilerin önünden geçerken yorgunluktan bacaklarım titriyordu. Tuhaf yaz serinliğinden korunmak için ellerimi ceplerime sokarak yürümeye devam ettim. Hızlanarak köşeyi döndüm ve onu gördüğümde olduğum yerde donakaldım.

Bana gülümseyerek elini uzattı, balık gibi koktuğumu, yaptığım şeyin yanlış olduğunu, elini tutmamla başıma bela alacağımı bilmeme rağmen elimi avucuna koydum.

“İşteki ilk günün nasıldı?”

“Brock,” dedim yutkunarak. Burada ne işi vardı? Ailesinin yanında veya kocamla beraber kulübede olması gerekmez miydi? Hatta burası dışında herhangi bir yerde olması daha mantıklı olurdu. Biz arkadaş değildik, ona kötü davranıyordum ve beni önemsememesi gerekiyordu.

Ama lanet olsun ki adam çok taştı. Sokak lambasından gelen yumuşak sarı ışık suratındaki bütün yakışıklılığı ortaya çıkarıyordu ve spor ceketıyla tam bir model gibi görünüyordu.

“Kahve içer misin?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım. “Teşekkür ederim ama eve gitsem daha iyi olacak.”

“Sıcak çikolata o zaman,” dedi. Bir adım yaklaşarak elini sırtıma koydu, o anda geri çekilmememin tek nedeni şaşkınlıktı. “En sevdiğinin o olduğunu biliyorum,” diye ekledi.

Bunu bilmesi çok tuhaftı ama ona uydum, çünkü eve gitmek çok da iç açıcı değildi. Ya boş bir evle ya da içinde bu sıralar baş düşmanım haline gelmiş Troy’la karşılaşacaktım.

Hem oldukça yoğun geçen ilk iş gününden sonra, soğuk bir Boston gecesinin ortasında sıcak çikolataya hayır diyemezdim.

Brock’la beraber yakındaki ufak bir kafeye girdik ve kırmızı koltuklu bir masaya oturduk. Ben sessizce sıcak çikolatamı içerken, koltuğun yanındaki müzik kutusuyla oynadım. Brock çok yakışıklıydı ve bana iyi davranıyordu. Bu çok kötü bir kombinasyondur, evli bir adamı istemenin yanlış olduğunu biliyordum, bu yüzden bunu yapamazdım.

Müzik kutusuna bozuk para tıktırarak inatçı bir şekilde şarkıları değiştirirken kaşlarımı çattım. Bir anda New Order’ın ‘Bizzare Love Triangle¹¹’ isimli şarkısı bangır bangır çalmaya başladı; tamamen kazara tabii ki.

“Bana kendinden bahsetsene,” dedi. Öne doğru eğilerek gözlerime bakmaya çalıştı.

Çıplak bedenimi nasıl süzeceğini hayal etmeden o gri gözlerine bakamıyordum. Troy’un buz mavisi gözleri kadar etkili olurlar mıydı acaba?

Homurdanarak müzik kutusuna odaklandım. “Neden ki? Benimle ilgili her şeyi biliyormuş gibi görünüyorsun zaten. Troy’un benimle evlenme sebebi, en sevdiğim içecek...”

Bunun beni uyandırması gerekiyordu ama şu son birkaç haftada o kadar çok şey olmuştu ki, Brock düşündüğüm en son şeydi, çünkü zararsız görünüyordu.

Sahte memeleri ve ufak çaplı bir vazoyu boyayacak kadar makyajlı olan orta yaşlı bir garson kadın yanımdan geçerken Brock’ı gözleriyle soyarak, onun muhteşem görüldüğünü bir kez daha gereksiz şekilde kanıtladı. Kadın, üç tane ergen kızın oturduğu yan masaya doğru eğildi. Kızlar koltuklarına gömülmüş, Brock’ı kesip duruyorlar, aralarında fısıldaşıyorlardı. Onları suçlayamadım.

“Sadece seninle ilgilenmeyi, Troy söz konusu olduğunda yalnız olmadığını bilmeni istiyorum. Ben, senin yanımdayım.”

11 Türkçesi ‘Tuhaf Aşk Üçgeni.’

Kafamı iki yana sallayarak homurtuyla güldüm ve yandaki kaptan birkaç tane şeker paketi alarak açtım. “Neden beni umursuyormuş gibi davranıyorsun, Brock? Birbirimizi tanımıyoruz, hem benimle flört edecek halin de yok. Sonuçta evde seni bekleyen bir karın ve çocuğun var,” diye hatırlattım ona.

Onun bu ilgisi beni öfkelenlendirmeye başlıyordu, çünkü herhangi bir dayanağı veya geleceği yoktu.

Brock ileri uzanarak, işaret parmağını masaya döktüğüm şekerlerin üzerinde gezdirdi. Sonra o parmağı alt dudagımda dolaştırdı. Gözlerimiz buluştuğunda dudagımın üzerindeki şeker taneciklerini hissedebiliyordum. Elini aniden çekti, masanın üstünden uzanarak yakamdan tuttu ve beni kendine, dudaklarına yapıştırdı.

Beni sertçe öperken hiç tereddüt etmeden dilini ağzımın içine daldırdı. Yüzümü avuçlarının arasına almıştı. Şekerin tadı dillerimizin arasında patlarken midemde kelebekler uçuşuyordu. Diğer masalardaki kızların hayranlık ve kıskançlıkla dolu iç çekişlerini duyabiliyordum. Onun dokunuşundan kurtulduktan sonra, durduğunu sandığım zaman hızla ilerlemeye başlar gibi oldu.

Ayağa fırladım, başım dönüyordu. Halüsinasyon görmediğimden emin olmak için elimi yanağıma bastırdım. “Ne oluyor?” dedim nefes nefese.

Suratında huzur dolu bir gülümsemeye orada oturmaya devam etti. “Seni umursamadığımı söylemiştin, gördüğün gibi umursuyorum. Ayrıca seninle flört etmediğimi de söylemiştin ve... ediyorum.”

“Sana evli olduğunu hatırlatmak için iyi bir zaman değil mi bu?” dedim. Ayağımı yere vurdum, vücudumdan sıcaklık yayılıyordu. Öfkeleniyor muydum, yoksa azıyor muydum belli değildi.

Kesinlikle öfkeleniyordum.

“Sadece oğlum Sam için süren bir evlilik. Cat’le bir çift değiliz,” dedi bir kaşını kaldırarak.

“Benim parmağında hâlâ yüzüğüm var ama,” dedim. Sırt çantamı aldım ve cep telefonumla diğer eşyalarımı içine tıktırdım.

Parmağını şekerin üzerinde bir kez daha gezdirdikten sonra ağzına götürdü ve emip yavaşça bıraktı. “Siz de gerçek bir çift değilsiniz ki,” dedi her kelimenin üzerine bastırarak. “Onlar için hiçbir şey yapmak zorunda değiliz. Kendimizi düşünebiliriz.”

Hafifçe homurdandım, Troy’un sırları nedeniyle kafam zaten allak bullak olmuştu, içine düştüğüm şu durum da elimde patlayacak bir felaketten başka bir şey değildi. İyi bir kalbi ve güzel bir suratı olsa bile Brock’ı istemiyordum. O, Cat’e aitti ve en önemlisi de Sam’in babasıydı.

Arkamı dönüp çıkışa doğru yürürken, “Bana bir kez daha dokunursan patronuna söylerim,” dedim. Kafenin kapısı caddeden geçen birinin suratına neredeyse çarparken, Brock’ın bakışlarının sırtımı delip geçtiğini hissettim. Yerinden kalkmamıştı, yaptığı şeyin yeterli olduğunu biliyordu. İçime tohumunu ekmişti; işlevi yerinde cinsel organları olan bütün kadınlar gibi onu kestiğimi ve istersem onu elde edebileceğimi bildiğimi biliyordu artık.

Kafenin önünden hızla uzaklaşırken onun suratında salak bir sırıtışla arkasına yaslandığını, şekerle kaplı parmağıyla dudaklarına dokunduğunu gördüm.

Nefes bile almadan eve kadar koştum ve içeri girdiğimde yaptığım ilk şey buz gibi bir duş almak oldu.

Brock, benim istediğim son şeydi ve bana gereken ilk şey Troy’un ihanetiyle yüzleşmekti.

ON ALTI

TROY

Salak herif!

Tam gecenin ortasında, gizli kulübedeki masanın üzerinde duran telefona emeklemeye çabalayan Flynn Van Horn ayakkabılarıma kustuğu sırada geldi.

Çalışanıma kapıyı açmak için kusmuğun üzerinden geçerken, “Lanet olası keş,” diye mırıldandım. Brock, suratında salakça ve kendini beğenmiş bir ifadeyle kapının diğer tarafında duruyordu. Arabasının farları hâlâ açıktı ve çevremizdeki tepeleri aydınlatıyordu.

Aslında babam, Berkshire’ın tam ortasında, medeniyetten ve Boston’dan uzaktaki bu yeri Robyn’le vakit geçirmek için almıştı. Burası bana kaldığında, kulübeyi çoğu zaman işlerimi halletmek için kullanmaya başla-

miştım. Şimdi de elimde *detoks* yapmam gereken bir kez vardı ama bir uyuşturucu bağımlılığının nasıl iyileştirildiği konusunda hiçbir bok bilmiyordum.

İşte bu yüzden yanımda Brock vardı.

Flynn'in babası George Van Horn, oğlunun normal rehabilitasyon merkezlerine gidemeyeceğini söylemişti, çünkü insanlar onun ezik oğlunun ne halt yediğini öğrenbilirlerdi. Ben de onu buraya getirmiştım; bu duvarların arasında duyulan sırlar asla dışarı çıkmazdı, büyüklü küçüklü, pis ve delice sırlara tanıklık etmişti kulübe. İcabına bakmam gereken şantajcı metresler, şehirden atmam gereken çete üyeleri, ortalıktan bir süre yok olması gereken zengin insanlar...

Yemin ediyorum, eğer bu duvarlar konuşsaydı, Boston Karakolu üç asır boyunca işin içinden çıkamazdı.

“Bir saat sonra dedim, dokuz değil,” diye söylendim dişlerimin arasından öfkeyle. Brock elinde *spor* çantasıyla yanımdan geçerek içeri girdi. Aşırı derecede mutlu görünüyordu, *ne bok yemişti acaba?*

Tam o sırada Flynn yeniden öğürmeye başladı, masaya tutunarak ayağa kalkmaya çabaladı ama yüzüstü yere düştü ve bir kemiğin kırılma sesi bütün kulübeyi kapladı. Kafamı iki yana sallayarak, babamın metresinin seçtiği ve her oturduğumda gıcırdayan sarı koltuğa çöktüm. Robyn'in zevki berbattı; her tarafta serili olan örgülü halılar, ahşaptan yapılmış bir mutfak ve ahşap duvarlarda asılı duran bir sürü geyik kafası... Kulübe, Stephen King kitaplarındaki katillerin kurbanlarını öldürdükleri yerlere benziyordu.

Brock ona bakmak için yere çömelirken, “Öleceğim!” diye bağırdı Flynn. Brock zayıf oğlanın başında durarak onunla sakince konuştu ve fiziksel durumunu saptamak için ona neler yapacağını açıkladı.

Gerçeği söylemek gerekirse Flynn'e inanıyordum. Köhne dairesine adımımı atıp, pis çarşafının üzerinde becermeye çalıştığı ama başaramadığı keş kız arkadaşından onu söküp aldığı andan itibaren titremeye, kusmaya ve kontrolsüzce ağlamaya başlamıştı. Kulübeye giden yol boyunca hasta olduğunu, bir sonraki dozunu alması gerektiğini mırıldanmıştı. Doktor değildim ama teninin mavi olması onun fiziksel durumu konusunda bana zerre kadar umut vermiyordu.

Brock, Flynn'in yanından kalktı ve siyah, lastik eldivenlerini çıkararak, "Hastaneye gitmesi lazım, hem de şimdi," diye beyan etti.

Homurdanarak, önümde duran tabureyi tekmeledim.

Flynn'i acile götüremezdim, Brock da bunu biliyordu. Bana çocuğu sessizce ve gizlice düzeltmem için para verilmişti. Başarısızlık benim işimde kabul edilemezdi.

Flynn şu ana kadar bir işaret beklemiş gibi halıda bayılıp kaldı, ağzının kenarından bir kusmuk çizgisi akarak yanağının altında birikti ama kusmukta sıvıdan başka bir şey yoktu. Gözleri kapandı ve nemli alnında soğuk bir ter tabakası birikti.

"Siktir!" diyerek yerimden kalktım, yanına çömelip iki parmağımı boynuna bastırdım. Hâlâ hayattaydı, nabızı çok hafifti ama yaşıyordu. "Hastane olmaz. Burada hallet," dedim.

"Çok tehlikeli."

"Babası onun halka açık bir hastanede iyileşmesinden-se ölmesini tercih eder. Kuralları biz koymuyoruz."

Brock omzunu duvara dayamış vaziyette bana sert bir şekilde baktı. "Kalp krizi geçirebilir," diyerek karşı çıktı. "Ona sıcak bir banyo yaptırıp, ishal ilacı verip, yer fıstığı ezmeli sandviçle besleyerek iyileşmesini bekleyemeyiz, çok riskli. Bunu yapmayı vicdanıma yediremem."

Öfkeli bir şekilde yüzümü sıvazladım. Aramızdaki mesafeyi iki adımda kapattım ve ensesinden tutarak yüzünü yüzüme yaklaştırdım; resmen burun buruna gelmiştik. “Vicdanın zaten yeterince lekeli, nonoş çocuk. Sana söyleneni yap,” diye tısladım.

Gözlerini kısıtı ve birbirimize baktık, sonra Flynn’e geri döndü. Spor çantasının – namıdiğer detoks aletlerinin – fermuarını açarak bir şırıngayla ufak bir şişe çıkardı. Bakışlarımı onlardan çektim ve gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım. Flynn’in keskin bir iç çektiğini, Brock’ın plastikle ve ilaç kutularıyla oynadığını duydum.

Zengin çocuklarının ağır mallarla fingirdeşme eğilimi vardı ve Brock nasıl detoks yapılacağını biliyordu. Hiç değilse bir işe yarıyordu.

“Kızıl’ın ilk günü nasıldı?” diye sordum. Umurumda olduğu için değil, Sparrow’un kime ait olduğunu ona hatırlatmak için sormuştum. Gözlerim kulübenin dışında, soğuk yağmuru aydınlatan arabanın farlarındaydı. Yazın soğuk olmasını seviyordum, sanki evren benim yanımdaymış gibi hissettiriyordu.

“Neden kendisine sormuyorsun? Aranız iyi sanıyordum,” dedi Brock eğlenircesine.

Ona döndüğümde, Flynn’i koltuğa yatırmasına yardım etmemi işaret etti. Ben kollarından, o da ayaklarından tuttuk ve çocuğun gevşek vücudunu sarı koltuğa yatırdık. Brock yatak odasına gitti ve bir battaniyeyle geri dönerek Flynn’in üzerini bir bebek gibi örttü.

Her şey tamamlandıktan sonra koltuğun yanındaki tabureye oturarak kafasını ellerinin arasına gömdü. Sonra bir sigara yaktı ve yanmakta olan kibriti Flynn’in üzerine attı. Kibrit genç çocuğun teninde zıpladı ve çıplak bileğinin üzerinde yavaşça söndü, yandığını hissedemeyecek kadar baygındı.

Doğru, Brock'ın 'iyi çocuk' maskesi benimleyken her zaman parçalanırdı. Ben, Catalina, Maria veya Kızıl değildim, tıpkı onun gibi bir şerefsizdim ve bu yüzden beni etkilemesi mümkün değildi. Onun kim olduğunu zaten biliyordum ben; David Lynch'in Mavi Kadife filminin ilk sahnesindeki altı böcekli güzel bahçeydi. O etkileyici Hollywood gülümsemesi içten içe kokuşmuş olan benliğini gizliyordu.

"Miami'den çok öfkeli dönmüş," dedi yere bakarak. "Bana, ona herhangi bir şekilde acı çektirmediğini söyle, çünkü onu koruyacağına dair söz verdim."

Ona *neyin* sözünü vermişti? Benim işime ne hakla karşıyordu ki şimdi?

Mutfak tezgâhına yaslanarak, "Ya tam da bunu yaptırısam?" dedim alayla. "Ya bütün amacım ona hayatı zehir etmekse? Bunun üzerinde herhangi bir gücün varmış gibi davranma, Brock."

"Ah, ama yanılıyorsun." Kafasını kaldırdı ve sigarasının dumanını tam suratıma üfledi. "Senin kirli çamaşırlarının tamamının bende olduğunu unutma. Onunla neden evlendiğini ve annesine ne yaptığını biliyorum. Hatta hakkında, onun kadar masum birinin seni gördüğü anda ters yöne kaçmasını sağlayacak kadar çok şey biliyorum. Şimdi, izin ver kendimi açıklayayım." Üflediği duman bulutunun arkasından sırttı. "O kıza zarar verirsen bütün sırlarını açık artırmaya çıkarırım, ikimiz de ne kadar çok talibin olacağını biliyoruz. Anladın mı?"

Beni tehdit mi ediyordu ciddi? Benim kim olduğumu, ona ne yapabileceğimi unutmuş muydu? Benden maaş aldığını; karısının lüks saçmalıklarının, oğlunun okulunun ve bütün o lanet David Beckham özentisi olan şeylerin parasını benim ödediğimi hatırlamıyor muydu?

Net düşünmeden, hatta hiç düşünmeden ona saldır-

dım ve yumruğumu suratına gömerek onu hazırlıksız yakaladım. Yumruğun kemiğe vurma sesi odada yankılandı. Brock sigarasını yere düşürdü ve sallanarak ayağa kalktı. Yumruğunu sıkıp bana atılmaya çalıştı ama onu savuşturdum ve yediği yumruktan dolayı kafası bulanmış vaziyette yere yığıldı. O, homurtular çıkararak yerde yatarken burnundan kanlar saçılıyordu. Ona tepeden baktığımda cenin gibi kıvrıldı, ben de mendilimi çıkararak elimdeki kanı temizledim. Beni daha iyi duysun diye *çalışanımın* yanına çömeldim ve suratını havaya kaldırarak gözlerinin içine baktım.

“Sırlarım söz konusu olduğunda benim gibi birini tehdit etmezdim. Sırlarımın bu kadar uç noktada olmasının sebebinin uç şeyler yapmam olduğunu unutma. Benim yaptığım şeyleri yapan birisiyle papaz olmayı istemezsin. Eğer benim üzerimde herhangi bir gücün olduğunu düşünüyorsan...” Homurtuyla güldüm ve boğazını sıkıca tuttum. “Bu, sana pahalıya patlayan bir hata olur ve bedelini asla ödeyemezsin.”

“Siktir git,” dedi.

Brock’ın tükürdüğü kan suratımı teğet geçti. Gözleri sulanmıştı ve güzel suratı tamamen sıçmıştı.

Boynunu bıraktım ve ona umursamaz bir gülümsemeyle bakarak, düşürdüğü sigarayı yerden alıp dudaklarının arasına yerleştirdim. Sanki kırk yıllık arkadaşmışız gibi omzunu sıvazlayarak, “Güzel sohbetti, dostum. Şimdi git de şu lanet farlarını kapat, bir süre burada kalacaksın,” dedim.

Kapıyı arkamdan çarpıp kapattım ve iç çektim. Flynn’e yardım etmeye çalışmak için bu bok çukurunda zaman geçirmek zorunda kalacaktık ama bu, Brock salağına tahammül edeceğim anlamına gelmiyordu. Bir anda birisinin kafasını kırma isteği bütün bedenimi kapladı ve

listemi cebimden çıkarıp yeniden gözden geçirdim.

~~1. Billy Crupti~~

~~2. Peder McGregor~~

3. Billy'i kiralayan puşt?

Paddy'nin hayatımda kopardığı fırtına orijinal hedefimi tekrar gün yüzüne çıkarmamı sağlamıştı. Göreviniz *ölümün* intikamını almak olduğu zaman *hayatın* içinde kendinizi kaybetmeniz çok kolaydı. Ama babamı öldürten adamı yakalamak hâlâ ilk hedefimdi, beni hâlâ hayatta tutan şeydi.

Sarı kâğıdı yumruğumda ezerek cebime geri koydum. Çok yaklaşmıştım, biliyordum, iliklerime kadar hissediyordum bunu.

Ve hiç merhamet göstermeyecektim.

ON YEDİ

SPARROW

ALDATMADIN.

Ayaklarımla asfaltı döver gibi yürürken, Non-point'in 'Alive and Kicking' şarkısı kulaklığımda kükrüyordu. Soğuk şafak havasını içime çektim. Malborough Sokağı'na doğru dönerken hızlanınca kaslarımın gerildiğini hissettim.

Ayrıca evden çıktığı her sefer çükünü gezmeye götüren kişi sahte kocan. Brock'ın seni öpmesini istemedin, hiçbir şey başlatmadın, hatta böyle bir şey olacağını düşünmedin bile. Brock'ın aldatması senin meselen değil.

Ayaklarım yanıyor, nabzım hızla atıyordu. Karşıdan karşıya geçerek evin yoluna döndüm.

Troy'a söylemene gerek yok, söylersen başına bela açarsın, zaten evde yeterince gerginlik de var.

Bizim apartman kompleksimize giden kapının önünde durarak nefesimi kontrol etmeye çalıştım. Kendimi bok gibi hissettirse de Troy’a Brock’la olanları anlatmayacaktım.

Kapıyı açtığımda Troy evdeydi, ben sabah koşuma çıktıktan sonra gelmiş olmalıydı. Bir önceki gün giydikleri hâlâ üzerindeydi, koltukta uzanmış, viski içiyordu.

Ona selam vermedim. Duş alıp misafir odasındaki yatağımı düzelttim, kendime sıcak çikolata yapmak için mutfığa geri döndüğümde o hâlâ aynı pozisyonda yatıyordu. Çok yorgun görünüyordu, ama Paddy Rowan olayından sonra ona besleyebildiğim bütün sempati kaybolmuştu. Suyun kaynamasını beklerken kalçamı mutfak tezgâhına dayadım.

“Sana da merhaba,” diye homurdandı içkisini içerek.

Ona cevap vermedim. İsa aşkına, saat sekizdi, içmek için o kadar erken bir saati ki...

“Bir teras evde yaşayan ve hayalindeki işe sahip olan birisi için biraz nankör değil misin sence?” diyerek bardağının içinde çevirdiği kehribar rengi sıvıyı inceledi.

Kafamı geriye atarak acı bir şekilde güldüm ve destek almak için tezgâha tutundum. “İyiymiş, Troy. Bakıyorum geceyi birlikte geçirdiğin metresin kafana bir sürü tuhaf fikir sokmuş. Minnettar hissetmem için bir şeyi *istemem* gerekiyor, farkındasın değil mi? Sen, beni kaçırmadan önce kimse bana fikrimi sormadı, ikimiz de burada kendi rızamla kalmadığımı biliyoruz. Bu yüzden, beni burada tutma sebebini neden anlatmıyorsun? Süper bir hikâyeye olduğundan eminim,” dedim. Tezgâha dönerek sıcak çikolatamı hazırladım. “Evet, seni dinliyorum,” diye ekledim. “Eminim cidden çok iyi bir hikâyedir.”

L şeklindeki koltuktan kalktı. Altın rengi granit fayanslardaki çıplak ayak seslerinden bana doğru geldiğini

anladım. Kendisine bir fincan kahve koyarken dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. Bu konuşmanın onun hoşuna gittiğini biliyordum. Kavgalarımız onu şarj ediyordu sanki, şu an bile biraz kestirmiş gibi iyi görünüyordu.

“Bu aralar kimi becerdiğimle çok ilgileniyormuş gibi görünüyorsun. Kışkandın mı, Kızıl? Sana daha önce söyledim, beni kişisel ihtiyaçlarını karşılamak için kullanabilirsin. Teklifim hâlâ geçerli.” Kolunu bilerek benimkine sürttü.

“Merak etme, senin aldatma fikrine alışkınım ben. Dün gece kiminle birlikte olduğun da umurumda değil,” dedim. Misafir odasına kaçma niyetiyle kupamı elime aldım ama elini koluma koyarak beni durdurdu.

Dokunuşu sanki bana zarar vermemek için fazladan çaba harcıyormuş gibi yumuşaktı ama aynı zamanda da sıkıydı. “Seni asla aldatmadım, çünkü biz birlikte değiliz, bir çift değiliz. Bunu sen de biliyorsun. Eğer birlikte olsaydık başka kadınlara bakmazdım bile,” dedi.

Tıpkı onun da yapmayı çok sevdiği gibi, “Ama birlikte değiliz. Bu yüzden gecenin çok eğlenceli geçtiğine eminim,” diye tısladım suratına.

“Dün hiç kimseyle birlikte değildim. İşle ilgili bir meseleyi hallettim.”

Bana dokunan ele baktım, yumrukları kırmızıydı, parmaklarının arasında kurumuş kan vardı. Ona zor zamanlar yaşatan tek kişi ben değilmişim gibi görünüyordu. Kirpiklerimin arasından bedenini taradım. Dün gece hiç kimseyle birlikte olmadığı doğru gibi görünüyordu ve her ne kadar nefret etsem de bu, bana birazcık daha iyi hissettirmişti.

“Yumruklarını kanatan kişi her kimse umarım sana birkaç darbe indirmeyi başarmıştır,” dedim.

Suratında tekinsiz bir sırıtış belirdi. “Kim, Brock mı?

Bana zarar vermesi için önce biraz adam olması lazım. Onun adam olamayacağını bildiğim için de seni kendim uyarıyorum; ondan uzak dur.”

Suratımdaki kanın çekildiğini hissettim, ağzım birden kuruyuverdi. Öpücüğü nereden biliyordu? Brock ona söylemiş miydi? Hayır, Brock’ın bunu yapmak için herhangi bir sebebi yoktu. Ayrıca kocamın bana karşı hisleri hakkında herhangi bir yanlışlığı içine girmememe rağmen, Brock’ın beni öptüğünü bilseydi sadece yumruklarla durmayacağından emindim.

Hayır, hâlâ hiçbir şeyden haberi yoktu.

Suratımı inceledi, eli hâlâ kolumdaydı. Kendimi elinden kurtararak omuzlarımı silktim. Şimdi kim kıskanç davranıyordu acaba? Onun beni umursadığını, hiç değilse *umursayabileceğini* görmek bana iyi gelmişti.

Ondan nefret ediyordum ama odaya ne zaman girse içim alevleniyordu. Troy, içimdeki vahşi ve arzulu şeyi Brock’ın hiçbir zaman yapamayacağı şekilde uyandırıyor-du. Brock’ın daha nazik, daha hoş görünümlü ve temelde daha iyi bir sevgili seçeneği olması önemli değildi. Vücudumun şehvet ve korkuyla kaplanmasını sağlayan tek kişi Troy’du, kanım sadece onun için kaynıyordu, çünkü ona karşı hislerim çok karmaşıktı.

Üstelik en kötüsü Troy’un da bunu bilmesiydi. Onu ne kadar çok istediğimin, ona ait olduğumun farkındaydı.

“Durmazsam ne olur? Brock’la beraber çalışıyoruz,” dedim diklenerek.

“Durmazsan...” Bir adım attı, kanlı eliyle yanağımı ve boynumu okşarken dokunduğu yerler arzu ve heyecanla yandı. “İkinizin daha az zaman geçirmesini sağlamak zorunda kalırım.”

“Beni kovacak mısın?” diye sordum. Boğazımdaki öfke yumrusunu yuttum ve bakışlarımı onun buz mavisi

gözlerinden ayırmadan diindik durdum.

@kaktusun

“Sana bunu yapmam, karıcığım,” dedi.

Dudakları benimkilerin üzerindeydi neredeyse, mavi gözleri benim yeşillerimden hiç ayrılmamıştı. Geriye çekilerek kahvesinden bir yudum aldı, boşta kalan eli de bedenimde gezinmeye, belime doğru inmeye devam etti. Geri çekilmeyi istememe rağmen bunu yapmadım.

“Hayır, Brock’ı kovarım. Merak etme, küçük Sammy’yi desteklemeye yetecek kadar para veren bir iş anında bulurum ona. Sonuçta Catalina çalışmıyor ama dışarı çıkıp zamanını verimli bir şekilde harcamayı da seçebilir elbette.”

İsa aşkına, çok pis oynuyordu. Babam yıllardır Brennanlardan maaş alıyordu, eğer onlar olmasaydı başımızı sokacak bir evimiz, masaya koyacak yemeğimiz, Noel ağacımızın altına yerleştirecek hediyelerimiz olmazdı. Brock’ın kovulmasına izin veremezdim. O, Sam’in babasıydı ve Sam, hiç değilse çocukken benim de sahip olduğum şeylere sahip olmayı hak ediyordu.

“Piç herif,” dedim boğuk bir sesle. Gözlerim dudaklarına gitti. Niye dudaklarına bakıyordum ki ben? Niye bu adam bana hâlâ çekici geliyordu? Bu nasıl bir saçmalıktı?

“Bir piç olabilirim ama hâlâ bana karşı koyamıyorsun,” dedi. O kadar yakındı ki sıcak nefesini alımda hissedebiliyordum. “Günün yirmi dört saati boyunca senin kafanda olan piçim ben. Ve sana şunu söylüyorum; eğer Brock’ın kafasından seni de benden alabileceğine dair bir düşünce geçiyorsa bunun bedelini çok pis öder. Sen benimsin, anladın mı?”

Ona karşılık verme isteğim kayboldu ve kaşlarımı çattım, *seni de* derken neden bahsediyordu? Brock başka kimi ondan almış olabilirdi? Sonra gerçek, yüzüme tokat gibi çarptı ve midem tiksintiyle kasıldı, geri çekilerek

yüzümü buruşturdum. Kalçam duvara vururken çenemin titrediğini hissettim. Öfkemi kontrol edemiyordum artık, hiddet vücudumun her yerine virüs gibi yayılıyor, midem ve göğsüm yanıyordu.

Tabii ki kıskanmıştım; saçma sapan, tuhaf bir nedenden ötürü, beni kaçıran sahte kocamın eski sevgilisi olan kadını kıskanmıştım. Genzimi yakan gözyaşlarını hissedebiliyordum. “Catalina’yla birlikte miydiniz?”

Güldüğünde bütün vücudu sarsıldı. Midem bulanıyor, kendimi tuhaf hissediyordum. Lanet olası Catalina... Kim, kimden ayrılmıştı? Niye ayrılmış olabilirlerdi? Brock işin içine ne zaman karışmıştı?

“Lütfen bir kez olsun soruma doğru düzgün cevap verebilir misin? Üstelik bu, evlilik veya işle ilgili bir soru bile değil,” dedim nefes nefese.

“Brock’tan uzak dur,” dedi tekrar, birdenbire ciddileşmişti. Kahve fincanını tezgâha gürültüyle bıraktı ve yatak odasına çıktı.

Pahalı tıraş kolonyasının kokusu havada gezinince bacaklarımın titrediğini hissettim ama duruşumu korudum. “Bunu yapacağımı nereden biliyorsun ki?” diye bağırdım arkasından.

Merdivenleri tırmanmaya devam etti. “Çünkü sırf beni gıcık etmek için onunla fingirdeşirsin. Eğer şu anda benim sana iyi davranmadığımı düşünüyorsan...” Kafasını çevirdi ve tüm dişlerini gösteren bir gülümsemeyle bana baktı. “...o zaman öfkeli halimi görmelisin. Oldukça korkutucudur.”

“O sürtükten bozma metresine gitmeyi bırakırsan Brock’a olan mesafemi korurum,” dedim. “Ama orada burada onu becermeye devam edersen aynısını yapacağımdan emin olabilirsiniz.”

Bu söylediğim onun olduğu yerde durmasına neden

oldu. Bana doğru döndü, alt dudağını büzerek bana bakarken söylediklerimden etkilenmiş gibi görünüyordu. “Bu, bir tehdit gibi geldi kulağıma, Kızılıcık. Öyle mi?” dedi. Kafasını bana doğru eğdi, son sözlerime odaklanmış gibi görünüyordu.

Dilimi şaklatarak, tıpkı onun bana Miami’de yaptığı gibi eğlenircesine, “Erkekler kelime oyunlarına amma bayılıyorlar,” dedim.

Gözleri neşeyle öyle bir parladı ki gören ikramiye kazanmış zannederdi. Ama o Troy’du ve ona karşı çıkmamı, bir etki bırakana kadar zorlamamı seviyordu.

Sözlerime devam ettim. “Asker bozuntusu gibi hazır ol vaziyetinde emirlerini beklemeyeceğim. Babam değilim ben, bana ayarladığın bu temiz, salak hayata öylece ayak uyduracağımı düşünüyorsan yanılıyorsun.” Sesim şaşırtıcı derecede sakindi. “Brock’tan uzak mı durmamı istiyorsun? Sen de diğer kadınlarla aynı şeyi yap o zaman. Sadece benimle olmanı istiyorum.”

Bu nereden çıkmıştı ki şimdi? Niye böyle şeyler söylediğimden emin değildim ama bu girişken Sparrow hoşuma gitmişti. Başıma bela açabileceğimin farkındaydım, buna rağmen bu halime bayılmışım. Çünkü onu tekmeleyene ayak sallamaktan korkmayan deli fişekti o.

“Bana sunduğunu düşündüğüm şeyi mi sundun sen? Çünkü yumuşak olmam,” diyerek çenesini aşağı indirdi.

Kendime kahvaltı hazırlamak için buzdolabına ilerledim. “Yumuşak olmanı istemiyorum zaten. Senin sert olmanı ve şu tripleri bırakmanı istiyorum. Kadın gibi davranıyorsun,” dedim sıkılmış bir tavırla.

Dolabı açıp yiyecek bir şeyler aramak için kafamı içeri soktuğumda kendi kendime gülümsedim. Troy’u tanımıştım, onun bu yeme balıklama atlayacağını biliyordum. Benimle dalga geçtiği zamanlarda ne kadar sıkı karşılık

verirsem beni o kadar seviyordu. Bahse girerim eğer evini ateşe versem, sanki dünyanın en iyi şakasını yapmışım gibi gülerdi.

“Tamam, varım. Başlayalım, karıcığım,” dedi.

Bu laftan sonra gelecekte herhangi bir metresi olmayacağını biliyordum. Evlendiğimizden beri ilk kez kazanmıştım, üstelik hiçbir zaman olmadığı kadar tatlı bir zaferdi bu.

ON SEKİZ

SPARROW

Rogue Bis'teki vardiyamı Pierre'in işe yaramayacak kadar yamuk oldukları gerekçesiyle çöpe attığı sebzeleri kesmekle geçirdim. Pierre, Brock ve Troy'la olan bağlantımın kendisini korkutmadığını göstermek istiyordu. Sanırım Troy'un yaptıklarından sonra benden nefret etmesi normaldi ama yine de çenemi kapalı tutamıyordum.

Ona cevap verdim; hiç kimse baş şefe cevap veremezdi. Başına bela oluyordum ve hayatımdaki bütün erkekler gibi, o da beni yürüyen, konuşan bir baş ağrısı olarak görüyordu. Ben onun için uzak durulması gereken bir felakettim.

Yorucu geçen günden sonra eve geldiğimde tek istedi-

ğim şey sıcak bir duş alıp yatağa kıvrılmaktı. Aşçı kıyafetimi işten sonra çıkarmıştım, dolayısıyla üzerimde olan günlük kıyafetlerimi ve ayakkabılarımı çıkarıp banyo kapısının dibine attım. Yataktaki koca gölgeyi ilk başta fark edememiştim ama odayı saran ses görüntüden daha etkiliydi.

“Eşyalarını toplayıp yukarı dön.” Bu, bir emirdi.

Troy.

Üzerimde sadece mor bir atlet ve ona uyan külotumla duraksadım.

“Takılmak istiyorum,” dedi.

Karanlıkta gülümseyerek, kafasının üzerindeki bir noktaya baktım, bedeninin şeklini zar zor seçebiliyordum. Ayaklarından biri yatağın üzerindeydi, dizini bükmüştü ve gömleğinin kollarını sıvamıştı.

“Kimse evcilik oynamaya devam edeceğimizi söylemedi,” dedim. Bu, ciddi bir provokasyondur, Miami’de Paddy Rowan’ı ziyarete gittiğinde açtığı derin yarayı yalama yolumdu bir bakıma. Karanlığın içinde nefesinin hızlandığını duymak bana iyi gelir gibi bile oldu. Sabırsızlanıyordu, sinirleniyordu ve daha da önemlisi benim için azıyordu.

Yataktan kalkarak bana doğru geldi ve vücudumu sıcak bir irkilme kapladı. Bacaklarımın arası yanmaya, bedenimin tamamını adrenalin kaplamaya başlamıştı.

Bu gece savaşa girecektim.

“Benim kadar saldırgan olduğunda senden nefret etmem zorlaşıyor, Kızıl, biliyorsun değil mi?” dedi. Güldü ve ellerini arkasında birleştirerek çevremde dönmeye başladı. Oda fazla karanlıktı, bu uzun günden sonra kendimi yorgun hissediyordum ama onun da bir şey için geldiğinin farkındaydım. İstedğim ve beklediğim, korktuğum ve en-

dişelendiğim şey için buradaydı; saflığım için.

Başımı iki yana salladım. “Senin flörtleşme anlayışın bu mu? Öyleyse çok başarısızsın,” diyerek homurtuyla güldüm.

“Seni destekliyorum,” diye devam etti sözlerine benim lafımı umursamadan. “Senin hayatını beceriyorum ve sen buna rağmen bataklıktan çıkmaya çalışıyorsun. Bunu takdir etmemek çok güç.”

Bedeni bir parfüm gibi üzerimde asılı kaldı, neredeyse bana dokunacaktı. Dudaklarımı büzerken havalı halimin kaybolduğunu hissettim. Onun bana iyi davranmasını istemiyordum, bu durum mücadelemizi daha tehlikeli hale getiriyordu.

“Sadede gel,” diye tısladım.

“Kurban olmayı reddediyorsun, ne olursa olsun mücadeleye devam ediyorsun.”

“Troy...” Sesim neredeyse çatlar gibi oldu, ilk defa ismini herhangi bir art niyetim olmadan söylüyordum. “Sadede gel dedim.”

“Miami’deyken sana iyilik yaptım,” dedi ve dudakları saçlarımla buluştu.

Sıcak titremeler, ona eşlik eden arzu ve şehvet... Troy...

Salak, beni Miami’de mahvettin sen, diye düşündüm. Kollarımı serbest bırakma ve onun güçlü, erkek bedenine dokunma arzumuyla mücadele ederek, “Öyle mi?” diye sordum. Her şeye rağmen onu istiyordum, hatta muhtemelen bana *yaptıkları* onu daha da çok arzulamama neden oluyordu.

“Paddy...” İsim Troy’un ağzından çıkarken sanki bir tokat gibiydi benim için. “Miami’de onu ziyarete gittim, senin intikamını aldım.”

Neredeyse tükürüğümde boğulur gibi olurken gözlerimin yandığını hissettim ama tek kelime etmedim. Boynumla omzum arasına bir öpücük kondururken dudakları kürek kemiklerimin arasında gezindi ve bana ne yapacağını anımsatırcasına dilini tenime dokundurdu.

“Kanser olduğunu biliyor muydun? Kısa süre sonra ölecek ama fakir ve tükenmiş bir adam olarak geberecek. Onun adını taşıyan her kuruş artık senin.” Saçımın bir tutamını alıp sanki ipekmiş gibi parmaklarının arasında döndürdü.

“Benim mi?” diye tekrarladım.

“Senin.” Boynumdaki kafası evet anlamında hareket etti ve sıcacık dudakları, hassas olduğunu hiç bilmediğim yerlere değdi.

İçimi bir sakinlik kapladı. Neler olduğunu anlamıştım. Kısasa kısastı bu, iş değildi... ama verilebilecek en iyi tescilli; *intikam*.

“Altı yüz bin dolar,” derken sesi uzaklardan geliyor gibiydi.

Onu seviyordum ve bundan nefret ediyordum.

“Çek şeklinde, ne zaman istersen nakde çevirebilirsin,” diye devam etti sözlerine.

Bu söylediklerini sindirdim; Paddy’nin elindeki her şeyi zorla bana vermesini sağlamıştı. Hayalini bile asla kuramayacağım bir servetim vardı artık. Yarım milyon dolardan daha fazla para, üstelik hepsi benimdi.

“Kirli paradır o,” dedim otomatik olarak.

“Bütün dünya kirli zaten. Sana yaptıklarından sonra bunu hak ediyorsun. Onca şeyden sonra herifi canlı bırakmamın tek nedeni, hayatının her gününü Rus ruleti oynar gibi geçirmesinin daha eğlenceli gelmesiydi,” diye cevap verdi.

Derinlerde bir yerlerde parayı geri çevirmeyeceğimi biliyordum zaten. Açgözlülükten değil, çekin üzerinde hem gerçekten hem de mecazi anlamda ismim yazdığı için. Paddy'nin parasının önemseddiği birine veya bir şeye gitmesini istemiyordum, sonuçta dokuz yaşımıdayken iyiliğimi istemediği kesindi.

Altı yüz bin dolar... *Siktir*, kocama teşekkür mü etmem gerekirdi şimdi?

Buna karar veremedi Troy'un elinin belime gittiğini hissettim ve beni sertçe kendisine çekti. "Babamın arkadaşları olsun ya da olmasın, hiç kimse bana ait olanla uğraşmaz. Yukarı çıkıyoruz," diye emretti keskince.

Sırf acımın intikamını almak için Miami'ye kadar uçtuğumuza inanamıyordum. Bacaklarım her nasılsa çalıştılar ve misafir odasından çıktım. Merdivenden çıkmaya başladığımda Troy da mükemmel bir uyumla arkamdan geldi. Gözlerinin kalçalarımın dolaştığını hissettim.

"Ben çocukken annemin kumruları vardı. Kafeslerinden çıkardığında uçup gitmesinler diye kanatlarını keserdi. Kumrular hep kaçmayı denerlerdi tabii ama o kısa, yamulmuş kanatlarıyla çok uzağa gidemezlerdi," dedi.

Yatak odasının kapısını açarak, sokak lambalarının odaya dolan yumuşak ışığının içine adım attım. O da arkamdan geldi, saçımı sağ kulağımın arkasına atarak yüzünü saçlarıma bastırdı. "Ama bir gün, bir tanesi kaçmayı başardı. Annem onun kanatlarını kesmeyi unutmuştu, anlık bir dikkat dağınıklığı böylece onun en sevdiği kumrusuna mal oldu."

Bunu bana neden anlattığını biliyordum, bu yüzden içimdeki mutluluk birdenbire acıya dönüştü.

"Başarısızlık kaçınılmaz, kalp acısı durdurulamaz olur," dedi fazla umut veya duygu taşımayan tekdüze bir sesle. "Bir gün kanatlarını kesmeyi unutacağım. Sanırım o

gün geldiğinde ve kaçtığında, bu vahşi, acımasız dünyada hayatta kalmak için bir yolun olacağını bilmek beni mutlu eder.”

Ağzından *sevdiği* sözcüğünün çıkmasına bayılmam çok mu yanış olurdu? Bana beni sevdiğini söylemediğinin farkındaydım ama bu kelimeyi her söylediğinde vücudum sıcacık oluyordu. Miami’yle ilgili gerçek pek çok şeyi değiştirmişti. Paddy’yle ilgili gerçek onu sadece bağışlatmakla kalmamış, ayrıca gözümde daha iyi bir yere gelmesini sağlamıştı.

Gözlerimi yatağı çevirerek, “Benim için iyilikten fazlasını yapmışsın,” diye fısıldadım, gözlerine bakmaya hâlâ çekiniyordum.

Odanın içine yürüdü ve dönerek bana baktı. “Sparrow, o güzel kafanı tuhaf fikirler kaplamasın sakın. Sana işlerin nasıl biteceğini söyledim. Bunun mutlu bir sonu yok,” diye uyardı.

“Belki de kaçmam,” dedim yutkunarak. “Eğer benimle neden evlendiğini anlatırsan belki kalırım. Kafesimin kilidini kır, Troy.” Derin bir nefes aldım. “Ne saklıyorsun? Onlar kim? Bize ne yaptılar?”

“Söyleyemem, çünkü yasa dışı. Polise gitmene veya polisin bunu başka kaynaklardan öğrenip seni sorgulamasına da asla izin veremem. Onları uyarmadığın için suç ortağım sayılırsın ve seni asla tehlikeye atmam. Otur,” diyerek kafasını iki yana salladı.

Elini, özlediğimi inkâr edemediğim pahalı yatak örtüsünün üzerine koydu. Gerçi düşündüğümde, belki de özlediğim şey yatak örtüsü değildi, belki de ona sinmiş kokuydu, o kokunun ait olduğu kişiydi. Omuzlarım düştü ve **kafamı** önüme eğdim ama yine de oturdum.

O **ayakta** durmaya devam ederek boynumu öptü. “İtaatkârlığını ilk kez görüyorum.”

“İtaat etmiyorum. Üzerimde sadece iç çamaşırlarım var ve yatağındayım. Bir anlaşmamız vardı, o anlaşmayı bozmaya niyetim yok,” dedim tekdüze bir sesle.

Çenemi yukarı kaldırdığında onun mavi gözlerinde kayboldum, nefesim kesildi. Oynamak istiyordu, ikimiz de oyuncağını, *beni* kıracağıının farkındaydık. Yine de... Ben de oynamak istiyordum.

Şimdi arkamdaydı ve bir sonraki hareketinin ne olacağını bilememek beni heyecanlandırıyordu. Sırtımın ona dönük olmasını seviyordu. Ona güvenmediğimi biliyordu ve bu durum, pozisyonun daha da tahrik edici olmasına neden oluyordu.

“Sanırım bana ait olan bir şeyin var,” diye fısıldadı omzumun üzerinden. Nefesi vücudumu okşadı, hislerimi uyandırması âdeta bağımlılık yapıcıydı.

Onun kokusunu içime çekerken gözlerim kapandı.

“Bakireliğin, Kızıl.”

“Al onu. Çünkü sana vereceğim tek şey bu olacak,” dedim. Onun dokunuşuna yaklaşarak kafamı sert karın kaslarına bastırdım. *Yalancıydım, dikkatsizdim. Salaktım ama onundum.*

Beni ayağa kaldırarak kendisine çevirdi. Saçlarımı geriye atarak boynumu ortaya çıkardı ve dilinin ucunu göğüslerimin arasında gezdirdi. Boştaki eli atletimin ucunu tuttuğunda duraksadım ve nefesimi tuttum.

“Bu anı uzunca bir süredir bekliyorum,” dedi.

Benden hoşlanıyor ve şimdi beni ne kadar çok sevdiğini gösterecek, diye bağırdı kalbim.

Atletimi boyun kısmından tutarak yavaşça yukarı çekti ve soğuk gözlerle inceledikten sonra kumaş parçasını bir kenara fırlattı. “Artık buna ihtiyacın olmayacak,” dedi ve benim aç dudaklarıma yapıştı.

Tüylerim diken diken olmuştu, tüm vücuduma ürper-tiler yayılıyordu. İnleyip onu tatmin etmedim ama ellerinden biri çıplak mememi ovalayıp göğüs ucuma dokunduğunda istemeden kasıldım. Troy'un dokunuşları yarın hissedeceğim nefret duygusunun her damlasına değirdi.

Alt dudağı kulağıma dokundu. "Sihirli bir pediyot daha başlamayacak değil mi?" dedi.

Parmakları göğüslerimden karnıma inerek titreyen bacaklarımın arasına gitti. Baldırlarımı ayırdı ve parmaklarıyla külotumu sol tarafa çekti. Gücü, arzudan başımın dönmesine neden oluyordu ve orama dokunduğu anda kontrolümü kaybedeceğimi biliyordum.

"Konuşmaya mı geldin, yoksa bana marifetlerini gösterecek misin?" dedim. Sesim havayı bıçak gibi yardı. Hassaslaşmış tenimi yumuşak bir şekilde okşamayı bıraktı. Sanki fırlatmaya hazırlandığı bir beysbol topuymuş gibi bacaklarımın arasını kavradı ve beni kendisine çekti. Karnım aletine yapışmıştı. Bir yandan parmağını içime sokarken, bir yandan da klitorisimi ovmaya başladı.

Çok ama çok canım yanmıştı. "Dikkat et! Acıyor," diye bağırdım kasılarak ama yine de ona yapışmaya devam ettim.

"Acı *hazdır*," dedi. Parmağı hâlâ içimdeyken beni ters çevirdi ve yatağa yüzüstü uzanmamı sağladı. Üzerime çıkarak kaslı bacaklarının arasına aldı beni. Suratım yastığa yapışmıştı, azgın bir kedi gibi nefes nefese olmama rağmen bu durumun her anına bayılıyordum. Sertti, romantik veya düşünceli değildi, benim de istediğim buydu zaten.

Dişinin yumuşak kalçalarımına geçtiğini hissettim, gerçek ısırıklar değildi bunlar, beni tahrik etmek istiyordu sadece. Sertleşmiş aletini bana sürttü ve o anda, külotumu çıkarıp içime girmesi için yalvarmak istedim. Ama tabii ki bunu yapmadım. Parmağını giderek daha derine, daha

hızlı bir şekilde sokmaya başladı. Yüzümü buruşturma rağmen daha da istekli hale gelirken buldum kendimi. Açıklığımı ovup parmağını içimde dolaştırırken hassas bir nokta buldu ve tekrar tekrar ona vurmaya başladı.

İnlemelerimi bastırmak için kafamı yastığa gömdüm. “Bu... bu...” diyebildim zorlukla.

“G noktana merhaba de,” diyerek kulağımı ısırdı.

Aynı anda hem acıyla hem de zevkle bağırmak istiyordum. Parmaklarının çevresinde kasıldım ve o daha da hızlanarak beni parmaklarıyla becermeye, aletini kalçalama sürtmeye devam etti. Buna bayılmıştım, her anıyla azıyordum. Ağırılığının acısı ve içerideki parmakları fazla gelmeye başlamıştı... İçime her girdiğinde nefesim kesiliyordu. Dudaklarının omuzlarımda, boynumda, saçlarımda gezindiğini, öpücükler ve ısırıklar bıraktığını hissedebiliyordum.

“Sana ne yaptığımı söyle, yoksa dururum,” dedi.

“Beni delirtiyorsun,” diye inledim. Bu, kesinlikle doğrudu, yaptığı her şeyin delicesine ateşli olduğunu inkâr edemezdim. O kadar ateşliydi ki başım dönmeye başlamıştı, sarhoş olmuş gibiydim. Birkaç gün önce bana oral seks yaptığında hissettiğim Katolik pişmanlığı buhar olup uçmuştu, zaten teknik olarak günah işlemiyorduk, çünkü evliydik.

“Sana. Ne. Yapıyorum. Ben? Giriş seviyesi İngilizce konuşacaksın, Sparrow.”

“Beni parmaklıyorsun,” dedim kızarak. Lanet olsun, niye bunu söylemek bu kadar zordu ki?

“*Bu* parmaklama değil.”

“Tamam... tamam.” Aniden durduğunda nefes nefese, “Beni parmaklarıyla beceriyorsun,” dedim.

Parmaklarını içime sokup çıkarmaya devam ederek

bacaklarımın arasındaki o uyuşturucu ağrıyı, delice zonklamayı artırdı. Vücudum elektrik almış gibiydi, altımızdaki yatak ona olan arzumla sıırıslıklaı olmuştı. Bunu izleyen birkaç dakikalık yükseliştı, acıdan, hazdan ve ikisinin arasında gidip gelen hislerden sonra hayatımda ilk kez gerçekten boşaldım. Bu hissin başka bir şeyle karıştırılması mümkün değildi, çünkü vücudum sıcaklıkla alev almıştı.

Sızlama azaldı ve vücudum gevşedi. Parmakları durdu ve yatağı öylece çöktüğümde elini altımdan çekti, parmaklarını yaladıktan sonra beni sırtüstü çevirdi. Onun oyuncak bebeğı gibiydim; beni bir döngü halinde çeviriyor, döndürüyor, fırlatıyor, parmaklıyor, kullanıyordu ve bu tam da benim istediğim şeydi, *en azından yataktayken*.

“Rogue Bis’teki o geceden beri seni istiyordum, biliyor musun?” dedi. Dudaklarını boynuma götürerek beni sertçe ısırduğında sırtım arzuyla kasıldı. Dişlediğı noktayı yaladı, parmaklarını sırtımda gezdirdi ve bana sürtünmeye devam etti. “Sanki ilk defa temiz hava almış gibi hissetmişim. Sanki seni ikiye bölemezmişim gibi bana meydan okuyordun.”

İnleyerek kalçalarımı ona doğru götürdüm. Kemerini açtı, suratıma ve göğsüme öpücükler kondururken pantolonunun fermuarını indirdi. Tanrım, onu daha da çok istiyordum; üstelik sadece bedenini değil, daha da fazlasını; daha fazla his, daha fazla seks... Onun gerçekten kocam olmasını istiyordum, arzuladığım tek şeyin seks olduğunu söylerken de ona, kendime ve tüm dünyaya yalan söylüyordum; bu, buzdağının görünen ucuydu sadece. Tam anlamıyla ona bağımlı hale gelmişim.

“Çok fena acıtacak,” diye uyardı.

“Elbette acıtır. Seninle yaptığımız her şey can yakıyor,” dedim. Öpücüğümüze gülümserken dudaklarım hâlâ onunkine yapıştı.

İç çamaşırımı çıkararak aletini girişime yönlendirdi. O, yarığımın üzerinde aletini gezdirirken ikimiz de yarı kapalı gözlerle izliyorduk. Onun o güçlü kollarında boşaldıktan sonra öylesine ıslak ve arzu doluydum ki artık ne olacağını düşünmüyordum bile.

Ağzı bedenimde geziniyor, tenimin her santiminde dolaşıyordu. “Buna bayılıyorum,” diye fısıldadı vahşice. Onun her şeyi beni yakıyordu, gözlerimi kapatarak kafamı geriye attım. “Senin dünyanı sarsmak istiyorum. Dünyanda sadece ben olmak istiyorum,” dedi.

İçime girdiğinde nefesimi tuttum. Sadece acı verici değildi, tam bir işkenceydi, üstelik o kadar kötüydü ki gözlerimden yaş gelmişti. Troy’da otomatik silaha benzeyen bir şey vardı ve onunki ömrümde gördüğüm ilk penis olmasına rağmen boyutunun çok da küçük olmadığının farkındaydım. İçimde yavaşça hareket ederken gözlerini benimkilerden ayırmadı. Bakışlarında ilgi vardı, bu yüzden başımı göğsüne bastırdım.

“Niye bana öyle bakıyorsun?” dedim suratımın yandığını hissederek. Artık azmış gibi görünmüyordu, sadece dikkatliydi. Bende bir şeyler arıyor, olduğumdan daha çıplak hissetmeme neden oluyordu.

“Nefes al, bebeğim,” dedi ciddi bir şekilde. “Acı geçecek, geriye zevk kalacak. Senin yanıdayım, Kızıl.”

İçeri girip çıkıyordu ve her seferinde irkiliyordum, iz bırakacağını bile bile tırnaklarımla onun sırtını kazıyordum. Durmasını istiyordum ama devam etmesini daha çok istiyordum. Buradan asla ayrılmak istemiyordum.

Yanağımdan düşen bir damla yaşı öptü. Bunu yapmamış olmasını dilerdim, çünkü bana ne zaman nazik davransa kalbim biraz daha parçalanıyordu. Onun, içimi umutsuzlukla dolduran, mutlu bir son vadetmeyen acımasız halini istiyordum. Troy sadece yatağı değil, aynı

zamanda kalbinizi kıran adamlardandı ve sahte umutların kafamda olduğundan daha fazla yer edinmesini istemiyordum.

İçimde giderek daha çok hızlanıyor, daha derinlere gidiyordu. Kısa sürede onun ritmini öğrendim ve sanki dans ediyormuşuz gibi beraber hareket etmeye başladık.

Acı gidecek.

Gitmeyecekti.

Ama zevk kalacak.

Kalacak mıydı?

“Kollarımda tekrar boşalmanı istiyorum,” dedi ama hissettiğim tek şey beni ikiye bölmesiyken bunun olmayacağını biliyordum. Ellerinden birini aramıza götürerek beni okşamaya başladı.

Keskin bir nefes aldım. “Aman Tanrım, bu o kadar iyi acıtıyor ki...” diye inledim.

Beni öperek dilini dudaklarımın arasına soktu, dili bile ağzımı istila ediyordu. Devasa yatak her itişte gıcırıyor, her harekette yatak başlığı duvara vuruyordu. Kendimizi tamamen kaybetmiştik.

Ve onun altında çırpınmam için ihtiyacım olan tek şeyin de kendimi kaybetmek olduğunu anlamakta çok gecikmedim. Kaslarımın üzerindeki kontrolü kaybettiğimi hissederek onu itmeye çalıştım, çünkü ikinci orgazmımı yaşayacaktım.

Beni olduğum yerde tuttu ve eliyle yatağa çiviledi. “Siktir, boşaldığında çok güzel oluyorsun.”

Bu sefer daha da sert boşaldım ve adını gökyüzüne haykırdım. Sanırım hiç kimse, Troy Brennan’a, acımasız kocaya dönüşmüş bu korkutucu yabancıya karşı hissettiğim şeyleri hayatı boyunca hissetmemişti.

Ancak ikinci orgazmımdan sonra kocam içime daha

sert girmeye, kontrolünü kaybetmeye başladı. Giderek daha derine giderken bir kez de olsun her şeyi bırakması oldukça muhteşemdi. İçimde şişerek beni tamamen doldurdu, ilginç bir şekilde bu tamamlanma sadece fiziksel değildi.

Boşalıyordu. Alnını benimkine yasladı, siyah saçları tenine yapışmış, terlerimiz birbirine karışmıştı. Çok seksiydi ve bu, beni tamamen bitirmişti. Bana savunmasız hissettiren şey bakireliğimi alması ya da hazzımdan oluşan bir göletin içinde yatmam değildi sadece. Ona karşı hissettiğim şeyler beni dehşete düşürüyordu. Her ne hissediyorsam ondan uzaklaşmam, Troy'la arama mesafe koymam, kalbimin kontrolünü kazanmam gerekiyordu. Giderek daha hızlı düşüyordum, tamamen savunmasız ve açıktaydım. Vurulup tüyleri yolunacak kaz gibi bekliyordum.

Yanıma yatarak beni kollarının arasına aldı ve sırtımı bedenine yaslandı. Altımızdaki çarşaflar o kadar ıslaktı ki, Maria'nın onları göreceği düşüncesi bile suratımın utançla kızarmasına neden oldu. Bu gece çarşafları değiştirip çamaşır yıkayacaktım, yarın da yatak hiçbir şey olmamış gibi görünecekti.

Troy, parmaklarıyla tenime desenler ve harfler çizerken sessizce yattık. Önce *Tanrı*, sonra *Troy*, sonra da *Kızıl* yazdı. Bir ev, yağmur damlaları ve bir çift kanat çizdi.

Artık rol yapmıyorduk. Bu sadece seks değildi. Bu daha da fazlasıydı ve beni korkutuyordu. Sessizlik bozulana kadar neredeyse otuz dakika geçti ve ilginç bir şekilde ilk konuşan ben olmadım.

Ben hâlâ kollarındayken, "Bana annenden bahset," dedi durduk yerde. Sesi, sanki birbirimizi çok daha yakından tanıyormuşuz gibi tembeldi ve bu, benim inanmayı her şeyden çok istediğim bir yalandı.

Vücudum kasılmış olmalıydı, çünkü bir anda parmakları sırtımı okşamayı bıraktı, dudaklarını da saçlarımdan çekti.

“Annem yok, beni doğuran kadın o kadar uzun zaman önce kaçıp gitti ki, onunla ilgili hiçbir şey hatırlayamıyorum,” dedim.

“Onu aramayı hiç denedin mi?” diye sordu. Sesindeki yumuşaklık bana anormal geliyordu, beni önemsememesi gerekiyordu. Beni aldatan, onunla evlenmeye zorlayan ve iş olarak yasaları çiğneyen bok çuvalının tekiydi o.

“Haber kanalına falan mı çıkacaksın? Senin derdin ne, Troy?” Onun ellerinden kurtularak yataktan kalktım ve aceleyle ayağa dikildim. Benim bile olmayan kıyafetleri yerden kaptım ve göz kontağı bile kurmadan onun gömleğiyle kendi külotumu üzerime geçirdim. Bu gecenin böyle bitmemesi gerekiyordu.

O hâlâ yatakta çıplak vaziyette yatıyordu, kafasını bir koluyla desteklemiş, beni seyrediyordu. “Sadece iyi bir eş olmaya çalışıyorum,” dedi.

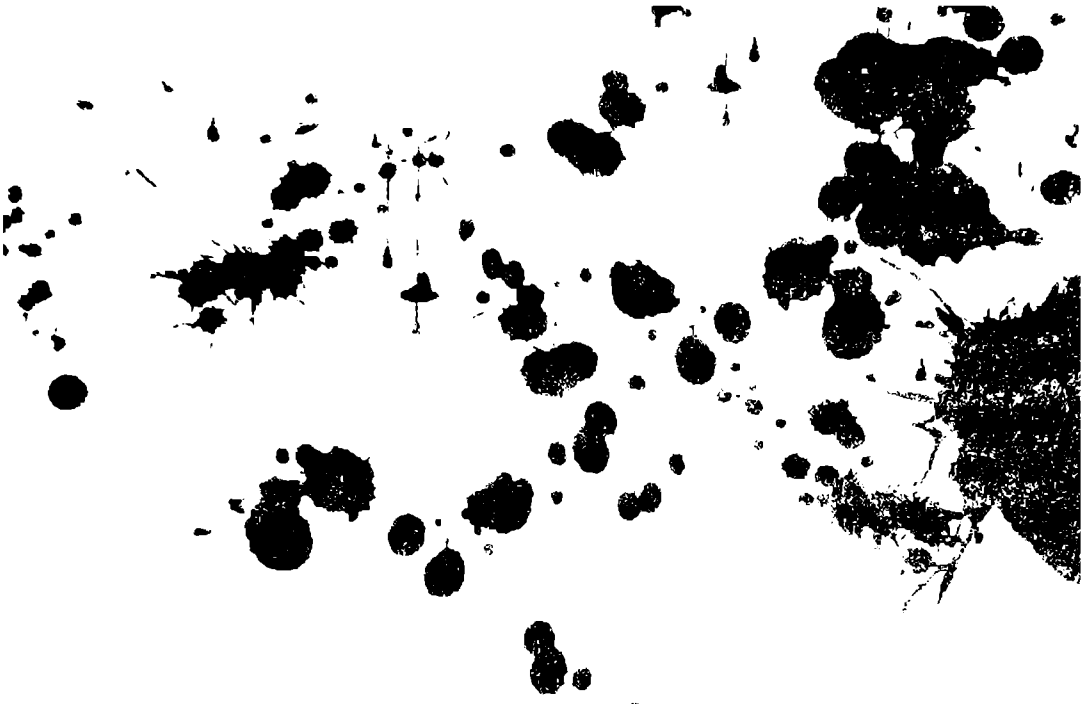
“Sen sadece tek işte iyisin, Brennan,” dedim. Hızlı hareketlerle gömleğin birkaç düğmesini ilikledim. “O da yatağında az önce olan şeyde.”

“Bu, senin de yatağın, Kızıl.”

“Artık kumru olacağımı mı sandın?” Sırtımı ona döndüm, çoktan odadan çıkmıştım bile.

Onun kahkahasını duyduğumda kalbim beklenti ve hüznle sıkıştı.

“Fikrimi değiştirdim,” derken sesi sertleşti. “Senin uçmana asla izin vermeyeceğim.”

ON DOKUZ

SPARROW

“**B**ir de şöyle düşün...” dedi Lucy evimin mutfağında ışık hızıyla patates soyarken. “Ona Connor’ı kovmasını söyledin ve kovdu. Etrafta fngirdeşmeyi bırakmasını söyledin ve onu da yapıyormuş gibi görünüyor. Bu, seni şoke edebilir tatlım ama bence kocan senden hoşlanıyor.”

Rotini için yaptığım Alfredo sosunu karıştırdım ve tadına bakmak için parmağımı içine daldırdım. Bir tutam tuz ekledim, ona cevap vermeyi bile bile erteliyordum. Artık güvenliğimle ilgilenmiyordu, aşk hayatım daha çok ilgisini çekiyordu.

“Hımm, doğrudur herhâlde,” dedim. Sözde sevgi dolu kocamın, aynı gün içinde iznim olmadan sahte bir pasa-

portla beni bir uçağa bindirmesinden ve yatak odamızda başka bir kadını becermesinden bahsetmek istemedim.

Muhtemelen Disney ona *yakışıklı prens* rolünü vermeye yanaşmazdı. “Üç aydır evliyiz, buna rağmen hâlâ sır saklıyor, bana hiçbir şey anlatmıyor,” dedim. “Benimle neden evlendi ki? Rogue Bis’e gitmeden önceki gece ‘onlar’ dediği zaman kimden bahsetmişti? Bana, Catalina’yla aralarında ne olduğunu bile anlatmıyor.”

Yolun sonundaki evsiz barınağındaki bağış günü için tonla yemek hazırlamakla meşguldük. Son birkaç aydır sık sık yanımda güzel yemeklerle barınağa gider olmuştum, orada çalışan gönüllüler de yaptıkları etkinlik için yemek yapmamı istemişlerdi. Lucy tam Alfredo için pişirdiğimiz domuz pastirmasının yağını bir kavanoza dolduruyordu ki, elimdeki tahta kaşığımla onu lavabomuzdaki çöp öğütücüye yönlendirdim.

“Cidden mi? Ama borularınız tıkanacak.”

“Biliyorum. Hatta suyu da açma,” diye cevap verdim.

Sırıttı ama söylediğim şeyi yaptı ve yağı lavabodan aşağı boşalttı.

Hâlâ ufak tefek yaramazlıklarla isyan ediyor, onu hırslı tutuyordum. Sadece bir yatağı paylaşmamızın ve ertesi gün düzgün yürüyemeyecek kadar çok seks yapmamızın beni itaatkâr bir eşe dönüştürmediğini gösteriyordum ona. Şu ana kadar iPad’ini kırmak, en sevdiği takımına beşamel sos bulaştırmak ve Maserati’sini anahtarla çizmek gibi birkaç küçük *kaza* yapmıştım. Yatak başlığını beraber kırmıştık, bu yüzden onu tam olarak ben yapmış sayılmazdım.

Lucy düşüncelerimi söze dökerek çöp öğütücünün gürtüsünün arasından konuştu. “Baksana sen şu işe, büyümüş de duygusuz seks yaparmış. Bütün gün ondan ne kadar nefret ettiğini gösterip, geceleri onunla aynı yatakta nasıl yatabiliyorsun?”

Kocamdan nefret etmiyordum ama bunu sesli bir şekilde ifade etmek beni her şeyden daha çok dehşete düşürüyordu. Gelişigüzel bir şekilde omuzlarımı silkerek yağlı ellerimi kâğıt havluya sildim. “Sadece seks işte, üstelik eğer onunla takılmasaydım o ölene kadar bakire kalacaktım. Ben bile bir Brennan’ı aldatacak kadar salak değilim.”

Artık Connor aradan çıktığından dolayı, mahallemizde daha çok vakit geçiriyor, babam için temizlik ve yemek yapıyor, Lucy ve Daisy’yle daha çok takılabiliyordum. Lucy yeniden hayatıma dalmıştı ve her şeyi biliyordu; Troy’un yatak odasında uyuduğumu, soğuk ve fırtınalı Boston gecelerimin sıcacık geçtiğini. Buradaki yaz niyeyse İngiltere’nin sonbaharından da betardi.

En iyi arkadaşım, kocam işten eve geldiğinde birbirimizle az çok sohbet edebildiğimizi de biliyordu. Troy makul saatlerde, üzerinde, varlığının kabul edilmesini isteyen bir kadının çiçeksi kokusu veya ruj izleri olmadan eve geliyordu. Bir kez meşhur yaban mersinli gözlemelelerinden, evet, o *şekerli saçmalıklardan* bir ısırık bile almıştı.

“Söylesene kızım, eğer ciddi sena karşı bir şeyler hissettiğini anlarsan bu, bir şeyleri değiştirir miydi? Yani, bunu... ne bileyim, normal bir ilişki olarak düşünebilir miydin?” dedi Lucy yemekleri sarmaya başladığımızda.

Kendi kendime güldüm, gözlerimi ısrarla bulaşıklardan ayırmadım. “Hayır, bana her şeyi anlatmadan olmaz,” dedim. Derinlerde bir yerlerde, benimle neden evlendiğini anlatmadığı sürece asla eşit olamayacağımızı biliyordum. Ayrıca ne kadar seks yaparsak yapalım, ne kadar sohbet edersek edelim ondan gerçeği alamayacağımı da biliyordum. Ondan uzaklaştığımda kalbi resmen başka bir geze-gene gidiyordu.

“Sence olup biteni bir gün sana açıklayacak mı?”

Midem acıyla kasıldı. “Asla açıklamayacak,” dedim. “Bence Troy gibi insanlar sırlarını saklamak için o kadar çok yalan söylüyorlar ki, yalanlarının içinde boğulup gerçeği kendileri de unutuyorlar.”

Ama bu tam da doğru değildi. Troy kendi yalan denizinin ortasında olimpiyat havuzundaki bir yüzücü kadar rahattı, onların içinde boğulansa bendim. İşin en kötü yanı kendime yalan söylüyordum, kendi kendime bunu umursamadığımı tekrarlayıp duruyordum. Troy’sa çatlaklarımın arasından her geçen gün daha da fazla sızıyordu. Katmanlardan aşağı iniyor, giderek daha derine gidiyordu. Artık bedenimdeki en tehlikeli yere fazla yolu kalmadığının farkındaydım; *kalbime yaklaşıyordu*.

SPARROW

Rouge Bis'teki işimde sevmediğim pek çok şey vardı; beni öptükten sonra onun varlığının beni ne kadar çok rahatsız ettiğini tekrar tekrar göstermeme rağmen Brock'ın sanki arkadaşmışız gibi şirin görünmeye çalışması, Pierre'in bana karşı olan tutumu ve tıpkı benim Troy'u öfkелendirmek için bulduğum gibi, onun da hayatını cehenneme çevirmek için yaratıcı fikirler bulmaya çalışması gibi.

Ama her vardiyada sabırsızca beklediğim bir şey vardı; molam.

Brock yanıma gelip benimle konuşmaya çalışmadığı sürece öğle molam günün en sevdiğim zamanıydı. Bana restoranın sessiz, diğer masalardan ayrı bir köşesinde otuz

dakika ve istediğim herhangi bir yemeği yeme hakkı tanınmıştı. Kargaşayla dolu akşam yemeği servisinden önceki *ben* zamanımdı bu.

Sessizliğin tadını çıkarıyor, çatalımla makarnamı döndürüyordum ki karanlığın içinde mermi gibi patlayan bir çift topuklu ayakkabı sesi duydum. Kadın, stilettolarıyla bana doğru gelirken kalçaları şehvetli bir şekilde sallanıyordu. Maria'nın kızının ödünç verdiği ve Troy'la ilk çıktığımız zaman giydiğim ayakkabıların birebir aynısını gördüğümde gülümsedim. Ama bakışlarımı onun suratına götürdüğümde donakaldım. Birbirimize bakarken parlak dudaklarını büzmüş, gözlerini hayal kırıklığıyla kısmıştı. Catalina Greystone'u düşün gecemden beri ilk kez görüyordum. Karşımdaki sandalyeye oturdu ve yemeğimin bittiğini belirtmek için tabağıma bir peçete fırlattı. Şaşkın bir şekilde çatalımı tabağımın yanına koydum ve çenemi kaldırıp yüzüne baktım.

Ayakkabıları...

Ayaklarım öfkeden yanıyordu. Catalina, Maria'nın kızıydı.

Gözleri...

Öfkeden kudurmuştu ve muhtemelen sorumlusu da bendim.

"Brock'ı mı arıyorsun?" dedim zoraki bir gülümsemeyle, çünkü o da Troy'un sırlarından biriydi.

"Aslında seni arıyordum," dedi.

Aklımdan, öpüştüğümüzü Brock'ın ona anlatmış olma ihtimali geçti ama bu düşünce geldiği kadar büyük bir hızla kayboldu. *Seni o öptü salak, tersi olmadı.* Zaten bu, aylar önceydi, Catalina neden şimdi benimle yüzleşsindi ki?

Arkama yaslandım, bacaklarımın masanın altında titreyerek üzerindeki çatal bıçağı zıplattığının farkındaydım.

Cep telefonumla ilgileniyormuş gibi yaparak. “Evet?” dedim.

“Birbirimizi yakından tanıma şansımız hiç olmadı, Sparrow. Açıkçası konuşacak vaktimiz olmaması beni biraz üzüyor.” Sanki bir sır paylaşacakmış gibi dirseklerinin üzerine yaslanmış, öne eğilmişti ama sesi arkadaşça olmaktan çok uzaktı.

Bedenimdeki bütün kaslar gerildi, çıkacak kargaşayı şimdiden hissedebiliyordum. “Catalina, balık ayıklamaya devam etmeden önce sadece on dakikam var. Buraya ne söylemek için geldiysen söyle de gitsin. Sana bütün günümü ayıramam,” dedim sade bir sesle.

Bu tepkim onu biraz sarsmış gibi göründü, elimdeki cep telefonuna uzandı ve ekranı aşağı kaydırmamı engelledi.

“Troy bana âşık,” dedi pat diye.

Birkaç ufak kelimenin dünyanızı nasıl sarsabileceğini görmek beni hep şaşırtıyordu.

“Öyle,” diye devam etti sözlerine. “Sam’i doğurmadan önce onunla nişanlıydık, biliyor musun? İlişkimiz üç yıl sürmüştü.” Umutsuzca gözlerime bakmaya çalışıyordu.

Ona şaşkınlığımı görme fırsatı vermedim ama içten içe yapboz parçaları cızırtılı sesler eşliğinde birleşiyorlardı. Bir zamanlar nişanlıydılar, âşıktılar; *gerçek* bir çifttiler.

“Parmağında onun yüzüğünü göremiyorum ama,” dedim. “Bekle, gördüm işte!” Onun sol elini işaret ettim. “Hem de Brock Greystone’a ait.”

“Ne? Bu şey mi?” Burnunu çekerek elini umursamaz bir tavırla salladı. Tek taşı benimkinden oldukça küçüktü ama hemen hemen dünyadaki bütün evli kadınlarınkinden büyük olduğu kesindi. Aynı parmağında alyans da vardı. Bilmiş bir gülümsemeyle, “Brock’la isteyerek evlenme-

dim ben,” dedi. Ona inanıyordum, Brock da aynı şeyi söylemişti.

“Troy’la gerçek bir çiftiz, bu yüzden her cuma günü kapıma dayanıyor. Cumaları çalışıyorsun değil mi? Seninle olan ilişkisini dayanılabilir kılan tek şey benim. Yanlış anlama, iyi bir kız olduğunu düşünüyor ama kadın değilsin sen.”

Bedenim öfkeyle titriyordu, nefesim daralıyordu ve o anda tek istediğim şey onun üzerine atlayıp boğazını sıkmaktı. Troy’un metresi vardı ve aynı metres karşında oturmuş, birbirlerine âşık olduklarını söylüyordu.

İşin kötü yanı bu çiçek kokusunu anında tanımıştım; Miami’ye gitmeden önce, Troy’un başka bir kadınla seks yaptığı o gün yatak odamda asılı duran kokuydu bu.

“Siktir oradan,” dedim. Onun gerçeği söylediğini bilmeme rağmen sesim sertti. Dudaklarım hareket etmeye devam etti ve söyledığım şeye kendim de şaşırdım. “Eğer Troy seni sevseydi, seni asla paylaşmazdı, doğasında yok bu. Sevmediği insanları bile paylaşmıyor.” Mesela *benim* gibi. “Bu yüzden, eğer sana karşı bir şeyler hissetseydi yatağında olan kişi sen olurdun, ne ben ne de bir başkası.”

Mantıklı şeyler söylüyordum ve bu, beni güçlendiriyordu. Ayağa kalktım ve cep telefonumla ona işaret ettim. “Muhtemelen aylardır sana gelmedi değil mi? Bu yüzden buradasın, çünkü çaresiz kaldın.”

Yanaklarının kızarması bana tahminimin doğru olduğunu gösterdi. O da ayağa kalktı ve zoraki bir gülümsemeyle bana dik dik baktı. “Yatağında olmanın tek sebebi şeytanla anlaşma yapmış olması. Evliliğinizle ilgili her şeyi biliyorum, Sparrow. Aranızdaki şey gerçek değil.”

Aklımın gerisinde, benim ufak, çizgi versiyonum, çizgi bir Cat’in suratına attığı yumrukla onu geriye, poposunun üzerine düşürdü. Ama gerçek ben ‘Personel Harici

Giremez' yazısına doğru yürüdü, çünkü orada kalmaya devam edersem, daha sonra pişman olacağım bir şey yapabiliirdim.

Catalina beni takip ederken konuşmaya devam etti. "Troy'un bana yer açmak için senden kurtulmamış olmasının tek sebebi de onu Brock'la aldatmam. Brock'la olan ufak kaçamağım yüzünden Sam'e hamile kaldım."

Bu son sözleri nefessiz söylemişti. Çizgi versiyonum omzundan vuruldu ve arkasındaki duvar kanla kaplandı.

"Ayrıca," dediğinde kapıyı açmakta tereddüt ettim. "Onu yerle bir etmeme, başkasının bebeğini karnımda taşımama rağmen Troy bana baktı, benim için her şeyi yaptı. Onunla beraber kurduğumuz şeyin ötesine asla geçemezsin, tatlım. Sadece canın daha fazla yanar, senin umutlanman da beni çok üzer."

Çizgi versiyonum vurulunca düştüğü yerden fırladı ve bir sonraki hamlesi için gücünü toplamaya çalıştı. "Kocamla olan ilişkimle, aramızda neler olup bittiğiyle ilgili hiçbir fikrin yok. Bildiğin tek şey Troy'un sana gelmeyi bırakması, bu da seni öldürüyor. Endişelisin, öyle de olmalısın," diyerek gülümsedim. "Tıpkı dünyadaki her şey gibi, insanlar da değişir. Onun seni geride bıraktığını biliyorum. Hoşça kal, Catalina."

Bu sözle beraber kapıyı suratına o kadar sert çarptım ki çevremdeki duvarlar inledi. Çizgi ben, çizgi Catalina'yı, siyahlaşan, küçülen çizgi film ekranından dışarı bir tekmeyle postaladı. Ama Cat o çerçeveden çıkar çıkmaz çizgi versiyonum kendi kanından oluşan bir birikintinin üzerine yığıldı.

Catalina haklıydı, onu sevmiyor olabilirdi ama beni de sevmiyordu. Catalina, Troy'un bana söylemediği bir şeyi biliyordu; benimle evlenme sebebini ve onun davranışlarının altında yatan nedeni.

TROY

Sisli mezarlığın önüne arabamı park ettim. Babam, Boston'ın en eski mezarlığında gömülüydü. Mezar taşlarının üzeri, Cadılar Bayramı'ndan kalmış gibi duran çim, çamur, yosun ve örümcek ağlarıyla kaplıydı. Burası kötü bir korku filmi setinden fırlamış gibi duruyordu ama buram buram ölüm kokmasının hoşuma gittiğini söylemeden edemezdim. Bu mezarlık cehennem gibi olmasına rağmen babamın başka bir yere gömülmek istemeyeceğini biliyordum. Burası her pazar gittiğimiz Güney Boston Kilisesi'nin hemen arkasındaydı, bir bakıma onun ikinci eviydi yani.

Burada akrabalarımınla beraber pek çok anı da gömülüydü. Bazılarını zevkle hatırlıyordum, McGregor gibi olanlarıysa bir an evvel unutmak istiyordum.

Hafta sonu beraberinde yeni günahları getirmeden önce, her cuma öğle saatlerinde buraya gelirdim. Umut-suzca özlediğim adamla konuşurdum; o, benim pederim-di, mezar taşı da günah çıkarma kabinimdi.

Beni asla yargılamıyordu.

Olduğum kişiye hiç bok atmıyordu.

Ayrıca buraya gelmek, henüz bitmemiş işlerim olduğunu hatırlatıyordu bana; babamın ölümünden kimin so-rumlu olduğunu bulmak gibi.

Mezarlıkta ilerlerken ıslık çalmaya başladım. Bu, bi-raz ironikti aslında, çünkü onun mezarını ziyaret etmek artık üzücü bir durum değildi, sanki eski bir dostla bira içmeye gitmek gibiydi. Çiseleyen yağmuru umursamadan – bu, Boston’daki en tuhaf yaz olmuştu ve sonbaharın da bir o kadar karamsar başlaması beni çok mutlu ediyordu – babamın mezarının yanında, dirseklerim dizlerimde, yere çömeldim. O, sonsuz uykusunda olmasına rağmen bütün babalar ve oğulları gibi bizim de sohbetlerimiz oluyordu. Bu son birkaç haftadır onu kimin öldürdüğüne, Crupti’yi kimin gönderdiğine yeniden odaklamaya başlamıştım. Bunu her kim yapmışsa bir aracı – babamın ölümünden birkaç ay sonra ölen zavallı bir çocuktü – ve bitcoin¹² kul-lanmıştı. Babamın ölümünün arkasındaki kişi zekiydi, he-sap kitap yaptığı kesindi...

Ve kısa süre sonra ölecekti.

Benim için araştırma yapan, Crupti’yi kimin yolladı-ğını anlamaya çalışan adamlarım vardı ve Boston’daki hiçbir taşın altını atlamamaya niyetliydim. Ama bu zordu, çünkü babamın bütün düşmanları ya ölmüştü ya da aklan-mıştı. Bir şeyler eksikti.

Crupti’yi gönderen kişinin babamın değil, *benim* düş-manım olduğundan şüphelenmeye başlamıştım. Hiç de-

¹² İnternetin para birimi olarak geçen dijital döviz.

ğilse Paddy Rowan denilen bok çuvalından intikam almıştım. Gerçi bu sadece babam için değildi, aynı zamanda da Sparrow içindi. Son zamanlarda babamla Sparrow hakkında sıkça konuşmaya başlamıştım.

“Robyn de böyle baş belası mıydı? Sparrow’un bu şımarıklığını birisinden alması lazım, Abe’den gelmediği de kesin,” dedim.

Babam cevap vermedi tabii ki, veremezdi. Ama eğer yanımda olsaydı kahkaha atıp, Raynes kadınlarıyla ilgili kaba bir şeyler söylerdi. Robyn’i sevmiş olsa bile duygularını dışarı asla yansıtmadığına dair bir his vardı içimde. Onu suçlayamıyordum, ben de duygularıyla çok iç içe değildim. Çoğu zaman var olduklarından bile emin olamıyordum.

Ayrıca artık sadece Kızıl’la sevişiyordum. Yerden birkaç parça ot kopardım ve mezar taşına attım. Kendimi tek bir kadınla sınırlamayalı uzun zaman olmuştu. Catalina tek eşlilikteki son denememdi, o da müthiş bir başarısızlığa uğramıştı.

“Bebeğim? Sen misin?”

İti an, çomağı hazırla. Cat, topuklu ayakkabılarıyla bana doğru gelmeye çabalıyordu, saçları kafasına yapışmış, her yanı yağmur damlalarıyla kaplanmıştı ve soğuktan tir tir titriyordu.

Onun burada olmasının beni şaşırtmaması gerekirdi, sonuçta ilişkimiz olduğu zamanlarda bile her zaman ne yaptığımı takip etme alışkanlığı olmuştu. Onu istememe neden olan tatlı, utangaç kız maskesini taktığı zamanlarda bile sahipti bu özelliğe. Maria, annemle babamın evini temizlemeye geldiğinde o da yanında gelir, o uzun, kıvrık kirpiklerinin arkasından beni izler, bana sanki gökyüzüne dolunayı ben asmışım, güneşi ben yakmışım gibi gülümserdi.

Ama inanılmaz sahipleniciydi ve onun olduğundan emin olmak için devamlı çevreyi kollardı.

Sırtımı dikleştirdiğimde sırılsıklam olduğumu fark ettim ve onun karşısında sert, nahoş bir ifadeyle durdum. Benden birkaç adım ötede duraksadı, hızlanan yağmur, suratındaki ifadenin görülmesini zorlaştırıyordu.

“O sadece bir çocuk,” dedi. “Evliliğinin sadece bir düzenleme olduğunu, onun, baban için sırtlaman gereken bir yük olduğunu kendin söylemiştin.” Vücudu sarsılıyordu ama sebebi soğuk değildi. “Seni geri istiyorum, Troy.”

Sparrow’la ilgili konuşurken ağlıyordu. Onun bu mahvolmuş halini görmenin beni pek de etkilememesine şaşır-mıştım. “Bırak gitsin artık,” dedim ve sırılsıklam olmuş ceketime sarındım. “Elveda sevişmemizi yaptık, aylar önce birbirimize veda ettik. Her şey bitti.”

“Troy, bebeğim, hayır!” Önümde dizlerinin üzerine düştüğünde her tarafa çamur sıçradı. Gözlerinden aşağı boşalan yaşlar yağmurla karışırken, sanki onu dik tutan tek şey onlarmış gibi bacaklarıma yapıştı. “Lütfen. O, hiçbir şey, hiç kimse. Seni istemiyor, sana ihtiyacı yok. Seni hak etmiyor. Bizim bir geçmişimiz, uyumumuz var. Aramızda eşsiz ve aynı zamanda korkunç bir şey büyüttük ve o şey bize ait... O şey biziz. Her zaman bizdik.”

“Onu Brock’tan hamile kalmadan önce düşünecektin,” dedim. Sesim sertti ama keskinliğini kaybetmişti. Artık Brock’ın karısıyla oynaşma fikri çekici gelmiyordu, bu durum tamamen tatsızdı, değersizdi. Sanırım artık bunu aşmıştım.

“Onunla evlenmemi sen söylemiştin.” Burnunu çekti, tırnaklarıyla pantolonumu pençelemeye devam ediyordu. “Lanet hamilelik yüzünden bunun herkes için en iyisi olduğunu söylemiştin, Troy...”

“Cat, lanet *hamilelik* dediğin şey artık bir *çocuk*. Bel-

ki de sadece onunla ilgilenmeyi düşünmelisin,” diye hırladım. Ama Cat’in sesli bir şekilde ifade etmediği şeyin farkındaydım; Sam’dan nefret ediyordu, çünkü Sam bardağı taşıran son damla olmuştu. İhanetinden sonra Cat’le birlikte olamazdım.

“Mutlu bir evliliğimiz olabilirdi. Ben senin evinde, yatağında, aklında olmalıyım. Her şeyi yaparım, lüften seni geri almak için ne yapacağımı söyle,” diye yalvardı.

“İyice uçmuşsun sen,” dedim ve kendimi ondan kurtararak arabama doğru yürüdüm. Babamla geçireceğim zamanı çalmasından nefret etmiştim.

Arkamdan geldi, histerik bir şekilde ağlıyor, yere yığılıp duruyor, her seferinde tekrar ayağa kalkmaya çalışıyordu. Stilettolar bir mezarlıkta giyilebilecek ayakkabılar değillerdi anlaşılan. Ancak Cat şov yapmaktan her zaman hoşlanırdı. Bu şovlar yirmili yaşlarındaki Troy’a keyif veriyordu ama otuzlu yaşlarındaki Troy bu numaraların eskidiğini biliyordu.

“Bunu yapma. Seni mahvederim,” diye uyardı.

İç çektim. “Catalina, bebeğim, sen bırak başkasının hayatını, daha kendininkini bile doğru düzgün mahvedemiyorsun. Hiçbir zaman hırslı olmadın.”

“Cehennemin dibine kadar yolun var!” Beni itti, sonra yumruklarını göğsüme doğru sallamaya başladı. Onun yumuşak vuruşlarını savuşturarak bileklerini kavradım ve mezarlığı çevreleyen metal parmaklıklara doğru sürükledim. Onu kollarımın arasında tutmak o kadar boş gelmişti ki, bir an için onu gerçekten sevdim mi diye düşündüm.

“Yeter artık. Bu saçmalık, burada son bulacak. Şimdi beni dinle ve kafana şunu iyice sok, çünkü kendimi tekrarlamayacağım; şansını kullandın. Sana her şeyi verdim, lüks saçmalıklar alabil diye kıcımlı yırttım. Risk aldım. İşler kurdum, sırf en sevdiğin mutfak diye Fransız restoranı

açtım. Her şey *senin* içindi. Ama sen, bana ihanet ettin. Paramla kokain aldın, tamamını o sikik beyaz toza harcadın ve seni rehabilitasyona yolladığımda daha da sıçır batırdın. Eğlendik, güldük ama artık gitme vakti. Anlaşıldı mı?”

Catalina bana hedefsiz yumruklar atmaya devam ederek, “Böyle şeyler söylemeyi bırak!” diye bağırdı. Bunları duymanın ona zor geldiğini biliyordum ama komik olan, bunları itiraf etmekte artık zorluk çekmememdi. Ayrılma-dan kısa süre sonra Cat’i Miami’de rehabilitasyona yolla-mıştım, üstelik Tanrı’nın cezası merkez Amerika’daki en pahalı yerd; saunası ve yirmi dört saat açık olan masaj salonları vardı. Kadını için en iyisini yapardım ama o, terapistinin, *Brock’ın* bebeğine hamile şekilde geri dön-müştü.

Tek başına rehabilitasyona giden kız arkadaşımın, iki aylık tedavi sürecinden sonra karnında bir fazlalıkla geri döndüğünü anladığım anı hâlâ unutmuyordum. Bebeğin bize ait olduğuna beni ikna etmeye çalışmıştı. Ben de buna inanmak için çok uğraşmıştım. Ama gittiğimiz jinekolo-ğun söylediği tarihlere bakınca Cat’in benden olmayan, altı haftalık bir bebeğe hamile olduğunu öğrenmiştim.

Bana vurmaya çalışmaktan vazgeçmişti. Kafasını çılgınlar gibi iki yana sallıyor, “Hayır, hayır, hayır,” diye bağırarak, tırnaklarıyla kendi suratında kanlı izler bırakı-yordu.

“O zamanki sempatimi sevgiyle karıştırma sakın,” dedim, öfkemin birden geçmiş olması beni şaşırtmıştı. “Hamile kaldığın zaman vicdanım el vermediği için seni sepetlemedim, seni hâlâ sevdiğimden değil.”

İşkence gören bir hayvan gibi ağlamaya devam ederek, “Troy! Sus artık!” diye yalvardı.

Ama gerçeği söylüyordum. O zamanlar kendimi suçlu

hissetmiştim, çünkü ona istediği şeyi, zamanında ikimizin de istediği şeyi asla veremezdim. Nişanımızın hiçbir zaman, hiçbir anlam ifade etmediğini ikimiz de biliyorduk. Ben, sokağımın sonunda yaşayan fakir Sparrow Raynes'le evlenecektim. Onca para, kıyafetler, restoran, lüks tatiller... hepsi yalandı, asla evlenemeyeceğimiz gerçeğini unutmak için kendimizi avutmuştuk sadece. Hatta bir parçam – sıırıslıklam âşık olan tarafım – Cat'in başkasıyla sevişmesinin benim cezam olduğunu düşünüyordu. Sonuçta ben hiçbir zaman onun olamayacaksam, neden o da aynı şeyi yapmasındı ki?

Ayrıldıktan sonra Cat'le yaşadığımız apartman daire-sine gitmiş, eşyalarımı, kıyafetlerimi almak istemişim. Ve Cat'i daha önce beceren adamın, aynı şeyi bir kez daha yapmak için Boston'a geldiğini görmek beni şaşırtmamıştı.

Cat çok güzeldi ama aynı zamanda paramparça bir ruhu vardı. Üstelik birlikte olduğu adamın yapmasını istediği her şeyi yapmaya da her zaman hazırdı. Pek çok erkek için bu ikisi öldürücü bir birleşimdi, böyle bir şeyi çok zor geri çevirirdiniz; bunu bizzat deneyimlemiştim.

Brock, Boston'da kaldı ve onun benim için çalışmasına izin verdim. Cat'e ve Brock'a aile kurmalarında yardım edebilmek için de babamın ölümünden birkaç ay önce Brock'a iş verdim. Yaşananları telafi etmemin bir nevi görevim olduğunu düşünmüştüm. Böylece, âşık olduğum tek kadını elde edemesem de, onun gözünde kendimi ak-lama şansım olmuştu.

Nefes nefese kalmış, gözleri şişmiş ve en son karşılaş-tığımdan beri yaşlanmış gibi görünen Cat'e, "Bunu yıllar önce bitirmeliydik," dedim.

"Seni seviyorum. Brock benim için bir oyuncaktan ibaretti. Ben, seni seviyorum, Troy."

Başka bir strateji deniyordu şimdi; kollarımdan kur-

tuldu ve kasıklarını bacaklarımın arasına bastırdı. Anında geri çekildim. İsa aşkına, onu oracıkta becereceğimi mi düşünmüştü? Bu kadar iradesiz birini nasıl sevebilmişim ben?

Derin bir nefes aldım. “Tehlikeden ve sevişmekten başka bir şeyi sevdiğin yok. Aramızda bir boşluk var ve o boşluk, seninle ilgili olumlu ne kadar duygum varsa içine çekti. Çünkü sana ve kocana yardım etmeye çalışmama rağmen, sana söylediğim bütün sırları ona da söyleme gafletinde bulundun. Asıl ihanetin bu oldu,” dedim ve kolumdan tutan elini tiksintiyle ittim.

Catalina, Brock’a her şeyi anlatmıştı...

Babama verdiğim sözleri...

Sparrow’u...

Her şeyi...

Beni korunmasız bir duruma sokmuş, uğruna çabaladığım her şeyi tehlikeye atmıştı.

Cat’in bunları Brock’a söylememesini, onun da bana bunları bildiğini söylememesini dilerdim. Müşterilerimden birinin kızını arındırdıktan sonra sarhoş bir şekilde eve dönerken Brock, Cat’in ona söylediğim her şeyi kendisine anlattığını söylemişti. Ve bu sırları kimseye söylemeyeceğine dair bana söz vermişti.

Ama bu, arkadaşça bir söz değildi, bir tehditti.

“Şimdi şöyle yapacağız.” Kolumu Cat’in kafasının üzerindeki duvara dayayarak gözlerinin içine baktım. “Buradan gideceğim ve seni tekrar gördüğümde Brock’ın dizinin dibinde, ilgili eşi oynuyor olacaksın. Benimle asla konuşmayacak, aramızda yaşananlardan asla bahsetmeyecek ve bir daha benimle iletişim kurmayacaksın, tamam mı?”

İntikamımı fazla abarttığımı itiraf etmem gerekirdi. Her şeyimi kaybettikten sonra, sırf kendimi daha iyi

hissetmek için Catalina'yı kocasının evinde becermek... Onu hızlı aramalarımındaki sayısız kadından birisi yapmak ve onu sırf kendimi gömebileceğim sıcak bir beden olarak kullanmak... Kalleşlik etmişim ama kaybettiğim egomu geri kazanmam gerekiyordu. Onun beni aldatması, başkasından hamile kalması, o başkasıyla evlenmesi ve tüm sırlarımı yine o başkasına anlatması beni o kadar yerle bir etmişti ki, benim de ona aynı şeyi yapmam gerekiyordu.

"Sparrow'a bizi söyledim," dedi. "Sevgili karın her şeyi biliyor." Sesi nefret doluydu ve suratında delice bir gülümseme vardı.

"Onun yanına bir kez daha yaklaşırsan seni çıplak ellerimle öldürürüm," dedim. Geriye doğru bir adım attım ve onun duvarda kaymasını, yerde hıçkıra hıçkıra ağlamasını izledim.

Yıllardır bu sahneyi, Catalina'yı kesin bir şekilde terk edişimi kafamda canlandırıp duruyordum. Koz bendeyken bu kargaşadan kurtulmak istemişim. Ondan ayrıldığımda, kalbini kırdığımda rahatlamış ve iyi hissedeceğimi düşünmüştüm ama mezarlığı terk ederken hissettiğim tek şey müthiş bir boşluk ve Kızıl'la konuşmasına duyduğum öfkeydi.

Cat'in kokaine yeniden başlamamış olmasını umuyordum, çünkü zavallı Sam'in ebeveyn niyetine lanet ve ahmak iki tiple uğraşmasına gerek yoktu.

Tepemdeki gökyüzü parlayan bir şimşekle ikiye yarıldı ve yağmurun şiddeti daha da arttı. Maserati'ye bindim ve müzik çalara dokundum. Radyoda The Smiths'in 'Last Night I Dreamt That Somebody Loved Me' şarkısı çalarken sesi sonuna kadar açtım. Bu sefer yağmurun Cat'le geçirdiğimiz pek çok anı sileceğini biliyordum.

Artık tamamen bitirmiştik ve hayatımın yeni sayfasına geçmek beni sabırsızlandırıyordu.

TROY

Flynn öldü.

Cumartesi günü kulübede Brock'la baş başa bıraktığımda hâlâ canlıydı. Miami'den döndükten sonra aldığım iş, yani arındırma işe yaramamıştı ama bu şaşırtıcı da değildi. George Van Horn, beni aramış, oğlunun uyuşturucuya tekrar başladığıyla ilgili şikâyetlerde bulunmuştu. Ben de Flynn'i bulup kulübeye getirmiş, aslında oraya gelmesi için onu zorlamış ve hafta sonu başında dursun diye yanında Brock'ı bırakmıştım. Tıpkı planladığımız gibi, pazartesi günü yaptığım ilk şey onları kontrol etmek olmuştu. Ama Flynn'in bok yoluna gittiği kesindi.

Suçluluk içimi kemiriyordu ama bu, ölümden etkilendiğimden dolayı değildi, sonuçta iki adamı korkunç bir

şekilde katletmiş, bunu yaparken gözümü bile kırpmamıştım. Ama Flynn masumdu ve babası hastanede profesyonel yardım almasına izin veremeyecek kadar gururlu olduğu için ölmüştü. Tabii benim de doğru olanı yapmaktansa alacağım parayı daha çok önemseydiğim de gerçektir.

Flynn, Sparrow'du aslında. Herkes onu yüzüstü bırakmıştı; ebeveynleri, akrabaları, arkadaşları... İkisinin arasındaki tek fark Sparrow'un bana sahip olmasıydı ve ben küçük kumruma kimsenin zarar vermesine izin vermeyecektim. Eğer mahvolacaksa bunu yapan ben olacaktım.

Flynn'in çevresindeki koku bana öbür tarafa çoktan gittiğini ama bunun çok da uzun süre önce olmadığını söylüyordu. Bu mantıklıydı, çünkü eğer Brock onu yalnız bıraktıysa olay çok daha kısa süre önce gerçekleşmiş demektir. Onu bir tekmeye sırtüstü çevirdim, boynuna iki parmağımı koydum ve nabzını kontrol ettim.

Evet, çocuk *gitmişti*.

Bakışlarımı kulübenin içinde gezdirerek iç çektim ve parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. Brock'ın onu kurtarması gerekiyordu. Tam bir bok çuvalı olabilirdi ama arındırma söz konusu olduğunda ondan iyisi yoktu. Neden bana söylemeden burayı terk etmişti ki? Hem şimdi bunu George'a nasıl açıklayacaktım? Başparmağımı ve işaret parmağımı Flynn'in göz kapaklarına değdirerek gözlerini kapattım. Çünkü cesedi, kaybolmuş yavru köpek bakışlarıyla beni süzüyordu ve kesinlikle birazcık nefes almaya ihtiyacım vardı.

George Van Horn'u aradım ve şifreyle haberi verdim; "Paket, postalama sırasında kayboldu, getirilemeyecek. Şimdi ne yapmamı istiyorsun?"

"Posta kuruluşlarının hâlâ pahalı ve güvensiz olduğunu bir kez daha görüyorum," diye laf soktu. "Paketi kimsenin bulamayacağından emin ol yeter," dedi ve telefonu suratıma kapattı.

Açıkçası böyle bir cevap vermesini beklemiyordum. Van Horn, Flynn'in bedeninden gizlice kurtulmamı istiyordu. Adamda, oğlu aşırı doz almış *gibi* yapıp düzgün bir cenaze düzenleyecek kadar bile yürek yoktu. Elbette bu cenaze onun politik mücadelesini yerle bir ederdi. Ama dünyamızda ahlaklarından taviz veren, hiçbir zaman yüzleşemedikleri korkunç şeyler yapan George Van Hornların bir özelliği de bir gün uyanıp canavara dönüşmüş olduklarını fark etmeleriydi.

Bense canavar gibi hissetmiyordum, babamı öldüren adamın ya da adamların ölmeyi hak ettiğine bütün kalbimle inanıyordum. Acımasızdım ama adaletsiz değildim. Sırf oyunda ilerlemek için ailemden birini öldürmezdim, her ne sebeple ölürlerse ölsünler, onlara saygın bir cenaze hazırlamayı asla reddetmezdim.

Sparrow'un annesi dışında, diye hatırlattım kendime. O hâlâ benim vicdanımdaki bir lekeydi ve Sparrow bunu öğrenecek olursa beni asla affetmeyeceğini biliyordum.

Flynn'in bedenini dışarı, ormanın derinliklerine sürükledim, bağlantıyı kurmasınlar diye kulübeden yeterince uzağa geldiğimden emin oldum. Gerçi çok fazla da uzaklaşamamıştım, çünkü sıska bir keşe ait olsa bile bir cesedi sürüklemek oldukça zordu. Onu ormanın içine arabayla götürmemin imkânı yoktu, çünkü kirli bedenini Maserati'ye tikiştiremezdim. Tikiştirdiğim takdirde geride bırakacağım kanıtlardan da kurtulmam çok zor ve riskli olurdu.

Onu yakınlardaki bir ağacın gövdesine yaslayarak kulübeden bir kürek aldım, sonra ormana geri dönerek mezarını kazdım. Bedeni çukurun içine attıktan sonra olabildiğince sıkı bir şekilde toprakla doldurmaya çalıştım. Normalde onu yakmamın daha iyi olacağını biliyordum ama niyeyse bunu yapamamıştım. Yapamayışım da aslın-

da çok saçmaydı. Sonuçta çoktan ölmüştü ama nedense anlamsız ahlak anlayışım devreye girmişti işte.

Gerçeği söylemek gerekirse Flynn'i gömdüğüm yeri rastgele seçmemiştim. *Onun* yanına gömmüştüm. Sadece birkaç adım ilerisine...

Her şey, her zamanki gibi düşünülmüştü ama artık doğru gelmiyordu. Özellikle de *onun* burada, Flynn'den birkaç adım ötede gömülü olması çok yanlıştı. Kızının bilmesi gerekiyordu bunu.

Kulübeye geri döndüğümde önce duşa girdim, sonra üzerimden çıkardığım kıyafetleri kulübenin arka tarafındaki küçük çukura attım. Yaktığım kibriti üzerlerine fırlattım ve kibritten çıkan alevlerin dal parçalarına, ardından da kıyafetlere sıçramasını, ateşin, çukurun kenarlarını yalayarak günahımın kanıtlarını yutmasını izledim.

Temiz kıyafetler giyip suçluluğumu yutmayı başardıktan sonra, Flynn'i yatırdığımız o çirkin sarı koltuğu kapının önüne taşıdım. Üzerine benzin döküp onu da ateşe verdim. Eski koltuktan leş gibi kokan alevler yükseldi, gri dumanları siyah dumanlar izledi ve hepsi, bulutlarla kaplı gökyüzünde dağıldılar. Flynn'in dokunduğu her şeyi, neredeyse tüm kulübeyi ellerimin derileri yüzülene, parmaklarım kanayana kadar sildim. Bunları yapmak birkaç saatimi almıştı ama risk almak gibi bir seçeneğim yoktu. Brock'ın onu kontrol etmek için geri döneceğini biliyordum, etrafta bırakacağı yeni izler de umurumda değildi, sonuçta bana ait olmayacaklardı.

Boston'a geri dönerken Van Hornları düşünmemeye çalıştım. Bu, işimin ilgilenmediğim kısmıydı. Normalde kötü adamların yanında takılan bir suçluydum ben. Arada sırada radarıma Flynn gibi, sadece yanlış çoğu zaman da yanlış ailede olan masum birisi ve işte işler o zaman karışıyordu. Öfkemi h

sanların hayatlarına sıçmak benim tarzım değildi. Benim adaletim farklıydı ve onu istediğim zaman uygulardım. Bunun sadece hayat olduğunu söylemeye çalışıyordum kendime; bazen Batman olurdun, bazense Joker...

Flynn ölmeyi hak etmiyordu ve ölmesini engelleyebilirdim de. Ama onun ölümünü engellemek bana bir müşteriye mal olurdu. Ayrıca başıma da büyük bir bela açmış olurdum. Kısacası kendi kışımı kollamak Flynn'in hayatından daha önemliydi.

Bu düşünceyi ve Brock'la yapmak zorunda kalacağım konuşmayı bir kenara iterek Sparrow'un numarasını tuşladım. Onun çalışma saati olduğunu biliyordum ama o bilmiş, ukala sesini duyma arzusuyla yanıp tutuşuyordum. Dördüncü çalıştan sonra cevap verdi.

"Neden telefonu açtın? Şu anda çalışman gerekiyor," dedim sesimin sert çıkmasına uğraşarak. İşini çok ciddiye alıyordu ve Rogue Bis'te mutlu olmadığını da biliyordum. Sparrow özgür olmak için doğmuştu, Pierre gibi tiplerin krallıklarında çalışabilecek biri değildi. Catalina'nın tam tersiydi, stili yağlı, sağlıksız ama midenizi sıcacık yapan sokak yemekleriydi. Gözleme tarzı bir kızdı o.

"Eğer çalıştığımı biliyorsan niye arıyorsun?"

"Seni gıcık etmek için tabii ki."

"O zaman tebrik ederim, bunu başardın," dedi. Sesi alaycıydı ama sonra iç çekti ve birkaç tencerenin birbirine çarpışını duydum. "Pierre yine beni deli ediyor."

"Yine balık mı ayıklıyorsun?" diye sordum. Dudaklarımın arasına yeni bir kürdan yerleştirdim. Restoranımdaki zamanını bok gibi geçirmesi beni üzüyordu ama pes etmemiş olmasına bayılıyordum. "İyi iş çıkarıyorsun."

"Biliyorum, bu yüzden beni öldürüyor ya," dedi sade bir sesle.

“Dayan o zaman,” dedim.

“Dayanacağım tabii. Ayrıca eve döner dönmez içki dolabını talan edeceğim.”

Ev. Bu, yaşadığımız yeri ilk defa kendi evi olarak kabul edişi değildi. İlk başlarda hep *senin* evin, *senin* yatağın, *senin* mutfağındı ve her ne kadar bunun geçici bir durum olduğunu düşünmeden edemesem de artık bunların tamamının bizim olması hoşuma gidiyordu.

“Beni bekle, benim de alkole ihtiyacım var,” dedim.

“Günün kötü mü geçti?” diye sordu.

“Kötü kelimesi az kalır.”

“Belki de işini değiştirmen iyi olur.”

“Tabii, ne olayım? Sosyal hizmette mi çalışayım? Çevreci mi olayım?” diye homurdanarak güldüm.

“Aynen. Ben de tam kutup ayılarıyla egzotik kuşlar arasında karar vermeye çalışıyordum. İşimizin medeniyetten olabildiğince uzak olması çok iyi olabilir.”

“Çoktan vahşi bir kuşu kurtardım bile. O, beni çok meşgul ediyor,” diye hatırlattım.

“Kurtardın demek...” Güldü, farkında olmayan suçlayıcı bir tavır almıştı. “Eve gelmeden önce bu vahşi kuşa biraz Çin yemeği al, ben de bir şişe şarap açarım. Görüşürüz.”

Telefonda konuşurken bir anda ona gerçeği anlatma isteği kapladı içimi, neyse ki kendimi hemen kontrol edebildim. Bunun bana hiçbir getirisi olmayacağını, beni, babamı ya da annesini; hiçbirimizi asla affetmeyeceğini biliyordum.

Radyonun sesini açtım. Queens of the Stone Age’in ‘In My Head’ şarkısı bangır bangır çalmaya başladı.

Bana ne oluyordu? Evet, resmen bir *şeyler* oluyordu. Karımın içinde vakit geçirmek en sevdiğim hobi haline

gelmişti. Nihayet zayıf noktamı bulmuştum; Kızıl'ın bacaklarının arası. Orada yaşamak istiyordum, orada ölmek de çok sorun olmazdı.

Ama sadece bu da değildi. O ufak pabuç dilliyle vakit geçirme düşüncesi tuhaf hissetmeme neden oluyordu. Tam olarak mutlu değil ama değişik bir heyecan hissi veriyordu ve ondan hoşlanmaktan nefret ediyordum. Sanki o zil zurna sarhoşken ruhumun en derin köşesinin anahtarını verip dikkatli kullanmasını söylemek gibiydi bu; ne yapacağından emin olamıyordum.

Herhangi bir ilişkimiz olmadan sadece sevişme anlamamız kafamı karıştırıyordu. Birlikteliğimiz romantik değildi, dışarı çıkmıyorduk, birbirimize hediye almıyorduk, Netflix'i bile izlemiyorduk. Sevişmiyorduk, savaşıyorduk; o, beni çekerken, ben onu ısıırıyordum, o, beni çizerken, tırnaklarını etime geçirirken ben içine daha sert, daha hızlı giriyordum. Seksimiz öfkeliydi, saftı, vahşiydi... ama bencil değildi. Kızıl'ın olduğu şeyi sevmemle alakası yoktu bunun, olmadığı şeyle alakası vardı. Beni gücüm, param, statüm veya işim için isteyen bir kadın değildi o.

Onun için bir şeyler almak onu sadece öfkelenlendirmeye yarıyordu ve bunu söylerken şaka yapmıyordum. Adamlarım, Sparrow'un dolaplarını tasarımcı kıyafetleriyle doldurmuştu ama o, sanki tek kuruş para etmiyorlarmış gibi hepsini evsiz barınağına götürmüştü. Şu anda Boston'ın merkezinde Stella McCartney takımı ve Jimmy Choo marka ayakkabıyla gezinip, trafik ışıklarına peygamber olduğunu beyan eden deli, evsiz bir kadın bile vardı.

Kızıl, benim pahalı hediyelerimi ya cüzzamlıymış, pis ve değersizmiş gibi görmezden geliyor ya da daha kötüsü, onları o ince kolunun altına sıkıştırıp başkalarına bağışlıyordu. Böyle yaptığında onu hem öldürmek hem de delicesine öpmek istiyordum. Aynı anda beni hem öfkelen-di-

riyor hem de çılgınlar gibi mutlu ediyordu. Sığ saçmalıkları önemseyen, yanlış şeylerle motive olan biri değildi, tam tersi, üzerine istediğimi çizebileceğim, tertemiz, bembeyaz bir sayfaydı. Ben de tam bunu yapıyordum; onun dudaklarına, çenesine, boynuna ve kürek kemiklerinin üzerine izler bırakıyordum. Ona olan açlığımı vücudunu renklendirerek gideriyordum, önceleri daha dikkatliydim ama sonra o pembe meme uçlarını emerken sert davrandığımda, küçük Sparrow'un içinde saklı olan vahşi bir kuş olduğunu keşfetmiştim.

İşin komik yanı, sevişirken onun *işini* bitirmesini istemiyordum; onun işini halledip, boşalmak için kendi sıramı bekleme kaygısına girmiyordum. Eğlenmesine izin veriyordum, hatta onu izlemek çok hoşuma gidiyordu. Hayatımda ilk defa seks benimle değil, onunla alakalıydı. Hatta şu zamana kadar hep yanlış ilişkiler yaşamışım desem yalan olmazdı.

Bu, ben değildim, ben insanları önemseyen bir adam değildim. En son birilerini önemsemişimde, Catalina'nın, Brock'ın ve daha bir avuç bokluğun hayatıma girmesine izin verdiğimde sonu iyi bitmemişti.

Tüm vücudum öfkeyle kaplandı ve Jensen'in numarasını tuşladım. Jensen hacklemeyle alakalı işlerimi yapan adamımdı ve Sparrow'un banka hesabına erişimi vardı. Telefona cevap verdi ama tek kelime etmedi. O, bu tarz bir insandı, kelimeleri kullanmaz ama çok iş yapardı.

“Çeki nakde çevirmiş mi?” diye sordum. *Paddy'nin parasını.*

“Hayır, tıpkı evlendiğiniz zamanki gibi. Hesabında tek bir metelik yok,” diye cevap verdi.

“Güzel, eğer bu değişirse bana haber ver,” dedim.

Kendimi iyi hissederek telefonu kapattım. Sparrow'un çeki bozduracağından emindim ve bunu kaçmak amacıy-

la yapacaktı. Paraya ihtiyacı olduğu zaman yani. Sonuçta babamın vasiyetinde garantilediği gibi, ne olursa olsun zengin olacağından haberi yoktu.

Direksiyonun arkasındaki deri koltuğa yaslandım ve kulübeden ayrıldığımdan beri ilk defa rahat bir nefes aldım. Şimdilik burada, benim yanımdaydı ve bunu böyle tutmaya niyetliydim.

SPARROW

Catalina'yla karşılaştığımdan beri Brock işe gelmiyordu. Onu görmediğim için mutluydum ama bu mutluluk, vardiyamdan çıkıp eve giderken sona erdi. Brock, sokağın köşesinde yine beni bekliyordu. Evet, yine diyorum, çünkü bunu birkaç kez daha yapmıştı.

“Unut gitsin,” dedim ona bakmadan.

Elleri ceplerinde, hızıma yetişti. “Bana bir dakikanı ayırır mısın? Pişman olmayacaksın, söz veriyorum,” dedi.

“Bunu devamlı söyleyip duruyorsun,” dedim zorlukla, karısının bir süre önceki ziyareti hâlâ tazeydi. “Ama bunun ne demek olduğunu senin bile bildiğini düşünmüyorum. Bak, Catalina'yla aranızdakilerin yürümemesine üzülüyorum ama senin bu karmaşana balıklama dalmak istemiyorum. İkimiz de evliyiz.”

Tatlı, yakışıklı ve içten içe çekici bulduğum Brock'ın dağ kadar bir *hayırı* kabul edemeyişi beni hayal kırıklığına uğratiyordu. Karısının birkaç ay öncesine kadar – biz evlendikten sonra da – kocamı becerdiğini bilmek daha da sinir bozucuydu. Elbette bunu Brock'a söylemek benim işim değildi, sonuçta alevleri söndürmeye çalışıyordum. Sam de dahil herkesi cehennem ateşine atmak değildi amacım. Bu yüzden Catalina'nın gelişini Troy'a anlatmamıştım, yersiz dramalara gerek yoktu. Troy anlaşılmada payına düşeni yapmıştı, Catalina'yla ayrılmışlardı. Bu yüzden konuşacak bir şey de yoktu.

“Tatlım, Troy'un sana zarar vermesini istemiyorum, o tehlikeli biri.”

Dalga mı geçiyordu? Ben ona kurtarılmayı bekleyen bir prenses izlenimi mi veriyordum? Yardıma ihtiyacım olduğu zaman bile başımın çaresine oldukça iyi bakabildiğimi düşünüyordum. Hatta kurtarılmaya bile ihtiyacım yoktu, Troy'la başa baş gidebiliyordum.

“Benimle gel, sana bir şey göstereceğim,” dedi. Troy'un ki kadar gösterişli görünmeyen ama yine de göz alıcı olan bir arabanın yanında durarak arka kapısını açtı. “Eğer hoşlanmazsan seni yalnız bırakacağım.”

“Hayır. Güle güle,” dedim.

Hızlandım, hatta neredeyse koşuyordum artık. Eve giden yol boyunca, korkmadığıma, sadece öfkelendiğime, Brock'ın iyi niyetli olduğuna ve Troy'a fazla kaptırdığım için onun bana yardım etme isteğini anlamadığıma kendimi ikna etmeye çalıştım.

Eve girdiğimde doğruca içki şişelerine yöneldim ve kaliteli, pahalı şaraplardan birini açtım. Alt kattaki şöminenin hemen önünde serili olan beyaz, yün halının yanına dolu iki kadeh bıraktım. Sonra başka bir kadeh daha doldurarak, Brock'la karşılaşmamın sinirini alması için tek dikişte içtim. Ardından bir kadeh daha...

Adam sapık gibi ciddi anlamda beni takip ediyordu ve bu, beni fazlasıyla geriyordu. Yukarı çıktım ve Troy’la paylaştığımız banyoya girerek, hem gerginliğimi azaltmak hem de Rogue Bis’in üzerimde bıraktığı yorgunluktan kurtulmak için sıcak bir duş aldım.

Kocamın sırlarıyla başa çıkmaya çalışmak beni üzüyordu, çünkü artık gerçeği inkâr edemiyordum. Gerçekse şuydu; kocama sırılsıklam âşıktım. Her gün kalbimde daha fazla yer ediniyordu, onun olmadığı her an benim için daha fazla zorlaşıyordu. Troy Brennan’a olan aşkım romantik veya tatlı değildi, sertti ve muhtaçlıkla doluydu. Âdeta bir hastalıktı bu, vücudumda yayılıyor, kalbimin her atışıyla binlerce, milyonlarca küçük hücreye bölünüyordu. Üstelik bunun bir ilacı da yoktu. Her nefeste biraz daha derine batıyordum, ona karşı hissettiğim o duygu denizinde biraz daha boğuluyordum.

Saçlarımı taradığım sırada yatak odasının kapısının açılıp kapandığını duydum ve kafamı geriye atarak, kendimi aynada görmemek için gözlerimi kapattım. Kendini başkasına verdikten sonra kendinizle yüzleşmeniz zor oluyordu.

“Âşık olmana rağmen kalbinin kırılması mümkün mü?” diye mırıldandım kendi kendime.

Evet, bu mümkündü. Âşık olmuşum ve aynı anda kalbim paramparça olmuştu. Banyo kapısının tıklatılması bana düğün gecemizi anımsattı, ne kadar çok şey değişmişti... ama bazı şeyler aynı kalmıştı.

“Çıplak olursan iyi olur. İçeri geliyorum.”

Kapıyı açtığında bedeni bütün banyoyu doldurdu. Gökyüzü mavisi gözleriyle beni inceledi, benim de bakışlarım ellerine gitti; derileri yüzülmüştü ve kabuk bağlamıştı, bedeni de çamaşır suyuyla benzin kokuyordu. Başımı iki yana salladım ve, “Sana inanamıyorum,” dedim.

“Düşündüğün şey değil, Çin yemeğini unutmadım, aşağıda,” diyerek sırttı.

Ellerini işaret ettim. “Şimdi ne bok yedin?”

Bakışları değişti, soğuklaştı ve omuzları gerildi. Yine de bunu söylediğime pişman değildim. Eğer hayat bir Quentin Tarantino filmiymiş gibi insanları öldürmeye devam edecekse bunu bilmem gerekiyordu.

Yumruklarına bakarak kaşlarını çattı. Bu, o değildi, her zaman arkasını temizlemeyi bilirdi. Bilinçsiz bir şekilde, olup biteni anlamamı istiyor gibiydi sanki. “Troy...” Ona bakarak gözlerimi kıstım. “Yaptığın şeyi yargılamayacağım. Anlat bana.”

“Cidden Sparrow...” dedi ve kolumu okşamaya çalıştı.

Geriye doğru bir adım attım. “Anlat, Troy.”

Gülümsemesi kayboldu. “Bu konuda çok dürüst olacağım ama hazırlıklı ol, duyacakların hoş şeyler değil. Ayrıca ihaneti de fazlasıyla ciddiye alırım. Bu yüzden, çeneni kapalı tutacağın konusunda sana güveniyorum.”

Göğsü vücuduma dayanırken kafamı kaldırarak yüzüne baktım. O kadar yakındı ki çamaşır suyu ve benzinin arasından terinin ve onu o yapan diğer şeylerin kokusunu alabiliyordum. Kafamı sallayarak onu onayladım. “Sana ihanet etmeyeceğim.”

“Biliyorum,” dedi. Bir anda sesi sertleşmişti. “Gerçekleri anlatmam için beni sıkıştırıp duruyorsun, bu yüzden bilmeni istediğim şey şu; ben kiralık katil değilim, insanları öldürerek para kazanmıyorum. Birilerinin işini bitirmek için para alarak yaşamıyorum... Ama...” Elini kaldırarak saçlarını okşamaya başladı. “Eğer duman varsa ateş de vardır. Yani evet, Billy’i gerçekten ben öldürdüm. Peder McGregor’u da. İkisinin de ölümü çok çirkindi ama yaptıkları şey de öyleydi.”

Dizlerimin bağı çözülmüştü, midem sıkışıyordu ama bunun sebebi tiksinti değildi. Mutluluktan havalara uçuyordum, çünkü bana içini dökmüştü. Canavarımın, gardiyanımın, *sevgilimin* zırbı çatlıyordu.

Onun saçımla oynamasını izleyerek, “Bunu hak etmek için ne yaptılar?” diye sordum boğuk bir sesle.

“Billy para için babamı öldürdü, McGregor da onun bu niyetini bile bile ona babamı nerede, ne zaman bulabileceğini söyledi. Önemsemişim tek şeyi aldılar benden,” dedi. Düşüncelere dalmış vaziyette saçımla oynayan işaret parmağını seyrederken göz bebekleri küçüldü. “Günahlarının bedelini ödemeleri gerekiyordu. Ben-”

“Sen de Boston’ın tanrısıydın,” diye tamamladım sözlerini yumuşak bir şekilde. Ağlamak istiyordum ama o kadar doğal ve dürtüsel bir şeyi bile yapamayacak kadar şaşkındım. Çok şaşırmamam gerekiyordu aslında, sonuçta dedikodular en başından beri beni kocama dair uyarıyordu ama yine de şok olmuştum. Bir de değil, iki canı aldığı gerçeğiyle nasıl yaşayabiliyordu ki? Gerçi düşününce, hiç kimse benim ebeveynlerimi öldürmemişti. Onun yerinde ben olsaydım ne yapardım bilmiyordum.

Tüm vücuduyla beni sararak, “Bu tarz şeyleri yapabilme potansiyelinde olmam seni korkutuyor mu, küçük kumrum?” dedi. Nefesi kulağıma dolmuştu. “Bu adamları gönderen kişiyi hâlâ arıyorum, biliyor musun? Henüz listemi tamamlamadım.”

Benden bir adım uzaklaştı, cebinden ufak, sarı bir kâğıt parçası çıkardı ve göğsüme bastırdı. Onu elinden alarak okudum; Crupti ve McGregor’ın isimlerinin üzeri çizilmişti, üçüncü kişinin ismini bilmiyordu, yanında soru işareti vardı.

Gözlerimi kaldırarak ona baktım. “Korkuyor muyum?” dedim sakince. “Hayır, çünkü beni asla incitmeye-

ceğini biliyorum. Yaptığın şey beni mutlu ediyor mu? Hayır, sadece hayal kırıklığına uğrattıyor. Tanrı'yı oynamak iyi değildir, üstelik tehlikeli olduğundan bahsetmiyorum bile.”

Suratımı inceleyip tiksinti veya korkuya dair bir belirti aradı ve bulamayınca rahatladı. O, bir canavar olabilirdi ama *benim* canavarımdı. “Ufak bir kuş bana eski nişanlımın seni ziyarete geldiğini söyledi. Sparrow-”

Daha fazlasını söyleyecekti ama onun öfkeli olduğunu düşünmesini istemiyordum, çünkü onun Catalina'ya gitmediğini biliyordum.

“Umurumda değil,” diyerek sözünü kestim. Sonra vahşi bir gülümsemeyle yüzüne baktım. “Dediğim gibi, bu sadece bir anlaşma, hatırlasana? Anlaşmada payına düşeni yapıyor musun? Evden çıktığında çükün pantolonunun içinde kalıyor mu?”

Gözlerindeki yumuşaklık sert ve karanlık bir şeye dönüştü. “Kalıyor. Peki, senin bedeninin hâlâ benim mi?”

“Evet, senin,” diye fısıldadım.

“Kafanda birkaç tahtan eksik Sparrow ama bunu seviyorum.” Elini kolumda gezdirerek beni düş kabinine doğru hafifçe itti. Sırtım cam kapıya çarpınca kenarından tutup onu açtım. Duraksayarak kocama baktım, ne yapacağını görmek istiyordum. Boynumu öpmek için kafasını eğdi, önce ısırıldı, sonra emerek acıyı alıp götürdü. Sıcak dudakları göğüslerime indi ama sırtım siyah fayanslara dayanana kadar geri giderek onu savuşturdum.

“İyi deneme dostum ama itirafından dolayı hâlâ tiksiniş durumdayım,” dedim. Kalbim, ağaç gövdesini delen bir ağaçkakan kadar hızlı atıyordu.

“Ben, senin dostun değilim,” dedi. Dişlerini göstererek sırttı ve bir hamlede arkamdaki musluğu açtı. Soğuk su düş başlığından üzerime akınca nefesim kesildi. Kuru

ve temiz kıyafetlerimi daha yeni giymiştim ama sıırıslık-lam oluverdim. “Ben senin kocanım ve şu anda sana evli-likle ilgili şeyler yapacağım.”

Ona karşı koymanın anlamı yoktu, hem kim *buna* ha-yır diyebilecek kadar salak olabilirdi ki? Sıcacık diliyle bir kez daha ağzıma saldırdı, takımlı bedenini benimki-ne bastırdı. Onun bu ateşli öpücüğünün içinde kendimi kaybettim, oyuncu ısırışlarıyla gerçekliğe geri döndüm ve soğuk suya rağmen elinin her okşayışında biraz daha ısındım. Troy ağzıma doğru inledi, ellerinden biriyle bilekle-rimi tuttu ve kafamın üzerindeki havlu askısına yapıştırdı. Kravatını gevşetti, çıkardı ve kaçamayacağım kadar sıkı ama canımı acıtmayacak kadar gevşek bir şekilde ellerimi askıya bağladı.

“İsa aşkına.” Kafamı arkaya yatırarak tavandaki yu-muşak ışığın bulanıklaşmasını, soğuk su damlalarının vücuduma yağışını izledim. Kıyafetlerim su yüzünden ağırlaşıyordu ama umurumda değildi. İkimiz de giyinik ve sıırıslıklamdık. “Daisy haklıymış,” dedim.

“Bahse girerim haklıdır,” diye mırıldandı.

Pantolonumu sertçe aşağı çekti, hemen peşinden iç ça-maşırım da pantolonumu izledi. şehvet sarhoşu vaziyette kalakaldım. “Senin müstehcen şeyleri sevdiğini söylemiş-ti.”

Sıcak nefesi göğüslerimin arasında dolaşırken dilinin ıslaklığını hissedebiliyordum. Titrememi engellemeye ça-lıştım ama faydası yoktu.

“İlginç şeyleri seviyorum...” Dizlerinin üzerine çöktü ve suratı bacaklarımın arasında kayboldu. Dizimden tu-tarak bacağımı geniş omuzlarından birine attı. “Lezzetli şeyleri seviyorum...” diye mırıldandı. Sođuk suyla kar-şılaştırıldığı zaman inanılmaz sıcak olan dili ačíklıđıma hızlı ve aç daireler çiziyordu. Tüm vücudum elektriklenir

gibi oldu. “Sert seviyorum...” diyerek dişlerini klitorisime sürttü.

Bu yaptığı aklımı başımdan alıyordu ama hazza dayanamayan o parçam kaçmak için çırpınıyordu. Bileklerimi saran kravat her çırpınışımda sanki biraz daha sıkı hale geliyor gibiydi. Uzun saçlarım gözlerime ve alnıma yapışmıştı, bu yüzden onu zar zor görebiliyordum. Kafamı yana atmama rağmen saçlarımı gözlerimden çekemedim. o da bir bok göremememden hoşlanıyor gibi görünüyordu. Benim ufak tefek, *umutsuz* görünmemi seviyordu.

“Ama en çok da seninle beraber olmayı seviyorum...” dedi. Ağzı, bitmek bilmeyen hareketlerine devam ediyordu.

“Çok yaklaştım,” dedim nefes nefese, gerçekten de öyleydi ve bunu engelleyebilecek hiçbir şey olamazdı. Orgazmın gücünün tüm vücudumu kapladığını hissettim. İleri geri hareket ederek ağzına sürtünmeye başladım, delilik derecesinde azmıştım. Ve en sonunda zirveye ulaştım.

Arkamdaki musluk hafifçe sağa döndü ve soğuk su sıcacık oldu. Beni öpmek için yukarı çıktığında gülümse dim. “Bunun karşılığını vermek isterim,” dedim.

“Ah, vereceksin zaten,” diyerek bacağıma kaldırdı, dizimi dirseğinin içine yerleştirdi ve içime o kadar hızlı girdi ki neye uğradığımı şaşırarak keskin bir nefes aldım. Siktir, bu cidden iyiydi, Troy beni öyle doldurmuştu ki patlayacakmış gibi hissediyordum.

“Pantolonunu ne zaman çıkardın?” diye sordum kıkırdarak. Kendi hazzıma öyle dalmıştım ki pantolonunu çıkardığını bırak, onun hareket ettiğini bile fark etmemiştim. Deliceydi ama kısa, güçlü birkaç hareketten sonra daha da kuvvetli bir orgazm dalgası diğerinin arkasından bedenimi kovalamaya başladı. Islak tişörtümün üzerinden göğsümü avuçlayarak sert bir şekilde meme ucuma bir fiske attı.

“Ah, bebeğim...” diyerek bağırmaya başladım. Heavy metal konserine daha uygun olabilecek bir sesle bağırdım, bu yüzden benim çıkardığım *mutlu* sesleri kısmak için dudaklarını benimkilere kenetleyerek ağzımı diliyle ele geçirdi.

Dişli öpücükler, kirli öpücükler, aç ve çaresiz öpücükler... Öpücükten daha fazlası olan öpücükler kondurdu dudaklarıma. Romantik veya yumuşak olan hiçbir şey yoktu aramızda. Beni öldüresiye beceriyordu, her seferinde daha derine vurduğunu hissedebiliyordum. İkinci orgazmın beni içten titrettiğini, bir ısı tsunamisi gibi vücudumu sardığını hissettiğim sırada keskin bir şey kravattı ikiye böldü ve aniden kollarım serbest kaldı. Neredeyse zemine düşüyordum ama Troy son anda dirseğimden tuttu ve fayanslardan birkaç milim yukarıda asılı kaldım.

“Karşılığını ver,” diye emrettiğini duydum keskin sesinin ve anında ne yapmamı istediğini anladım. Eğilerek kafamı aletine doğru götürdüm ve alabildiğim kadarını ağzıma aldım. Öğürme refleksimi durdurmam imkânsızdı ama nefesimi tuttum. Oral seks tekniğim, daha doğrusu tekniğimin olmayışı beni endişelendiriyordu. Kısa süre sonra bir tekniğe ihtiyacım olmadığını anladım. Ben tam olarak ne yapmam gerektiğini daha anlayamadan, “Boşalabilir miyim?” diye sordu.

Kafamı evet anlamında sallayarak gözlerimi kapattım. Bir adamı emmenin oldukça aşağılayıcı olduğunu düşündüm ama o, beni dünyadaki en lezzetli şeymişim gibi yedikten sonra bunu nasıl düşünebilirdim ki?

Onun gerilerek titrediğini hissettim, sonra yoğun, sıcak bir sıvı ağzımı kapladı. Yutkunurken vücudumu ufak bir ürperti sardı ve bakışlarımı ona çevirdiğimde kafasını geriye attığını ve suratında oluşan gülümsemeyi gördüm.

Siyah saçlarından yüzüme su damlaları akıyordu. Saçlarımı okşayarak zevkle iç çekti. “Siktir!” diye mırıldandı.

Daha güzel ifade edilemezdi.

Her şeye rağmen Troy Brennan da insandı ve en kötülerindendi. Üstelik hiçbir şey, hiç kimsenin yanına kalmazdı, *cinayet bile*.

Televizyonun önünde, soğuk Çin yemeği ve kovalarca alkol eşliğinde, *Senden Nefret Etmemin 10 Sebebi*’ni izlemeye zorladım onu. Gerçi seyretmiyordu, daha çok telefonda e-postalarına cevap veriyor, saçlarımla oynuyor ve Heath Ledger’le Julia Stiles romantik bir an yaşadığı zaman gözlerini deviriyordu. Yine de bu, hayatımda yaptığım en ailevi şeydi.

Film bittikten sonra şöminenin önündeki halının üzerine uzandık. Troy, Guinness’inden bir yudum daha alırken ısınmak için kollarının arasına yuvarlandım.

“Bu kadar aşk karşıtı olmak zorunda değilsin, romantik komedilerden bir iki şey öğrenebilirsin,” dedim.

“Aşk karşıtı değilim. Saçmalık karşıtıyım.” Dudaklarıma bir öpücük kondururken dili alt dudağımda şehvetle dolandı. “Bahse girerim gerçek hayatta bir oğlan, bir grup sivilceli liselinin karşısında tribünlerden atlayıp aşk şarkısı söyleseydi, kız onu kesinlikle öldürürdü.”

Güldüm. “Yanılıyorsun. Mesela ben, senin liseliler önünde şarkı söylemene bayılırdım.”

“Ben de yarınki vardiyandan kadınsı bölgelerini gizleyen az pişmiş birkaç parça biftek dışında tamamen çıplak dönmene bayılırdım.”

“Böyle bir şey asla olmaz.”

“Bir grup salak ergenin karşısında şarkı söylemem de öyle.”

Normal ve eğlenceliydi, daha da kötüsü, bana aşkın farklı bir tarafını, onun karmaşık kişiliğinde kimsenin erişimi olmayan farklı bir katmanını gösteriyordu. Bu katman umursamazlığın, acımasızlığın ve yıpratıcılığın altına öyle gömülmüştü ki, onu bana göstermesi yürümeyi yeniden öğreniyormuşum gibi hissettirmişti.

Bu yumuşak, nazik yanından nefret ettiğini biliyordum. Üstelik benimle bunu paylaşması bana daha özel hissettiriyordu. Benim için o, peder katili, neredeyse mahalledeki bütün kadınlarla yatmış, herkese gösterdiği korkunç Troy değildi, beraber aşk filmleri izlediğim farklı bir Troy’du. Benimle beraberken de sertti ama çok da kötü değildi.

“Seninle başa çıkmak imkânsız,” dedim dudaklarımı büzerek ama içten içe bu çarpışmadan çok hoşlanıyordum.

“Sen de buna bayılıyorsun,” dedi. Bu sefer öpücüğü alnıma kondurdu ve kollarını bana sardı. “Ben benim ve olduğum kişiden utanmıyorum, sen de bunu seviyorsun, çünkü bana benziyorsun. Düğün gecende ölü bir mafya babasının oğluna, Tamirci’ye sataştın. Sen kendin oluyorsun, bunun sonucunu da umursamıyorsun. Ailenin neden sana Sparrow ismini koyduğunu biliyor musun?”

“Ah, bilmiyorum. Belki de ayyaş babamla hippie annem oturup salakça isimler listesine baktıkları içindir,” dedim. Utancımı kahkahamın içine sakladım. Ama içten içe midemde düğümler oluşmuştu. Çevremdeki herkes beni *Minik Kuş* diye çağırıyordu, Troy da bana *Kızıl* diyordu. Nedense hiç kimse bana Sparrow demiyordu, zaten tuhaf ve nefret ettiğim bir isimdi. Saçlarımı geriye atarak sıkılmışım gibi yaptım. “Her neyse, ben daha büyük şeyleri merak ediyorum. Mesela annemin beni neden bırak-

tığı gibi. Bana zorbalığa davetiye çıkaran bir isim koyma sebebini değil.”

“İsminden nefret ediyorsun,” dedi.

Kollarından ayrıldım, suratımın kızardığını hissediyordum. Troy için olduğu kadar benim için de katmanlardan sıyrılmak zordu. İçkimden uzunca bir yudum aldıktan sonra, “Ne kadar zekisin,” dedim. Beni tekrar kollarının arasına aldı ve tenime değen dudaklarından gülümsediğini hissettim.

“Sen de çok tatlısın.”

Beni tatlı mı buluyordu?

“Bence nefret etmemelisin, sana çok uyuyor. Özgürlüğü ve bağımsızlığı temsil ediyor, ikisi de sende var,” diye devam etti.

Ona hemen hatırlattım. “Özgür değilim ki.”

Üzerime yuvarlandı ve beni kaslı bacaklarının arasına sıkıştırdı. Onun altında yatarken güçlü vücudunu inceledim, derinlerde bir yerlerde kafesimin içinde rahatlamaya başladığımın farkındaydım.

“Doğru, benimleyken değil ama güven bana kumru, seni bu kafesten salsam bile bana anında geri dönersin.”

Bu doğrudu ve beni asıl korkutan şey de buydu.

Bana *kumru* demesi de ayrı bir ironiydi. İsmimin anlamı zaten bir kuştan, *serçeden* geliyordu. Bir de üzerine bana kumru demesi...

İki ergen gibi halının üzerinde öpüşmeye devam ettik, sonra ayağa kalkarak çalışma odasına girdi. Ufak, açık yeşil, bitpazarından alınmış gibi görünen basit bir kutuyla geri döndü. Halının üzerinde, yanımda diz çöktü ve kutuyu bana uzattı.

“Seni bir süredir inceliyorum. Her gün bir ders, her konuşma ödev gibi oldu benim için. Sanırım evlenmeden

önce birbirimizi tanısaydık düğün hediyen için ne seçeceğimi biliyor olurdum. Artık biliyorum.”

Kalbim çarpmaya, nabzım hızlanmaya başlamıştı. Bu gerçek, saf bir mutluluk anıydı ve beni dehşete düşürüyordu. Muhtemelen uzunca bir zaman boyunca böyle bir an daha yakalayamayacaktım.

Kutuyu, içinde bana zarar verecek bir şey bulacağım korkusuyla açtım. Bana en son düğün gecemizde hediye vermişti ve kutunun içindekileri gördüğümde neredeyse kucağına kusacaktım.

Ama bu kutuda bir yüzük vardı. Klasik nişan yüzüklerinden, o canavarımsı, dikkat çekici para yığınlarından çok farklıydı. Üzerinde ufak bir yakut vardı sadece ve küçük bir kan damlası gibi görünüyordu. Basit, güzel, özel ve orijinaldi. Ve her şeyden çok da kırmızıydı.

Bu yüzüğün, beni tam anlamıyla nasıl gördüğünün bir simgesi olduğunu anlamakta gecikmedim. Bu, Troy’un önemseme çabasıydı ve bunu benim için yapıyordu. Bu, onun düşünceli haliydi.

Suratımda yaramaz bir gülümsemeyle kafamı kaldırdım. “Bana aldığın ilk tek taş bir dolunay büyüklüğünde. İnsanlar bunu görse niteliğinde bir düşüş olduğunu söylerlerdi.”

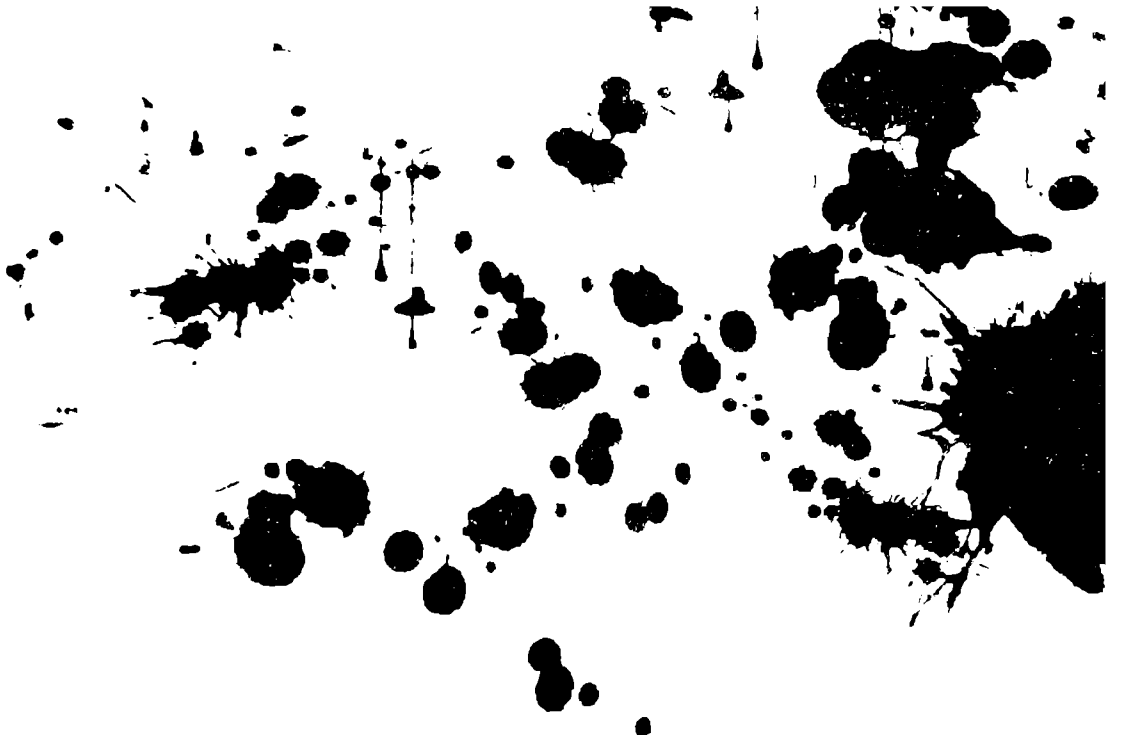
“Güven bana, bununla bir adım ileri geçtim,” dedi. Yüzüğü alarak parmağıma taktı ve başparmağını üzerinde gezdirdi. “Hem ilkindeki elmas gerçek bile değildi,” dedi. Sırıtişımın yerini şaşkınlık aldığında bir kahkaha attı. “Şaka yapıyorum, Kızıl.”

Akşam geceye döndüğünde sohbetimizi yatağa götürdük ve tıpkı düğün gecemizde yapacağımı söylediği gibi, altında kıvranırken adını haykırdım. Radyoda Arcade Fire’in ‘Rebellion’ şarkısı çalıyordu ve bunun ironisini gözden kaçırmamıştım.

Beni sevmeyen, beni neden karısı olarak seçtiğini söylemeyen bir katile âşıktım. Bu iyi bir şey değildi, aksine çirkin, utanç verici ve rahatsız edici bir gerçektir. Bu gerçek ne kadar boktan olsa da Troy'un neden bana daha uygun ve güzel bir şey verdiğini anlamaya başlamıştım.

O, beni yalanlarla beslemişti ve onları yalayıp yutmuş-tum.

Beni yalanlarla beslemişti ve onun için gözlerimi kapatmıştım.

XIRMI DÖRT

SPARROW

Yağmurlu şehrimden göç eden kuşları izlemek için ufak bir ara verdim ve bu, benim ilk hatam oldu. Sadece bir saniyeliğine duraksadım ve bu saniye fazla uzun sürdü, çünkü kuşların yağmurdan kaçmalarını izlemek için The Automatic'in 'Monster' şarkısını dinlediğim kulaklığımı çıkarırken kaderim mühürlendi.

Muhtemelen doğduğumdan beri ilk defa uçup gitmek yerine olduğum yerde kalmak istediğimi fark ettiğimde gülümsedim. Ama Brock'ı gördüğüm zaman mutluluğum paramparça oldu. Kırmızı tuğlalı uzun binaların arasında ki dar yolun tam ortasında, önümde duruyordu.

Bu sefer korkmuştum, çünkü bu, artık tesadüften çok Öldüren Cazibe filmindeki şeylere dönmeye başlamış-

tı. Boston o kadar küçük değildi ve şimdiye kadar dört kez yolumun üzerinde belirmişti. Brock, benim nerede olduğumu hep *biliyormuş* gibiydi sanki. İtiraf etmeliyim ki Troy'un önerisine, daha doğrusu emrine uymaya ve bu adamdan uzak durmaya oldukça hevesliydim. Brock bir sokak lambasına dayanmış, ağırlığını bir ayağının üzerine vermiş, sigara içiyordu. Beni gördüğü zaman sırtını dikleştirdi ve gülümsedi.

"Ah, selam," dedi sigarasının dumanını üflerken. Geldiğim yöne geri dönerek koşuma devam etmeye çalıştım ama kolumu kavrayarak rahat bir sesle, "Seninle konuşmam gerek," dedi.

"Hayır, işle ilgili olmadığı sürece gerekmez," dedim.

Rogue Bis'teki işler planlandığı gibi gitmiyordu. Ne kadar çabalarsam çabalayayım Pierre benden hâlâ nefret ediyordu. Brock da bana yakınlaşmaya çalışıp duruyordu. Buna rağmen beni kovmayacaklarını bilsem de, bir parçam sırf daha iyi bir iş bulabilmem için bunu yapmalarını istiyordu.

Brock boştaki elini yün ceketinin cebine soktu. "Kocanla ilgili."

"Hayır," dedim kaşlarımı çatarak. Niye Brock, Troy'dan her bahsettiğinde kalbim yavaşlıyor, nefesim daralıyordu? *Çünkü Troy'un benimle niye evlendiğini biliyordu.*

Troy'u aramak için kapüşonlunun cebine, cep telefonuma uzandım ama Brock onu elimden alarak yakındaki bir çöp kutusuna attı. Gözlerim yerlerinden fırlayacak gibi oldu ve suratım bembeyaz kesildi. "Ne oluyor?" diye kükredim.

Bana cevap vermedi ama ifadesi değişti, öfkeden cidden kudurmuş gibi görünüyordu. Beni kendine çektiğinde bedenim onunkine çarptı. Artık tatlı ve rahat Brock git-

mişti sanırım, bana iyi davranmayı bırakmıştı. “Benimle gel.” diye hırladı.

“Seninle hiçbir yere gitmiyorum puşt herif!”

Sonra bir tabancayı mideme bastırdığını hissettim, o kadar sertti ki bir iz bırakacağından emindim. Yine de korku acımı azaltıyordu.

“Arabam yolun sonunda, eğer sessiz olursan sana gereğinden fazla zarar vermem,” dedi.

Siktir, aksanı bile değişmişti, bir anda daha yerel birisi olmuş gibiydi, sanki... *Bostonlı gibiydi?* Birilerini görme umuduyla çevreme bakındım ama yakınlarda kimsecikler yoktu, bu da şafakta koşuya çıkmamın cezasıydı sanırım. On dakika önce gördüğüm tek kişi köpeğini gezdiren bir kadın olmuştu. Tamamen yalnızdım, hayır, daha da kötüsü Brock’laydım.

“Brock, lütfen...” Ne için lütfen dediğimi bilmiyordum, beni bırakmasını mı istiyordum? Az önce mideme silah dayadığından dolayı buna çok ihtimal vermiyordum.

Beni ters tarafa döndürerek silahı sırtıma bastırdı ve arabasına yönlendirdi. Nefesini boynumda hissettiğimde tüylerim diken diken oldu. Ağzım kururken panik olmaya çalıştım.

Audi’nin kilidini açarak, “Yolcu koltuğuna geç,” dedi.

Söylediğini yaptım. Kendi tarafına geçerek kemerini taktığı sırada silahın namlusu hâlâ bana dönüktü. “Gördün mü? Artık hemfikiriz. Birazcık zorlamayla olması kötü oldu Sparrow, çünkü erkekler normalde zor kadınları seçmezler.”

Ona cevap vermedim ve sesi sanki namlusundan geliyormuş gibi silaha baktım.

“Çok güzel değil mi?” Ben göreyim diye tabancayı çevirirken suratında ufak bir sırıtiş belirdi. “Elimdeki ağırlı-

ğına bayılıyorum, sanki tüm dünya avucumun içindeymiş gibi hissediyorum. Acayip, değil mi?”

Kocam kadar değil, diye bağırmak istedim.

Silahı bana doğrultarak kolumu dürttü. “Eller havaya, tatlım.”

Ona karşı koymak istedim ama soğuk namluyu alnıma dayadı. “İsa aşkına, tamam,” dedim ve ellerimi yavaşça havaya kaldırdım.

Brock benim tarafıma eğildi, torpido gözünü açtı, boş-taki eliyle bir şırınga çıkarıp başlığını dişleriyle kopardıktan sonra iğneyi bir anda bacağıma sapladı. Çığlık atarak eline uzandım ama koluma tabancayla vurdu, iğnenin diğer bacağıma da saplandığını hissettim. Bacaklarıma dehşet içinde bakarken, “Bana ne yaptın?” diye bağırdım.

Elini umursamazca sallayarak tabancasını bacaklarının arasına koydu. Bunu yapması beni daha çok korkutmuştu. “Küçük doz anestezi,” dedi. Sonra bacaklarıma uzanıp iğneleri yaptığı yerleri hafifçe ovuşturdu. “İyice yayılmasını sağlamak gerekir. Yolculuk sırasında bacaklarını uyuşturacak, kaçmaya çalışmanı istemiyorum. Connor son çekini alırken seninle yaşadığı sıkıntıyı anlattı, ben de hazırlıklı olmanın iyi olacağını düşündüm. Merak etme, tamamen ayık olacaksın.” Arabayı çalıştırdı, bir elini direksiyona koydu, diğeriyle de bacağıma sıktı. “Arka-na yaslan, yolumuz uzun.”

Ara sokaklardan geçerek şehirden çıktık ve kısa sürede araba kuzeye giden iki şeritli, terk edilmiş bir yola girdi. Boston’dan uzaklaştığım her dakika, yolda geçen her kilometreyle birlikte daha da uyuşuyordum ve sadece bacaklarımdan kaynaklanmıyordu bu. Neden yataktan bu kadar erken çıkmıştım? Neden akıl sır erdirilemeyen saatlerde koşuya çıkmakta bu kadar ısrarcı olmuşum? Neden o gizli Boston mücevherlerini, kimsenin asla bilmediği

veya geçmediği yerleri bulmak için boş, küçük kaldırımları kullanıyordum? Neden korumamı kovdurmuştum? Neden olası saldırganları savuşturmak için yanımda bir silah taşı mıyordum?

Neden, neden, neden?

Başım beladaydı, üstelik bu bela, yanlış kişiyle evlenmekten veya umursamaz annenizle ayyaş babanız tarafından terk edilmekten çok daha büyüktü. Brock deli olabilir, hatta ironik bir şekilde kocama yakıştırdığım psikopatlığa sahip olabilirdi. Ama aptal değildi. Eğer Troy, onun beni kaçırdığını öğrenirse Brock nalları dikerdi. Bu da, bunun olmasına izin vermeyeceği anlamına geliyordu. Brock, benimle ne yapmayı planlıyordu bilmiyordum ama Boston'a dönüşte onun yanında olmayacağımın farkındaydım.

Eğer yaptığı şeyin sonuçlarını söylersem belki yeniden düşünmesini sağlardım.

"Beni hâlâ geri götürebilirsin, biliyorsun değil mi?" dedim ön cama bakarak. Artık bacaklarımı hissedemiyordum, ancak zihnim her zamankinden daha keskindi. Bu iyi değildi, çünkü başıma gelecek şeyin ne kadar dehşet verici olacağının farkında olmama neden oluyordu.

Ormanın derinliklerine gidiyorduk, uzun çam ağaçları güneş ışınlarının bize ulaşmasını engelliyordu. Kalabalık, hareketli Boston'dan o kadar uzaklaşmıştık ki, sanki başka bir gezegene gelmişiz gibi hissediyordum. "Sonradan pişman olacağın bir şey yapma. Troy, beni aramayı bırakmaz ve bulduğu anda seni öldürür."

Brock yola bakmakla yetindi ve gülümseyerek, kirli sakalını silahıyla ovuşturdu. "Önce ben onu öldürmezsem tabii."

XIRMI BEŞ

TROY

Paddy Rowan ölmüştü, bu yüzden cenaze töreninde onu son kez ziyaret etmeye büyük bir zevkle gittim.

Paddy doğduğu ve büyüdüğü yere, şehrin dışındaki Weymouth'a gömülecekti. Bedeninin Miami'den buraya uçtuğunu bana Jensen söylemişti. Cenaze, babamla Rowan'ın geride bıraktığı, kendi elleriyle yarattıkları kargaşadan sağ kurtulan yaşlı insanlarla doluydu. Abe Raynes de buradaydı, kafası bir milyondur ve her zaman olduğu gibi, cümle kurma becerisini kaybetmiş görünüyordu. Sparrow'la evlendiğimden beri hesabına gönderdiğim fazla paraya rağmen sağlığı giderek bozulmaya devam ediyordu. Ona kısaca selam verdim, bu da sırf kızına duyduğum saygı yüzündendi.

Yas tutan insanları görmezden geldim ve orospu çocuğunun gerçekten öldüğünden emin olmak için açık olan tabutun başına gittim. Bir parçam Kızıl'ın bunu görmesini istiyordu ama onu bu tarz saçmalıklardan korumam gerektiğini de biliyordum. Bu, ona iyi gelmezdi, çünkü o, bizim gibi intikamla yanıp tutuşan, güç bağımlısı bir canavar değildi. Güçlüydü, fakat masumdu ve onu kirletmezdim.

Ancak bu etkinliğin tadını çıkarmaya niyetliydim.

İlk sıraya, tanımadığım iki adamın yanına oturdum. Göz ucuyla bakarak onları inceledim; kıyafetlerinden, davranışlarından ve bedenlerinden yayılan hafif naftalin kokusundan eski mafyalardan olmadıkları anlaşılıyordu. Bembeyaz saçları ve gri takımlarıyla inanılmaz yaşlı görünüyorlardı, üstelik İrlandalı olmalarına rağmen kalabalıkla uyuşmuyorlardı. Yani dışarıdan gelmişlerdi. *İyi, tanıdıklarla takılmak istemiyordum zaten.*

Rahip konuşmaya başlar başlamaz onu dinlemeyi bıraktım. Paddy'nin tek akrabaları, Tara ve annesi kilisenin diğer tarafında oturuyorlardı. Tara elindeki yırtık, nemli mendili tutmuş, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu ve onun *fakir* babasından tek metelik bile alamayacak olması beni biraz üzse de yaptığımdan dolayı pişmanlık hissetmiyordum. Sparrow, Paddy'nin elindekileri Tara'dan daha çok hak ediyordu, çünkü zarar gören Tara değildi.

Cenaze başlar başlamaz seçtiğim bu sıranın neden boş olduğunu anladım. Yanımdaki iki adam liseli iki ergen gibi dedikodu yapıyorlar, hiç durmadan konuşarak çevrelerindeki herkesi görmezden geliyorlardı. Kimin burada olduğunu, kimin gelmediğini tartıştıklarını duydum ve istemeden de olsa kulaklarımı kabarttım. Gerçi sesleri bütün kiliseyi kapladığından dolayı gizli bir iş yaptığımı söylenemezdi.

Biri, “Başka kim gelmedi?” dedi dilini şaklatarak.

Diğeri, “Ah, Paddy’nin doksanlarda evlendiği eski eşi Shona, o da yok,” diye cevapladı.

“Şaşırmadım, Paddy ona cehennem azabı yaşatmıştı.”

“Kavanaghların çocuğu da burada değil, şaşırtıcı...”

“Sanırım onun soyadı artık Greystone, babası ölünce soyadını değiştirmişti. Onun yerinde ben olsaydım yaşayanlardan sonra ben de soyadımı değiştirirdim.”

“David Kavanagh bir torbacı tarafından öldürölüp ailesinin şerefini lekeledi.”

Diğeri onu duymazdan gelerek, “Greystone burada olmalıydı, sonuçta Paddy onun vaftiz babasıydı. Biraz saygı gösterebilirdi,” diye itiraz etti.

“Kavanagh’ın oğlu artık Boston’da yaşıyor, biliyorsun değil mi? Sanırım beş altı yıl önce taşınmış. Birkaç kez babasının en sevdiği barda takılırken gördüm onu. Tam yolun ilerisinde oturmasına rağmen cenazeye gelmemesi şaşırtıcı.”

“Sana isminin artık Greystone olduğunu söyledim.”

Yaşlı adamlar saçmalıyordu, bu yüzden konuşmayı takip etmek çok zordu ama bir şeyi yakalamıştım; dünyada kaç tane Greystone vardı ve daha da önemlisi Boston’a beş altı yıl önce hangi Greystone taşınmıştı?

Kavanagh, Greystone...

Kavanagh, Greystone...

Ailesinin şerefini lekeledi...

Artık Boston’da yaşıyor...

Sonuçta Paddy onun vaftiz babasıydı...

David Kavanagh.

Peki, bu kimdi? Hatırlamaya çalıştım. İsim yıllardır duymadığım ama mırıldanabildiğim bir ninni gibi tanıdık-tı. *David Kavanagh, sen kimsin?*

Sonra aniden hatırlayıverdim.

David Kavanagh sonu kötü biten bir hırpalamaya kurban gitmişti. Dokuz yıl önce, Amerika'nın mafyaları geri dönüşüm endüstrisinin ne kadar kötü idare edildiğini fark edip, yeşili korumaktan para kazandıkları sırada olmuştu her şey. Kavanagh tonlarca geri dönüştürülmüş boru ve bakır tel çalmaya çalıştıktan sonra Cillian onu hırpalatmıştı. Kavanagh yakalanmıştı ama yaptığığın bedelini ödemek yerine bıçak çekmiş ve ölmüştü. Her yer kan olmuştu, tam bir vahşetti.

Bu kargaşayı temizlemek Tamirci olarak yaptığım ilk işlerden biriydi. Babamın adına işleri oldukça temiz bir şekilde hallettiğim için kendimle gurur duyarak, bir uyuşturucu anlaşması sahnesi oluşturmuş, Kavanagh'ın bedenini bıçağıyla beraber boş bir sokağa atmıştım.

David Kavanagh. Kahrolası David Kavanagh... Paranoyaya kapılmamaya çalışarak arkama yaslandım ama artık çok geçti. Bütün dikkatim onlardaydı şimdi, ne söyleyeceklerini duymak için ölüyordum.

Beyaz saçlı adamlardan bir tanesi kafasını sallarken kırmızı halıya salya saçtı.

“Çocuğun adı Brock'tı, iyi bir oğlandı. Evlendi diye duydum.”

Elim göğüs cebime gitti ve sarı kâğıt parçasını avuçladım. Bütün parçalar yerine oturuyordu, yaşadığım bu aydınlanma anında gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım. Brock'ın bir motivasyonu ve ona ulaşma yolu vardı. *Siktir*. Paddy onun vaftiz babasıydı tabii, Paddy, Kızıl'ın annesini, evlilikle ilgili anlaşmayı ve diğer her şeyi o şekilde öğrenmişti. *Siktir*. Brock oldukça öfkeli bir soyadı alarak amacını da belli etmişti aslında. Kendini, rehabilitasyon terapistliği yapmış restoran yöneticisi, *iyi adam* Brock Greystone olarak baştan yaratmıştı.

Eğer kim olduğunu anlarsam ondan gözümü ayırmayacağımı, ona asla iş vermeyeceğimi biliyordu. Catalina'ya olan aşkım, tahammülüm ve merhametin o zamanlar bile çok sınırlıydı. Eğer Brock'ın Kavanagh'ın oğlu olduğunu bilseydim geldiği yere anında geri gönderirdim. Babası masum bir kurban değildi, bizden çaldığı malzemeyi bize satmış, bize ihanet etmişti. Bir sürül hasara neden olmuş, hatta birkaç kişinin de hayatına mal olmuştu.

Brock Greystone bir Greystone değildi, Batı Sahili'nin yabancısı da değildi, çünkü o, David Kavanagh'ın oğluydu, yani bizden biriydi. Başka birisiymiş gibi yapan İrlandalı bir çocuktuk, hatta o gür saçlarıyla Hollywood gülümsemesinin yanında çok iyi bir Cali aksanı yapıyordu, öyle ki sesinden Bostonlı olduğu anlaşılmıyordu.

Brock'ın bizden biri olduğunu nasıl anlayamamıştım? Onun kim olduğunu bile araştırmadan hayatıma girmesine nasıl izin vermiştim? Cat'in kaybindan, ihanetinden, hamileliğinden ve bebeğin babasının Güney Sahili'nde bir işe ihtiyacı olduğunu öğrendikten sonra o kadar kötü olmuşum ki dikkatsiz davranmıştım. Ben daha ne olduğunu anlayamadan Brock bütün işime, sırlarıma ve babama ulaşmayı başarmıştı.

Listemi yumruğumun içinde sıktım. Sonra cebimden bir kalem çıkardım ve kâğıdı dizimin üzerinde düzleştirdim. Son maddeyi çizerek kayıp ismi ekledim.

1. ~~Billy Crupti~~
2. ~~Peder McGregor~~
3. ~~Billy'i kiralayan puşt?~~
3. Brock Kavanagh

Ayağa kalkarken iki adama kibarca selam verdim, ceketimin düğmesini ilikledim ve cenazenin ortasında kiliseden ayrıldım. Ahşap kapılardan çıkıp arabama doğru yürürken insanlar bana pis pis baktılar.

Motoru çalıştırdıktan sonra Brock'ın numarasını tuşladım ama açmadı. Buna şaşırmamıştım. Hemen sonra Kızıl'ı aramayı denedim, en son istediğim řey Brock'ın pençesine dűřmesiydi. Ama o da cevap vermedi.

Onu tekrar tekrar ararken vűcudumu műthiř bir gerginlik kapladı. Bođazım yanıyor, sıcaklık mideme iniyordu. Evde ya da hiç deđilse telefonu açabilecek bir durumda olmalıydı. Bugűn vardiyası yoktu, sabah kořusundan sonra eve dűnmesi lazımdı. Evde deđilse de Lucy, Daisy veya babasıyla birlikte olması gerekiyordu. Babası cenazedeydi, dolayısıyla geriye iki mantıklı seçenek kalıyordu.

Bıyık altından Brock'a kűfrederek arkadaşlarının numarasını aradım. Daisy iki gűndűr ondan haber almadığını, Lucy de sabah koşusundan önce Sparrow'un ona mesaj attığını sűyledi, sonrasında takılmayı planlamışlardı ama Sparrow buluşacakları yere gelmemişti.

Sakın panik olma.

Maria'yı aradım ve bozuk İngilizcesinden Sparrow'un evde olmadığını ıkarabildim. Kanım donmaya başlamıştı. Evlenmeden önce onu kaçırdığım zaman telefonuna yűklediđim GPS uygulamasını kullandım ve Boston'ın merkezinde olduğunu gűrdűm.

Of.

Vurdumduymaz Kızıl mantıksız dűřűnmeme neden olmuştu. Ona ulaştığım zaman bana bunu yaptığı için ağzına sıacaktım.

GPS'in gűsterdiđi yere gittiđimde ona ulaşmak için telefonunu tekrar tekrar aldırdım. Yaklařık otuzuncu defa arıyordum ki zil sesini duyar gibi oldum ve cep telefonunu öpűn içinde, kartonların, yarım yiyeceklerin ve sigara izmaritlerinin arasında buldum.

Umutsuzluk ve panik kapladı içimi, çöp kutusunu o kadar sert tekmeledim ki içeri dođru bűkűldű. "Siktir, sik-

ür, siktir!” diye bağırdım, insanların bu hareketlerimi izlemesi umurumda değildi.

Kaçmazdı, kaçmış olamazdı. Kumrumu iyi tanıyordum, bir savaşçıydı o. Koştuğu tek an kardiyo egzersizleriydi.

Hayır, bu onun özgür olma çabası değildi. Bu, *Brock*’ın intikam alma çabasıydı. Brock’ın benden bir adım ötede olduğunu o anda fark ettim. Karımı bulmak için her şeyi yapacağımı, şehri yerle bir edeceğimi de o zaman anladım. Bunu yapacaktım. O, benim olduğu için değil – buna hiçbir zaman inanmamıştım zaten – Sparrow’a beni ne kadar istediğini söylerken, aslında onu her şeyden çok istediğim için yapacaktım.

XİRMI ALTI

SPARROW

ORMANIN ÇIKIŞI.

Kısa hayat senaryomun son sahnesi buydu.
Her şey bitiyordu.

Brock emniyet kemerini açtı ve ağzına iki parça sakız attı. “Troy’la tanışmadan önce neden bu kadar az cinsel deneyimin olduğunu hiç düşündün mü?”

“N-ne?” dedim kekeleyerek, neden bahsettiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bacaklarımı hissedemiyordum ve bu, beni ölesiye korkutuyordu. Yumruğunu kornaya indirdiğinde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. *İsa aşkına.*

Kafam arabanın tavanına çarptığında kahkahaya boğuldu. “Sana Troy’la evlenmeden önce erkeklerin senden neden uzak durduğunu hiç merak ettin mi diye sordum.”

Sorunun hiçbir mantığı yoktu ama Brock'ın beni kaçırmış olması da çok mantıksızdı zaten. Hiç değilse ne kadar konuşursak o kadar zaman kazanacaktım. Troy'un eve hiç gitmediğimi anlayıp beni arama şansı çok yüksekti, gerçi beni bulma umudunun çok olmadığını biliyordum. Nerede olduğumuz hakkında hiçbir fikrim yoktu ve telefonum da yanımda değildi, Brock'ın elindeyse bir tabanca vardı. Şans bana küsmüştü anlaşılan.

“Evet, evet, merak ettim,” diye cevap verdim en sonunda.

Brock sanki dedikodu yapıyormuşuz gibi, kendini beğenmiş bir gülümsemeyle koltuğuna yaslandı. “Çünkü Troy hepsini tehdit etti de ondan. Sana azıcık yaklaşan ya da ilgi gösteren bütün erkeklere aynı şeyi yaptı. Sen ergenliğe girmeden önce bile onun olacağını biliyordu. Sırf bekâretini bozmak için seni bunca yıldır bakire tuttu.”

“Bunu bilmiyordum,” dedim. Yüksek bir sesle yutkundum ve öfkeli görünmeye çalıştım. Başka zaman olsa daha fazlasını da öğrenmek isterdim ama bu bilgi şaşırtıcı – ve gerçek – olsa bile Troy'un manipülasyonları şu anda umurumda değildi.

“Olay da bu ya zaten.” Brock bir kahkaha daha atarak bakışlarını bana çevirdi. Sonra arabadan çıktı ve kapımı centilmence bir şekilde açtı. “Şu zamana kadar senin arkanda gölge gibi gezdi o. Erkekler sana bakamıyorlardı bile, Troy'dan korkuyorlardı. Dışarı çık.”

Hiç değilse ayaklarımı yeniden hissedebiliyordum. Arabadan inmeye çalışırken kelimenin tam anlamıyla kafa üstü yere çakıldım. Anestezinin etkisi yavaş yavaş geçiyordu, farkındaydım ama henüz ayakta durabileceğim kadar değildi.

Bir elinde silahını tutarken, bagajdan bir kürek çıkarmasını izledim. Küreği kolunun altına sıkıştırdı, tabanca

hâlâ elindeydi. Sonra boşta olan eliyle beni çamurun içinden kaldırıp uzun ve yarı çıplak ağaçların arasına doğru sürükledi. Adım atmakta zorlansam da bacaklarım yavaş yavaş bana itaat etmeye başlamışlardı.

Kırmızı ve turuncu yapraklardan oluşan bir halı tüm orman zeminini kaplıyor, kuru yapraklar ayaklarımın altında çıtırdıyordu. Orman çok güzeldi ama başıma hayal bile edilemeyecek kadar çirkin bir şey gelmek üzereydi.

Kaçmak istiyordum, çok hızlı koşabileceğimi biliyordum ama üzerlerine beton dökülmüş gibi ağırlaşmış bacaklarla koşamazdım, koşabilsem bile bir mermiden kaçamazdım. Bacaklarım giderek açılıyordu, fakat tüm hissi tamamen kazanana kadar çok geç olacaktı. Ama yine de pes etmeyecektim. Eğer öleceksem sonuna kadar savaştırmıştım. Hava buz gibiydi ve üzerimde koşu kıyafetlerimden başka bir şey yoktu. Dişlerim birbirine çarpıyor, koşudan dolayı nemlenmiş saçlarım ince bir buz tabakasıyla kaplanıyordu.

Sessizlik içinde yürüdük. Dalların çıtırtısı ve uykulu kuşların cıvıltısı zamanın akmaya devam ettiğini hatırlatan tek şeydi. Boğazımdan yukarı safra yükseldiğini hissettim ve bayılacakmış gibi oldum. Nasıl öleceğimi çok nadir düşünmüştüm ve böyle olacağını hiç tahmin etmemiştim. Ancak şu anda, elinde silahıyla küreği, gözlerinde öfke ve acımasızlık parlayan Brock'ın yanında burayı tek parça halinde terk etme şansım giderek azalıyordu.

Beyaz boyayla işaretlenmiş bir ağaç gövdesinin yanında durduk. Altında taze kazıldığı her halinden belli olan, çamurla dikkatlice kapatılmış bir mezar vardı. Brock küreği elime tutuşturarak kafasıyla yaprak kaplı zemini işaret etti.

“Kazmaya başla.”

Aşağı baktım. Zemin yağmur yüzünden yumuşamıştı

ama kürek çok ağırdı ve her geçen dakikada iyileşmelerine rağmen bacaklarım hâlâ düzgün çalışmıyordu. Onun benden ne istediğini biliyordum; kendi mezarımı kazmamı istiyordu. Kafamı tekrar kaldırdığımda gözlerimde yaşlar birikmişti. Kendime acıyacak zamanımın olmadığını farkındaydım. Bir an önce bir şeyler yapmalıydım.

“Bunu neden yapıyorsun? Ben, Troy değilim,” dedim.

“Doğru,” diye onayladı beni. “Ama onun için önemlisin. Eğer seni çalamıyorsam, onun da seni elde etmesine izin vermem. Bu, senin seçimindi.” Dudaklarını büzdü. “Bunu kolay yoldan yapmak için elimden geleni yaptım ama sen, beni istemedin. Yazık.”

“Onun için önemli miyim? Yanılıyorsun. Onun için zerre kadar önemim yok,” diye bağırdım.

“Hayır, önemlisin.” Beni ileri itti ve tabancasıyla yeri gösterdi. “Kaz şimdi.”

Neden Brock, Troy’a zarar vermeye bu kadar odaklanmıştı ki? Troy’un kadınıyla evlenen ve sonrasında bir iş sahibi olan oydu. Troy ona ve ailesine bok gibi davranmış olabilirdi ama o zaten herkese öyle davranıyordu. Evrensel bir şeydi bu, Troy ayırım yapmıyordu. Tabii Troy’la Catalina arasında olanları biliyorsa başkaydı... Ama yine de Brock sırf Sam için aynı çatı altında yaşadıklarını kendisi söylemişti.

Bunların hepsi çok anlamsızdı. Bu senaryoda hiçbir mantık yoktu.

Ormanın yeşili ve çamurun kahvesi kötü bir resim gibi görünüyordu. Gözlerim, dökülmemiş yaşlarla parıldarken hareket edemedim. Kendi mezarımı kazamadım.

Brock beni tekrar itti. Bu sefer dengemi kaybettim ve yere düştüm, dizlerim çamurun içine gömüldü. Çamur, nefesimi kesecek kadar soğuktu.

“Lütfen gerektiğinden fazla işkence çektirme kendine.” dedi. Beni öldüreceğini söyleyen bir adam için sesi anormal derecede sakindi. “Bu, kişisel bir şey değil, hiç değilse seni ilgilendirmiyor. Hadi, tatlım.”

Onun sıcak elini tekrar kolumda hissettim ve beni ayağa kaldırdı. Ona bakamıyordum, bana kimsenin vermediği kadar büyük bir zarar verdiği için onun da yüzüme bakmasını istemiyordum.

“Eğer itaat edersen söz veriyorum olabildiğince acısız ve hızlı olacak. Ne olduğunu anlamayacaksın bile.”

Ben kendi tükürüğümde boğularak nefes almaya çabalarken bana yaklaştı. Soğuk bedenim onun sıcaklığıyla kaplanmıştı.

“Ne olduğunu fark etmeyeceğin bir zamanda, aniden yapacağım. Sırtın bana dönük olacak, anlaştık mı?”

TROY

Brock'ın ofisini kontrol etmek için Rogue Bis'e daldım. Kimse onu görmemişti ve son birkaç saatir de onunla konuşan olmamıştı.

Ofisine girdiğimde bana bıraktığı ufak ipucunu gördüm ve yerimde donakaldım.

Bir kürdan, *benim kürdanım*.

Üzerine Catalina'yla Brock'ın yatak odasındaki yeşil halının ipi dolanmış olan kürdan, Brock'ın cam masasının tam ortasında duruyordu. Dizüstü bilgisayar, kâğıt yığınları, ailesinin fotoğrafları ve bu ofisi kişiselleştirmek için getirdiği her şey gitmiş, geride bir tek kürdanım kalmıştı. Onu neden oraya koyduğunu biliyordum.

Catalina'yı becerdiğimi, yıllardır bunu anlamasını is-

tediğimi sonunda fark etmişti. Bu isteğim şimdi elimde patlamıştı. Bugün haddinden fazla tesadüfle doluydu ve bu iki kayıp birbiriyle bağlantılı olmalıydı.

Brock, karımı kaçırmıştı.

Bir tarafım, duvarlar da dahil bütün mekânı yerle bir etmek istiyordu ama paramparça olacak zamanım yoktu. Aksine, artık Kızıl'ı kurtarmak için parçaları birleştirme vaktiydi. Karakoldaki adamımı aradım; John çalışanlarım arasında en açgözlü olandı ve doğru rakama bedenini bile satardı.

“Size nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu.

Ona Brock'ın tam adını – ne olur ne olmaz diye ikisini de – söyleyerek zanlı anonsu yapmasını istedim.

“Bu biraz zaman alabilir, doldurulacak çok evrak var,” dedi anında.

“Hızlı olması için ne gerekiyorsa öderim.” Pazarlık yapmamak bana hiç uymuyordu ama zaman benden yana değildi. Sırada Sparrow'un arkadaşları vardı.

Yarım saat sonra Lucy suratı kıpkırmızı vaziyette Rogue Bis'in arka kapısından içeri daldı. “Bu, senin suçun. Senin, onun salak babasının... Tanrı aşkına, hayatındaki erkekler söz konusu olduğu zaman Sparrow kadar şansız birini tanımadım.”

Ona kesinlikle katılıyordum. Bu yüzden, söylediklerini kafamla onayladıktan sonra arabamın anahtarını ona fırlattım. Lucy anahtarı havada kaparak bana sorgulayıcı bir şekilde baktı. Daisy, Kızıl'ın diğer arkadaşı Lucy'nin arkasından içeri girerek, ömründe ilk kez bir odaya girmiş gibi çevresine bakındı. Koca gülümsemesine ve fal taşı gibi açılmış gözlerine bakan da en yakın arkadaşı kaybolmamış zannedirdi.

“Aşçılık okuluna, babasının evine, her yere bakın. Genelde nerede takılıyor?”

“Nasıl oluyor da bunu bilmiyorsun? Sen, onun kocası değil misin?” diye hırladı Lucy.

Sparrow arkadaşlarına da alaycı olmayı öğretmişti belli ki. Ona cevap vermedim ve Daisy, Rogue Bis’in kirasını sorduğunda da aynı şeyi yaptım. Kafamı sallayarak volta atmaya devam ederken, bir sonraki hamlemin ne olacağını düşünmeye çalışıyordum.

Dürtülerim bana Kızıl’ın Brock’ın yanında olduğunu söylüyordu. Ancak Brock’ın ona zarar vereceğini düşünmenin paranoyaklık olduğuna ikna olmaya çalışıyordum. Belki de sadece beni aldatıyordu, belki de Brock’ın *tatlı çocuk* maskesi Kızıl’ı da kandırmıştı. Ama bunun doğru olmadığını biliyordum, çünkü Kızıl böyle şeylere kanmazdı. Kızıl’ın tırnağı bile Brock’tan daha Bostonlıydı. Sparrow ona bulaşana ağzının payını verirdi ve onunla bir kaçamak yapıyor olamazdı, çünkü yatakta bağırdığı tek ismin benimki olduğunu biliyordum.

“Lucy, benimle biraz iş birliği yapar mısın lütfen? Şu anda neyle uğraştığımızı bilmiyorsun,” dedim. Ben de bilmiyordum ama bunu söylemedim.

Lucy cep telefonunu çıkardı. “Buraya kadar, polisi arıyorum. En yakın arkadaşımdan bahsediyoruz burada.”

Daisy restoranın duvarında asılı duran resimlere bakmayı bırakarak şaşkın bir ifadeyle Lucy’ye döndü. “Senin en yakın arkadaşın ben değil miydin?”

Geri zekâlı.

Yaşadığım panikten dolayı kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Yine de, “Kimse polisi aramıyor,” dedim sakince. Ne yapmam gerektiğini biliyordum ancak bunu yapmak istemiyordum. “Şimdi, kışınızı kaldırıp şu arabaya binin ve bakabildiğiniz her yere bakın. Eski mahallemize, aşçılık okuluna, koşuya çıktığı yerlere... Elinizden geleni yapın ve bana haber verin.”

Herkese bu emri veriyordum; çalışanlarıma, iş arkadaşlarıma, eski mafya adamlarına. Para verdiğim herkes Brock'la Kızıl'ı arıyordu. Eğer gerçekten birlikteyse bulunurlardı. Ve bu, ben aklımı kaçırmadan önce olsa iyi olurdu.

Sparrow'un arkadaşlarını aramıştım, çünkü kaçırdığım bir ayrıntı, bakmadığım bir yer olabilirdi. Ama derinlerde bir yerlerde onun kaçmamış olduğunu biliyordum.

Jensen'in numarasını dördüncü kere tuşlarken tüyletim ürperdi. "Değişiklik var mı?"

"Çeki bozduurmamış, Rowan'ın parası hâlâ duruyor. Greystone'un plakasını da hâlâ takip edemiyorum. Eğer karınızı kaçırmışsa kendi arabasını kullanacak kadar salakça davranmayacaktır."

Kaçırma sözcüğü bile beni öylesine sinirlendirmişti ki, Billy Crupti'nin ölümü Brock'a yapmak istediklerimin yanında hafif kalıyordu.

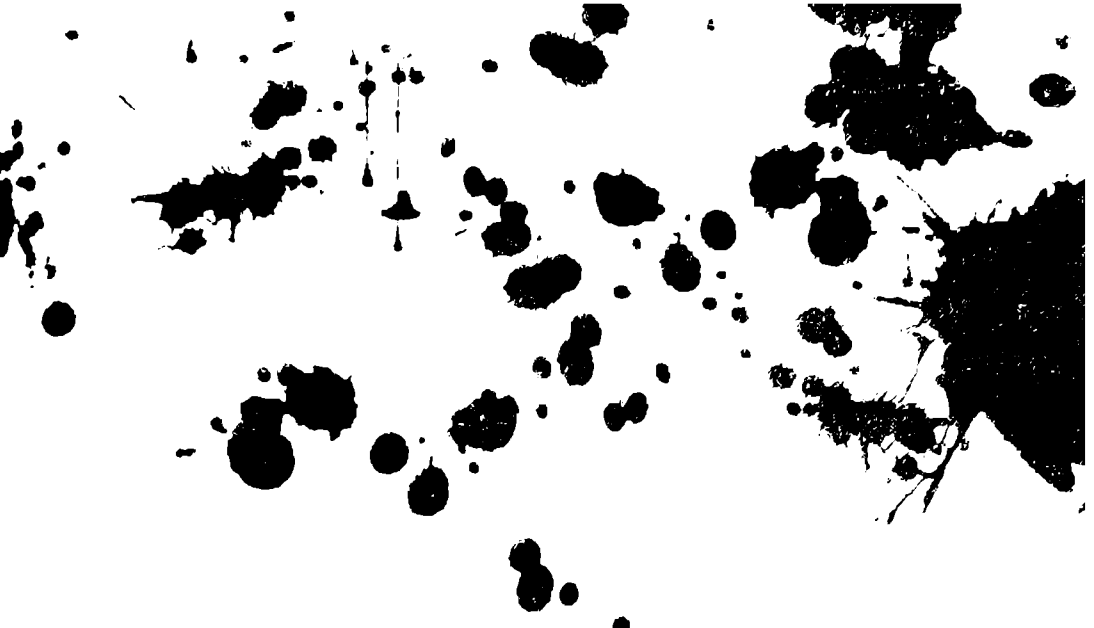
"Brock suçlu değil, bu tarz şeylerle ilgili hiçbir bok bilmez. Sadece keşleri ayıltmayı bilir," dedim. Üstelik bunu da iyi yaptığı söylenemezdi, Flynn bunun en iyi örneği idi. "Bakmaya devam et, cep telefonu kayıtlarını bul. Bahse girerim kendi arabasını kullanmıştır."

Bunu net bir şekilde anlamanın bir yolu vardı. Bunu yapmak istemiyordum ama başka şansım kalmamıştı. Bir taksiye atlayıp Cat'in adresini verdim. Lucy'yle Daisy benim arabamı almışlardı, çünkü Maserati'yi gören herkes arkasında benim otoritem olduğunu anlayacaktı ve Boston'da olabildiğince çok göze ihtiyacım vardı.

Sürücünün eline bir avuç para tutuşturdum. "Hızlı ol."

Taksi binaların arasında o kadar hızlı ilerledi ki uçacağımızı düşündüm. Ama şehir camın arkasında hızla geçip gitmesine rağmen yeterince hızlı olamayacağımızı da düşünmeden edemedim.

En çok korktuğum şey tam da buydu.

XIRMI SEKİZ

SPARROW

Yerimden kıpırdamadım. “Hayır, kazmayacağım,” dedim milyonuncu kez.

Eğer Brock beni öldürmek istiyorsa bunu zor ve pis yoldan yapması gerekecekti. Ona itaat etmeyecektim. Bunu neden yapacaktım ki zaten? Tanıdığım herkes şu anda beni arıyor olsa bile bulma şansları yok denecek kadar azdı. Cehennemin o kadar dibindeydik ki, işi bittikten sonra Brock’ın yolunu nasıl bulacağı hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

“Hayır mı?”

En sonunda sabrını yitirdi ve suratımın tam ortasına tabancayla vurdu. Yere düşerken kanım, alnımdan gözüme doğru akıyordu ama hiçbir şey hissetmiyordum. O

kadar soğuktum ki vücudumu bile hissedemiyordum. Bu durum inanılmaz bir şekilde garipti. Mermi tenimi delip geçtiğinde onu da hissetmeyebilirdim belki.

Silahı bana doğrultarak, “Eğer kazmaya başlamazsan bir tane daha geliyor,” dedi mutlu bir şekilde.

Lanet olsun, bu adamın kaçık olduğunu nasıl anlamamıştım? Kendini çok iyi saklamış olduğu bir gerçektir. Küreği ayağa kalkmak için kullandım ve toprağa batırırken inlememe zar zor hâkim oldum. Acılı sesler çıkararak onu tatmin etmek istemiyordum.

“İşte böyle, kazmaya devam et. Durduğun her seferde bu bebeği yüzüne yiyeceksin.” Tabancasını öptü, sonra beyaz işaretli ağaç gövdesinin dibine oturarak bağdaş kurdu. Brock kendini bana sevdirmek için çok uğraşmıştı ve neredeyse bunu başarmıştı. Ancak bir şeyi anlayamamıştı; korkunç ünü ve kaba davranışlarına rağmen Troy’a, Brock’tan daha fazla bağlanmıştım.

Mezarımı kazmaya başladım, kürek yere her vurduğunda yüzümü buruşturuyordum. İçimde kuvvet kalmamıştı; zayıf, korkmuş, aç ve öfkeliydim. Vücut ısım o kadar düşüktü ki bayılmaktan ve Brock’ın ben baygınken işimi bitirmesinden korkuyordum. Belki böylesi daha iyi olurdu, belki de gerçekten hiçbir şey hissetmezdim.

“Aferin,” dedi.

“Siktir git,” diye mırıldandım ve sesim zayıf olmasına rağmen bunu duydu.

“Ne dedin?”

Sırtım ona dönüktü, yine de gözümün ucuyla onu görebiliyordum. Bu iyi bir şeydi, çünkü öfkem kanımı kaynatıyor, bu da ayakta durabilmemi sağlıyordu, gerçi kazmak da işe yarıyordu.

Titreyen dişlerimi kontrol etmeye çalıştım ve küreği

çamura iyice saplayarak, “Dedim ki...” diye cevap verdim yavaşça. “Siktir. Git.”

Ayağa fırlayarak bana doğru geldi. Aylardan beri ilk defa onun yakınlığını hoş karşılıyordum. Küreği bütün gücümle karnına geçirdim. Dengesini kaybederek yere düştü ve kışının çamura isabet ederken çıkardığı ses gülümsememe neden oldu. Öyle sert vurmuştum ki darbeden dolayı ben de geriye doğru tökezlemiştim. Suratını acıyla buruşturarak midelerini tutuşuna bakılırsa ona zarar vermeyi başarmıştım. Gözlerim tabancasına kilitlendi ve ölümcül silah elinden kayarken üzerine atladım, parmaklarımın soğuk metale değdiğini hissettim; özgürlük o kadar yakındı ki...

Ama mideme yediğim bir tekme beni sığ deliğe gönderdi. Gözlerimdeki çamuru temizleyip görüşümü tekrar kazanana kadar tepeme dikilmişti bile. Brock sanki kafama tekme atmak istiyormuş gibi duruyordu. Silahını pantolonunun beline sıkıştırmıştı, kürek elindeydi.

“Sağ mı, sol mu?” diye sordu sıkılı dişlerinin arasından.

Siktir! Yutkundum. “Merak etme, kaçmaya çalışmam,” dedim şansımı deneyerek.

“Teşekkür ederim. Sanki senin lafına güvenecekmişim gibi...” dedi. Gülmeye çalıştı ama kaburgalarını tuttu, canı yanmıştı. “Connor’ı iyi benzetmiştin, bunu eline küreği vermeden önce yapmam gerekirdi. Sağ mı, sol mu?”

İç çekerek gözlerimi kapattım. Ben istesem de, istemesem de bunu yapacaktı zaten, bu yüzden yalvarmak istemiyordum.

“Sağ,” diye cevap verdim.

“İyi seçim,” dedi ve küreği tam sağ bacağımın üzerine savurdu.

Hâlâ çukurda yatıyordum ama bağırmadım, yüzümü bile buruşturmamıştım. Koşu ayakkabımın içine bir şey kırılmış veya çatlamış da tenime batmış gibi hissettim; muhtemelen kemiğimdi bu. Buz gibi gözlerle, ifadesiz bir suratla ona baktım ve emirlerini bekledim. Zar zor acı hissediyor olmam canımı daha fazla yakıyordu.

“Şimdi ne olacak?” diye sordum.

“Şimdi ayağa kalp kazmaya devam edeceksin.”

XIRMI DOKUZ

TROY

Nerede olabilirlerdi ki?

Her yerde; Brock'ın kiraladığını bilmediğim bir apartmanda, bir otelde, bir pansiyonda, bir ahırda, ormanda, nehirde, depoda...

Seçenekler sınırsızdı.

Neredelerdi? Hâlâ Boston'dalar mıydı? Uçaktalar mıydı? Hayır, uçakta olamazlardı, olsalardı bilirdim, Jensen'a boşuna para ödemiyordum. Sparrow'un pasaportu evdeydi, yeni ehliyeti cüzdanındaydı ve sabahın beşinde cüzdanla koşuya çıkmazdı.

Hem niye uçaklarla ilgili endişeleniyordum ki? Eğer Brock'la birlikteyse onunla isteyerek gitmeyeceği kesindi, bu yüzden güvenlikten geçemezlerdi. Arabayla gidile-

bilecek kadar yakın bir yerde olduklarından emindim, bu yüzden onu olabildiğince çabuk bulmam gerekiyordu.

Taksi Cat'in evinin önünde durdu ve şoförden beni beklemesini isteyerek arabadan fırladım. Ön kapıyı o kadar sert yumrukladım ki camlar titredi. Cat kapıyı açtı, korktuğu belliydi, benim ciddi olduğumu anlamıştı, çünkü beni gördüğüne memnun olmak yerine endişeli görünüyordu.

“Ne oluyor?” derken alını kırıştı. Kapıyı açmak için koştuğu nefes nefese oluşundan belliydi.

“Kocan nerede?” diye sorarak içeri daldım. Cat, Brock'n Sparrow'u burada tutmasına izin verse şaşırmazdım, ikisine de güvenmiyordum. Paranoyak olabilirdim ama onlardan şüphelenmem için ellerinden gelen her şeyi yapmışlardı.

“Hiçbir fikrim yok. Ne oluyor? Neden onu arıyorsun?” diyerek arkamdan koşturdu.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkararak üst kattaki kapıları açmaya başladım. Sam'in odasının önüne geldim ve kapı açılırken büyük bir patırtıyla duvara vurunca Sam kafasını şaşkın vaziyette kaldırdı. Plastik bir çocuk masasında, önünde düzgünce sıralanmış ufak kamyonlarla oturuyordu. “Şey... Merhaba, Bay Troy.”

“Selam, Sam,” dedim. Benden hayatı boyunca nefret etmesine neden olacak bir şey yapmadan önce tereddüt ettim ve ona son kez baktım. “Babanı gördün mü?”

Kamyonlardan birini masanın köşesine doğru sürerek, “Bugün görmedim,” diye mırıldandı, sonra kamyonu elinden bıraktı ve yere düştüğünde küçük ağzıyla bir patlama sesi çıkardı.

“Tamam, ahbap. Uslu ol, tamam mı?” Bu uyarıma ‘saçma sapan davranma’yı da eklemek istiyordum; benim veya Brock'ın yaptığı şeyleri yapma, Cillian'la David Kavanagh'ı da örnek alma.

“Olurum.” Kamyonu yerden alıp masaya koyarken bana gülümsedi. Lanet olsun, çok masumdu, üstelik Brock da burada değildi.

Bizi duymasın diye Sam’in odasının kapısını kapatarak, koridorda bekleyen Cat’in yanına geri döndüm. “Kocanı GPS’ten takip ediyor musun?”

“Hayır, neden ki?” dedi.

“Tekrar soracağım.” Elimi boynuna koydum, herhangi bir baskı uygulamadım ama durum üzerindeki kontrolümü hızla kaybediyor olmak beni öldürüyordu. “GPS’le telefonunun nerede olduğunu görebiliyor musun, göremiyor musun? Bana yalan söyleme Cat, çünkü bu sefer seni kolay kolay affetmem.”

Yere bakarak dudağını çiğnedi. “Bu, Sparrow’la mı ilgili?”

Lanet olsun! Buna vaktim kalmamıştı artık.

“Catalina!” Yumruğumu arkasındaki duvara gömdüm. Koridorda, Sam’in odasının tam karşısında durmamız iyi olmamıştı, çünkü sanki evde bomba patlamış gibi bir ses çıkmıştı. “Evini paramparça etmeden önce bana cevap ver!”

“Evet! Tabii ki onu telefonundan takip edebiliyorum.”

Biliyordum. Eğer Cat’le ortak bir noktamız varsa o da sevgililerimizi kontrol etme isteğimizdi. Ben neden Kızıl’ın nerede olduğunu bilmek istiyorsam, o da aynı nedenden dolayı Brock’ı takip ediyordu; ikimiz de onlara yetemediğimizi biliyorduk.

“Telefonunu getir hemen.”

Beni yatak odasına çağırarak kadar salaktı. İtiraz ederek koridorda kaldım. Volta atarak Lucy, Daisy ve Jensen’a mesajlar attım ama hiçbirisinin söyleyebileceği bir şey yoktu ve yardım edemedikleri için onların hepsinden

nefret ettim. Bu, onların suçu değildi. Yine de suçlayacak birini arıyordum, çünkü Sparrow'un nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Abe'in yanında, eski mahallemizde, Rogue Bis'te, evimizde, arkadaşlarının yanında; hiçbir yerde yoktu.

Cat bana telefonunu verip uygulamayı gösterdiği an umutlandım. Brock'ın telefonunun yerini hemen bulmuştum ama Rogue Bis'i gösteriyordu. Piç, işi şansa bırakmamış, telefonunu yanına almamıştı.

“Tamam Cat, şimdi beni dinle. Bu, kendini aklamak için bir şans, tamam mı? Eğer tek bir soruma cevap verebilirsen bana yaptığın ne kadar kötülük varsa hepsini silip unutmaya hazırım.” Omuzlarını tuttum ve sert gözlerle onu duvara yapıştırdım. “Brock'ın şu anda nerede olduğunu kim biliyor olabilir? İşime yarayabileceğini düşündüğün her şeyi söyle. Arkadaşları, bilmediğim bir ailesi falan var mı?”

Tik, tak, tik, tak.

Zaman parmaklarımın arasından kum gibi akıp gidiyordu. Koridorun duvarlarının üzerime geldiğini, nefesimi kestiğini hissedebiliyordum. Kızıl'ı kaybedemezdim. O, hiç kimsenin elimden almasına izin vermeyeceğim tek şeydi.

Cat düşünüyor, parmaklarını saçlarında gezdiriyor ve yüksek sesle iç çekiyordu. Rol yapıyordu, benim başarılı olmamı, onları bulmamı istemiyordu. Aradığım şey her neyse onunla alakası olmadığını, tamamen karımı ilgilendirdiğini biliyordu. Sanırım daha iyi bir şeye geçiş yapmış olmam ve hayatımın merkezinde olmaması Cat'i öldürüyordu.

“Cat, lütfen...” Sesimin titremesine engel olamadım.

“Annem onun nerede olduğunu bilebilir,” dedi nihayet çatlak bir sesle. “Onlar çok yakınlar, annem muhtemelen

onu benden daha çok seviyordur. Senden de bu yüzden bu kadar nefret ediyor ya.” Acı bir şekilde gülümserken gözyaşlarını tutmaya çalıştı.

Gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım. Alnına yumuşak bir öpücük kondurarak, “Teşekkür ederim,” diye fısıldadım. “Sam’e iyi bak. O, başına gelen en iyi şey.”

İkimiz için de öyle.

“Ne? Nereye gidiyorsun? Niye öyle söyledin?”

O, arkamdan konuşurken ben çoktan kapıdan çıkmış, taksiye atlamış ve şoförün üzerine para yağdırmaya başlamıştım bile.

Maria evimdeydi ve konuşmamız gereken şeyler vardı.

SPARROW

Brock bana küreği bırakmamı işaret ettiğinde ne kadar zamandır kazdığımı hatırlamıyordum. “Ağrı kesici almak için arabaya gideceğim,” diye beyan etti karnını ovuşturarak. “Kendim için, senin için değil.”

Beni bir ağaca götürerek ellerimi gövdesine bağladı. Bu, bana zaman kazandırmıştı. İpi çekmeye çalıştım ve Troy’un bu zamanı beni bulmak için harcıyor olmasını umdum. Brock’ın geri döndüğünü duyduğum zaman kendimi yere atarak bayılmış numarası yaptım. Elbette buna inanmadı. Beni çözerek işimin başına dönmemi söyledi ama bu sefer biraz daha konuşkandı. Yere oturup ağacın gövdesine yaslandı, ağrıyan midesini arada sırada tutsa da bir izci kız kadar neşeli görünüyordu.

“Ah, ona ulaşman için sabırsızlanıyorum,” dedi.

O kadar yorgun ve hasta hissediyordum ki onu doğru duyduğumdan emin olamamıştım. Bu yüzden de cevap vermedim.

Suratında bir gülümsemeyle, “Ailelerin bir araya gelmesi beni hep mutlu eder,” diye devam etti sözlerine.

“Ne demek istiyorsun sen?” dedim tükürürcesine. Alnımdaki kan kurumaya ve kuruduğu yerde gerginlik yaratarak kaşınmaya başlamıştı. Kaşımak istiyordum ama karşımdaki manyağın ona bir hareket yapacağımı falan zannedip beni vurmasından korkuyordum. Sonuçta daha önce şansımı denemiştim.

“Siktir, sana söylemeyi unuttum.” Sanki bir sırrı ağzından kaçırmış da utanıyormuş gibi eliyle ağzını kapattı. “Kocanın anneni gömdüğü mezarı kazıyorsun.”

Brock’ın sözlerini anlamaya çalışırken kafamı iki yana salladım. Troy, annemi tanımıyordu bile. “Yalan söylüyorsun,” diye tısladım ona dönerek. Yaralı ayağımın üzerinde duramıyordum ama duyduğum şey dışında artık hiçbir şey umurumda değildi.

“Keşke yalan söylüyor olsaydım, tatlım.” Bükük dizini avuçladı ve bana o muhteşem gülümsemelerinden biriyle bakarak öne eğildi. Çok, çok sakindi. “Onu beyaz bir çarşafın içine sarmış. Annenin çürümüş bedenini bulamayacaksın ama kemiklerine ulaşabileceksin. Belki kişisel bir eşyası falan vardır üzerinde. En sonunda annenden kalan bir hatıran olur.” Derin düşünceler içindeydi ve silahının namlusuyla alnını kaşdı. “Gerçi bunun sana faydası olmaz, çünkü sen de uzun süre canlı kalmayacaksın.”

“Onu öldürmediğini biliyorum,” dedim. *Tıpkı beni incitmediği gibi.* “O gittiği zaman Troy on üç yaşındaydı.”

“Doğru, onu öldürmedi ama on beş yıl falan sonra, Cillian’ın metresinin yatağında öldüğünü kimse bilmi-

diye onu ormana gömmüş. Evet, bilmediğin şeyler var. Annen var ya, seni ve o zavallı babanı Cillian Brennan için terk etmiş. İkisi, şu anda içinde bulunduğumuz bu ormandaki bir kulübede buluşuyorlarmış. Annen Amherst'teki bir lokantada çalışıyormuş ve her salı, ikinci işini, Cillian'ın orospuluğunu yapıyormuş. Sonuçta burası Cillian'ın krallığı.” Kollarını açarak çevresini gösterdi. “Annen onun için deli oluyormuş ama bu neye yaradı? Troy onların cesetlerini bulduktan sonra Robyn'i tam buraya gömmüş. Düşününce sen de Robyn'e çok benziyorsun değil mi, Sparrow?” Ayağa kalkarak bana doğru yürüdü. “Yemek yapmayı seviyorsun ve Cillian'ın oğlu Troy Brennan yüzünden buraya gömülmek üzeresin. Hiç değilse sen yasal olarak onun karısıydın.”

“Hâlâ karısıyım, geçmiş zamanda konuşmayı bırak,” dedim.

Brock tabancayı yanağımda yumuşak bir şekilde gezdirirken suratımı dikkatle inceledi. “Bu kadar olumlu düşünmene bayılıyorum. Her şehir faresinde olmayan bir özellik bu.”

Brock'a inanmam gerekmiyordu, sadece onu konuşturmaya devam etmeliydim. Hem gerçeği söylüyor olsa bile bunun bir anlamı yoktu artık. Troy'un bu yaptığı beni dehşete düşürmüştü müydü? Evet. Ama kocam, annemin beni niye terk ettiğini, nerede olduğunu ve ona ne yaptığını itiraf etmiş olsa bile önemli değildi, çünkü kısa bir süre sonra hiçbir şey hissedemeyecektim.

Brock'a, “Peki, Troy niye benimle evlendi?” diye sordum. Bunun da bir anlamı yoktu, bu yüzden soruyordum zaten. Acıya dayanabilirdim, çünkü o da uzun sürmeyecekti, en fazla bir saat kadar vaktim kaldığını tahmin ediyordum. Hem Brock konuşmaya hevesli gibi görünüyordu, bu da benim için daha fazla zaman demekti.

Brock burnunu kırıştırdı ve kazdığım ufak çukuru gösterdi. “Kazmaya devam edersen anlatırım.”

Küreği aldım ama kazıyormuş gibi yaparak toprağı sağa sola ittim. Kafamda, beni en ummadığım zamanda öldüreceğini tekrar edip duruyordum. Brock’ın bahsettiği kulübenin buralarda bir yerlerde olduğunu anlamıştım, bu yüzden beni buraya getirmişti. Troy’un bedenimi burada bulmasını istiyordu.

“Annen sadece Cillian’ın metresi olmasına rağmen muhtemelen onu seviyordu. Ama ailesini, özellikle de seni bırakma kararıyla boğuşup duruyormuş. Herhâlde Abe’in durumunu göz önünde bulundurunca onu terk etmek o kadar zor olmamıştır, ama sen... seni özlüyormuş, hep senden bahsediyormuş. En azından Troy’un Cat’e, Cat’in de bana anlattığı şey bu.”

“Cat mi?” dedim boğulurcasına. Tabii ki, Troy’un gerçek aşkı. Bana değil, ona her şeyi anlatmıştı. Elimde olmadan kendimi biraz daha incinirken buldum.

Serçeler kalp acısından ölebilir mi?

“Doğru ya...” Sırıttı ve suratını benimkine iyice yaklaştırarak fısıldadı. “Troy, karıma o kadar çok âşıktı ki taşaklarını ona altın tepside sundu ve Cat, Troy’un onu yerleştirdiği Malibu’daki rehabilitasyon merkezine gizlice soktuğum uyuşturucuyla kafa olmuş, yatakta yatarken nankör bir sokak kedisi gibi her şeyi bana anlattı.” Kafasını geriye atarak güldü, ne kadar zevk aldığı yüzündeki ifadeden belli oluyordu. “Orada Cat’in terapistiydim. Troy’u yıkmak o kadar kolaydı ki. O, Samson’dı, Cat de onun Delilah’sıydı.”

Cat’in uyuşturucu bağımlısı olduğunu yeni öğreniyordum ve şu çok netti; Brock bu intikamı uzun zamandır planlıyordu.

“Devam et,” dedim kürekle oyalanırken.

“Cillian yapabileceği en asil şeyi yaptı ve oğluna, metresinin onun için terk ettiği kıızıyla ilgilenmesi, onunla evlenmesi için söz verdirdi. Çok sapıkça değil mi? Ama mafyalar böyle oluyor işte, Cillian da sapık bir adamdı zaten, mafyaların en kötüsüydü.”

“Ondan nefret ediyorsun,” dedim dönüp yüzüne bakarak.

“Tabii ki ondan nefret ediyorum. O, benim babamı öldürdü, ben de onu öldürmek için birini tuttum.”

Troy’un listesindeki soru işaretinin, o bilinmeyen ismin cevabı Brock’tı. “Bu, seni üzmüyor mu?” diye sordum. “Baban öldürüldü, yetim kaldın, sonra Troy’un babasını öldürsün diye birini yolladın ve şimdi...” Sözlerime devam etmeden önce iç çektim. “Şimdi Sam’i de yetim bırakacaksın, çünkü ikimiz de bundan sonra Troy’un peşinden gelip senin ağzına sıçacağını biliyoruz. Sam ve Cat’e ne olacak?”

“Cat’e herhangi bir sempati duyma sakın. Cat, senin arkandan kocanı beceriyor. Ayrıca oğlumu da merak etme.” Bana biraz daha yaklaştı, birkaç milimetre ötemde durdu ve küreği elimden kaptı. “Troy mezarını bulup, seni annenin tam yanına gömmemin ne kadar sembolik olduğunu anladığı zaman onu da öldürmeyi planlıyorum.”

Şimdi gülümseme sırası bendeydi. Karamsar, tatsız bir gülümseme olsa da belirtmem gereken bir nokta vardı. “Ah, Brock, bana göre bile hâlâ çömezsin. Şimdiden öldün sen,” diyerek kahkaha atıyor numarası yaptım.

“Ama sen benden önce öleceksin.” Küreği yere saplayarak kazmaya başladı. “Bayan Brennan önce ölecek.”

OTUZ BİR

TROY

Maria İngilizceyi doğru düzgün konuşamıyormuş gibi yapıyordu ama onun numara çektiğini biliyordum. Kimse onunla konuşmasın diye yapıyordu bunu. Ne Sparrow'un mahallesinde ne bize temizliğe gelmeye başladığı evimizde ne de Back Bay'deki evimde düzgün cümleler kurduğunu duymuştum. Bu, çoğu zaman işe yarıyordu ama bir keresinde onu alışveriş merkezinde kasierle akıcı bir İngilizceyle konuşurken yakalamıştım. Beni sıranın arkasında beklerken gördüğünde neredeyse dilini yutuyordu. Sadece gülümsemiş ve bunu görmezden gelmiştim. Konuşmak istemediği belliydi, ben de onun benimle konuşması için ölmüyordum.

Evime girip onun yalnız olmadığını gördüğümde neredeyse kuduracaktım. Kendimi toparlamam bir mucizeydi.

Kürdanımı o kadar sert ısırdım ki tahta parçası ikiye bölündü.

“Bay Brennan...” Resmî giyimli, kısa boylu ve küçük gözlü bir adam koltuktan – benim koltuğumdan – kalkarak elimi sıkmaya çalıştı. “Ben, Dedektif Phil Stratham. Ortacağım da birazdan burada olacak. Size Flynn Van Horn’un kaybolmasıyla ilgili birkaç soru sormaya geldim.”

Bu sefer olayı çözmem bir saniyemi bile almadı. *Brock*. Orospu çocuğu, polise Flynn’in öldüğünü söylemişti. Bu çok dikkatli bir şekilde ayarlanmıştı ve tesadüf değildi. Kızıl onunla birlikteydi ve Brock onları bulmamı istememekle kalmıyor, bile bile önüme engel koyuyor, kıcımla tepsiyle ona sunmamı istiyordu.

Aferin Kavanagh ama bu oyunu icat eden benim.

“Van Horn’un kaybolmadan birkaç saat önce sizinle birlikte olduğuna inanmak için güçlü sebeplerimiz var.”

Dedektif, onun öldüğünü biliyordu, Flynn’in ölümünde Brock’ın da parmağı olduğundan emindim. Ormanın ortasındaki bir kulübenin içinde arınmaya çalışan bir keşi tek başına bırakmazdınız. Ben onu bulduğumda bedeni hâlâ sıcaktı ve Brock da aramalarımın cevabı vermemişti.

Duvarlar üzerime geliyordu... *Giderek yaklaşıyordu.*

“Arama izniniz var mı?” Maria’ya doğru ilerlerken dudaklarımı birbirine bastırdım. Maria’nın da gözleri büyüdü. Bu iyiydi, çünkü korkmuştu ve bu da bir şeyler biliyor olabileceği anlamına geliyordu.

“Bakın, bir ihbar aldık ve-”

Tüylerinin diken diken olmasını izleyerek, “Arama izniniz var mı?” diye tekrar ettim yavaşça. “Eğer yoksa evimden siktirip gidin, size ikinci kez bunu söylemeyeceğim.”

Sesi inceldi. “Bay Brennan... Benimle böyle konuşmayın, sadece-”

“Biri size yalan söylemiş,” diyerek sözünü kestim. “Sizi Brock Greystone mu aradı, yoksa pis işini yaptırmak için başkasını mı gönderdi bilmiyorum ama Flynn Van Horn’u Greystone’a götürmekten başka bir bok yapmadım. Onu arandıran Greystone’du, ben değildim.”

Bu doğruydu. Cesetten kurtulan bendim tabii ama bunu söylemeye niyetim yoktu. “Bakın, yapmam gereken işler var, bu yüzden sohbetimizin beklemesi gerekecek.” Bu sözlerden sonra bana doğru kaldırılmış kaşları umursamadan Maria’yı kolundan tuttum ve misafir odasına götürdüm. Onu dolaba ittirdim, suratının dibine kadar girerek deli orospu çocuğu bakışımla gözlerimi kocaman açtım.

“Damadın nerede?”

“*Que*¹³?”

“Rol yapmayı kes! Beni anladığını biliyorum. İşine geldiği zaman İngilizce konuşabiliyorsun ve eğer buradan dilin ağzından sökülmemiş şekilde çıkmak istiyorsan şu anda da konuşsan iyi olur. Bana Brock’ın nerede olduğunu söyle.”

Maria, İngilizce ve İspanyolca karışımı bir şeyler kekelemeye başladı, bir yandan da omzumun üzerinden arkaya göz atıyor, Dedektif Bok Çuvalı’nın içeri girip onu kurtarmasını bekliyordu. Sabrım tükenmeye başlamıştı, umutsuzluğun derinliklerine çekilmekteydim. Nerede olabilirdi ki? Sparrow’u nereye götürebilirdi?

“Bilmiyorum!” diye bağırdı. “Bilmiyorum! Bana hiçbir şey söylemedi!”

“Yalancı!” diye bağırdım ben de. Kontrolümü tamamen kaybetmiştim artık. Zaman akıp gidiyordu, benim yanımda olan hiç kimse yoktu. “Yalan söylüyorsun ve şimdi o orospu çocuğu yüzünden Sparrow’un hayatı teh-

13 İspanyolcada ‘Ne?’ anlamına gelen kelime.

likede. Bana cevap ver sürtük!” Avuçlarımla dolaba vurdum. “Cevap versene!”

Bu yaptığının hoş olmadığını biliyordum elbette, sonuçta Maria’nın yaşı benimkinin iki katıydı ve ‘sürtük’ kelimesi benim tarzım değildi. Ben daha çok ‘siktir’ insanıydım ama kendimi tamamen kaybetmiş, aklımı kaçırmıştım.

Gözlerini hızlıca kırpıştırarak beni süzdü. “Sen artık Catalina’ı görmemek?”

Beni tehdit mi ediyordu? Hizmetçim, kızını terk edeyim diye bu anı mı kullanıyordu ciddi? “Onu aylardır görmedim, biz ayrıldık, Maria. Bak, lütfen...” Başka bir taktik deneyerek ellerimi birleştirdim. Eğer gerekseydi dizlerimin üzerine bile çökerdim. “Bana bir şeyler söyle. Onun nerede olduğunu bilmem gerekiyor. Lütfen. Ne olur...”

Çevresine bakındı, gergin ve utanmış görünüyordu. *Nihayet* ilerleme kaydetmiştim, bana bir şey söyleyecekti.

Bir şey her zaman hiçbir şeyden iyiydi ve şu noktadan sonra her şeye razıydım.

“Cumartesi eve geldi...” Boğazını temizlerken hafifçe öksürdü. “Benim evime. Şeyi aldı.” Eliyle kazma hareketi yaptı. “Sonra gitti.”

“Neyi? Kürek mi? Küreği mi aldı?”

Bana gözlerini kırpıştırmadan çaresizce baktı. Şarjı neredeyse bitmiş olan telefonumu cebimden çıkardım ve arama motoruna kürek yazarak, ekranda beliren fotoğrafı ona gösterdim.

“Evden bununla mı ayrıldı?”

Kafasını evet anlamında sallayarak yutkundu. “Bu,” diye onayladı.

Siktir.

Sparrow’u ormana, daha doğrusu bizim gerçek bir çift olmamızı engelleyecek yegâne şeyi gömdüğüm yere götmüştü. Ve tam olarak ormanın neresine götürdüğünü de biliyordum, çünkü Sparrow’un olmasını istediğim en son yer orasıydı. Orası onun canını en çok yakacak yerdı.

Misafir odasından çıkarken Dedektif Bok Çuvalı’nın evden çıkmamış olmasını umuyordum, neyse ki bu umudum boşa çıkmadı. Oturma odamda kollarını göğsünde kavuşturmuş, cezalı bir çocuk gibi oturuyordu. Olası suçlularla katilleri bu adam mı buluyordu yani? Benim hâlâ özgür olmama şaşırmamak gerekti.

“Beş dakikanızı ayıramaz mısınız?” diye sordu ayağa fırlayıp bana doğru gelerek.

Evet anlamında kafamı sallarken ön kapıya yürüdüm. “Daha fazlasını bile ayırırım ama hemen şu anda bana arabanız lazım.”

OTUZ İKİ

SPARROW

“Bitti işte.”

Brock doğrularak alnındaki teri sildi. İki saat kadar önce kazma işini o ele almıştı. Şükran Günü’ne kadar beklemek istemediği sürece daha fazla kazacak halimin kalmadığını nihayet anlamış olmalıydı. Ayrıca suratında iğrenç bir zafer ifadesiyle o lanet beyaz çarşafı – artık çok da beyaz değildi tabii – içindekileri çukura silkeleyerek bana fırlatmıştı. Annemi hissetmek, onu içimdeki bir şeylerle bağdaştırabilmek için çamur ve pislik yüzünden kahverengiye dönmüş çarşafı koklamıştım ama hissettiğim tek şey anneme ve kocama karşı büyüyen hayal kırıklığıydı.

“Bunu neden yapıyorsun?” diye sordum.

Brock yakındaki uzun bir ağaca yaslanmış, gergin bir şekilde alnındaki saçlarla oynuyordu, birini, *beni* öldürmek üzereydi, gergin olması normaldi tabii. Ben yerde oturuyordum, o da tepemden bana bakıyordu. Alnımdaki kanama durmuştu, kan saçımı tenime yapıştırmıştı ve bacağım sanki bir testereyle kesiliyormuş gibi zonkluyordu. Sonuç olarak çok da iyi bir durumda olduğum söylene-
mezdi.

“Troy’dan, Brennanlardan nefret etmeni anlıyorum. Ama niye bana zarar veriyorsun ki?”

“Çok emin değilim,” dedi. Elini kaşlarına götürerek bu söylediğimi ciddi bir şekilde düşündü. “Belki de kırılgan bir egom vardır, ne dersin? Troy Brennan’dan daha yakışıklıyım, ondan kesinlikle daha iyiyim. Ama tüm kızları o kapıyor, değil mi?” Homurtuyla güldü. “Evet, hepsi bu. Belki de bizim aramızdaki farkı göremediğin için kızgınımdır sana.”

“İkiniz de birbirinizden betersiniz, canavarsınız!” diye bağırdım. Ama bunu söylerken bile doğru olmadığını biliyordum, çünkü olanları, anneme yaptığını öğrendikten sonra bile Troy’dan, Brock’tan nefret ettiğim kadar nefret edemiyordum. Troy şeytani biri değildi, öyle olsa bile bana karşı şeytani davranmıyordu. Ama Brock... Onun bu vahşetin hiç değilse bir kısmını durdurma şansı vardı. Ancak manyaklığını sürdürmeye devam etmişti.

“Ama...” Elini kalbinin üzerine koydu. “Kalbimi kırıyor. Son sözün ne, Bayan Brennan?”

Elimdeki çarşafı bırakıp yere düşmesini izledim ve, “Arkanda biri var,” dedim.

Brock kimin geldiğini görmek için kafasını çevirdi ve Troy bir şimşek gibi çalılar arasında nefes nefese fırladığı zaman keskin bir iç çekti. Troy silahını Brock’ın kafasına doğrulttu ve, “Onu sakın vurma!” diye bağırdı.

Brock silahını düşürdü, içinde bulunduğu durumu, işinin bittiğini fark edince ağzı açık kalmıştı.

“Bunu yapma!” diye bağırdı Troy yine. Kafam karışmıştı.

Ne? Brock silahı tutmuyordu ki!

“Şeytan,” diye fısıldadı Brock, kocama. “Sana cehennemde yer ayıracağım.”

Troy kısık bir sesle, “Beni bekleme, gecikeceğim,” dedi. Sonra gülümseyerek panik dolu bir sesle, “Silahı at dedim. Hemen!” diye bağırdı.

Bir silah sesi duyuldu, Brock ağaçların arasında yankılanan bir patırtı sesiyle yere düştü. Kafamı kaldırdım ve titreyerek yanımdaki bedene baktım, suratı dehşetle doluydu. Kanı gri ceketinin üzerinde bir yağ lekesi gibi her geçen saniyede büyürken, gözlerindeki şaşkınlığı görebiliyordum. Ayağa kalkamayacak kadar zayıf ve şaşkın vaziyette benim için kazdığı mezarın yanında kalakaldım.

Sonra aniden Troy’un ayakkabılarını gördüm ve rahatladım. Bütün gün boyunca tuttuğum gözyaşları bir hıçkırık seliyle dışarı çıktı. O, buradaydı... Troy gelmişti ve bir anda her şey yoluna girmişti. Bildiğim ama aslında bilmek istemediğim şeylere rağmen, onunla olan hayatım bitmiş olmasına rağmen her şey yolundaydı, biliyordum bunu. Güçlü olmaktan çok yorulmuştum artık. Onun bana bakmasını bile seve seve kabullenebilirdim.

“Özür dilerim, Kızıl,” dedi. Brock’ın silahını bir mendille tutarak, Brock’ın mermiyi yemeden önce durduğu yere yürüdü. “Söz veriyorum, saçının teline bile gelmeyecek.”

Sonra bana ateş etti.

Troy Brennan, yani kocam bana *ateş* etti.

Kulağımı birkaç santimle kaçırmıştı ama buna rağmen

yanımdan geçen merminin sıcaklığını hissetmiştim. Barut kokusu burnumu yaktı ve gözlerim yuvalarından fırlayacakmış gibi oldu.

Bir an için kendimi kaybettim. Troy'un kollarını bana sarışını hissetmedim bile. Sonra hatırladığım tek şey beni yerden kaldırmasıydı. Beni, sanki papaz yardımcısıymış da, ben de onun taşıdığı haçmışım gibi dikkatli taşıyordu. Kollarımı boynuna doladım. Her an buharlaşıp uçabilirmişim gibi bana sıkıca sarıldı.

Yerden ne zaman aldığımı fark etmediğim beyaz çarşafa, annemin beyaz çarşafına yapışarak hıçkırdım. Sanırım Troy çarşafı fark etmemişti, hatta *ben* bile ne yaptığımı bilmiyordum artık. Her şey o kadar hızlı gelişmişti ki, bana ait olmayan bir gerçekliğe dışarıdan bakan bir yabancı gibi hissediyordum.

Üzerinde sade bir takım olan sivri burunlu bir adam bize doğru koştu. *Polis*. Brock'ın bedenine doğru eğilip nabzına baktı. Hâlâ ne olduğunun bilincinde değildim ama Brock'ın silahının elinde olduğunu fark ettim.

Kocam yine her şeyi düzeltmişti.

Adam, "Onu vurdun mu?" diye kükredi Troy'a.

Troy'un kolları korumacı şekilde vücudumu sıktı. Her şey acımaya başlamıştı; alnım, bacağım, her şey... Ama özellikle de kalbim; kırılmış gibiydi.

Çenesiyle Brock'ı gösterdiğini hissettim ve, "Kendimi korudum," dedi. "Karıma ateş etti ve birkaç santimle kacırdı, üstelik tekrar denemeye hazırlanıyordu."

Doğru değildi bu, Brock öyle bir şey yapmamıştı. Brock'ı vuran, onun silahını kullanan kişi Troy'du ama polise tek kelime etmedim tabii. Troy'un beni tanımadığım siyah bir arabaya taşınmasına izin verdim, bu sırada kollarım sanki bedenimin parçası değillermiş gibi sallanıyorlardı. Çarşaf ellerimden kayıp gitti ama Troy yere eğildi, ça

aldı ve omzuna attı. Bildiğimi biliyordu ve bu, beni ne-dense daha da üzüyordu.

“Çok üzgünüm, Kızıl,” deyip duruyordu devamlı.

“Her şeyi biliyorum,” diye fısıldadım göğsüne. “Bunu anneme nasıl yaparsın? Bunu *bize* nasıl yaparlar?”

Kasları gerildi, kolları ve parmakları bile kasılmıştı. “Sparrow-”

Beni koltuğa koyduğu anda bayıldım ve bu olay başladı-ğından beri ilk defa uyanmayı önemsemedim. Artık her şey önemini yitirmiş gibiydi.

Hastaneye gidene kadar kendime gelemedim, beni sedyeye yatırdıklarında bile her şey bulanıktı. İlk birkaç dakikada hâlâ ormanda, Brock’la beraber olduğumu, hatta öldüğümü düşündüm. Bir süre sonra bileğimdeki iğneyi hissettim, burnuma antiseptik ve anestezi kokuları doldu. Yavaşça gözlerimi kırptıştırarak, görüşüm üzerinde biraz-cık olsun hâkimiyet kazanmaya çalışırken, yatağımın yanında oturan bulanık bir figür gördüm. Kafasını ellerinin arasına almış olan bu kişinin babam olduğunu fark ettim, bedeni sarsılıyordu; ağlıyor olmalıydı. Lucy pencerenin kenarında durmuş, endişeli bir şekilde dışarı bakıyordu, Daisy ise duvara dayanmış, dalgın bir şekilde tırnağının altındaki pislikleri temizliyor, bir yandan da sakızını patlatıyordu.

Çevremdekilerin basitliği beni çok rahatlatmıştı; duvarlar çıplaktı ve her şey ya beyaz ya da açık renkti. Muşamba zemin, basit mobilyalar, güneşlikli pencereler... Sıkıcı, boş bir oda olabilirdi ama ihtiyacım olan şey de tam anlamıyla buydu. Çünkü şu anki halim ne detaylarla başa çıkabilir ne de hayatımdakinden daha karmaşık bir şeyi kaldırabilirdi. Ayrıca şu an önemli olan şey benim için en değerli üç insanla birlikte olmamdı. Kocam artık bu kısa listenin bir parçası değildi, yaptığı şeyden sonra da olamazdı.

Babamla Lucy benim başarısız bir şekilde bacağımı oynatmaya çalışırken çıkardığım sesi duymuş olmalılardı, çünkü Lucy dikildiği yerden fırlayarak yatağımın yanında belirdi. “Çok üzgünüm tatlım ama bacağını kırmışsın.”

“Aslında onu Brock kırdı,” dedim. Yüzümü buruşturarak, bacağımı hareket ettirmeye çalışmaktan vazgeçtim. O kadar hassastı ki dünyadaki hiçbir morfin bu acıyı dindirmeye yetmezdi. Suratlarına bakılırsa ne olduğuna dair hiçbir fikirleri yoktu. Onların ne bildiğini merak ediyordum. Ağzımın içini yalayıp kurulukla mücadele ederek, “Troy nerede?” diye sordum.

Lucy’yle Daisy birbirlerine baktılar, suratlarındaki ifadeden hiç hoşlanmamıştım. Troy, beni doğuran kadın da dahil olmak üzere pek çok insana akla hayale gelmeyecek şeyler yapmıştı. Yine de ona hâlâ değer veriyor olmam, onun başının belaya girmesini istememem canımı yakıyordu. Onunla birlikte olamasam bile önemli olmaya devam ediyordu. Hatta bu durum onunla ilgili daha fazla endişelenmeme neden olmuştu. Kanser bütün vücuduma yayılmayı başarmıştı, baştan aşağı enfeksiyon kapmıştım. Üstelik bu hastalığın tedavisi yoktu, Troy ne yaparsa yap-sın iyileşmeyecektim. O mermi beni delip geçseydi bile onu yine çok seveceğimden emindim. Bu çok sinir bozucuydu, çünkü onu asla affetmeyeceğimi biliyordum. Ayrıca, Troy özgür bir adam olabilirdi ama beni istemediği için bu odada olmaması can sıkıcıydı.

Lucy’yle Daisy bana haberi veremeyecek kadar duygusal oldukları için bunu bana babam söyledi. “Karakolda, olanlarla ilgili ifade veriyor,” dedi gözlerini kırpmadan. Camdan dışarı baktım, dışarısı kapkaranlıktı, bir sokak lambası sisli ve yağmurlu geceyi aydınlatıyordu.

“Saat kaç?”

“Gece yarısını geçti. Bir olmak üzere.”

Lanet olsun, Brock’la karşılaşalı neredeyse yirmi dört saat olmuştu ama aradan yıllar geçmiş gibi hissediyordum.

“Peki, ya Brock?”

Bu sefer Lucy haberi vermekte hiç tereddüt etmedi. “Öldü. Seni zavallı şey, merak etme. Troy seni bulduğunda çok kötü durumdaydın. Brock’ın sana âşık olduğu ve evlenmene dayanamadığı için seni kaçırdığına inanamıyorum. Manyak herif.”

Ah, göstermelik öykü de uydurmuş.

“Troy, beni nasıl buldu?”

“Hizmetçi sayesinde,” diye cevap verdiler aynı anda.

Maria.

Kafamı yastığa yasladım, gözlerimi kapattım ve göz yaşlarımla mücadele etmeye çalıştım. Niye ağlıyordum ki şimdi? Hayatımı geri kazanmıştım, ailem buradaydı. Her şeyin yoluna girmesi gerekiyordu ama hiçbir şey iyi değildi, asla da olmayacaktı. Troy haklıydı; ondan kaçmak benim kaderimdi hatta bu, bir *zorunluluktu*. Yaptığı şeyden sonra ilişkimizi düzeltmemiz mümkün değildi. Tamirci bile bunu beceremezdi.

“İstediğin herhangi bir şey var mı?” Daisy sakızını çekerek parmağına doladığında neredeyse gülümser gibi oldum.

Ben, “Sıcak çikolata,” der demez de gözden kayboldu.

Lucy anaç bir tavırla başımı okşayarak, “Alnın bok gibi görünüyor,” dedi.

“Bahse girerim bacağım da ondan aşağı kalmıyordur.”

“Doğru,” dedi.

Kaşlarımı çattım. “Yani bacak modelliği günlerim bitti mi?”

“Korkarım evet.”

Babam ve Lucy'yle beraber güldük, kahkaha atmak bana iyi gelmişti. Normal değildi ama iyiydi. Gerçekten gülmeme veya mutlu hissetmeme çok uzun zaman vardı. Yine de bu bir başlangıçtı.

Yürümeyi âdeta yeniden öğreniyordum. Kırık bir bacak ve parçalanmış bir kalple bunu denemek bile bir şeydi.

TROY

Her şeyi düzelttim.
İşim buydu benim.

Tamirci'ydim ben.

Sparrow yeniden güvendeydi. Bir taşla iki kuş vurup, hem Brock'ı öldürmüş hem de Flynn'in salak soruşturmasını engellemiştim. Babama verdiğim sözü tutmuş, listemdeki sonuncu ismin üzerini çizmiştim. Polis hem Flynn'in mezarını hem de onu tuttuğumuz kulübede Brock'ın dikkatsizce etrafta bıraktığı parmak izlerini bulmuştu. Özellikle Maria, Brock'ın yanında lanet bir kürekle evden çıktığını itiraf ettiğinde, onları mezarı kazanın da Brock olduğuna ikna etmek o kadar da zor olmamıştı.

Robyn Raynes'in çürümekte olan kalıntıları da bulun-

du. Dedektif Bok Çuvalı ve ekibi her şeyle beraber onun da suçunu seve seve Brock'a attılar.

Üstelik Brock'ı kendimi korumak için vurduğuma onları inandırmayı da başarmıştım. Tüm bunları hallederken bir sürü evrak işi çıkmış ve bana çok pahalıya mal olmuştu ama hiç sorun çıkmamıştı.

Her şey olması gerektiği gibiydi.

Güvenilir bir görgü tanığım – Dedektif Stratham – vardı ve o, Brock'ın elindeki silahı, ayrıca Kızıl için kazdığı mezarı görmüştü. Brock'ın ikimize de zarar vermeye niyetli olduğu belliydi, benim yaptığım da yasa önünde doğru kabul edilmişti. Savunmam kusursuzdu, Sparrow da sarsılmış olmasına rağmen ayağa kalkacaktı.

Her şey düzelmişti. Önemli olanlar dışında.

Hastane koridorundan sanki idama gidiyormuş gibi geçtim. Yanından geçtiğim her kapı, çalmak istemediğim o kapıya beni daha çok yaklaştırıyordu. Sadece korkmakla kalmıyordum, dehşete kapılmıştım. Hayatımda ilk defa doğru olanı yapacaktım, bunun bana iyi hissettirmesini dilerdim ama gerçeği söylemek gerekirse bok gibiydim. Sanki sivri bir kasap bıçağı göğsümü deliyor, kalbime saplanarak onu yavaşça dışarı çekerken, kaburgalarımı birer birer kırıyormuş gibi hissediyordum.

Kapıyı yumuşak bir şekilde çaldım, onu uyandırmak istemiyordum. Kızıl'ı bulduğumda çok savunmasız bir durumdaydı; kanı alnından suratına kadar bir örtü gibi inmiş, bacağı tamamen bok yoluna gitmiş ve ayağı bir basketbol topu boyutuna ulaşmıştı. Üzerinde incecik bir tayt ve spor bir tişörtten başka bir şey yoktu.

Yaralı bir serçe.

Yapmak istediğim ilk şey onunla ilgilenmekti, ancak ve ancak ondan sonra Brock'ı yavaş ve acılı bir şekilde öldürecektim. Ama bunu yapmak istediğim şekilde yap-

mazdım, çünkü Robyn’le Flynn’i ormana benim gömdüğümü ifşa etmeden önce Brock’ın işinin bitirilmesi gerekiyordu. Polis onu tutuklar tutuklamaz Brock’ın Stratham’a öteceğini biliyordum; dedektifin yanında canlı geçirdiği her dakika, benim özgür bir adam olarak geçirdiğim dakikalardan düşecekti.

Ama bu sorun olmamıştı, çünkü işe yaramaz dedektifin arabasını ormanın ortasında durdurup dışarı fırlar fırlamaz bütün intikam ihtiyacım buhar olup uçmuştu. Görevim artık anlamsızdı, öç almaya vaktim yoktu. Her şey kararmıştı ve aydınlık olan tek şey *oydu*.

Bu yüzden Brock’ı soğuk, hızlı bir şekilde öldürdüm ama bundan mutluluk duymuyordum. Yine de bunu hayatta değiştirmezdim, çünkü Kızıl’ı kurtarmayı başarmıştım, önemli olan da buydu.

“Girin,” dedi kapının diğer tarafından, sesindeki gerginlikten geldiğimi fark ettiğini anladım. Gömerken annesini sardığım çürümüş kumaş parçasını yanına almasına izin vermiştim. Bir bakıma annesiyle Flynn’in mezarlarını kazmak hayatımın en karanlık anlarıydı. İkisi de bunu hak etmemişti, onları ben öldürmemiş olmama rağmen düzgün bir cenaze düzenlememem büyük bir sorundu.

Hatta o kadar büyüktü ki, Robyn Raynes’i düzgün bir şekilde uğurlamamak her şeyi kaybetmeme neden olmuştu; diğer bir deyişle kızını.

Kapıyı açarak içeri girdim ve yatağın yanına yürüdüm. Bileklerinde tonla hortum vardı ve bacağı alçıdaydı, buna rağmen muhteşem görünüyordu. Kadını, kumrum her şeyden güzeldi. En pembe dudaklara ya da en yeşil gözlerle sahip olduğu için değil, birbirimize yapboz parçaları gibi uyduğumuz için güzeldi. O, beni güldürmek, öfkelen-dirmek, çileden çıkarmak; *hissettirmek* için yaratılmıştı.

Godiva çikolata kutusunu ve turuncu kuzgunkılıcı çi-

çeğini komodinin üzerine yavaşça bıraktım. Onu alırken çiçekçi kız, kuzgunkılıcının güçlü bir karakteri temsil ettiğini söylemişti, bense ona bu konuda hiçbir fikrim olmadığını söylemiştim.

Çikolata ve çiçek.

Bu tarz klişe bir şeyi asla yapmazdım ama bu gece özeldi ve bu, Kızıl içindi. Onun alaycı mizah anlayışına bunun komik geleceğini düşünüyordum. Tribünden atlayıp ona şarkı söylemek istiyordum, o, koca bir futbol sahasında aşağılanmaya değerdi.

Ama artık çok geç olduğunun farkındaydım. Çiçeğe ve çikolataya baktı, gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı.

“Teşekkür ederim,” dedi çatlak bir sesle; bu salak saçmalıklardan değil, hayatını kurtarmamdan bahsediyordu. Yatağının yanındaki sandalyeye oturdum ve bakışlarımı ellerime, ayaklarıma, oraya buraya çevirdim. Neye baktığımın bile farkında değildim ama gözlerine bakamadığım kesindi, çünkü onun bakışlarına dayanamazdım.

“Önemli değil,” diyebildim.

Cat ve Brock hayatıma girdiğinden beri ilk defa bencil olmayan bir şey yapacaktım. En son kendimi düşünmeden başkasına yardım edişim benim sonum olmuştu. Şimdi, Cat’le nişanımı bozmaktan binlerce kat daha fazla canımın yanacağını bile bile bunu yeniden yapmak üzereydim. Geriye dönüp baktığım zaman Catalina’nın beni aldatmasının acısı, karıma korkunç acılar çektirdiğimi bilmenin acısının yanında hiçbir şeydi.

Yine de bunu yapacaktım, hatta sırf bu acı için buna razıydım. Cidden mazoşist bir orospu çocuğuydum.

“Polisle her şeyi hallettin mi?” diye sordu. Endişeli görünüyordu ama kendimi kandırmayacaktım.

Gözlerimi kapatıp arkama yaslanarak, “Evet,” dedim.

“İyi olacağım.” *Sanırım.*

Gözlerimi açtığımda, odaya girdiğim andan beri ilk kez ona baktım. Kuru dudaklarını yalayarak çikolata kutusuna bakıyordu. Artık bu bizdik; imkânsız başarıp bir şeye dönüştüğümüzde bu hale gelmiştik. Şimdi, bir hastane odasında, söylemek istediğimiz şeylere karşılık gelen kelimeler bulmaya çalışan iki yabancıya dönüşmüştük yeniden.

“Anneme bunu yaptığına inanamıyorum,” diyerek iç çekti.

@kaktusun

“Ben de, Kızıl.”

“Baban, seni benimle evlenmeye zorladı. Niye bunu yaptın? İşin içinde para mı vardı?”

Kafamı evet anlamında sallayarak avucumdaki kurumuş deri parçasını soydum. “Vasiyetnamede seninle evlenmediğim sürece hiçbir şey alamayacağım yazıyordu. Eğer boşanırsak her şeyin yaridan fazlasını sen alacaksın.”

Alaycı bir şekilde kıkırdadı. “Ailenin parasına ihtiyacım yok. Siz Brennanlar dokunduğunuz her şeyi mahvediyorsunuz.”

“Yok öyle bir şey. O para hep senindi, her zaman da senin olacak.”

“Beni bırak artık, ayrılmam lazım buradan,” derken sesi titredi.

Tamam anlamında kafamı salladım, onun haklı olduğunu bilsem de buna inanmak bana zor geliyordu. Sparrow, benim kumrumdu ve artık kanatlarını kesemezdim. Son birkaç aydır yalanlarım ve davranışlarım nedeniyle sırtı bükülmüştü, şu ana kadar da iyi dayanmıştı ama bardağı taşıran son damla gelmişti. Eğer onu biraz daha bükersen kırılırdı. Onu kalmaya zorlamak benim için çok tehlikeli, onun içinse yıkım olurdu.

Bazıları kumruların kalp acısından ölebileceğini söylediler, hiç değilse inanış buydu. Ben buna pek inanmıyordum ama kendi kumrumu, Sparrow’umu tanıyordum. Özgürlüğüne ihtiyacı vardı, çünkü benim saçmalıklarımı kabullenmekte ne kadar iyi olursa olsun, bu onun için bile fazlaydı. Özellikle de şu anda artık istesem de onu yanımda tutamazdım.

O, benim güzelimdi, ben de onun çirkiniydim. Ama bu bir Disney filmi değildi. Gerçek hayatta çirkin ucube yalnızlıkla dolu hayatına geri döner, gölgelerin içinde saklanarak, kadınının ailesinin kollarına koşmasını izlerdi.

O, benim nispeten normal ve mutlu bir hayat yaşamamın tek yoluydu ve ben onu bırakmak zorundaydım. Burunumun neredeyse dizlerime değeceği şekilde ikiye katlandım ve boğuk bir sesle, “Özgürsün,” dedim.

Hayatım boyunca söylediğim en zor şeydi bu.

Sparrow gitmekte, kanatlarını açıp uçmakta özgürdü. Babamın vasiyetnamesinde söylendiği gibi ona her şeyi verecektim. Buna rağmen onun gitmesi kadar acı verici bir şey yoktu. “Çok ama çok özür dilerim,” dedim. “Onca şeyden sonra bunun çok saçma gelebileceğini biliyorum ama seni hiçbir zaman bu şekilde incitmek istememiştim.”

“Biliyorum,” derken sesi buz gibiydi, şimdiden benden, *bizden* uzaklaşıyordu.

“Kapım sana her zaman açık,” dedim sanki bir işe yarayacakmış gibi.

Kafasını hafifçe yana eğerek tamam anlamında salladı. “Bunu da biliyorum. Şimdi lütfen git.”

Sandalyeden kalktım. Buraya yürürken, bu odadan hiç çıkmak istemeyeceğimi, onunla son kez vedalaşana kadar bu konuşmanın suyunu çıkaracağımı düşünmüştüm. Ama gerçekten umursadığınız zaman öyle olmuyormuş. Acısı o kadar büyüktü ki tüm odayı kaplıyor, içime bile giriyor-

du ve nabzımın yavaşlamasını, vücudumun buz kesmesini hissetmeden buna dayanamıyordum.

Onun hayatından son kez çıkmak üzere kapıya uzandım.

“Sırf merak ettiğimden soruyorum... En başa dönseydik, aynı şeyleri yapar mıydın?” diye sordu o güzel sesiyle.

Ona doğru dönmedim, eğer dönersem vazgeçeceğimi ve bunu yapmamam gerektiğini bile bile onu ikna etmeye, tehdit etmeye, kalmaya zorlamaya çalışacağımı biliyordum. “En başa dönseydik, eğer ne olacağını bilseydim, şu ana kadar ya da ebeveynlerimiz ölene kadar beklemezdim. Sonuçlarını siktir edip Paddy’nin düğünündeki dans pistinde, ilk dansımızda sana evlenme teklif ederdim.”

Güldü, bunun bir şaka olduğunu düşünüyordu. Ama değildi, olması gereken şey buydu. Şansımız varken birbirimizden bir dakika bile uzaklaşmamamız gerekiyordu. Eğer dokuz yaşındaki Sparrow’a benim olduğunu söyleseydim başımıza hiçbir şey gelmeyecekti. Paddy, Catalina ve Brock olmayacaktı.

Bırakın onun annesinin bedenini ormana saklamayı, kılına bile dokunmazdım, asla.

Hayatımızın geri kalanını ayrı geçirecektik şimdi.

O ‘Saving All My Love For You’ şarkısına lanet olsun.

OTUZ DÖRT

TROY

İki Hafta Sonra

Paddy Rowan'ı en son gördüğümde bana geçmişimden kaçamayacağımı hatırlatmıştı, haklıydı da. Gerçek acayip bir koşucuydu ve eninde sonunda size yeti-şiyordu. Gerçek, Rowan'ı da beni de yakalamıştı. Gerçek, benim güzel, koca gözlü, masum, yaramaz karıma intikam gibi soğuk bir yemek şeklinde sunulmuştu.

Keşke yalanlarımı bir zehir topağı haline getirip ağzıma tıkabilseydim, böylece Kızıl'ı iyileştirebilirdim ama bunu yapamazdım.

Onunla evlendiğim ilk zamanlarda, evliliğimizden sorumlu olanın babam olduğunu söylemedim, çünkü bunun ailemin, annemin ve benim şerefimize leke sürmesini istemiyordum. Onun bu bilgiyle polise koşmasını istemiyor-

dum, onun ne hissettiği umurumda değildi. Gerçek sadece *benimdi*. Brock'la Catalina'nın bunu bilmesine bile zor katlanıyordum.

Ama yakınlaştıkça işler değişmişti. Artık o salak Brennan gururu umurumda olmamasına rağmen ona söyleyememiştim. Annesinin, evli bir adam için onu terk ettiğini bilmesine gerek yoktu, daha fazla adaletsizliği ve acı çekmeyi hak etmiyordu. Annesi kaçırılmış, öldürülmüş ya da ormanda kedilerle yaşayan bir manyağa dönüşmüş olabilirdi onun gözünde. Sparrow'un eski yaralarını tekrar açmak istemiyordum. İnsan ırkındaki en karmaşık şeylerden bir tanesi ebeveyn çocuk ilişkisiydi ve ben o yaraların yeniden açılmayacak kadar derin olduğunu birinci elden biliyordum. O eski kabukların arkasında bir sürü kan ve irin vardı, kabuk kalkarsa canı çok yanacaktı.

Sparrow için neyin daha kötü olduğunu bilmiyordum. Annesini saklayıp, kanıtı yok etmem mi, yoksa ona bunu en başından beri söylememem mi? Bir şey kesindi ama, özrüm kabul edilmemişti.

O hastane odasından ayrıldıktan iki hafta sonra beklediğim şey oldu.

Bu telefonun gelmesini bekliyordum ama bunu bilmek canımın yanmayacağı anlamına gelmiyordu. Bir elimle telefonu açarken, diğer elimle birisinin kafasını bokla dolu bir umumi tuvalete soktum. Bu, işimin çok da zevkli bir tarafı değildi elbette, ama bir ofisin içinde, floresan lambanın altında çürümekten bin kat daha iyi olduğu kesindi.

Kafasını geri çıkararak kulağına hırladım. "Bu son şansın, oğlum. Don'ın kızına tecavüz eden pisliğin yerini söylersen toplarını koparmam."

Beni aramış olan Jensen hattın diğer tarafından, "Ben tecavüzcü tanımıyorum," dedi.

Uğraştığım dolandırıcı bana cevap vermedi, ben de

onun kafasını tuvaletin daha derinine soktum ve bu sefer onu daha uzun süre tuttum. Oksijen hakkını biraz özlemesi iyi olabilirdi, belki de bu, müşterimin çocuğuna tecavüz eden hatırlamasına yardımcı olurdu. Sonuçta para karşılığında onun saklanmasına yardımcı olduğumu biliyordum.

“Sana demedim. Ne oldu?” diye sordum Jensen’a.

“Kısa bir süre sonra senden boşanacak olan karının banka hesabı oldu,” dedi sıkılmış dudakların arasından. “Hem de acayip oldu, az önce parası altı yüz bin dolar daha arttı.”

Paddy’nin çekini bozdurmuştu.

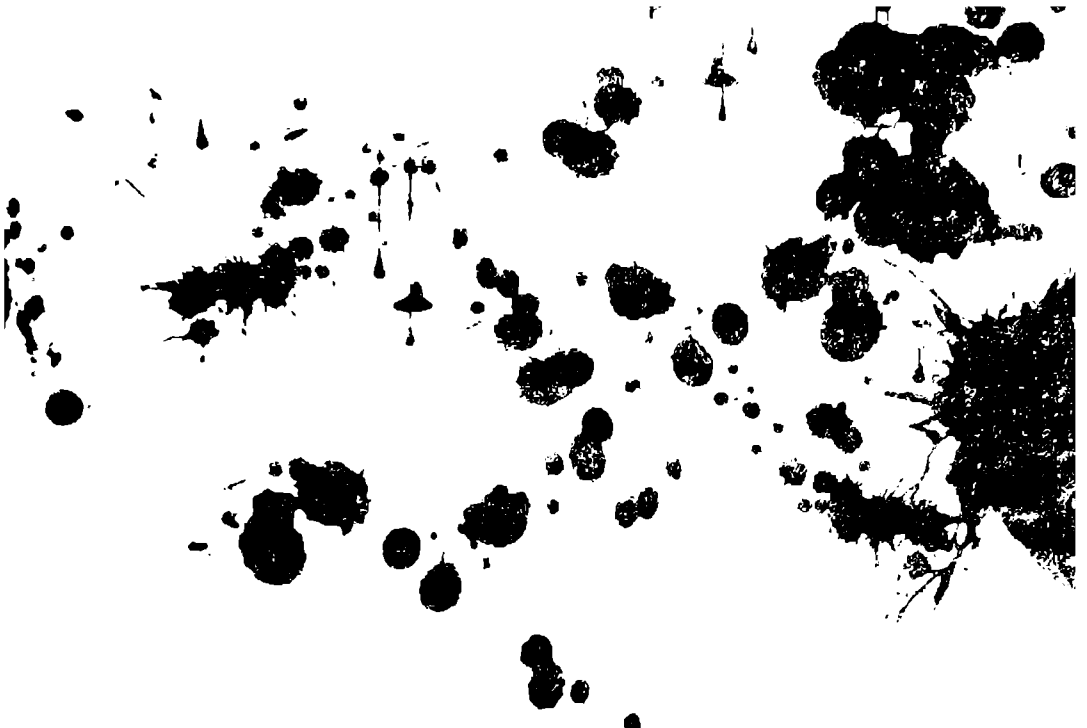
“Teşekkür ederim.” Telefonu kapatarak pis, grafitili duvara fırlattım. Birkaç ağır küfürden sonra adamın kafasını geri yukarı çektim. Yeteri kadar morarmamıştı henüz.

“Az önce çok kötü bir haber aldım, o yüzden tam işkence yapma kafasıdayım. Son kez soruyorum; o orospu çocuğu nerede saklanıyor?”

“Tamam, tamam, söyleyeceğim,” diye sızlandı.

İçimi hayal kırıklığı kapladı, en sonunda bana itaat etmeye karar vermişti. Çok yazıktı, onu eşek sudan gelene kadar dövüp eğlenmeyi planlıyordum.

Sonra artık hiçbir şeyin beni eğlendirmediyi fark ettim. Kızıl olmadan hiçbir şeyin anlamı yoktu. Olmasını istediğim ama olamayacağını bildiğim tek şey ne yazık ki oydu.

OTUZ BEŞ

SPARROW

Altı Hafta Sonra

“**B**u mükemmel! Bunu alabilir miyiz? Lütfen bunu alalım! Çok, çok güzel, çok istiyorum. Bize müthiş olurdu, alabilir miyiz? Lucy, ona bunun müthiş olduğunu söylesene. Sparrow, bunu kesin almamız lazım.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve Lucy’nin kiralık arabasına yaslandım. Sıcak çikolata dolu bardağımın arkasından gülerek, Daisy’nin pembe beyaz yemek kamyonetine resmen sarılmasını izledim. Gerçekten de söylediği kadar güzeldi, gözleme işi için de mükemmeldi; şekerli ve tatlı görünüyordu. Daisy onu yalamaya başlasa şaşırmazdım, görüntü o derece lezizdi.

“Şimdi karar vermek zorunda değilsin.” Lucy omzunu

benimkine hafifçe vurdu ve Daisy'nin kamyonetin çevresinde sarhoş bir hippie gibi dans edişini görünce gülmeye başladı.

Bir karavan alanının ortasında durmuş, işletmemize uygun bir kamyonet arıyorduk. Troy'la evlendiğimizden bu yana birkaç yüz bin dolar daha zengindim ama evliliğimizin paramparça olduğu andan öncesiyle kıyaslandığında bir o kadar da mutsuzdum. Troy sözünü tutmuş, o hastane ziyaretinden sonra benimle hiç konuşmamıştı. Boşanma evraklarıyla ilgili herhangi bir hareket de yapmamıştı. Ama bunun parayla ilgili olduğunu düşünmüyordum. Para umurumuzda değildi, önemli olan bana ihanet etmiş olmasıydı.

Rogue Bis'teki işimden ayrıldığımda maaşımı babamın evine yolladı. *Bahse girerim* artık orada yaşamadığımı, kira ödeyebildiğim için Lucy'ye taşındığımı bilmiyordu. Onun hâlâ beni izlediğini çaktırmamasından memnundum. *Yoksa izlemiyor muydu?*

Onun beni takip etmesini istemem kötüydü, sırf hâlâ hayatımda olduğunu hissedebilmek için çalışanları veya tanıdıklarıyla çarpışmayı ummak daha da beterd. Gerçeği söylemek gerekirse istediğim tam da buydu; onu istiyordum. Ama aramızdaki uçurumun derinliğinin, aramızdaki ilişkinin temelindeki yalanın büyüklüğünün farkındaydım.

Ölen annemi bir ormana gömmüş ve bana söylememişti, bunca yıldır nerede olduğunu bilmesine rağmen tek kelime etmemişti. Babasının parasını alabilmek için benimle evlenmişti. O. Bir. Canavardı.

Ama buna rağmen o canavarın pençelerini bedenimde, gözlerini gözlerimde hissetmek için her şeyi verirdim. Sohbetlerimizi, atışmalarımızı, sevişmelerimizi; o canavarın bana hissettirdiği her şeyi özlüyordum. Troy şeytan

olabilirdi ancak içime hayat üflüyordu.

“Dünyadan sana, orada mısın?”

Daisy parmaklarını şaklattığında parlak kırmızı tırnakları gözümün önünde dans ederek, kısa süre önce çıkardığım yakut yüzüğü hatırlattılar bana. Yüzüğü çıkarmıştım, çünkü onun ağırlığı Troy hayatımda değilken dayanılmazdı.

“Tabii, olur, alalım.” Elimi salladığımda Lucy de Daisy de havada zıplayarak birbirlerine beşlik çaktılar.

Daisy, “Sevgi yumağı!” diye bağırdığında ne olduğunu anlayamadan arkadaşlarımdan kollarına gömülü buldum kendimi.

Onların kadınsı ve umut dolu kokusunu içime çektim, gözlerimi kapatarak mutluluğun benim de içime dolmasını diledim. Hayalimin peşinden gitmek elbette beni mutlu ediyordu, sonuçta o hayatıma dalmadan önce asıl hedefim buydu. Ama bu fırsata, arkadaşlara, paraya, sadece istediğim kariyeri kurmaya yetmekle kalmayan, aynı zamanda yolun sonundaki evsiz barınağına bağışta bulunmaya yeten paraya rağmen hayatın tadı bozuktur. Sanki hiçbir şey yaban mersinli gözleme ve sıcak çikolata kadar güzel olmayacakmış gibi geliyordu.

“O zaman içeri koşup bu bebeğin artık satılık olmadığını söyleyeceğim.”

Daisy satış elemanlarının pencerelerindeki aralıklardan bizi seyrettikleri beyaz karavana koştu. Bize yardım etmeyi önermemişlerdi, sanırım delirdiğimizi düşünüyorlardı. Kamyonetin *şekerli saçmalık* işi hariç herhangi bir şeye, hiçbir şekilde uymayacağı belliydi. Bahse girerim biz içeri girip onu alacağımızı söyleyene kadar burada toz toplamaktan başka bir şey yapmıyordu.

Daisy ofis kapısının arkasında kaybolduğu sırada Lucy bana döndü. “Bacağın nasıl? Daha iyi mi?”

Alçıma baktım. Gözlerimi ona ne zaman çevirsem, ne zaman bir adım atsam veya duşta kuru tutmaya çalışsam Brock'ı düşünüyordum. Sanırım onun ölümünün beni daha çok sarsması gerekirdi, sonuçta adam gözlerimin önünde ölmüştü. Ama gerçek şuydu; o, bunu hak etmişti. Henüz kafama sokamadığım tek şey annemin bizi terk etme sebebi ve Troy'un çirkin sırlarıydı.

“Evet, çok daha iyi,” dedim.

Lucy asıl neyin çok kötü olduğunu biliyormuşçasına bana dik dik baktı. Muhtemelen kalbimin ölü gibi olduğunun farkındaydı.

“Onu özlemek normal, Stockholm Sendromu dedikleri şey bu işte. Bir süre sonra geçecektir.”

Geçmeyeceğini biliyordum.

“Tabii,” dedim ona zoraki bir gülümsemeyle.

Lucy bana elini uzattı. Elini tuttum ve evrakları imzalamam için beni ofise götürmesine izin verdim.

Kendi işimizi kuracak, bir çocukluk hayalini gerçekleştirecektik. Gözleme yapacaktık.

Peki, bu neden boş ve anlamsız hissettiriyordu?

“Peki, ya bu Stockholm Sendromu değilse, Lucy? Ya gerçekse?”

“O zaman kader sizi birleştirmenin bir yolunu bulacaktır, tatlım,” dedi sabırlı bir şekilde. “Gerçek aşk kaybolmaz, nefrete dönüşebilir, nefret de sevgi olabilir ama bu hisler asla ilgisizliğe dönmez.”

Haklıydı, gerçek aşk kanser gibiydi. Bütün gereken gözlerinizi bir kez kapatmanızdı, açtığınızda içinize saman alevi gibi yayılır, sizi ele geçirirdi.

Ama bu sorun değildi, çünkü kanserin aksine, gerçek aşkın asla ölmeyeceğini biliyordum.

SPARROW

Altı Ay Sonra

“Üç... Dört... Beş yaban mersinli gözleme,” Lucy kâğıt tabakları bana doğru itti. Ben de öne eğilerek onları, yemek kamyonumuzdaki uzun sıranın önünde bekleyen iki kadına verdim. Jenna’yla Barbara hukuk bürosunda sekreterlik yapıyorlardı ve haftada iki gün buraya geliyorlardı. Bellerinin boyutunu önemsemeseler daha çok geleceklerini söylüyorlardı. Her zaman ofislerindeki diğer çalışanlar için fazladan birkaç gözleme alıyorlardı *ya da bu, hikâyelerinin bize söyledikleri taraftı.*

Barbara, “Teşekkürler, Minik Kuş. Eğer bir şeyi yedikten *sonra* bile kalorilere değdiğini düşünüyorsan o şeyin iyi olduğunu bilirsin,” dedi ve homurtuyla güldü. “Şimdi tartıya çıkacak cesareti toplamam yine zaman alacak.

Kamyonunu keşfettiğimden beri ondan cüzzamdan kaçır gibi kaçıyorum.”

Jenna, “Bana sakın tartı deme,” dedi. Sonra kıkırdayarak Barbara’nın poposuna bir şaplak attı. “Kızları buraya gelirken uyarmamız gerekiyor. İşler böyle giderse ikinci tip şeker hastalığı edineceğim.”

Barbara’yla Jenna vedalaşıp gittiğinde bir sonraki müşterilerle ilgilendim. Karşımdaki çift birbirine öylesine âşıkmiş gibi duruyordu ki onlardan nefret etmemek için çok uğraşmam gerekti.

“Git de Lucy’ye yardım et.” Daisy bir anda beni kenara itti. Kaşlarımı çattım, çünkü belirli bir şekilde çalışıyorduk ve asla pozisyon değiştirmiyorduk. Kamyonu açmadan önce özel hamuru hazırlıyordum ve siparişleri alıyordum, Lucy gözlemeleri yapıyordu ve Daisy yardım gerektiğinde ikimize de yardım ediyordu. Ama şu anda onun yardımına ihtiyacım yoktu.

“Gerek yok,” dedim ama Daisy kolumdan tutarak beni küçük mutfağımıza, Lucy’nin yanına çekti.

“Burada duramazsın.”

Onu kalçamla geri ittim. “Neden durmayayım...” Ama cümlemi bitirmeme gerek kalmadı, nedenini çoktan anlamıştım. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki nabzımı ayak parmaklarımda hissedebiliyordum. Her şey bir anda donmuştu, kendimi hiç hazır hissetmiyordum. Tüylerim diken diken olmuştu ve titriyordum.

Ne iyi ne kötü olan yabancı bir duygu tüm vücudumu kapladı. Sanki beni boğazımdan tutup bütün oksijenimi kesmiş ama aynı zamanda bana inanılmaz canlı hissettirmişti. Ne nefes alıyor ne gözlerimi kırptıtırabiliyor ne de hareket edebiliyordum; sadece orada durmuş, ağzım açık vaziyette onu izliyordum. Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı, kalbimse paramparçaydı. *Canavarım.*

“Hâlâ sipariş alıyor musunuz?” dedi sıradaki kadın kaşlarını çatarak ve Daisy anında onun siparişini aldı. Bense orada kalakaldım, hareket etmek istememe rağmen bunu yapamadım. Ona gitmek, bir şeyler söylemek istiyordum.

Onunla konuşmak istiyordum.

Onunla konuşmak istemiyordum.

Kamyoneti de henüz fark etmemişti.

Son birkaç aydır yerel gazeteler ve internet sayfalarından kaçınmak için o kadar çok şey yapmıştım ki, bir tek ülkeden kaçmadığım kalmıştı. En kötü kâbusum Troy’un Catalinalarından biriyle fotoğrafını görmektir, bunun ruhumu paramparça edeceğini biliyordum. Fiziksel olarak iyiydim, alnım da, bacağım da iyileşmişti. Alçı çıkmıştı, koşu yapmaya bile başlamıştım. Ama içimdeki boşluk bütün benliğimi yiyordu ve ne kadar yaban mersinli gözleme yaparsam yapayım, o boşluk dolmuyordu. Denemiştım bunu, emin olun.

Lucy bana doğru yaklaşarak elindeki spatulayı salladı. “Git de onunla konuş, korkak tavuk gibi davranma.”

Ama bunu yapamadım. Troy, ondan oldukça büyük bir adamla konuşuyordu, ikisinin de üzerinde pahalı takımlar vardı ve muhtemelen işle ilgili derin bir sohbetin tam ortasındaydılar, bu yüzden onları rahatsız etmek istemiyordum. Hâlâ karısı olduğum doğrudur, o boşanma evraklarını asla doldurmamış, sözde benim olan parayı asla umursamamıştım. Evliliğimizi sonlandırmak için Troy da bir şey yapmamıştı. Yine de ilişkimiz biteli yıllar olmuş gibi hissediyordum. Bir taraftan da tamamen farklı birisine dönüşmüş olmasından korkuyordum.

Adamla Troy el sıkıştılar, sonra adam arkasını dönerek kalabalıkta kayboldu, Troy’sa ters istikamete, bizim kamyonetimize doğru yürümeye başladı. Nefesim nere-

deyse kesilmişti. Çevreme bakındım ama beni görebilmesine imkân yoktu. Sıra iki apartman uzunluğundaydı ve aramızda büyük bir mesafe vardı. Ama Troy bilinçli bir şekilde sıranın sonuna yürüdü ve güçlü suratında bir gülümsemeyle telefonunu karıştırmaya başladı.

“İsa aşkına,” diye mırıldandım.

“Biliyor.” Daisy sırtarak benim artık ilgilenemeyeceğim müşterilerin siparişlerini almaya başladı. Onun önünde duruyordum, cam ikimizin sığamayacağı kadar küçük-tü ama Daisy onu ne kadar çok görmek istediğimi, buna ne kadar *ihtiyacım* olduğunu biliyordu.

Troy kafasını bir kez bile telefonundan kaldırmadı ve iki başparmağı da telefonda hızla gezinmeye devam etti. Belki de burayı bilmiyordu? Ama tabii ki biliyordu! Çünkü o, bir yemek kamyonetinden asla yaban mersinli gözleme almazdı. Hayır, onun tarzı değildi. Biliyor olmalıydı.

Daha da yakında... Çok ama çok yakınımda...

Troy sırada ilerledikçe gerçeklik üzerindeki kontrolümü kaybettiğimi hissetmeye başlamıştım. Gözlerim sadece ona odaklanmıştı ve o hariç herkes bulanıklaşmıştı.

Belki de onunla yüzleşmeye henüz hazır değilsindir, diye çıkıştı bana ufak bir iç ses. *Belki de Daisy'nin sana söylediği gibi arkaya gidip Lucy'ye yardım etsen iyi olur.*

Daisy gözlemleri çevirdiği ocaktan gözlerini ayırmadan bana, “Nefes al,” diye fısıldadı. Ama bunu yapamadım.

O bir bataklıktı ve ben onun içinde boğuluyordum; sa-vaşmıyordum bile, vazgeçmiş, gidiyordum.

Troy'un önünde sadece tek kişi kaldığı zaman, “Onun siparişini almak ister miydin?” diye sordu Daisy.

Kafamın tamam anlamında sallandığını hissettim. Ne olursa olsun ondan saklanamazdım, bu, bizim tarzımız

değildi. O, bana meydan okuduğunda ben de ona karşılık verirdim, buraya da ona tepki vermem için gelmişti ve istediği şeyi de yapacağımdan emin olabilirdi.

“Eğer Boston’ın en iyi gözlemelerini yemek istiyorsa ona istediğini vereceğiz,” dedim. Pencerenin ortasına geçtim. Onun önündeki kişi kâğıt tabağını alarak uzaklaştı ve o öne geçti. Ne kadar uzun olduğunu unutmuştum, bana bakmak için kafasını kaldırmak zorunda bile kalmamıştı.

“Merhaba.” Bana ifadesiz bir suratla baktı.

Daisy kamyonun derinliklerine geçerek bizi yalnız bıraktı. Tabii Troy’un arkasındaki sırada duran onlarca insan dışında.

“Selam,” dedim yutkunarak.

Dirseklerini pencereye dayadı ve bana sahte olması imkânsız olan, içimi okuyan bir bakış attı. O kadar savunmasız hissettim ki, üzerimdeki tişörtle sütyeni yırtıp, beni kalabalığın karşısında çıplak bıraksa daha iyi olurdu.

“Bir yaban mersinli gözleme lütfen,” dedi. Ses tonu sadeydi.

Nasıl bir oyun oynuyordu ki şimdi? Hiçbir fikrim yoktu. Bakışlarımı ondan kaçırarak kasaya siparişini girdim. Hem hayal kırıklığına uğramıştım hem de kafam karışmıştı. “Krem şanti ister misin?”

Kafasını yavaşça iki yana salladı. Suratıma odaklanan gözleri bir arayış içindeydi ama aynı zamanda, sanki ona her an saldırabilecek mistik bir yaratıkmışım gibi dikkatliydi.

“Bir şekerli saçmalık geliyor,” dedim.

Dudakları gülümsemek için kendini zor tutuyormuş gibi titredi ama hiçbir şey yapmadı, hareketlerimi izlemeye devam etti sadece. Neden gülmemiştii? Onu kıskırtmama, hazırcevap oluşuma bayılırdı; hatta beni fark

etmesine sebep olan da buydu. Cevap vermediğim zamanlarda Troy için bir eşyadan başka bir şey olmamıştım.

Lucy bana tabağı uzattı, o da en az benim kadar şaşkın görünüyordu. Troy neden bir yabancı gibi davranıyordu? Aynı anda hem onu boğazlamak hem delice öpmek, hem kollarına atılıp hem de onu öldürmek istiyordum. Benim üzerimdeki etkisi hâlâ tehlikeliydi, ona olan hislerimse bir bahar sabahı kadar tazeydi.

“Al bakalım,” diyerek gözlerimi onunkilere çevirdim.

Elini cebine atarak, hesabı kuruşu kuruşuna tezgâhın üzerine koydu. Ne kadar para vermesi gerektiğini önceden biliyor muydu? Bunu planlamış ve o kadar yolu bunun için gelmişse... Bunu neden yapmıştı? Bana artık umurunda olmadığımı göstermek için mi? Bu, Troy için bile aşağılık bir davranıştı.

Bu durumda olabildiğince katı bir surat ifadesiyle, “Paran sende kalsın, kendine güzel bir şeyler alırsın,” dedim ona. Ne güldü ne de hareket etti. Arkasındaki sıra giderek büyüyor, kalabalık sabırsızlanıyordu. İnsanlar bu kadar uzun süren şeyin ne olduğunu anlamak için boyunlarını uzatıp bakmaya başlamışlardı. Hiçbir şey söylemedim, onu göndermek istemiyordum ama konuşacak kadar cesaretim de yoktu.

Hâlâ bana bakıyordu.

Neden bana bakıyordu?

“Dostum, işin bitti mi? Öğle aram bitmek üzere.” Sıradaki bir adam Troy’u yumuşak bir şekilde dürttü.

Ama onu sallamadık. Gözlerimi yerden ayırmadan, “Sam nasıl, biliyor musun?” diye sordum sessizce. Son birkaç aydır Sam’i pek çok kez düşünmüştüm, Cat’in çocuğuna pek de düşkün olmadığını biliyordum ve çocuk için endişeleniyordum.

“Harika, Maria ve Cat’le birlikte yaşıyor. Cat terapiye gidiyor, bu ebeveynlik işinde daha iyi artık,” derken sesi tekdüze ve duyumsuzdu.

“Hey, sen! Numarasını alıp git artık!” diye bağırdı biri sıranın arkasından.

“Demek onunla bağlantını korudun...” Derin bir nefes aldım, bu, canımı yakmıştı.

Ama o sadece rahat bir sırıtışla bana baktı ve tabağını aldı. “Seni görmek güzeldi, Kızıl,” dedi ve göz kırptıktan sonra sıradan ayrıldı.

Yakındaki bir çöp kutusuna gidip gözlemesini atışına ve yürümeye devam edişine aç gözlerle baktım. Masera-ti’sini gördüm – her zamanki gibi, iki araba yeri kapla-yacak şekilde park edilmişti – ve direksiyonun arkasın-da kaybolmasını izledim. Bu, beni kendisiyle evlenmeye zorlayan sahte kocamın beni ikinci kez öylece bırakıp gi-dişi oluyordu. Ayrıca ikinci kez kalbimi kendisiyle birlikte alıp götürmüştü. Ancak ilk defa onu asla geri alamayaca-ğımı fark etmiştim; kalbim onun yumruğundaydı ve bazen elini fazla sıkıyordu.

Bir saat sonra eşyalarımızı toplayarak *dükkânı* kapat-tık. Lucy’yle Daisy kafamı dağıtmak için ellerinden gele-ni yapmalarına ve karşıdaki bir barda birkaç bira içmeye ikna etmeye çalışmalarına rağmen eve kaçtım. Koşmak dışında hiçbir şey yapacak halde değildim. Brock olayı beni en sevdiğim spordan ayırmayı başaramamıştı. Hâlâ koşuyordum ama bu işi artık sadece ana caddelerde yapı-yordum. Ve akşam vakitlerinde, şehrin insanlarla, *hayatla* dolduğu zaman dışarı çıkıyordum.

Akşam vakti eve ulaştığımda sırtımı kapıya yasladım ve gözlerimi sıkıca yumdum. Troy Brennan gibi birine âşık olabileceğim hiç aklıma gelmezdi. Ve anlamıştım ki, aşk kişisel tercihleri siklemiyordu zaten.

Cep telefonumu arka cebimden çıkarıp koltuğa fırlatırken ekranda yeşil bir mesaj ibaresinin yandığını fark ettim. Mesaj öğle vaktinde gönderilmişti ve altındaki numarayı gördüğümde halüsinasyon olmadığından emin olmak için gözlerimi ovuşturmak zorunda kaldım. Midem heyecanla kasılırken titrek ellerle mesajı açtım.

Troy: Gerçekten de doğru şeyi yapmak istemiştım. Ama sonra şunu fark ettim; iyi bir şey yapmak için iyi bir insan olmak gerekir. Ben iyi biri değilim, bunu ikimiz de biliyoruz. Seni son birkaç ay boyunca takip ettim. Kendime defalarca sadece seni kolladığımı, iyi olduğundan emin olmak istediğimi söyledim ama bu saçmalıktı. Brock aradan çıktığı andan itibaren iyi olacağını biliyordum. Bana ait olduğun, seni istediğim için izledim.

Kalbim giderek daha hızlı çarpıyordu ve sandalyeye çökerek nefes almaya çalıştım. İkinci bir mesaj atmıştı, onu da anında açtım.

Fikrimi değiştirdim. Gidecek yerin veya mantıklı bir amacın olmadan uçmaya çalışıyorsan özgür değilsin. Gerçekten ne istiyorsun? Buna cevap verme, çünkü bunu anlamak üzereyim. Beni gördüğünde nasıl davranacağını görmek için sırada bekliyorum. Çünkü eğer kaçıma tekme-yi basmakta o kadar istekli olsaydın – özellikle de sana kalacak parayı bile bile – boşanmayı ertelemezdin, Kızıl. Tıpkı benim gibi, sır saklamazdın. Peki, şimdi ne olacak? O yeşil gözlerinde korkuyla nefret mi, yoksa arzu ve istek mi göreceğim? Sadede mi geleceksin, karşı mı koyacaksın, yoksa beni bir kenara mı atacaksın? Şimdi göreceğiz: 3... 2... 1...

Bu kadardı, sadece iki mesaj atmıştı. Bu neydi şimdi? Onu ne kadar çok arzuladığımı, ne kadar çok istediğimi, o çevremdeyken mantıklı bir cümle bile kuramadığımı görmemiş miydi? Dikkatimi dağıtmak için her şeyi yapmaya

hazır vaziyette sandalyeden fırladım. Koşu kıyafetlerimi giydim, telefonumu taytımın içine soktum ve kapıdan dışarı çıktım.

Kulaklığım kulaklarımda, Rolling Stones'un 'Sympathy For The Devil' şarkısı eşliğinde, mesajları okuduktan sonra vücuduma yerleşen enerjiyi yakmaya çalıştım. Zihnim o kadar meşguldü ki bacaklarımın kontrolünü yitirmiştim, amaçsızca, gidecek yerim olmadan koşuyordum. Koşuyordum, çünkü bu, durup bütün o hislerle, *onunla* yüzleşmekten daha iyiydi. Konuştuktan sonra bana mesaj atmamış olması beni neden bu kadar hayal kırıklığına uğratmıştı? Anneme yaptıkları için, ama daha da önemlisi gerçek bir ilişki kurmaya başladığımız sıralarda sakladığı bütün o sırlar için onu hâlâ affetmemiştim.

Hiç kimseyi affetmezdim; kin tuttuğum için değil, beni hayal kırıklığına uğratan hiç kimse özür dilemediği için.

Troy'u affetmek istiyor muydum? Sokağın köşesinde durdum ve arkamdaki binaya dayanarak nefesimi toplamaya çalıştım. Cep telefonumu çıkardım ve araya mantığımla egom girmesin diye ona hızlıca bir mesaj gönderdim.

Benimle niye evlendiğini, anneme ne yaptığını söyleyebilirdin. Bana her şeyi anlatıp özür dilemeyi denemedin bile.

Telefonu belime tekrar yerleştirerek koşmaya devam ettim, cevabını beklemenin bir anlamı yoktu, cevap vereceğinden bile emin değildim zaten. Evimden giderek uzaklaşırken sokaklar birbirine girerek bulanıklaştı, düşüncelerim görüşümden daha yoğundu. Cep telefonum nemli tenimde titreşti ve telefonu belimden alarak, mesajını okumak için parmağımı ekranda aşağı kaydırdım.

Senin aileni mahvedenin benimki olduğunu bilmeni istemedim. İlişkimiz düzeldiği sırada, bu yükün bize zarar vermesini de istememişim. En son istediğim şey sana

zarar vermektir, Kızıl. İlk istediğim şeyse seninle birlikte olmaktır. Hem bugün o yeşillerin arkasında ne gördüm biliyor musun? Arzu. Beni hâlâ istiyorsun.

Yüzümü buruşturarak ona mesaj attım. *Beraber olmayız.*

Hızlanırken kulaklığımdaki müziği duyamıyordum artık. Nereye gittiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Belki daha hızlı koşarsam nabzım kafamdaki sesleri bastırırdı. Bu deliceydi; altı ay önce ayrılmıştık zaten. Boşanmak istemiyorsam ne olmuş? Tek istediğim şey kafamı toplayacak zamandı. Brock'la ormandayken ölüm kalım savaşı vermiştim, sonra kocamın onu öldürmesini izlemiştim, ardından kocam bana *ateş* etmişti.

İyi bir nişancıydı tabii ama bu bir bahane değildi. Bunu atlatmak için zamana ihtiyacım vardı.

Troy: Olabiliriz ve olmalıyız da. Annenin, kendi bedeninin nerede gömülü olduğunu umursayacağını mı düşünüyorsun? O sadece babama ait olmayı seviyordu, senin de aynı şeyi deneyimlemeni istiyordu. Onlar bu hissi biliyorlardı, onların yadigârı bu.

Ben: Deli misin? Annem, beni terk eden kalpsiz bir kadındı, baban da bizi zorla evlendiren sadakatsiz bir kocaydı.

Hızlı ve dikkatsiz bir şekilde koşmam, yaralı ayağımın beni tekrar topallatacağı anlamına geliyordu ama acıyı hissetmek önemli değildi artık. Bedenim kafama ayak uydurmaya çalışıyordu.

Troy: Annen, babama, babam da annene âşıktı, sen de bana âşıksın.

Nerede olduğumu fark ederek duraksadım; onun apartmanının siyah kapısının önündeydim. Fal taşı gibi açılmış gözlerle kapıya baktım, niyeysen birkaç saniye içinde Troy'un oradan geçeceğini biliyordum.

Hayal kırıklığına da uğramadım. Bu deliceydi ama onun elinde telefonla dışarı çıktığını gördüğümde nefesimi toplamaya bile vaktim kalmamıştı. Neden buraya koşmuştum? Buraya geleceğimi nereden biliyordu? Kafasını kaldırdı, dudaklarında bir gülümseme belirdi ve başını tekrar eğerek yazmaya başladı.

Troy: Ve ben de sana âşığıım.

Duraksadım ve bana yaklaşmasını izledim. Siyah, ince bir ceket, özel dikim kot pantolon ve Derby ayakkabılarını giyyordu. İnanılmaz gür ve dokunulası kömür karası saçları sade bir şekilde geriye taranmıştı. Ne yaparsa yap-sın kalbim çarpıyordu; korku, öfke veya sevgi, ne olursa olsun onun için kalbim daha hızlı atıyordu. Sırf onun için dizlerim bükülüyordu. Haklıydı, affedilemeyecek şeyler yapmış olabilirdi ama tek istediğim oydu.

Troy durduğunda burun buruna, dip dibeydik. Onun o gözlerini yakından görmeye bayılıyordum; buz mavisi gözlerinin kafamı karıştırmasına şaşırmamak gerekiyordu.

“Seni seviyorum, Kızıl. Seni kararlı, sert, masum, dayanıklıyken...” Bana bakarken kaşları çatıldı ve sert parmaklarıyla yanağımı okşadı. “...seni kırılmış, güvensiz, korkmuş, öfkeli ve hiddetliyken seviyorum...” dedi ufak bir gülümsemeye. Dudakları benden uzakta olmasına rağmen o gülümsemeyi hissettim.

“İyi ve kötü, bütün parçalarını seviyorum. Sadece sevmekle kalmıyoruz biz; her dokunuşta birbirimizi iyileştiriyor, her öpücükte birbirimizi tamamlıyoruz. Ve bunun çok da klişe olduğunu biliyorum ama sana ihtiyacım var.”

Gözlerim kapanırken kirpiğimin ucunda ufak bir gözyaşı damlası sallandı.

“Aramızda normal kelimeler yok, benimle her konuştuğunda beynim alev alıyor. Aramızda normal bir sessizlik

yok, yanımda olduğun zaman ya sen benimle oynuyormuş ya da ben seninle oynuyormuşum gibi hissediyorum ve bizi bırakmanı istemiyorum.”

Yanaklarımı avuçlarının arasına aldığında ellerimi ellerinin üzerine koydum. Onu asla bırakmak istemiyordum. Kafasını eğdi ve alnını alnıma yasladı. Onun haklı olduğunu, onu çoktan affettiğimi biliyordum. Muhtemelen daha ne yaptığını bile bilmeden, hâlâ beraber yaşarken, hatta dokuz yaşında, o dans pistinde affetmiştim onu.

Gardiyanım...

Canavarım...

Kurtarıcım...

“Ben bir piçim, hep bir piç oldum ve bir piç olarak kalmaya devam edeceğim. Bu, benim genlerimde var. Ama ben *senin* piçin olmak istiyorum. Sana karşı iyi, hatta mükemmel olabilirim. Senin için yağmurun düşmesini, şimşegin çakmasını ve siktiğimin rüzgârının esmesini durdurabilirim. Ve evet, bana geri döneceğini biliyordum tabii. Kollarımın arasına, yuvana geri döndün, kumrum. Eğer beni sevmeseydin niye bunu yapacaktın ki?”

Gözlerim onun suratında gezindi, elleri bana muhteşem hissettiriyordu. Sanki parmaklarının ucundan içime yaşam pompalıyor, sanki hiç fark etmediğim boşluklarımı tamamlıyor gibiydi. Onun yaptıklarını bilmek ve polisten, arkadaşlarımdan, babamdan gizlemek, bu yükü onun için taşımak yanılttı ama aynı zamanda bu *bizim* yükümüzdü.

Troy bir şeyler söylememi bekliyordu, gözleri yalvarırcasına bakmıyordu, o asla yalvarmazdı. Gözleri hem merakla hem de muhteşem, çirkin hislerle dolulardı.

“Hâlâ benim piçimsin,” dedim.

Kahkahası duyduğum en güzel şarkı oldu. Ben de güldüm ve uzun zamandan beri ilk defa gerçekten mutlu ol-

duğumu hissettim. “Gaddar bir piçsin ve her kadın buna dayanamaz ama ben seninle başa çıkabileceğimi düşünüyorum.”

“Seni seviyorum, Kızıl.”

“Seni seviyorum, Brennan.”

Dudakları aç bir şekilde benimkileri buldu, ait oldukları yere gitmekte çok istekliydiler. O tanıdık, sıcak ve bağımlılık yapan dili ağzımın içine girdi. Elleri vücudumda dolanıyordu ve bir tanesini kalbimin üzerine koydu. Öpücüğü sadece doğru şeyi yaptığımı – bu adamı affetmek için yapıldığımı – söylemekle kalmıyor, bundan daha iyisini de bulamayacağımı söylüyordu. Şu anda onun yanında olmaktan daha güzel bir şey yoktu.

Öpücüğü sahipleniciydi, nefesinin sıcaklığı hem rahatlatıcı hem de heyecan vericiydi. Boynumu yana eğerek kokusunu içime çektim ve aç bedenimi onunla doldurdum. Bana dokunan teni muhteşemdi ve içime inanılmaz bir mutluluk doluyordu. O kadar mutluydum ki çılgılık atmak istiyordum, canım yanıyordu, artık o neşeyi içimde tutamıyordum.

Teoride bunun bir faciayla sonuçlanması gerekirdi.

Teoride bu kargaşadan sağ çıkabilmemin tek yolu Troy Brennan’ı polise ihbar etmek, ailesinin ona, *bize* neler yaptığını babama anlatmaktı.

Teoride her şey çok karmaşıktı; herkesin günahlarının bedelini ödemesi gerekiyordu, benim, beni doğuran kadının yasını tutmam, Troy’un kendini tutuklatması ve daha pek çok hayatın mahvedilmesi gerekiyordu.

Ama gerçek basitti; ben onundum, o da benimdi ve birbirimize yaptığımız ya da yapmadığımız her şey de geçmişte kalmıştı.

TROY

Sam ayak parmaklarından birini tuttu, suratında – *Brock'a ait olan suratında* – zafer dolu bir ifadeyle beyaz kumun içinden çıkardı. Parmağımı kaçırmaya çalışan bir hayvan gibi oynatıyordum. Sam'ın kahkahası sahile çarpan dalgaların, yakındaki bir bardan gelen müziğin ve sahildeki diğer insanların sohbetlerinin sesini bastırıyordu.

“Yakaladım! Yakaladım!”

“Güzel,” dedim.

Sparrow omuzlarını dikleştirdi ve elleri belinde; o ufak, sıkı bedeninde küçük, mavi bir bikiniyle, bakışlarını okyanusa çevirdi. Sonra Sam'e baktı. “Şimdi onu köpek balıklarına yedirelim,” dedi.

Sam'in kaşları çatıldı, bir anda endişeli görünmeye

başlamıştı. “Ya... Olmaz, ben... Bilmiyorum, kumdan kale yapmayı daha çok isterim. Troy Amca’yı incitmek istemiyorum, ona asla zarar vermeyeceğim.”

Çocukların affetme becerisi inanılmazdı. Birkaç ay önce onun varlığını asla umursamıyordum, şimdiyse bizimle beraber Miami’de tatil yapıyordu. Sadece Sparrow ve benimle değil tabii, Maria da buradaydı.

Sparrow hayal kırıklığına uğramış gibi yaparak, “Tamam,” dedi. “Ama bir ara onun ayak parmaklarını köpek balıklarına yedireceğim.”

Sam hâlâ gülümsüyordu ve sanki yaşamın kendisiymiş gibi Sparrow’a bakıyordu. Maria elinde onlar için sandviç ve benim için de bir birayla bize doğru gelirken Sam, “Hayır yedirmeyeceksin,” diye beyan etti. “Çünkü sen, Troy Amca’yı seviyorsun.”

Gülmeden edemedim. Maria, Sam’in elini tuttu ve ona soğuk bir içecek almak için üzerinde şemsiye olan bir el arabasına doğru ilerlemeye başladı. Geçenlerde Sam’in içecek konusunda oldukça seçici olduğunu keşfetmiştim; sadece gazlı şeyleri içiyordu.

Oğulların, babalarını öldürme ya da babalarının intikamını alma zincirini Kızıl kırmaya karar vermişti. Bir gece onu kollarıma almış, kiraz kırmızısı saçlarının kokusunu içime çekerken, “Sam’in hayatına girmen gerek, bunu ona borçlusun. Asla babası olamazsın ama onun Maria ve Catalina olmayan birine ihtiyacı var,” demişti. Eklemediği şey, eğer sonumun David Kavanagh ve Brock gibi olmasını istemiyorsam, babasını öldürdüğüm zaman Sam’in parçaladığım hayatını tekrar birleştirmem gerektiği idi.

Ne olduğunu henüz bilmiyordu ama bir sır da değil bu. Zamanı geldiğinde, tetiği çekenin kim olduğunu bilecekti. Onun, benim içimi kemiren, babasının her şeyi kaybetmesine neden olan o nefretle yaşamasını istemiyordum,

çünkü o duygu insanı içten içe yiyor, göğsünüzde karanlık arzular ve peşinizi bırakmayan bir intikam düşüncesiyle dolu bir boşluk yaratıyordu. Çocuk Sam bunu hak etmiyordu. Bir gün büyüyecek, bir adam olacaktı ve o adam da bunu hak etmeyecekti.

Ve o adama, kendi babamın intikamını almak için onun babasını öldürdüğümü söylemeyecektim. Çünkü babasını, ona sıklıkla yemek yapan ve fırtınalarla, Boston'ın en soğuk yazıyla mücadele etmesine rağmen gülüşünde güneşi taşıyan şu güzel kadın için öldürmüştüm.

Bu yüzden her hafta sonu Sam'i ziyaret ediyordum. Fast food restoranlarına – Sparrow'un suçu – Amerikan futbolu maçlarına gidiyorduk. Hatta Cat kendisi ve Sam için Boston'da bir apartman dairesi bakarken, Sam'i yanıma alarak Miami'de tatil yapmaya bile karar vermiştik.

Kızıl, yanıma oturup omzuma hafifçe omuz attı. Sonra da deli gibi gülmeye başladı. Ben de ciddi bakmaya çalışmama rağmen içten içe kahkahalar atıyordum. Bu kadını seviyordum.

Burnunu boynuma sürttü ve kollarını bana doladı. “Beni, Miami’ye en son geldiğimizde yer ayırttığın o lüks restorana götüreceksin misin?”

“Hayatta olmaz,” diyerek homurtuyla güldüm. “O, senin McDonald’s kızı olduğunu bilmeden önceydi. İstersen seni Wendy’s’te ateşli bir akşam yemeğine çıkarabilirim.”

“Eğer sonrasında IHOP¹⁴’a gideceksek varım. Orada hem gözleme hem de sıcak çikolata var.”

“Klas kız. Bahse girerim sonrasında hâlâ azgın olursun.”

“Tabii ki olurum, sonuçta seni sadece bedeninin için kullanıyorum, Bay Brennan.”

14 IHOP: International House of Pancakes. Amerika’daki bir kahvaltı restoranı.

“Bir de para için, onu unutma.”

“Yok almayayım, ben kendi paramı kazanıyorum zaten,” dedi.

Çeneme bir öpücük kondurdu ve ben salak gibi gülümsemeye başladım, çünkü haklıydı. Kızıl bu ara acayip bir başarı yakalamış durumdaydı. İşi bizi milyoner yapmasa da ciddi miktarda kazanç sağlıyordu. Bir dirseğime dayanarak doğrulup onu öptüm ve elimi, Miami güneşine rağmen bembeyaz kalmış olan sıkı karnına götürdüm. “Benim küçük oğlum ne yapıyor?”

Bir kaşını kaldırdı. “Kız da olabilir,” dedi.

“Aslında kız olmasını yeğlerim. Oğlanlar tam bir baş ağrısı oluyor, sen daha iyi bilirsin.” Ama ona sadece takılıyordum, benim için cinsiyeti fark etmiyordu. Bildiğim tek şey şuydu; bana söyleyene kadar babalığa hazır değilim ama şimdi sabırsızca bekliyordum.

Bazen kötü adamlar bile mutlu sona ulaşıyordu demek.

“Sparrow Raynes, ben seninle her türlü mutluyum,” dedim. Duygusal bir mal gibi konuştuğumu biliyordum ama bazen bir sonraki mutluluk dalgasına yer açmak için kalbinizdeki sevginin bir kısmını dışarı boşaltmanız gerekirdi. Bizim yeni neşe dalgamız sonbaharda geliyordu; 11 Ekim’de.

“Artık Sparrow Brennan’ım,” diye düzeltti beni. “Senin kâbusunken Raynes’tim.”

“Asla bir kâbus olmadın, ilk başta iştin...” Gülümseyerek parmaklarımı karnının üzerinde dolaştırdım. “Ve bir noktadan sonra zevkime dönüştün.”

Elini benimkinin üzerine koydu ve parmaklarımı sıkıca tuttu. “Peki, şimdi neyim?”

“Şimdi benim evimsin.”

SON

